Jude Deveraux

Răpirea

1

Colonelul Harrison citi scrisoarea pentru a doua oară, apoi se lăsă să alunece în scaun şi zîmbi. Nu poate fi decît un răspuns la o rugăminte, se gîndi el. Asta era singura interpretare pe care o dădea scrisorii: un răspuns la o rugăminte.

Dar, ca să fie sigur că înţelesese corect, îşi mai aruncă o dată ochii pe ea. Generalul Yovington emisese un ordin din Washington D.C., conform căruia locotenentul I.K. Surrey urma să-şi părăsească postul, din compania J-Dragoni, pentru o nouă misiune. Dar, de vreme ce locotenentul murise în urmă cu o săptămînă, colonelul Harrison trebuia să găsească pe altcineva care să-i ia locul.

Un zîmbet larg lumină faţa colonelului Harrison. Îl alesese pe căpitanul C.H. Montgomery să ia locul locotenentului Surrey. Locotenentului, înlocuit acum de căpitanul Montgomery, i se cerea, dacă ar fi trăit, să escorteze o cîntăreaţă de operă, din străinătate, pînă la minele de aur din regiunea Colorado. El urma să rămînă împreună cu ea şi cu mica-i suită, compusă din muzicieni şi servitori, atîta timp cît doamna avea nevoie de serviciile lui. Misiunea lui era de a o proteja de orice

pericol ce s-ar fi putut abate asupra ei şi de a face tot posibilul să se simtă bine în timpul călătoriei.

Colonelul Harrison puse scrisoarea la o parte, ţinînd-o între degete, cu o asemenea grijă, de parcă ar fi fost o relicvă de-o valoare inestimabilă; pe faţă îi apăru un zîmbet larg. Damă de companie, se gîndi el. Falnicul şi puternicul căpitan Montgomery va primi ordinul de a fi, nici mai mult nici mai puţin, decît damă de companie. Ba mai mult, căpitanul Montgomery va fi obligat să părăsească Fort Breck.

Colonelul Harrison trase puternic aer în piept, la gîndul că întreaga comandă a fortului va fi în mîinile sale, nemaiavînd deloc de-a face cu perfecţiunea şi cunoştinţele exacte ale căpitanului Montgomery. De acum încolo, nu va mai trebui ca oamenii să se uite în ochii comandantului lor pentru orice fel de aprobare de a executa ordinul sau pentru a cere permisiunea de-a face ceea ce-i rugase el, colonelul.

Colonelul Harrison se duse cu gîndul în urmă cu un an, cînd venise pentru prima dată la Fort Breck. Colonelul Collins era un prost bătrîn şi beţiv. Singura preocupare a lui fusese aceea de a supravieţui pînă la pensionare, de a pleca din ţinutul acesta, populat doar de indieni, şi de a se întoarce în Virginia, acolo unde oamenii duceau o viaţă civilizată. El fusese bucuros să transfere toate atribuţiile sale adjunctului său, căpitanul Montgomery. Şi de ce n-ar fi făcut-o? Era de ajuns să-i cunoşti palmaresul! La optsprezece ani intrase în armată; în următorii opt ani de instrucţie îşi făcuse, nu prea uşor, drum spre rangurile superioare; începuse ca simplu soldat şi, ulterior, dînd dovadă de un extraordinar eroism pe cîmpul de luptă, a fost avansat la gradul de ofiţer. În doar trei ani a obţinut titlul de căpitan,

de la locotenent secund, şi, fără îndoială, în cîţiva ani va fi mai mare în grad decît colonelul Harrison; nu că n-ar fi obţinut pe merit toate gradele din armată. În nici un caz. După cum spunea chiar colonelul Harrison, căpitanul Montgomery era tipul perfect de militar. Nu-şi pierdea cumpătul în timpul luptei celei mai crîncene, dar nici capul. Era generos, onest şi înţelegător cu oamenii din subordinea sa, aşa că toţi credeau că el e cel care conduce fortul. Ofiţerii se duceau la el cu problemele lor, soţiile ofiţerilor roiau în jurul lui, făcîndu-i ochi dulci şi cerîndu-i părerea în legătură cu evenimentele sociale. Căpitanului Montgomery nu-i plăcea băutura şi el nici nu frecventa bordelul din apropierea fortului; nimeni nu-şi amintea să-l fi văzut enervîndu-se. El era, de fapt, bun la orice. Călărea ca un jocheu şi putea găuri, din goana calului, ochiul unui curcan aflat la o depărtare de o sută de yarzi. Cunoştea limbajul indian al semnelor şi se descurca destul de bine în vreo şapte dialecte. Pînă şi indienii îl plăceau al naibii de mult şi ziceau că e un om în care poţi să-ţi pui nădejdea şi pe care poţi să-l respecţi. Mai bine ar fi murit decît să-şi calce cuvîntul.

Părea că toată lumea îl iubeşte, îl respectă şi îl admiră pe căpitanul Montgomery; ba unii chiar îl venerau. Toţi, cu excepţia colonelului Harrison, care, nu că nu-l iubea, ba chiar îl ura sau, mai bine zis, pur şi simplu îl detesta. Orice reuşită a căpitanului îl făcea pe colonel să-l dispreţuiască şi mai mult. Soldaţii în termen aflară curînd, la numai o săptămînă de la venirea colonelului Harrison, că acesta nu avea nici cea mai mică idee despre viaţa din Vest. Şi acesta era purul adevăr. Era prima oară în viaţa lui cînd se afla într-o misiune la vest de Mississippi. Căpitanul Montgomery nu se oferise să-l înveţe pe colonel cum să ţină hăţurile fortului în

actuala sa situaţie. Era mult prea politicos, dar, în cele din urmă, colonelul a fost nevoit să-i pună cîteva întrebări. Căpitanul avea răspuns la toate întrebările, ştia toate răspunsurile, şi ştia întotdeauna cum să aplaneze o ceartă.

Abia după cinci luni de la venirea sa în Fort Breck, colonelul începu să-l urască pe omul care avea în buzunar răspuns la orice problemă. Colonelul avea o fiică de şaisprezece ani care, practic, leşina la vederea unui bărbat, lucru care nu-l prea avantaja în faţa colorlalţi.

Indignarea colonelului Harrison ajunse la culme, vara trecută, într-o dimineaţă toridă, cînd, în mod josnic, ordonase ca soldatul care nu reuşise să se trezească la timp, pentru deşteptare, să primească douăzeci de bice pe spinare. Era scîrbit de moarte de beţiile care se ţineau lanţ în fort, aşa că vru să dea un exemplu, pedepsind un soldat. Nu luă în seamă privirile pline de ură ale cerlorlalţi, dar simţi un gol în stomac. De fapt, el nu era un om rău, dar tot ce dorea era să întărească disciplina acolo unde se afla el.

Cînd căpitanul Montgomery ieşi la careu şi se opuse acestei pedepse, colonelul Harrison văzu roşu înaintea ochilor. Îi aduse la cunoştinţă căpitanului că fortul se afla sub comanda lui şi că, dacă nu voia să-şi asume pedeapsa soldatului; să nu se amestece. De-abia cînd îl văzu pe Montgomery că-şi scoate tunica, colonelul îşi dădu seama ce avea de gînd să facă.

Aceea a fost cea mai nenorocită dimineaţă din toată viaţa sa de colonel şi şi-ar fi dorit nespus să se fi putut duce să se culce şi să sară peste ea. Căpitanul Montgomery – curajosul şi desăvîrşitul căpitan Montgomery

– încasă cele douăzeci de lovituri de cravaşă. O clipă, colonelul avu impresia că se pregătea o răzmeriţă atunci cînd toţi recruţii refuzară să pună mîna pe cravaşă. În cele din urmă, un locotenent-colonel biciui spatele vînjos al lui Montgomery şi, după ultima lovitură, aruncă cravaşa în noroi şi se întoarse către colonel aruncînd scîntei de ură din privire.

– Altceva... domnule? şuieră el printre dinţi.

Timp de două săptămîni de-abia dacă cineva îi adresă vreun cuvînt colonelului, inclusiv fiica şi soţia sa. În ceea ce-l priveşte pe căpitan, acesta se întoarse la datorie chiar a doua zi dimineaţă, fără măcar să facă nici cea mai mică strîmbătură de durere, deşi, probabil, că avea dureri insuportabile. Faptul că nici măcar nu se duse la infirmerie, pentru cîteva zile, puse capăt la toate. Începînd cu acea zi, colonelul Harrison nici măcar nu se mai strădui să-şi ascundă dispreţul faţă de căpitan. Fireşte, căpitanul nu lăsă să-i scape nici unul din sentimentele ce le nutrea faţă de colonel; de bună seamă, fiindcă oameni perfecţi, ca Montgomery, nu-şi trădează sentimentele. El continuă să fie acelaşi căpitan desăvîrşit de mai înainte: prietenos cu bărbaţii, galant cu femeile. Un bărbat demn de toată încrederea. Un bărbat care, după spusele colonelului Harrison, avea nervi de oţel. Un bărbat pe care nu l-ai fi prins niciodată pe picior greşit. Un călăreţ neîntrecut şi un ochitor de elită. Un bărbat care, probabil, ar fi stat în faţa morţii cu zîmbetul pe buze.

Dar de data asta, se gîndi colonelul, era momentul să se debaraseze de această perfecţiune întruchipată. Generalul Yovington îi ceruse o escortă pentru o cîntăreaţă ambulantă, de operă, iar el avea să-l trimită pe ilustrul căpitan Montgomery.

– Sper să fie o grăsană! zise colonelul cu voce tare. Sper să fie grasă.

– Ce-ai spus, domnule? întrebă caporalul care şedea la masa din capătul celălalt al încăperii.

– Nimic, mîrîi colonelul. Trimite-l pe căpitanul Montgomery la mine şi apoi poţi să pleci. Colonelul nu luă în seamă privirea pe care i-o aruncă subalternul.

Promt ca întotdeauna, căpitanul Montgomery îşi făcu apariţia, în timp ce colonelul încerca cu greu să nu schiţeze nici un gest. Pe uniforma albastră, impecabilă, a căpitanului, nu se zărea nici cel mai mic fir de praf; în sinea sa colonelul bănuia că-i fusese făcută, special, pe măsură, deoarece căpitanul avea un metru şi optzeci de centimetri înălţime.

– M-ai chemat, domnule? întrebă căpitanul Montgomery luînd poziţie de drepţi.

Colonelul Harrison se întrebă dacă l-ar putea vreodată tulbura ceva pe acest om.

– Am un ordin pentru dumneata, din partea generalului Yovington. Ai auzit vreodată de numele acesta?

– Da, domnule.

Cum de-i trecu colonelului prin gînd că Montgomery n-ar fi ştiut să răspundă la orice? Se ridică de la biroul său, îşi împreună mîinile la spate şi începu să se plimbe de colo-colo, prin cameră. Trebuia să-şi reţină orice urmă de satisfacţie din voce.

– După cîte ştii, generalul Yovington e un om de seamă şi orice hotărîre a sa e pe deplin justificată. Nu cred că ar permite unor persoane, ca dumneata sau ca mine, să cunoască adevăratele raţiuni ale hotărîrilor sale, dar, în cele din urmă, atît dumneata cît şi eu sîntem soldaţi şi datoria noastră este aceea de a executa un ordin, nu de a-l comenta. Îl privi pe

căpitan drept în ochi. Pe faţa acestuia nu se citea nici nerăbdare, nici nelinişte; nimic altceva decît calmul acela pe care îl afişa întotdeauna. Poate că, în cele din urmă, el va fi cel care îi va sfîşia această mască de calm. Ar fi în stare să-şi pună în joc solda pe o lună întreagă, numai s-o poată face

Colonelul se îndreptă spre biroul său şi luă scrisoarea în mînă.

– Am primit asta de dimineaţă, printr-un curier special. Pare a fi de maximă importanţă. Dintr-un motiv sau altul, generalul pare a fi, să zicem, foarte ataşat de o cîntăreaţă de operă, iar acum această doamnă doreşte să cînte în faţa minerilor de la minele de aur; aşa că el doreşte o escortă militară pentru protecţia ei.

Colonelul se uită intens în ochii căpitanului Montgomery; avea privirea aţintită asupra lui, căci nu voia să-i scape nici cea mai mică reacţie a sa.

– Generalul îl desemnase pe locotenentul Surrey pentru această misiune, dar, după cum ştii, nu mai poate fi vorba despre el, aşadar, după ce-am analizat îndelung situaţia şi posibilitatea de a-l înlocui cu altcineva, te-am ales pe dumneata, căpitane.

Colonelul Harrison era cît pe ce să sară în sus de bucurie văzînd cum Montgomery clipeşte des de cîteva ori şi-şi încleştează gura.

– Ţi se cere să preîntîmpini orice pericol ce s-ar abate asupra ei, să eviţi ca indienii s-o stînjenească în vreun fel, să-i opreşti pe mineri să-i facă avansuri, într-un cuvînt s-o faci să se simtă cît mai bine. Cred că asta înseamnă să ai grijă să fie bine hrănită, iar apa cu care se spală să fie potrivită.

– Cu respect, îmi permiteţi să refuz această misiune, domnule, spuse căpitanul Montgmery, luînd din nou

poziţie de drepţi, aţintindu-şi privirea înainte, la cîţiva centimetri deasupra capului grizonat al colonelului.

Colonelul nu-şi mai încăpea în piele de bucurie.

– Nu-i o rugăminte, ci un ordin. Nu ai fost rugat, ţi s-a ordonat. Nu-i o invitaţie pe care poţi s-o refuzi.

Spre uimirea colonelului, Montgomery renunţă la ţinuta sa ridigă şi, fără să ceară permisiunea, se aşeză pe un scaun; apoi îşi scoase o ţigară de foi din buzunarul interior al tunicii.

– O cîntăreaţă de operă? La naiba, ce ştiu eu despre o cîntăreaţă de operă?

Colonelul ştia că trebuie să-l admonesteze pe căpitan pentru că se aşezase fără să-i ceară permisiunea, dar, dacă în ultimul an nu se alesese cu mai nimic, atunci măcar învăţase că armata din Vest nu se aseamănă cu nimic cu cea din Est, unde disciplina era pe deplin înţeleasă. Şi apoi nu putea să nu se bucure de mina consternată a căpitanului cel desăvîrşit.

– Ei, hai, căpitane, n-ai decît să-ţi imaginezi. Cine s-ar pricepe mai bine ca dumneata la aşa ceva? Trebuie să recunosc că, în întreaga mea carieră de douăzeci de ani de serviciu militar, nu am văzut pe cineva care să aibă o reputaţie mai bună ca a dumitale. Ridicat în grad pe cîmpul de luptă şi, în acelaşi timp, un sfetnic de netăgăduit pentru orice ofiţer. Dumneata ai luptat deopotrivă cu albii, şi cu indienii; ai prins şi nelegiuiţi, şi renegaţi. Eşti, prin excelenţă, un bărbat, dar poţi da sfaturi şi doamnelor, despre cum se aşază o masă; apoi, după spusele lor, eşti un dansator înnăscut. Zîmbi atunci cînd căpitanul Montgomery îi aruncă o privire plină de duşmănie. Niciodată nu renunţase la aspectul său imperturbabil, nici chiar în ziua în care încasase cele douăzeci de bice în locul soldatului.

– Ce legătură e între Yovington şi ea?

– Generalul Yovington nu mi-a făcut nici o destăinuire în acest sens. El a emis doar ordinul. Va trebui să pleci mîine, în zori. După cîte ştiu, femeia se află deja în munţi; a ajuns acolo prin mijloace proprii. O vei recunoaşte după... Se uită din nou la scrisoare, stăpînindu-şi cu greu un zîmbet, apoi continuă: Călătoreşte într-o caleaşcă, marca *Concord*, puţin modificată. E roşie şi are... să văd, numele *La Reina*, pictat pe o latură. La Reina e numele cîntăreţei. Am auzit că e foarte bună. Mă refer la voce. Nu mai ştiu la ce se pricepe în afară de asta. Generalul nu m-a informat.

– Călătoreşte într-o caleaşcă?

– Da, una roşie. Colonelul Harrison îşi permise un zîmbet vag. Ei, hai, căpitane, doar nu e o misiune aşa de grea. Gîndeşte-te cum o să arate palmaresul tău după asta. Gîndeşte-te la ce va urma. Dacă îţi faci datoria cum se cuvine, vei deveni curînd însoţitorul fiicelor de generali. Sînt sigur că propria mea fiică îţi va da o recomandare favorabilă.

Brusc, căpitanul Montgomery se sculă în picioare.

– Cu tot respectul, domnule, nu pot face asta. Trăim o perioadă de prea mare neliniştе şi datoria mă cheamă în altă parte. Sînt atîţia colonişti care au nevoie de protecţie, ca să nu mai vorbim de disputele referitoare la sclavie sau la posibilitatea unui război. Nu cred că-mi pot permite să-mi părăsesc postul ca să...

Colonelul Harrison îşi pierdu simţul umorului.

– Căpitane, aceasta nu este o rugăminte. E un ordin. Fie că-ţi place, fie că nu, consideră-te în misiune pe o perioadă nedefinită. Vei sta în preajma acestei femei cît vreme va dori ea. Vei merge alături de ea, unde-ţi va spune, vei face tot ce ţi se va cere, chiar să

împingi caleaşca pentru a o scoate din noroi. Dacă nu execuţi ordinul, te voi arunca în închisoare, te voi deferi Curţii Marţiale, vei fi acuzat de trădare şi vei fi împuşcat. Dacă va fi nevoie, eu voi fi cel care va apăsa pe trăgaci. Ai înţeles? M-am făcut înţeles sau nu?

– Da, domnule, răspunse căpitanul Montgomery printre dinţi.

– Bine, atunci du-te şi strînge-ţi lucrurile. Trebuie să pleci mîine, în zori.

Colonelul observă că Montgomery voia parcă să spună ceva.

– Ce e? şuieră el.

– Toby, fu tot ce putu să spună căpitanul printre dinţii încleştaţi.

Aşadar, căpitanul avea şi el, ca toată lumea, problemele lui, se gîndi colonelul, gata să-l contrazică mai departe, menţionîndu-i că ordinul nu-l prevăzuse şi pe soldatul vorbăreţ şi sfrijit, care abia dacă-i ajungea căpitanului pînă la umăr. Dar colonelul îşi aminti foarte clar de furia recruţilor din ziua în care căpitanul încasase bătaia, în locul soldatului, şi zise:

– Bine. Ia-l. Oricum, aici nu ne e de nici un folos.

Căpitanul dădu din cap în semn de mulţumire, dar nu rosti nici un cuvînt, în timp ce se întoarse pe călcîie şi părăsi biroul colonelului.

După plecarea căpitanului, colonelul se afundă comod în scaun şi lăsă să-i scape un oftat de uşurare, dar, în acelaşi timp, se simţi puţin nervos. Va putea el oare să ţină în mînă acest fort, în care domnea lipsa de disciplină şi în care majoritatea soldaţilor erau ţărani ce se înrolaseră numai ca să aibă unde să-şi umple burţile? Jumătate din ei erau mai tot timpul beţi şi cu greu îi puteai opri pe cei ce voiau să dezerteze. Rezultatele

obţinute de el în ultimul an, fuseseră mulţumitoare, dar ştia bine că i se datorau, în mare parte, căpitanului Montgomery. Va putea oare să stăpînească fortul, de unul singur?

– La naiba, zise el, furios, închizînd cu zgomot un sertar al biroului. Desigur că va putea comanda fortul de unul singur.

'Ring Montgomery – 'Ring era numele lui prescurtat – privi îndelung femeia, printr-o lunetă pe care apoi o strînse furios.

– Ea e? întrebă Toby de dindărătul lui. Eşti sigur că ea e? Era cu un cap mai scund decît 'Ring, avea părul vîlvoi şi pielea de culoarea sucului de nuci.

– Crezi că sînt multe nebune care să călătorească singure, spre un oraş de patruzeci de mii de mineri?

Toby luă luneta şi privi. Erau pe vîrful unui deal şi priveau în jos, spre o vîlcea lină, unde staţiona o caleaşcă nouă, de un roşu-aprins, în lumina apusului; nu departe de ea era înălţat un cort. În faţa caleştii, la o masă, stătea o femeie care-şi lua, fără grabă, cina, în timp ce era servită de o femeie blondă.

Toby coborî luneta spre ele.

– Ce crezi că mănîncă acolo? Parcă aş vedea ceva de culoare verde, în farfurie. Crezi că e mazăre? Sau poate că e fasole verde. Că doar n-o fi carne verde, aşa cum ne dă nouă la popotă.

– Ce-mi pasă mie ce mănîncă? Fir-ar să fie, Harrison ăsta! Lua-l-ar dracu' şi aici şi pe lumea cealaltă!

Nenorocitul. Nepriceputul. Doar pentru că nu e în stare să ţină în mînă un fort de mărimea fortului nostru, mă îndepărtează pe mine, ca să-şi facă jocul lui murdar.

Toby căscă. Mai auzise asta de mii de ori înainte. El fusese, în permanenţă, alături de 'Ring, de cînd acesta era un puşti; poate că altora le părea indiferent, dar el ştia adevărul adevărat.

– Ar trebui să le zici săru' mîna, băiete. Ne-a ajutat să ieşim din fortul ăla uitat de Dumnezeu şi ne-a adus aici, unde al nost' e auru', măcar de l-am scoate noi, cu mîinile goale...

– Avem o misiune şi intenţionez s-o îndeplinesc.

– Matale aveţi dreptate, dom'le, da' io nu mi-s din armată.

'Ring începu să-i amintească lui Toby de uniforma pe care o poartă, dar ştia bine că-şi răceşte gura degeaba. Toby era în armată numai pentru 'Ring şi nu din alte motive. Care era scopul armatei sau care erau îndatoririle în cadrul armatei, acestea erau lucruri de neînţeles pentru Toby.

În schimb, ele erau totul pentru 'Ring. El se afla în armată încă dinainte de a-i da primele tuleie; încercase întotdeauna să-şi facă datoria, să fie onest, să afle unde este nevoie de el şi să dea o mînă de ajutor. Pînă anul trecut, cînd colonelul Harrison luase comanda, fusese mulţumit şi obţinuse o mulţime de succese. Harrison era un tîmpit incompetent, un om care niciodată în viaţa sa nu luase parte la nici o acţiune, un şoarece de bibliotecă care fusese trimis în Vest şi care habar n-avea ce trebuia să facă. Îşi revărsa furia nepriceperii pe umerii căpitanului, făcîndu-l pe 'Ring responsabil de tot ce nu era el în stare să facă.

– Acum mănîncă altceva, zise Toby uitîndu-se prin

lunetă. Crezi că e salată de lăptuci? Sau poate de morcovi? Crezi că mai are ceva pe lîngă biscuiţii ăia fără sare?

– Ce dracului mă interesează pe mine ce mănîncă ea? Se dădu cîţiva paşi înapoi de la buza dealului. Ar trebui să facem un plan. Mai întîi de toate, femeia asta nu-i nici bună, nici rea. Dacă ar fi bună, n-ar avea ce căuta aici singură, iar dacă ar fi rea, n-ar avea nevoie de o escortă. Oricum ar fi, n-are nevoie de mine.

– Ce scrie acolo pe portiera caleştii?

'Ring se opri din mărşăluit şi făcu o grimasă.

– *La Reina*, ducesa care cîntă.

Mai aruncă o privire spre caleaşca roşie.

– Toby, trebuie neapărat să facem ceva. Doar n-o s-o lăsăm pe tînăra asta să intre în zona minelor. Sînt convins că habar n-are în ce se bagă. Dacă şi-ar da seama la ce se expune, s-ar întoarce la locul ei de origine.

– La locul ei de ce? zise Toby.

– De origine. Adică acolo de unde a venit.

– Ştii, chiar mă gîndeam, cum de-a venit de una singură, de-aşa departe. Crezi că a mînat singură caleaşca?

– Sfinte Dumnezeule! Fireşte că nu. E doar un *Concord* şi nu se mînă aşa uşor.

– Atunci, unde-s vizitii?

– Nu ştiu, zise 'Ring, dînd din mînă în semn că vrea să fie lăsat în pace. Poate au părăsit-o, să se ducă să lucrze la minele de aur. Cred că femeia îmi va fi recunoscătoare dacă îi voi spune ce riscuri presupune călătoria pe care are de gînd s-o facă.

– Hmmm! mormăi Toby. Niciodată n-am văzut sau n-am auzit de vreo femeie recunoscătoare.

'Ring luă luneta de la Toby şi mai privi o dată.

– Ia priveşte-o! Stă acolo şi mănîncă, liniştită, şi, dacă nu mă înşel, are o farfurie din cel mai fin porţelan. Nu prea pare a fi o femeie obişnuită să înfrunte greutăţile dintr-o tabără de căutători de aur.

– Mi se pare nostimă. E cam plinuţă de la talie în sus. Mie îmi place ca partea de la talie în sus să fie mai plinuţă. Şi dacă spun tot adevărul, îmi place mai plinuţă şi de la talie în jos. De aici, însă, nu-i văd faţa.

– E cîntăreaţă de operă, nu-i balerină, i-o reteză scurt 'Ring.

– Da, înţeleg. Balerinele se culcă cu minerii; cîntăreţele de operă cu generalii.

'Ring îl străfulgeră cu privirea, iar Toby îl privi îndelung, pînă cînd căpitanul renunţă.

– Bine. Iată care-i planul: o să-i facem o mică demonstraţie de ceea ce înseamnă Vest, o să-i arătăm la ce surprize să se aştepte cînd va ajunge în taberele de mineri.

– Doar n-o s-o foloseşti ca pe-o ţintă, nu?

– Bineînţeles. Poate n-ar fi rău s-o sperii puţin şi să o readuc la realitate.

– Grozav! zise Toby oftînd. Şi atunci o să ne întoarcem la Fort Breck şi la colonelul Harrison, care va fi tot atît de bucuros să te revadă pe cît ar fi dacă ar vedea o bandă de apaşi. Doar ştii bine că nu te poate suferi.

– Nici eu pe el. Da, o să ne întoarcem la Fort Breck, dar ca să-mi cer transferul.

– Bine. Peste vreo patru-cinci ani, o să putem ieşi din văgăuna aia. Pînă atunci, abia dacă o să mai ai cîteva fişii de piele pe spate, tot încercînd să faci pe eroul ca să-i impresionezi pe ceilalţi. Ţi-ar plăcea s-o

sperii puţin pe cocoana, nu? N-ar fi mai bine să te duci să-i spui că nu vrei s-o însoţeşti prin ţinuturile aurifere?

– Ea singură trebuie să hotărască dacă vrea să se întoarcă la civilizaţie sau nu. Altfel n-am să fiu niciodată eliberat din îndatoririle mele faţă de ea.

– Aşadar te-ai hotărît s-o sperii ca să tragi tu foloasele, nu ca s-o salvezi pe ea.

– Ai o viziune foarte pesimistă asupra vieţii. O să fie bine pentru amîndoi, dacă ea hotărăşte să se întoarcă. Ei, ce faci, vii cu mine sau nu?

– Că doar n-o să pierd un asemenea spectacol. Poate ne oferă ceva de mîncare. Sper din tot sufletul să nu cînte. Nu-mi place opera nici de frică.

'Ring îşi potrivi uniforma pe corp şi-şi aranjă sabia lungă de la şold.

– Hai să terminăm odată. Am multe lucruri de făcut la fort.

– Ca de pildă, ce? Să-l împiedici pe bătrînul Harrison să te omoare?

'Ring nu răspunse deoarece, în acel moment, tocmai urca în şa.

2

Maddie scoase din cufăr fotografia surorii ei mai mici şi se uită la ea. Era aşa de absorbită, că nici nu auzi cînd Edith intră în cort

– Doar n-o să te porneşti iar pe plîns, zise ea întinzînd un pled peste patul de campanie care-i servea drept culcuş.

– Nu, bineînţeles că nu, i-o reteză Maddie. Ai pregătit ceva de mîncare, că mor de foame?

Edith dădu la o parte o şuviţă blondă de păr ce-i intrase în ochi; nici ea, nici părul nu străluceau de curăţenie.

– Crezi că ţi-ai putea schimba hotărîrea?

– Nici vorbă. Am făcut întotdeauna ceea ce am considerat că trebuie. Dacă trebuie să cînt în faţa unei adunături de mineri, plini de praf, hoţi şi inculţi, numai ca să-mi salvez sora, atunci aşa o să fac. Maddie o privi ca pe un ghimpe în ochi pe această femeie care era cînd doamnă de companie, cînd servitoare. Ce, ţi-ai obosit picioarele?

– Nu eu sînt cea care are o soră pe care au de gînd s-o omoare. Şi apoi, chiar dacă ar ţine-o închisă la ei, n-ar fi treaba mea. Planul meu e să-mi fac rost de un

miner bogat, să-l fac să se însoare cu mine, şi să-mi fac şi eu un cămin.

Maddie se mai uită o dată la fotografie, apoi o puse deoparte.

– Vreau să pun lucrurile la punct, cît mai repede cu putinţă, şi s-o eliberez pe sora mea. Să cînt pe rînd, în şase tabere de mineri. Asta-i tot ce am de făcut, iar apoi mi-o vor da îndărăt.

– Asta s-o crezi tu. Nu ştiu ce te face să ai atîta încredere în ei.

– Generalul Yovington mi-a promis că o să mă ajute, iar în ei am toată încrederea. Cînd totul se va sfîrşi cu bine, mă va ajuta să-i dau în judecată pe cei ce au răpit-o.

– Tu ai mai multă încredere în bărbaţi decît în mine, spuse Edith scuturînd aşternuturile înainte de a le întinde pe pat. Eşti gata să... dar se opri la vederea unei umbre mari şi întunecate ce apăru la intrarea în cort. Iar a venit.

Maddie îşi ridică privirea, apoi se strecură afară din cort. Se întoarse numai după cîteva minute.

– S-ar putea să avem necazuri, spuse ea. Să fim foarte atente în seara asta.

O oră mai tîrziu, tocmai cînd Maddie îşi terminase cina, ridicîndu-şi ochii spre cer, văzu doi soldaţi, sau mai bine zis, un soldat şi jumătate; unul dintre ei era îmbrăcat într-o uniformă de o croială impecabilă, care-i venea de minune. Era călare pe un cal care părea că se trăgea din calul lui Adam. Celălalt bărbat, cam jumătate din înălţimea primului, părea să-şi fi croit cămaşa dintr-o grămadă de zdrenţe murdare. Pe piepţii cămăşii erau cusute, din petice, o mulţime de buzunare, care de care mai umflate.

– Bună, spuse ea, zîmbind. Aţi venit numai să-mi ţineţi companie la o ceaşcă de ceai şi la o felie de plăcintă cu mere?

Bărbatul cel voinic era, după cum îşi putu da seama Maddie, foarte arătos; părul negru şi creţ îi ieşea de sub borul pălăriei. Avea ochi negri şi pătrunzători, sprîncene bine conturate, mustaţă neagră şi stufoasă. O privea cu ochi trişti.

– Ceai adevărat? întrebă mărunţelul, a cărui piele măslinie părea că se mişcă în permanenţă în timp ce vorbea. Unul dintre incisivi era lipsă. Şi mere adevărate? Şi plăcintă adevărată?

– De bună seamă că da. Hai, ţineţi-mi companie.

Mărunţelul descălecă într-o clipă, înainte ca Maddie să fi terminat de turnat ceaiul. Cînd apucă ceaşca, mîna îi tremură puţin, de emoţie. Ea umplu o altă ceaşcă şi o întinse căpitanului.

– Căpitane, spuse ea tînărului, uitîndu-se la galoanele duble, de argint, de pe umerii lui.

El nu luă în seamă ceaşca întinsă, ci-şi mînă calul mai aproape de masă. Aşa cum priveşte, stînd călare, pare de doi metri, se gîndi ea şi simţi c-o doare ceafa uitîndu-se în sus către el.

– Dumneata eşti La Reina?

Avea o voce plăcută, dar impersonală.

– Da, zise ea zîmbind cît putu de seducător şi încercînd să uite de durerea de la ceafă. La Reina este numele meu de artistă. De fapt, mă cheamă...

Nu mai apucă să zică nimic altceva, deoarece calul făcu o mişcare laterală, gata-gata să răstoarne masa, cu farfurii cu tot.

– Cuminte, Satan, zise bărbatul, stăpînindu-şi calul.

În dreapta ei, mărunţelul se înecase cu ceai.

– Cum îţi e?

– Bine, răspunse mărunţelul rînjind. Satan a făcut asta, nu?

Maddie îi tăie o felie mare de plăcintă, o puse pe farfurie şi i-o întinse.

– Nu vrei să iei loc?

– Nu, coniţă, mulţam. O să admir spectacolul de aici, de unde sînt.

Maddie îl văzu îndepărtîndu-se, apoi se uită la călăreţ. Calul era atît de aproape încît era cît pe ce să mănînce, cu coada, firimiturile de pe masă.

– Nu ajung pînă la dumneata, căpitane, zise ea, ferind ceaşca de ceai de coada calului.

El îşi băgă mîna în buzunarul interior al tunicii şi scoase de acolo o foaie de hîrtie pe care i-o întinse.

– Am primit ordin din partea generalului Yovington să vă însoţesc prin taberele de mineri.

Maddie zîmbi, în timp ce deschise scrisoarea. Ce grijuliu din partea generalului să-i acorde atît de multă protecţie.

– Ai fost ridicat în grad, spuse după ce citi numele scris în scrisoare. Felicitări căpitane, Surrey.

– Locotenentul Surrey a murit săptămîna trecută, iar eu am fost însărcinat să-i ţin locul. Generalul Yovington nu a fost încă informat nici de moartea locotenentului Surrey, nici de faptul că eu i-am luat locul în această misiune.

O clipă, Maddie rămase fără grai. Crezuse că generalul alesese un om căruia să-i fi spus motivul pentru care se afla la minele de aur. Crezuse că dăduse nişte ordine speciale acelui om. Ce-o să facă ea acum? Cum o să reuşească să facă ce avea de făcut, cu doi soldaţi care nu erau buni decît s-o privească pe furiş. Oricum,

era obligată să se debaraseze de omul acesta.

– Foarte amabil din partea dumitale, zise ea, împăturind scrisoarea. Şi cît de amabil din partea generalului Yovington; dar cred că nu-i nevoie să fiu escortată de nimeni.

– Da, de altfel nu e cîtuşi de puţin în avantajul armatei să pună la dispoziţie ofiţeri care să însoţească o cîntăreaţă ambulantă, zise el privind-o de la înălţimea staturii sale.

Maddie clipi nedumerită. Fireşte, nu intenţionase să fie atît de dur pe cît se dovedise a fi.

– Te rog, căpitane, n-ai vrea să serveşti ceaiul cu mine? Se lasă răcoare. Şi apoi calul dumitale o să-mi distrugă caleaşcaa. Făcu semn cu capul spre locul unde animalul şi începuse să lingă lemnul vopsit în roşu al caleştii.

Bărbatul îl înghionti cu genunchii în burtă pentru a-i distrage atenţia, apoi, cîţiva metri mai încolo, descălecă, lăsînd frîiele să-i atîrne liber. Bine instruit, se gîndi Maddie uitîndu-se la călăreţul care se apropia de ea. Pe cal sau nu, el părea aproape tot atît de înalt, iar ea trebui să facă un efort ca să-l privească în ochi.

– la loc, te rog, căpitane.

Nu se aşeză, în schimb, cu vîrful cizmei, scoase un taburet de sub masă şi-şi puse piciorul pe el; apoi, aplecîndu-se spre genunchi, îşi scoase din buzunarul din interiorul tunicii o ţigară de foi pe care şi-o aprinse.

Maddie îl privi fără să se amuze deloc de îndrăzneala şi obrăznicia lui.

– Doamnă, sper că sînteţi conştientă de ce vă aşteaptă.

– Mineri? Munţi?

– Neajunsuri, zise el, coborîndu-şi privirea spre ea.

– Da, sînt sigură că nu va fi uşor, dar...

– Dar, nimic. Sînteţi... Privi spre masa încărcată cu farfurii de porţelan. Desigur că nu ştiţi ce înseamnă neajunsurile. Cum aţi putea şti din moment ce, pînă acum, aţi dus viaţa răsfăţată a unei cîntăreţe de operă?

Nu ştia nimic despre ea, căci, altfel, şi-ar fi dat imediat seama că verdele ochilor săi căpătase nuanţe întunecoase.

– Mă faceţi să cred că sînteţi un bun cunoscător de operă, căpitane. V-aţi petrecut mult timp din viaţă devotîndu-vă operei? Sînteţi cîntăreţ? Tenor?

– N-are nici o importanţă cît ştiu sau nu ştiu despre operă. Am primit ordinul să vă însoţesc şi am convingerea că, dacă aţi şti cîte ceva despre pericolele care vă pîndesc, aţi renunţa la acest plan, de-a dreptul nebunesc, de a dori să ajungeţi la minele de aur. Îşi luă piciorul de pe taburet şi-i întoarse spatele. Apoi adăugă; Totuşi, sînt convins că aveţi motive dintre cele mai serioase: doriţi să aduceţi lumina culturii în noaptea minelor. O privi peste umăr şi zîmbi. Lăudabilă această atitudine nobilă de care daţi dovadă, dar ăştia nu sînt genul de oameni care să aprecieze o muzică bună.

– Da? zise ea, cu blîndeţe. Şi ce muzică le-ar plăcea, oare?

– Melodii vulgare şi stridente, răspunse el repede. Dar, la urma urmei, nu despre calitatea muzicii este vorba acum, ci despre faptul că minele de aur nu sînt un loc potrivit pentru o doamnă.

La aceste vorbe, Maddie simţi cum o măsoară cu privirea de sus şi pînă jos şi că rezultatul acestei cercetări era în defavoarea ei. Parcă ar fi zis: *Dacă eşti o doamnă.*

– Ţinuturi primejdioase, nu?

Vorbea foarte încet, dar foarte clar. Anii de exerciţiu o făcuseră să-şi controleze perfect vocea.

– Mai rău decît vă închipuiţi... Se întîmplă nişte lucruri de... în fine, nu vreau să vă îngrozesc cu tot felul de poveşti. Nu există nici un fel de lege, doar un grup de pază. Spînzurătoarea este cel mai violent, dar şi cel mai curat mod în care poate muri un om. Sînt mulţi hoţi. Îşi puse mîinile pe masă şi se aplecă spre ea. Mai sînt şi bărbaţi care atacă femei şi apoi profită de ele.

– Oh, vai de mine! Doamne Dumnezeule! zise ea ridicînd ochii spre el. Şi ziceţi că n-ar fi bine să mă duc în tabere?

– Sub nici o formă. Reveni în poziţia iniţială şi din nou îşi stăpîni cu greu un zîmbet. V-am expus situaţia destul de clar.

– Da, destul de clar, cît se poate de clar. Spuneţi-mi căpitane, eh...

– Montgomery.

– Spuneţi-mi, căpitane Montgomery, dacă tot aţi fost scos temporar din funcţie, pentru a mă escorta pe mine, ce plan v-aţi făcut în această privinţă?

El se încruntă puţin, semn evident că orice întrebare, care s-o facă să afle cîte ceva despre el, nu-l mulţumea cîtuşi de puţin.

– Mă voi întoarce la Fort Breck şi-mi voi vedea de îndatoririle mele.

– Importante?

– Desigur! i-o reteză el. Toate îndatoririle unui soldat sînt importante.

– Inclusiv spălatul latrinei, zise mărunţelul, în timp ce se apropia de masă, întinzînd farfuria goală. Cîtu-i ziua de lungă nu-i nimic mai important decît să tai lemne de foc, să cari apă, să ridici noi construcţii necesare armatei şi...

– Toby! interveni scurt căpitanul Montgomery.

Toby renunţă să mai vorbească, aşa că Maddie îi puse o felie de plăcintă în farfurie.

– Îmi cer scuze pentru soldatul meu, spuse căpitanul Montgomery. Foarte adesea el nu înţelege exact scopul nobil al armatei.

– Dar dumneavoastră? întrebă Maddie, mieros. Îi tăie o bucată de plăcintă, o aşeză pe farfuria pe care mai puse şi o furculiţă din argint masiv, apoi i-o întinse.

– Da, doamnă, eu înţeleg. Armata este făcută ca să apere ţara. Noi îi protejăm pe coloniştii albi împotriva indienilor şi...

– Şi pe indieni împotriva coloniştilor albi?

Toby hohoti scurt, dar căpitanul Montgomery îi aruncă o privire care-l potoli imediat; abia apoi căpitanul văzu, cu groază, că ţine în mînă farfuria cu plăcinta pe jumătate mîncată şi avu impresia că se şi vînduse duşmanului.

– De fapt, coniţă, nu trebuie să intraţi în taberele de mineri.

– Da, da, înţeleg că, dacă nu mă duc, sînteţi absolvit de-a mai însoţi o... Cum mi-aţi zis mai înainte? O cîntăreaţă ambulantă, nu?

– N-are nici o importanţă dacă sînt absolvit sau nu. Important este că dumneavoastră nu veţi fi în siguranţă printre mineri. Poate nici chiar eu nu voi fi în stare să vă apăr.

– Nici chiar dumneavoastră, căpitane?

Tăcu şi o privi. Nu prea mergea aşa cum îşi imaginase el.

– Domnişoară La Reina, gîndiţi poate că nu-i decît o glumă, dar vă asigur că nu e aşa. Sînteţi o femeie

singură, lipsită de protecţie şi nici nu vă imaginaţi ce vă aşteaptă. Ridică dintr-o sprînceană. Poate că m-am înşelat cînd am afirmat că aţi venit aici în dorinţa de a cînta. Poate doriţi să luaţi parte la cursa aurului. Poate v-aţi gîndit să cîştigaţi aurul, greu agonisit, al vreunui miner credul, folosindu-vă...

– Să ştii că asta e! zise Maddie, ridicîndu-se, cu mîinile proptite de masă şi aplecîndu-se spre el. Prima parte a afirmaţiei este corectă. Partea a doua este însă greşită. Nu ştii nimic, dar absolut nimic, despre mine, aşa că am de gînd să-ţi spun cîte ceva; intenţia mea este să mă duc în tabăra de mineri, şi nici tu, şi nici întreaga ta armată n-ar putea să mă oprească.

La auzul acestor vorbe, el îşi ridică o sprînceană şi, mai repede ca gîndul, o apucă pe Maddie de braţ. Era în stare să facă tot ce se putea face ca să o aducă pe femeia asta la realitate.

În lumina crepusculară, se desprinseră două siluete de bărbaţi: una scundă, îndesată, cu o faţă ce părea că ani de-a rîndul se pocnise de toţi pereţii, cealaltă, o namilă mare şi neagră, aşa cum 'Ring nu văzuse niciodată în viaţa sa; 'Ring nu fusese obişnuit să vadă oameni mai înalţi ca el, dar bărbatul acesta îl depăşea cu cîţiva centimetri.

– Vrei să-mi dai drumul? spuse Maddie, cu blîndeţe. Lui Sam şi lui Frankie nu le-ar plăcea să ştie că cineva îmi face rău. Fără prea multă convingere, 'Ring lăsă braţul şi se retrase cîţiva paşi.

Maddie dădu ocol mesei, în timp ce cei doi se apropiară de ea. Omul cel scund nu era mai înalt decît ea, dar chiar şi prin haine se vedea că e numai muşchi. Cît despre celălalt, nimeni pe lume, sau cel puţin nimeni întreg la minte, nu şi-ar fi dorit să aibă de-a face cu el.

– Căpitane, spuse Maddie, zîmbindu-i uşor, erai atît de prins să-mi spui că-ţi asumi un risc de care n-aveam habar, încît nu ţi-a trecut prin minte să mă întrebi ce măsuri de securitate mi-am luat. Permite-mi, deci, să ţi-i prezint pe protectorii mei. Se întoarse către cel mai scund. Acesta e Frank. După cum se vede, Frank a luat parte la cîteva întreceri de box. Trage în tot ce mişcă şi nu ratează nimic. Pe lîngă asta, cîntă la pian şi la flaut. Se întoarse apoi către uriaşul cel negru. Acesta este Sam. Sper că nu e nevoie să-ţi spun ce poate face Sam. Odată a cîştigat un concurs de lupte cu un taur. Vezi cicatricea din jurul gîtului? Cineva a încercat să-l sugrume cu o frînghie, dar frînghia s-a rupt. De atunci, n-a mai încercat nimeni.

Privindu-l pe căpitanul Montgomery, văzu că i s-au aprins lumini ciudate în privire.

– În spatele tău, e Edith. Edith are o pasiune ciudată pentru cuţite. Maddie zîmbi. Şi se pricepe la fel de bine şi la flaut.

Zîmbetul îi lumină întreaga faţă. Era un sentiment foarte plăcut să simţi că acest om, îngîmfat şi atotştiutor, fusese înfrînt. Îşi dădu seama din privirea lui că era un om care nu prea fusese obişnuit să fie întrecut de nimeni, în nimic.

– Acum, ai permisiunea mea de a te întoarce la fort şi de a le spune că nu am nevoie să fiu escortată de nimeni. Le poţi spune că ai văzut că mă aflu în mîini sigure. Pentru a-ţi salva onoarea, voi scrie o scrisoare generalului Yovington, în care voi spune despre moartea prematură a locotenentului Surrey şi-i voi explica că, deşi apreciez nespus oferta sa de a fi escortată, nu am, pentru moment, nevoie de aşa ceva.

Ea încercă să se oprească, dar nu mai putu să-şi ia

ochii de la el.

– Şi, în special, nu am nevoie de cineva atît de neîndemînatic ca tine. Frank ştia de acum două zile că ne căutai. Întrebările pe care le puneai, în dreapta şi în stînga, nu erau prea subtile, iar tot timpul cît ai stat acolo sus, pe deal, spionîndu-ne, Sam te-a spionat şi el pe tine; şi cînd ai venit în tabăra noastră... Doamne, căpitane, corul din *Traviata* face cu mult mai puţin zgomot decît ai făcut tu. Pe onoarea mea, dacă pot înţelege de ce armata a ales un om ca tine, ca protector.

Îşi dădea seama că e cazul să se oprească, dar se părea că nu mai poate. Faptul că o numise *cîntăreaţă ambulantă* părea să fie suficient ca să nu se mai poată opri.

– Dacă armata ar fi fost, într-adevăr, preocupată de securitatea mea, în faţa indienilor, ar fi putut, cel puţin, să-mi trimită pe cineva care să străbată lumea cu mai mult cap şi mai puţin zgomot. Spune-mi, căpitane, ai mai fost vreodată în Vest? Ai văzut vreodată vreun indian? Poţi să deosebeşti diferitele triburi de indieni? Ori, singurul lucru bun, de care eşti în stare, e să intimidezi femeile. Bănuiesc că acesta e singurul lucru la care te pricepi.

Îi zîmbi dulce. În tot timpul monologului, el rămase locului în picioare; chipul îi era împietrit ca o mască, trupul, ţeapăn. Nu şi-ar fi dat seama dacă e viu şi nu cioplit în marmură, dacă nu-i vedea ochii negri ce aruncau flăcări.

– Acum poţi să te întorci la armata ta, căpitane, zise ea. Am *terminat* cu tine.

'Ring se uită cînd la un bărbat, cînd la altul, apoi o privi pe Maddie şi-şi împinse puţin pălăria pe spate.

– Noapte bună, doamnă, zise el; apoi se întoarse,

trecu pe lîngă Edith şi se îndreptă spre calul lui. La un pas în urma lui, venea Toby care se uita la Sam cu oarecare groază, după care îi făcu cu ochiul lui Maddie înainte de a încăleca calul lui, din herghelia armatei.

Încă nu se îndepărtară bine, cînd Maddie izbucni în rîs. Frank chicoti şi el, iar Sam zîmbi. Dar Edith nu zise nimic.

– N-o să-i placă ce i-ai zis, i-o reteză Edith.

– Nici mie nu mi-a plăcut ce mi-a zis el.

– Ei, femeia e făcută să primească tot ce-i oferă bărbatul, dar un bărbat nu-i obişnuit cu aşa ceva.

– Atunci, voi înfiinţa eu o nouă specie de femei care să nu mai accepte tot ce-i oferă bărbatul, o repezi ea, apoi se linişti. În fine, nu mai contează, n-o să-i mai vedem pe aici. Sam făcu un gest arătînd cu capul spre dealul unde stătuseră cei doi şi-i spionaseră printr-o lunetă. Da, adăugă ea: Cred că n-ar strica să dublăm paza în noaptea asta.

Se întoarse cu spatele, în timp ce Frank aprindea felinarele. Se gîndi c-ar putea să se culce devreme ca să pornească mîine în zori. Zîmbi din nou. Am avut destul de-a face cu armata, se gîndi ea.

– Te-ai speriat de ea, zău? întrebă Toby, cînd se aşezară în jurul focului de tabără mîncînd biscuiţi cazoni. Cucoana aia nu prea pare că s-ar teme de ceva. Nu văzusem pe nici unul din bărbaţi, nici că ştiam că-s acolo, pînă nu s-a arătat. Unde crezi că era ascunşi? Ăla mare, ştii, io zic că fusese în lad şi că tocmai venise

pe Pămînt, dar ălălalt...

– Poţi să-ţi ţii gura cîteva minute? se răsti 'Ring. Dar lui Toby nu-i ardea să tacă.

– E cam arătoasă, ce zici? Şi spui că una aşa nostimă, ca ea, poate să şi cînte?

'Ring aruncă zaţul de la cafea.

– Nu, dacă ea e cîntăreaţă, eu sînt un mare mincinos.

– Şi chiar eşti, nu, băiete? Tu i-ai spus numa' adevăru', că nu mai înţelegea nimic din nimic. Desigur că nici n-ai întrebat-o dacă urîţii ăia era plătiţi să aibă grijă de ea. Tu doar ai dat din gură. Ce, crezi că i-a plăcut asta? Auzi, să zică că faci mai mult zgomot decît... cum a zis că se cheamă?

– O operă, zise 'Ring cu voce tare. A zis numele unei opere. Altceva nu mai ai de făcut, bătrîne, decît să dai din fălci?

– Eh, eh, eh, crezi tu că mă sperii aşa de rău, ca doamna aia? Un'te duci?

'Ring încălecă.

– Să nu mă aştepţi, că nu vin pînă-n zori.

Toby se încruntă.

– Crez că nu-ţi trece vreo prostie prin cap. Ăla mare ar putea să te rupă în două.

– Să nu ne luăm după aparenţe. 'Ring îşi mînă calul înapoi, printre pomi. Cînd fu la o oarecare distanţă de Toby, dar deetul de departe de caleaşca cîntăreţei, descălecă, dezlegă sacii de la şa şi scoase totul afară. La fund de tot era un ghem de piele şi, în interiorul ghemului, o cutie rotundă din tablă. Nu se mai uitase la obiectele astea de vreo cîteva luni, dar acum ştia că are nevoie de ele.

În timp ce începu să se dezbrace, mintea îi fugi

îndărăt la cele întîmplate. Nu faptul că a fost umilit îl stînjenea, nici măcar că a fost umilit de o femeie. Nu, un bărbat face faţă la vorbe; dar ceea ce l-a deranjat cel mai rău era că ea se împotrivea ordinului. Armata îi dăduse un ordin şi, oricît de mult ar fi dorit să nu-l îndeplinească, intenţiona să-l ducă la bun sfîrşit, indiferent de ceea ce dorea el sau nu.

Aşadar, credea că se află în siguranţă pe aici? Credea asta pentru că avea doi oameni s-o păzească. E drept că nu-şi dăduse seama de prezenţa celor doi, care se pitiseră în umbra caleştii; îşi recunoştea vina, dar cînd îi văzuse nu se speriase de ei; ăla scurtu', Frank, avea albeaţă pe ochiul stîng şi, dacă nu era orb de tot, atunci nici mult nu mai avea. Cît despre ăla negru, cu toate că nu avea riduri şi părea un om fără vîrstă, avea o uşoară rigiditate în mişcări, iar cînd stătea în picioare îşi proteja genunchiul drept. Părerea lui era că omul era mai bătrîn decît arăta şi că piciorul drept îi dădea serios de furcă. Femeia aia, cu cuţitele, ieşea din discuţie. Era atîta poftă desfrînată şi atîta patimă în privirea ei, încît era de ajuns să-i fi zîmbit o dată, că imediat scăpa cuţitele pe jos.

Urma cîntăreaţa. Ea era cel mai greu de ghicit. Crezuse c-a ghicit-o din clipa în care a văzut-o. Părea moale şi naivă. Părea că ascultă cu multă atenţie tot ce i se spune. Părea o adevărată doamnă; încercase să-l impresioneze pe Toby cu maniera în care i-a oferit ceai, în vesela ei cea mai bună. Nici una din nevestele ofiţerilor nu ar fi oferit unui soldat, în special unuia care arăta ca Toby, mai mult de un zîmbet; totuşi, cîntăreaţa asta de operă a făcut ceva mai mult. În timp ce se dezbrăcase de tot, 'Ring îşi dădu seama că femeia are într-adevăr nevoie de o escortă. Probabil că generalul

Yovington ştia asta şi de aceea s-a gîndit la un militar, deşi alegerea locotenentului Surrey părea cam ciudată. Nu se ştiau prea multe despre el decît că, odată, a fost acuzat că trişează. Probabil că generalul avusese motive serioase să-l aleagă pe el.

Generalul îşi dăduse, cu siguranţă, seama, că era nevoie de cineva lîngă ea, oricine ar fi fost cel ales pentru escortă. Probabil că generalul ştia că, de fapt, ea era moale şi fără vlagă; doar ea îşi închipuia că e dură şi de neînvins. Îşi imagina că n-o să aibă nici un necaz în ţara aurului, în ciuda faptului că era cea mai drăguţă femeie pe care o văzuse de vreo cîţiva ani încoace.

Cînd fu complet dezbrăcat, îşi încinse şorţul de şale în jurul bazinului, îşi încălţă mocasinii înalţi şi moi, îşi legă un cuţit la talie şi apoi deschise cutia cu vopsea roşie.

Faptul că era atrăgătoare era o mare problemă. Poate că el reuşea să-i ţină pe mineri la distanţă, dar cum putea s-o ţină pe ea departe de mineri? Probabil că generalul se gîndise ca escorta să-i apere castitatea şi pudoarea, să n-o lase să-şi dea întîlniri cu alţi bărbaţi.

În timp ce-şi vîra degetele în pudra roşie, îl trecu un fior. De fapt, era soldat. Nu avea voie să pună întrebări dincolo de ordinele primite. Obligaţia lui era doar să le dea ascultare.

Maddie dormea profund, visînd că susţine un concert la *Scala*, în compania Adelinei Patti. Pe Patty o fluierau şi o huiduiau; în schimb, toţi scandau: La Reina, La Reina.

Zîmbea în vis. Lîngă ea se auzi zgomotul unui chibrit şi lampa se aprinse; se trezi. Clipi de cîteva ori, nedorind să deschidă ochii.

– Edith, stinge lumina aia, mormăi ea şi se întoarse pe partea cealaltă. Dar ceva îi ţinea mîna deasupra capului. Nu şi-o putea mişca. Aşa adormită cum era, îşi trase mîna, apoi se trezi puţin şi trase mai tare. Dar mîna îi era înţepenită. Deodată, cuprinsă de panică, încercă să se ridice în capul oaselor, dar avu impresia că şi mîinile şi picioarele îi erau legate de patul de campanie pe care dormea; deschise gura să strige.

– Hai, dă-i drumul, strigă, dar te asigur că nimeni nu-ţi va veni în ajutor.

Închise gura la loc şi, întorcîndu-se, îl văzu pe căpitanul Montgomery stînd pe jos, în mijlocul cortului, fumîndu-şi liniştit ţigara de foi. Dar era un cu totul alt căpitan Mentgomery, pe care, la început, nu-l recunoscu. Purta doar un şorţ peste şale, lăsînd să i se vadă picioarele lungi şi puternice, cît şi o bună parte din muşchii feselor. Avea pieptul gol şi păros, iar pe umăr erau trei dungi de vopsea roşie, cum, de altfel, erau şi pe unul din obraji.

Probabil că ar fi trebuit să se sperie de el, dar niciodată în viaţă nu se simţise mai puţin înfricoşată cum se simţea acum. Ştia foarte bine ce făcuse: îi rănise orgoliul, iar acum şi-l redobîndea în faţa ei, aşa cum ar fi făcut orice bărbat.

– Ce amabil din partea ta să-mi faci o astfel de vizită, căpitane, şi ce costumaţie interesantă ţi-ai găsit. Dar mai bine m-ai dezlega, înainte să afle Sam. El nu are simţul umorului, ca mine.

El trase lung din ţigara de foi, apoi zise:

– Înainte de-a intra aici, m-am ocupat puţin şi de cei doi şi de servitoarea ta.

Ea se zbătu în ciuda legăturilor ce-o ţineau nemişcată.

– Dacă mi-ai rănit vreunul din oameni, o să am eu grijă să te sinucizi.

– Să fiu omorît.

– Ce?

– Se spune *a fi omorît*, nu *a se sinucide*. A te sinucide e atunci cînd Dumnezeu îl înzestrează pe om cu o anumită calitate, cu un anume talent. A fi omorît e atunci cînd unula, fie i se pune ştreangul de gît, fie e ciurult de alţii.

– O calitate specială? Habar n-am despre ce vorbeşti.

– Nu? Şi eu care credeam că ştii atîtea lucruri! Atunci ce-i cu povestea cu generalul şi cîte altele?

Abia atunci Maddie pricepu despre ce vorbea el. Faptul că se jucase de-a indienii şi că o legase de pat, pentru a dovedi cine ştie ce, nu o supărase, dar ca să insinueze că între ea şi general ar fi fost ceva, asta era cu totul altceva.

– Cum de-ţi permiţi? zise ea, sufocîndu-se de indignare. Am să te reclam superiorului tău direct, pentru asta. Am să am grijă să te sinucizi, mă rog, să fii omorît, căsăpit, ciopîrţit – dacă nu-mi dai drumul chiar în clipa asta.

– Stai blînd. Faci mai multă gălăgie decît tot corul din... Cum ziceai că-l zice? Tra... şi încă ceva, nu?

– *Traviata*, răcan necioplit, păros şi lung cît o zi de post. Dă-mi drumul.

El se ridică încet, în picioare, şi se întinse alene.

– Dacă aş fi fost indian, ţi-aş fi luat scalpul pînă acum, dar un alb poate cere tot ce vrea el.

– Vrei să mă sperii? La ce naiba crezi că i-ar trebui unui indian scalpul meu, doar ca să işte un război?

El se aşeză pe marginea patului de campanie şi o privi.

– N-ai auzit ce ravagii fac indienii printre femeile albe? Ce orgii fac cu ele?

– Toate lecturile dumitale sînt compuse din romane de două parale?

El se uită în altă direcţie şi mai trase de cîteva ori din ţigarea de foi.

– Se pare că ştii, cîte ceva, despre indieni. Cum de poate o ducesă de Lanconia, dacă nu mă înşel, să ştie ceva despre indieni?

Maddie vru să-i spună adevărul, dar în ultima clipă hotărî să nu-i spună, nici moartă. Nu avea de gînd să-i dea acestui om nici un fel de detalii, dacă se putea.

– Ce perspicace eşti, căpitane, zise ea, torcîndu-şi vorbele ca o pisică. Adevărul e că un bătrîn, de la munte, ştii, oamenii aceia din Vest, care obişnuiesc să pună capcane pentru a prinde animale mari pentru blana lor, a venit la Lanconia şi a locuit un timp la noi. Fiind doar o copilă, pe atunci, el obişnuia să mă legene pe genunchi şi să-mi spună o sumedenie de poveşti minunate şi... adevărate.

– Aşa că, iată-te în Vest ca să faci cunoştinţă cu ţara poveştilor lui.

– Da, desigur. Dar şi ca să cînt. Sînt destul de talentată.

El se ridică de pe patul de campanie şi se întoarse cu spatele la ea. În timpul ăsta, femeia se zbătea zadarnic în legături, căci nodurile erau foarte complicate

şi bine făcute.

Brusc, el întoarse capul către ea, dar ea fu mai rapidă decît el şi, cînd o privi, stătea întinsă pe pat, zîmbind, calmă.

– Ţi-am spus că nu cred că ar fi bine să mergi în tabere. Minerii ăştia sînt o adunătură de mojici şi mă tem pentru securitatea ta.

Ba te temi să mă însoţeşti, se gîndi ea, dar continuă să zîmbească.

– Totul o să fie bine, iar tu o să poţi să te întorci la armata ta. Îţi promit că-i voi scrie generalului Yovington cea mai frumoasă scrisoare de care sînt în stare. E un om adorabil.

– Sînt convins că ştii ce spui.

– Te asigur că interesul generalului faţă de mine e pur artistic. Îi place cum cînt. Pur şi simplu îi place să mă audă cîntînd. Dacă ai fi atît de amabil să-mi dezlegi legăturile astea, ţi-aş cînta şi ţie.

Ea îi aruncă un zîmbet plin de superioritate, care făcu ca întreaga furie ce o stăpînea să-i sfîrîie printre dinţi ca uleiul pe o plită încinsă; ea însăşi părea că sfîrîie.

– Ce să cînţi, operă? Nu, mulţumesc.

Ea oftă, plină de dezamăgire.

– Bine, căpitane, hai să facem pace şi să încetăm jocul ăsta. Ne-ai demonstrat, oamenilor mei, servitoarei mele şi mie însămi, că eşti mai bun decît noi. Ai cîştigat. Acum, ce mai vrei?

– Am primit ordin de la armată să te escortez şi iată care e planul meu. Asta în situaţia în care nu te-ai trezit, încă, la realitate.

– Realitatea înainte de toate, asta-i tot ce-mi ceri, nu? Scuză-mă, n-am vrut să spun asta. Respiră adînc.

Căpitane, să zicem că eşti unul dintre puţinii oameni de pe acest pămînt, care nu-şi doresc să audă o cîntăreaţă de operă de calibrul meu, dar pot să te asigur că milioane de oameni, din întreaga lume, nu sînt ca tine, aşa... Voia să spună limitaţi, încăpăţînaţi sau tîmpiţi, dar se răzgîndi şi spuse: Aşa de neaveniţi. Tuturor le-ar plăcea să mă audă cîntînd.

– Excelentă idee. Mie-mi place muzica, dar...

– Cîtă mărinimie!

Nu luă în seamă vorbele ei.

– Dar, după părerea mea, ar trebui să te întorci în State şi să mai aştepţi cîţiva ani pînă cînd pămînturile acestea se vor mai îmblînzi puţin şi apoi să vii să cînţi.

Ea mai respiră o dată, adînc, ca să se calmeze, apoi, cînd vorbi, i se adresă ca unui copil tîmpit:

– Căpitane Montgomery, poate ai mai auzit ce-ţi spun eu acum: vocea nu durează o veşnicie. Oricît de greu mi s-ar părea, nu voi putea cînta toată viaţa. Bunăoară, acum, am douăzeci şi cinci de ani şi nu am ajuns încă pe culmile gloriei, dar datoria mea e să cînt cît mai pot; şi chiar vreau să cînt pentru aceşti nefericiţi, care trăiesc atît de departe de lumea civilizată. Mai mult, voi cînta şi pentru minerii din tabere.

El o privi de la înălţimea staturii sale.

– Eşti încăpăţînată, nu?

– Eu, încăpăţînată, *eu*? Ţi-am spus, pe toate tonurile posibile, că nu ai ce căuta aici, că nu am nevoie de tine; şi, cînd colo, iată-te aici, jucîndu-te de-a indianul în miez de noapte şi legînd fedeleş nişte femei lipsite de apărare.

Mai că zîmbi la auzul acestor vorbe; totuşi, se aşeză pe marginea patului de campanie, aplecîndu-se asupra ei pentru a-i dezlega mîinile. Pielea lui era arămie şi

catifelată şi ei îi trecu prin minte că, probabil, alergase mult, doar cu şorţul pe şale pe el, ca să se bronzeze peste tot, aşa cum era acum.

Cînd mîinile îi fură dezlegate, se ridică în capul oaselor şi-şi frecă încheieturile, în timp ce-l privea cum îi desface legătura din jurul gleznelor. În clipa cînd a fost complet eliberată, îl împinse şi sări din pat. El o prinse de talie, înainte ca ea să fi ajuns la uşa cortului, o împinse îndărăt pe pat, apoi se aşeză deasupra ei, gîfîind.

– Ai ceva whisky, întrebă el, după ce mai trase aer în piept, repede, de cîteva ori. Simt nevoia să beau puţin.

– A oferi apă de foc indienilor e cît se poate de ilegal.

– Nu întinde coarda prea tare. Acum ştiu despre tine tot ceea ce ar fi trebuit să ştiu.

– Vezi că e o sticlă în cufărul acela mic.

El se îndreptă spre cufăr, cu spatele la ea; de-abia de încercă să-şi mişte piciorul, că el se şi întoarse brusc, iar ea îi zîmbi.

Luă şi un pahar din cufăr şi-şi turnă o porţie bună; îi dădu drumul pe gît, şi-şi mai turnă una.

– După cum văd, nu sînt decît două posibilităţi: fie nu te duci în turneu, să cînţi, fie mergi sub escorta mea.

– Asta sună de parcă n-aş avea decît două posibilităţi de a-mi alege moartea.

El înălţă din sprînceană şi zise:

– Poţi să fii sigură că n-o să te simţi prea rău, în compania mea.

– Scuteşte-mă, te rog, să-mi înşiri toate aventurile tale romantice. Nu mă interesează.

Păru că băutura avu un oarecare efect asupra lui,

căci se simţea foarte în apele lui.

– Dar ce te interesează, de fapt, doamnă?

– Să cînt, să cînt şi iar să cînt! Şi mă mai interesează şi familia mea; şi asta-i cam tot.

El se simţea atît de bine, încît crezu de cuviinţă că n-ar fi rău să se aşeze; aşadar, se aşeză pe jos, sprijinindu-se de cufăr.

– Familia dumitale, zici? Tinerii duci cîntă şi ei?

– Nu prea mult. Lor le place vînătoarea de bizoni.

– A, vînătoarea! Simţea că ochii i se îngreunau. Dacă trebuie, neapărat, să te duci să cînţi, atunci o să merg şi eu cu tine, ca să te apăr.

– Bine, dar nu înţelegi, căpitane Montgomery, că tocmai asta nu vreau – să vii cu mine? Eu n-am cerut niciodată ajutorul armatei; n-am avut niciodată nevoie de un astfel de ajutor. Şi, în special, n-am dorit ajutorul unuia de teapa ta. Sub nici o formă nu vreau să mă însoţeşti.

– Ordinul, îngînă el, ordinul.

– Ordinul dumitale, nu al meu.

Îşi frecă ochii cu mîna şi apoi se uită la sticla de whisky.

– Ce-i în ea?

– Opiu, spuse ea, triumfătoare. A fost ideea lui Edith. Era obiceiul ei să-şi servească clienţii care nu-i plăceau. Apoi, cînd se trezeau, le spunea că au fost extraordinari la pat şi nici un bărbat nu s-a îndoit de ea, niciodată.

De-abia mai putea putea face faţă somnului care-l cotropea.

– Mi-ai dat să beau opiu, ca să dorm?

– Tu mi-ai cerut whisky. Eu nu am făcut decît să aştept rezultatul.

Ea se dădu jos din pat şi se duse la el să-l mîngîie pe cap.

– Nu-ţi face griji, căpitane, o să te trezeşti peste cîteva ceasuri; n-ai nici un motiv de îngrijorare. Şi, cînd te trezeşti, vrei să fii amabil să găseşti pe altul pe care să-l sperii? Eu am planuri mari; un căpitan pedant, îngîmfat şi atotştiutor şi care, pe deasupra, mă numeşte *cîntăreaţă ambulantă*, nu are ce căuta cu mine.

Ea se îndreptă spre ieşirea din cort; el făcu un gest, de parcă ar fi dorit s-o urmeze, dar somnul fu cu mult mai puternic decît el.

– Noapte bună, căpitane, vise plăcute, zise ea, mieros, şi ieşi din cort.

3

Maddie privi în sus, către soare, printre ramurile copacilor, pentru a-şi fixa direcţia, apoi se aplecă spre gîtul calului şi-l mîngîie. Nu i-a fost uşor să se debaraseze de Sam şi Frank, dar, pînă la urmă, a reuşit. Oare ce-i făcea pe bărbaţi să creadă că e neajutorată? De ce bărbaţii, ca Sam sau Frank, credeau că nu ştie, pur şi simplu, să deosebească ce-i alb de ce-i negru? Frank crescuse în New York City, iar Sam îşi petrecuse viaţa în Sud, pînă s-a sinucis, ba nu, se corectă ea, pînă l-au condamnat la moarte prin spînzurătoare. De atunci, a luat-o spre nord, acolo unde Maddie a făcut, pentru prima dată, cunoştinţă cu el.

Scoase dopul de la ploscă şi trase o duşcă. Nu părea de mare importanţă, pentru că, nu traversaseră niciodată fluviul Mississippi; fiecare din ei credea că ştie o mulţime de lucruri: cum trebuie să se ia după o urmă, cum să facă o urmărire prin părţile astea; credeau că ştiu mai mult decît o femeie care îşi petrecuse, aproape toată viaţa ei, la vest de acest fluviu.

Întocmai ca şi căpitanul, se gîndi ea. Dar, dacă Frank şi Sam nu o enervau, el da, el o enerva.

Pentru o clipă, de furie îi înţepeni maxilarul; dar

zîmbi imediat, ieşise biruitoare, pînă la urmă. După ce opiul îşi făcuse efectul, ea se dusese acolo unde erau legaţi Frank şi Sam; cu puţin efort, îi dezlegase.

– Noduri marinăreşti, mormăise Frank şi apoi îngăimase ceva despre faptul că nimeni, pînă atunci, nu fusese în stare să se furişeze pînă la el, fără ca el să simtă.

Maddie nu-i dăduse nici un răspuns. Cînd îi angajase pe cei doi, fusese sigură că ar fi trebuit să ia cu ea oameni care să ştie mai mult despre indieni, sau cel puţin pe unii care să facă diferenţa dintre un bursuc şi un castor, dintre un trib de indieni şi altul; dar nu avusese timp, aşa că se mulţumise cu oamenii pe care îi trimisese generalul Yovington. Mutra lui Frank şi statura lui Sam erau suficiente pentru a înspăimînta lumea din jurul lor. Sam, ca de obicei, nu spusese nimic cînd Maddie îl dezlegase din strînsoare. El nu prea vorbea, de parcă vorbele îi erau nestemate şi se temea că, rostindu-le, va sărăci.

O descoperise pe Edith sub caleaşcă, legată şi cu un căluş în gură şi furioasă la culme. Căpitanul părea să se fi strecurat în patul ei, înainte de a o fi legat de roata caleştii.

– Credeam că pe mine mă voia, spuse ea printre dinţi. Dar tot ce dorea era să mă lege fedeleş. Chiar şi atunci credeam că inventase un joc interesant, dar, pur şi simplu, m-a lăsat baltă! Nici nu s-a atins de mine.

Maddie tocmai se ocupa de nodurile de la sforile mai subţiri, aşa că n-a mai întrebat ce însemna *joc interesant*.

Au ridicat cortul imediat; Sam l-a scos din cort pe căpitanul adormit şi l-a tîrît pînă la marginea abruptă a dealului, apoi l-a împin cu o lovitură de picior, iar el s-a

rostogolit pînă jos.

Maddie îşi dori ca trufaşul căpitan să nu degere în aerul îngheţat al muntelui, dar îşi aduse aminte că un bărbat, cum era căpitanul Montgomery, avea cum să-şi ţină de cald pînă dimineaţă, căci era înmagazinată destulă aroganţă în el.

Cu toţii se îndreptară spre minele de aur, urmînd, cu precauţie, potecile ce ţineau loc de drum; merseră pînă cînd soarele fu deasupra capului, apoi Sam bîciui caii ca să meargă mai repede; astfel, energicul căpitan Montgomery rămase cu mult în urma lor.

Trecuseră deja trei zile, dar ei tot nu-i văzuseră în drumul lor. Probabil îngheţase şi murise. Sau poate, cu mult mai sigur, se întorsese la postul lui din armată şi se plînsese de cîntăreaţa de operă, care nu voia să fie adusă la realitate. Era bucuroasă că scăpase de el, indiferent de ce i s-ar fi putut întîmpla.

Îşi atîrnă plosca de cornul de la şaua calului şi mai scoase încă o dată harta, din interiorul jachetei de lînă mulate pe trup, şi se uită în ea. O ştia pe dinafară, dar voia să fie sigură că va ajunge la locul întîlnirii, la ora potrivită.

Odată cu scrisoarea, scoase şi o buclă din părul lui Laurel. O primise în acelaşi plic. Mai era şi o notiţă în care se spunea că următoarea depeşă va include şi unul din degetele de la mîna lui Laurel, dacă Maddie nu va fi prezentă la întîlnirea de azi.

Cu mîini tremurătoare, ea împături harta, puse la loc bucla, în buzunăraşul ei, şi-şi înghionti calul în sus, spre stînca abruptă şi golaşă.

Laurel era la ei. Acei anonimi mascaţi, bărbaţi sau femei, răpiseră o copilă nevinovată, de doisprezece ani, din casa ei din Philadelphia, şi o foloseau drept

momeală pentru a o face pe Maddie să le cînte în strună.

Acum şase luni, Maddie îşi făcuse debutul în America. Cucerise deja Europa cîntînd nouă ani, pretutindeni, pe continent, fiind aclamată, dar tot timpul tînjise după America. Impresarul ei, John Fairlie, a programat-o pentru Boston şi New York şi, timp de trei luni, a cîntat, încununată de succes, pentru americanii care se dovediseră entuziaşti şi generoşi în laudele faţă de ea.

Dar tot cu trei luni în urmă, mătuşa ei, care avea o căsuţă în Philadelphia, îi trimisese un mesaj, rugînd-o să vină cît mai curînd la ea.

Amintindu-şi de acel moment, o cuprinse remuşcarea. De ce nu s-a dus imediat? De ce nu a ieşit imediat pe uşă şi nu a luat primul tren spre Philadelphia? În loc să facă aşa, ea a mai aşteptat trei zile, să mai cînte la trei spectacole, şi abia apoi s-a dus la mătuşa ei. La urma urmei, era în vîrstă şi puţin ciudată, poate chiar puţin senilă, aşa că putea aştepta.

Cînd a ajuns la Philadelphia, era deja prea tîrziu ca să mai schimbe ceva. Laurel, surioara ei, fusese trimisă în Est, pentru a locui cu văduva fratelui tatălui ei şi pentru a urma şcoala acolo. Maddie ştia că sora ei locuia doar la cîteva mile depărtare, dar, cu toate spectacolele şi soliciţările de-a cînta, nu avusese timp să facă o călătorie la Philadelphia, sau, mai bine zis, nu-şi făcuse timp.

Aşadar, timp de cîteva luni, Maddie fusese la distanţă de cîteva mile de sora ei şi totuşi n-o văzuse.

Acum, îmboldindu-şi calul să meargă înainte, îşi aminti de sora ei; era un copil plinuţ, neîndemînatic, care se ţinea tot timpul după ea şi care stătea sub pian,

cînd Maddie exersa. Tatăl lor obişnuia să spună că nu ştia sigur dacă Laurel va deveni şi ea cîntăreaţă, dar era sigur că-i plăcea opera foarte mult.

În cei nouă ani în care Maddie cîntase prin Europa, îşi scriseseră scrisori, iar ea îi trimisese fotografii cu familia ei, aflată atît de departe de ea; de asemenea, a primit scrisori, pline de adulaţie, cînd Laurel s-a făcut mare. Laurel nu cînta aşa de frumos ca ea, nici nu desena ca sora ei, Gemma, dar nu putea să nu le admire pe surorile ei mai mari. Ţinea un album cu tot felul de tăieturi de prin reviste şi o adula de la depărtare.

Maddie ştia să trateze ca atare modul în care era adulată de sora ei mai mică şi, de-a lungul anilor, îi trimisese poze după programe pe care semnaseră regi sau miniştri, sau mici daruri, cum ar fi un evantai de aur, sau un şirag de perle; cu toate astea, nu-şi găsise timpul să o viziteze, deşi era atît de aproape de ea, de cînd sosise în America.

Cînd Maddie a ajuns la Philadelphia, mătuşa ei era în pat, încremenită de nelinişte şi enervare. Trecuse aproape o săptămînă de cînd un bărbat venise la ea acasă, să-i spună că o ţinea pe Laurel captivă şi că dorea să vorbească cu Maddie.

– Tatăl tău nu mi-o va ierta niciodată, au fost primele vorbe ale mătuşii ei. Vai, Maddie, am făcut tot ce-am putut. Laurel e un copil aşa de dulce. Nu era nici gălăgioasă, nici neglijentă, ca alţi copii, şi-i plăcea foarte mult la noua ei şcoală. Oare de ce a trebuit să se întîmple asta?

Maddie i-a administrat mătuşii sale o doză zdravănă de laudanum şi a coborît în salon, să aştepte. A fost o zi lungă care i-a tocat nervii, înainte ca cineva să ia

legătura cu ea; în cele din urmă, a venit un bărbat. Îşi păstrase pălăria pe cap şi stătea în umbră, dar ea memoră fiecare trăsătură a feţei lui.

I-a spus că o va aduce pe Laurel înapoi, dacă ea, Maddie, va merge la noile mine de aur de pe rîul Colorado şi va cînta în şase oraşe. În fiecare din aceste oraşe, cineva va lua legătura cu ea şi-i va da o hartă; ea va trebui să meargă la locul indicat pe hartă, iar un om îi va da o scrisoare. Ea va trebui să ia cu sine scrisoarea, înapoi în tabără, s-o ţină şi s-o predea la punctul următor.

– Ce-i în scrisoare? întrebase Maddie, fără să se gîndească.

– Nu-i treaba ta, i-o retezase omul. Nu pune întrebări dacă mai vrei s-o vezi pe sora ta.

A mai avertizat-o să nu amestece pe nimeni în afacerea asta şi să-ţi ţină gura. I-a mai spus că, dacă va face cum i s-a spus, o va vedea pe sora sa, în cel de-al treilea oraş, şi că o va putea lua cu ea cînd va ajunge în cel de-al şaselea.

Maddie nu s-a mai gîndit deloc la mult plănuitul ei turneu prin estul Statelor Unite. I-a dat impresarului instrucţiuni să anuleze orice spectacol. John era furios. I-a reproşat că lasă America în mîinile şi vocea Adelinei Patti, acea Patti care devenise idolul Americii. I-a mai spus că dacă Maddie îşi anulează spectacolele, americanii o vor dispreţui.

Ştia că John are dreptate, dar mai ştia că nu are încotro. Nu dorea nici să meargă, nici să cînte în Vest, pentru un pumn de mineri, care credeau că operă nu cîntă decît femeile grase. Avusese destule probleme în viaţa ei, ca să mai cînte acum şi bădăranilor ăstora, care nu voiau s-o asculte.

În cele din urmă, John îi făcuse pe plac şi anulase spectacolele dar, în acelaşi timp, îşi abandonă slujba şi se întoarse în Anglia, ţara sa de baştină. Fuseseră împreună de cînd avea şaptesprezece ani; practic, el o făcuse ce era şi, totuşi, îl pierduse din cauza acestor oameni şi a scrisorilor lor.

Chiar în clipa în care era în vîrtejul împachetatului, plănuind cum va decurge călătoria în Vest, apăruse generalul Yovington. De la venirea ei în America, el s-a dovedit cel mai constant admirator, vizitînd-o după spectacol, invitînd-o să ia masa împreună, oferindu-i chiar cadouri, din cînd în cînd: cîte un rubin, cîte un smarald. Ştia că i-ar plăcea să fie metresa lui, dar şi ea se pricepea cum să-i flateze pe bărbaţi, făcîndu-i să creadă că i-ar plăcea să fie metresa lor, dar că, pur şi simplu, nu se putea.

Omul care intrase în ziua aceea, în casă, se deosebea de toţi curtezanii linguşitori care-i sărutau mîna la petreceri. El, pur şi simplu, dăduse buzna în casă şi-i spuse că ştia cîte ceva despre Laurel.

Spre ruşinea ei, Maddie a izbucnit în plîns. Generalul a consolat-o o clipă, apoi a încercat s-o îmbărbăteze. I-a spus o grămadă de lucruri, din care nu a înţeles nimic. A vorbit ceva despre politica americanilor; oricum, despre ceva ce n-o interesa pe ea. Era ceva în legătură cu sclavia şi cu faptul că acest nou teritoriu, pe care, de curînd, se descoperise aur, va face parte din comuniunea de state independente, fie ca parte pro, fie contra sclaviei.

– Şi ce legătură are asta cu Laurel, întrebase ea, suflîndu-şi nasul. Sau ce-are a face cu mine?

– Ei au nevoie de cineva, de un mesager pe care nimeni să nu-l suspecteze, aşa cum ar fi o cîntăreaţă,

de exemplu, care poate călători în voie, fără ca nimeni să aibă suspiciuni asupra ei.

– Cine are nevoie de un mesager?

– Nu ştiu. Nu ştiu dacă mesajele pe care le vei duce vor fi pro sau contra sclaviei.

– Nu-mi pasă de sclavie. Eu nu am avut niciodată sclavi şi nici nu intenţionez să am. Nu vreau decît să-mi recapăt sora. Poate tata...

– Nu! spusese generalul aproape strigînd. Apoi se calmase. Oamenii ăştia sînt fanatici. Or s-o ucidă pe sora ta dacă mai implici şi pe altcineva. Ei mai bine să faci ce ţi se cere. Dar te voi ajuta.

Peste trei zile, aluat drumul Vestului, alături de alte mii de oameni care mergeau într-acolo, fie în calitate de colonişti, fie ca să-şi caute norocul la minele de aur. Singura deosebire era că ea călătorea singură, în propria ei caleaşcă, vopsită în roşu, şi că se folosea de serviciile a trei dintre cei mai ciudaţi oameni pe care îi întîlnise. Primul era Frank, care arunca priviri furioase şi afişa o faţă de parcă ar fi fost ţinută numai în pumni; al doilea era Sam, care mai mult nu vorbea şi despre care nu ştiai niciodată ce gîndea; apoi mai era Edith, care-şi spunea *Edith cea-dulce-ca-mierea*, şi care o încînta pe Maddie cu poveşti despre viaţa ei de prostituată.

Atît caleaşca cît şi cei trei oameni fuseseră aleşi de general. Maddie şi-ar fi dorit o caleaşcă mai mică, dar generalul i-a atras atenţia asupra avantajelor unei caleşti marca *Concord*, cît şi asupra utilităţii celor trei angajaţi, vorbindu-i, în detaliu, despre talentele extraordinare ale fiecăruia. În momentul acela, cînd ardea de nerăbdare să pornească la drum, o interesase prea puţin cine vor fi cei care o vor însoţi.

Iată că acum se afla în ţara asta sălbatică, călătorind pe versantul unui munte, cînd, cu cîteva luni înainte, era îmbrăcată în mătăsuri şi dormea pe un pat de puf. Cu puţin timp în urmă, fusese înconjurată de oameni care-i vorbeau despre triluri şi ritmuri, iar acum dormea într-un cort, pe un pat de campanie, tare, înconjurată doar de oameni ca Edith, care povestea cum fusese legată fedeleş ,şi de oameni de teapa căpitanului Montgomery, care se strecurase în cortul ei, noaptea, ca să-i spună ce şi cum să facă.

Slavă Domnului că reuşise să scape de el! Pe oameni ca Frank, Sam sau Edith, îi putea păcăli destul de uşor. La urma urmelor, ce le păsa lor dacă ea voia să călătorească prin pădure, singură, şi să rişte să fie omorîtă? Dar cu căpitanul Montgomery simţea că nu i se va permite să facă ceva fără să-i ceară permisiunea. Nu era convinsă că primise cu linişte vestea că ea plecase călare, prin pădure, singură; dar era convinsă că-l va vedea cînd se va întoarce.

Şi dacă, totuşi, el călătorea alături de ea? Şi dacă ar fi împiedicat-o să se întîlnească cu omul cu scrisorile? Şi dacă ar fi dorit să ştie ce face ea şi de ce? Deoarece Edith fusese angajată de generalul Yovington, Maddie îi povestise despre conţinutul acestor scrisori, dar Edith căscase şi nu păruse interesată. Ei îi păsa şi mai puţin decît lui Maddie de politică. Dar, firește, Edith nu putea gîndi mai mult decît la ceea ce se serveşte la masă.

Dar Montgomery era altfel. Dacă ar fi trebuit să călătorească alături de el, firește că şi-ar fi băgat nasul în toate treburile ei. Şi, dacă ar fi aflat de scrisori, fără îndoială că ar fi avut o opinie în problema sclaviei, iar lui nu i-ar fi plăcut ca ea să fie în legătură cu oamenii ce au ales să se poarte după propria lor voinţă. Probabil că ar fi făcut tot ce ar fi putut, ca să o oprească să-i ajute pe

locuitorii acestui ţinut să se decidă dacă să fie pro sau contra sclaviei.

Şi lucrul cel mai important era ca el să nu se amestece, căci, dacă ar fi făcut-o, Laurel ar fi fost ucisă. Un copil drăgălaş şi nevinovat, de numai doisprezece ani, să moară din cauza unui căpitan prea zelos, care ar fi făcut ce-ar fi crezut el că e corect.

Dădu pinteni calului, îndemnîndu-l să urce dealul abrupt. Trebuia să se întîlnească cu cineva peste patru ore.

– Ce vezi? întrebă Toby lungindu-se din nou pe iarbă, pe jumătate adormit de soarele amiezii.

'Ring îşi coborî luneta şi privi departe, printre pomi, la femeia care îşi obliga calul să urce dealul abrupt. Împreună cu Toby, el o urmărea pe femeie de trei zile. Păstrase întotdeauna o distanţă apreciabilă, nelăsînd-o să-şi dea seama că se află prin preajmă. Pînă acum nu se întîmplase nimic deosebit. În timpul primei zile călătorise în caleaşca ei, iar oamenii ei înălţaseră cortul pentru noapte. Nici măcar nu se întîmplase ceva interesant; dar el o urmărise cu atîta atenţie, încît observase din prima zi că mai veneau şi alţii în urma ei.

A doua zi, îi văzu pe cei doi. De-abia mergeau, nefiind obişnuiţi cu munţele şi nu încercau, în nici un chip, să se ascundă. Cîteva ore i-a urmărît cum ei, la rîndul lor, o urmăreau pe ea, privind în jur ca vulturii care prevestesc moartea cuiva. În timp ce-i privea, văzu ceva mişcîndu-se în depărtare, la cîţiva metri în spatele lor;

lungindu-şi luneta la maximum, cu greu putu distinge silueta altui om. Şi, dacă nu se înşela, era silueta unui indian, singur. Se părea că nu mai era nimeni cu el. Pe cine urmărea indianul? Pe femeie, sau pe bărbaţii care o urmăreau?

De-abia în a treia noapte văzu noul foc de tabără; cei doi o priveau pe La Reina, care făcea întotdeauna focul; indianul nu făcu foc, iar 'Ring era aşa de atent la ei, încît aproape uită de al patrulea om, de pe coama dealului din spatele lui. În depărtare, pe aceeaşi coamă de deal, pe care stătea şi 'Ring, se vedea un foc mai mic, dar el îşi dădu seama că şi pe omul acela îl interesa femeia asta.

'Ring îşi puse luneta jos.

– Femeia asta are mai mulţi urmăritori decît Pied Piper, banditul cel vestit.

Toby se scărpină pe mînă.

– Crezi că vor să o audă cîntînd?

'Ring mîrîi:

– Nu tocmai. Se petrece ceva, căci altfel ce motiv ar fi avut să se străduiască, din răsputeri, să scape de mine?

Toby se uită la pomii de deasupra capului şi zîmbi. Cînd căpitanul se întorsese în tabără, cu trei nopţi în urmă, era plin de draci, de răni dureroase şi degerat de frig. Nimic nu reuşise să-l facă pe 'Ring să spună ce se întîmplase, dar de atunci acesta şi Toby erau în urmărirea femeii; o urmăriseră şi supravegheaseră terenul din jurul ei, dar tot timpul de la distanţă.

Acum se odihneau, sau, în fine, Toby se odihnea, în timp ce 'Ring, cu burta pe iarbă, urmărea femeia care traversa o prăpastie adîncă.

– Cum de au lăsat-o să plece singură, prin pădure?

şopti 'Ring ca pentru sine. Credeam că cei doi, care se ţin scai de ea, sînt protectorii ei. Unul bătrîn şi unul aproape orb. Ce să mai zicem de blonda aia! Drăguţică. Nu la fel de drăguţă ca stăpîna, dar merge.

'Ring, după ce se mai uită o dată prin lunetă, înţepeni.

– Ăia doi o şterg. Îşi înalţă luneta pînă într-un punct mai înalt de pe coama dealului. Şi indianul! exclamă. Într-o clipă, fu în picioare. Mă duc după ea.

– Şi cum o să treci în partea cealaltă a canionului? întrebă Toby. O să sari? O să zbori?

– Mă urc pînă în vîrf şi trec pe partea cealaltă.

Toby îşi ridică privirea în sus. Deasupra lor nu era decît stîncă goală.

Nimeni nu putea urca aşa ceva, dar 'Ring îşi scoase cizmele şi-şi încălţă mocasinii. Îşi scoase haina militară, care-l putea uşor da de gol, apoi sabia şi revolverul, pînă cînd rămase doar în pantaloni, în cămaşă şi centură. Îşi prinse plosca de spatele centurii.

– Nu poţi pleca fără o armă la tine. Ce ştii despre oamenii ăia?

'Ring nu răspunse, dar îşi ascunse cuţitul în încălţări; apoi se ridică în picioare şi se uită la mărunţelul de Toby, care îndreptă spre el o faţă îmbătrînită de vreme şi chinuită de spaimă.

– O să fie bine, spuse 'Ring. Nu te purta ca o babă. Vezi că am ceva de făcut. Mă întreb cum au lăsat-o tîmpiţii ăia să pornească aşa, de capul ei. Dar uite că urmăritorii o înconjură acum din toate părţile. Trebuie să...

– N-ai vrea să mă iei şi pe mine, de data asta? îl întrerupse Toby.

'Ring se strîmbă.

– Am hotărît. Acum stai jos şi încetează să te mai agiţi; o s-o ajung din urmă şi o s-o aduc îndărăt la caleaşcă şi... o să le zic păzitorilor ei vreo două... Ne întîlnim mîine, la caleaşcă, căci, de acum încolo, vom călători împreună cu ea. Îşi suflecă mînecile pînă deasupra coatelor, apoi adăugă: Încep să înţeleg de ce generalul Yovington dorea să fie mereu însoţită de cineva. Are nevoie de apărare. Să ştii că aş vrea să aflu ce e în mintea ei, ce tăinuieşte cu atîta grijă.

El privi spre stînci, apoi se întoarse spre Toby şi-l bătu, bărbăteşte, pe umăr. Nimeni nu şi-ar fi închipuit că acest bătrîn certăreţ era ca o a doua mamă pentru 'Ring.

– Să ştii că o să te propun pentru promovare, iar cînd o să te întorci la postul tău, o să găseşti o trupă întreagă, gata să-ţi asculte ordinele, zise căpitanul.

– La naiba, o să dezertez. Hai, pleacă. Mai am şi altceva de făcut decît să mă gîndesc cum o să te sinucizi tu.

Maddie se opri şi-şi încordă atenţia. Îl auzea pe bărbatul cu care urma să se întîlnească tîrîndu-şi picioarele printre tufişuri. Încet, fără să facă mai mult zgomot decît o creangă care trosneşte sub paşi, descălecă şi-şi îndreptă calul spre vîrful dealului. Inima începu să-i bată mai tare, pe măsură ce zgomotul se auzea mai aproape. În cluda violenţei cu care se produsese răpirea surorii ei, răpire la care şi omul acesta luase parte, trebuia să nu-l jignească. Trebuia să fie cît mai

amabilă şi mai politicoasă. Trebuia...

Era cît pe ce să leşine cînd îl văzu pe căpitanul Montgomery sărind dintr-un pom, doar la cîţiva metri de ea. Îşi duse mîna la inimă.

– M-ai speriat, se plînse ea după ce-şi reveni din şoc. Ce Dumnezeu cauţi aici? Simţea că mintea ei o ia razna. *Trebuia* să scape de el.

– Şi eu te-aş putea întreba acelaşi lucru, zise el. Mi-ai spus că oamenii aceia sînt angajaţi ca să te protejeze, cu toate astea eşti aici, singură.

– Asta şi vreau. Respiră adînc, încercînd să cîştige timp. Căpitane Montgomery, trebuie să pleci. Am ceva de făcut şi nu pot decît eu însămi. E vorba... de-o femeie. Poate că o să se mulţumească cu dezvăluirea acestui secret.

El se sprijini cu spatele de un pom şi-şi încrucişă braţele la piept.

– Ia să vedem despre ce ar putea fi vorba. O cîntări din privire. Să fie ziua de naştere a unui copilaş, sau ai părăsit tabăra că ţi-a venit ciclul?

– Nu dau doi bani pe tine şi nu am de gînd să-ţi ascult seria de trivialităţi. Ţi-am mai spus că nici nu doresc, nici nu am nevoie de protecţia ta. Ţinînd frîul în mînă, vru să-şi facă loc pe lîngă el, dar el îi bară drumul. Făcu la fel şi cînd vru să o ia pe o altă potecă. Bine, spune ce vrei.

– Să-mi dai o informaţie. Cine sînt oamenii cu care trebuie să te întîlneşti?

Nu-i putea spune adevărul fără să pericliteze viaţa lui Laurel. Gîndeşte-te, Maddie, gîndeşte-te bine de tot, îşi spuse.

– Unul dintre ei, e iubitul meu, zise ea, în cele din urmă, sperînd să fie crezută.

– Atunci, de ce n-a venit să te vadă în tabără?

Se întoarse cu spatele la el, gîndindu-se.

– Pentru că, zise, uitîndu-se din nou la el, se ascunde de lege. Vai, căpitane, ştiu că a făcut multe nedreptăţi; nu vreau să zic că e criminal, dar a jefuit cîteva bănci, aşa că nu se poate arăta, iar mie mi-e dor de el. Se apropie un pas de el. De obicei, cu bărbaţii care o auzeau cîntînd nu era nevoie să flirteze, dar ăsta era unul din tîmpiţii ăia care au idei preconcepute despre operă. La urma urmei, era un soldat şi-şi petrecuse destul timp printre bărbaţi, aşa că nu i-ar prinde rău dacă ar flirta puţin cu el. Nu poţi să spui că nu ştii ce înseamnă dragostea, căpitane. Îl iubesc pe acest om, chiar dacă a făcut şi greşeli. Se apropie şi mai tare de el. Braţele îi atîrnau de-a lungul corpului, cămaşa îi era deschisă şi puţin sfîşiată în partea stîngă, sus. Îşi plimbă puţin degetele pe pielea care se vedea prin cămaşa sfîşiată. Sper că n-ai să te opui, şi-ai să mă laşi cîteva clipe cu iubitul meu, nu?

Nu primi nici un răspuns, aşa că îl privi în ochi. El o privi de sus în jos, zîmbindu-i plin de ironie şi neîncredere, încît o făcu să dea cîţiva paşi înapoi.

– Spune-mi, minţi din obişnuinţă, sau doar ca să-ţi faci jocul? Sînt mulţi cei care cred în minciunile tale?

Ea îl privi ţintă.

– Ce vrei să spun unui păpălău ca tine? Ce ştii tu despre adevăr sau despre minciună? Şi, înainte de a-şi da seama ce face, se năpusti asupra lui, cu capul în piept, lovindu-l cu pumnii în burtă. Cînd reuşi să tragă o gură de aer, începu să-l lovească tare în fluierul piciorelor, cu cizmele ei cu talpa tare, şi să-l muşte.

El o apucă de talie şi se rostogoliră împreună la pămînt; el o ţinea de sub bărbie ca s-o împiedice să-l

muşte iar.

– Ce dracu' te-a apucat? Ce s-a întîmplat? Ce cauţi aici în munţi?

– Ai grijă, nu mi te arunca la gît. Poţi să-mi faci orice, dar nu te atinge de gîtul meu.

Ochii îi înotau în lacrimi. El îi dădu drumul la bărbie, dar rămase încă deasupra ei, ţintuind-o la pămînt şi nelăsînd-o să se elibereze din strînsoare. O văzu că întoarce faţa într-o parte să nu i se vadă lacrimile, lucru care i se păru cu totul neobişnuit. Multor femei le plăcea să fie văzute de bărbaţi, cînd plîng.

– Spune-mi ce se întîmplă, o îndemnă blînd, apropiindu-şi faţa de a ei.

– O să mă sufoc dacă nu te dai la o parte; nici nu pot să vorbesc. Pe deasupra, mă murdăreşti de sînge.

Îşi privi braţul şi văzu cum sîngele îi picură pe costumul de călărie, care costase ceva.

– Îmi pare rău, vreau să spun că n-am vrut să te murdăresc de sînge. Te-am ajuns cu greu din urmă. A trebuit să vin pe acolo, pe unde e stînca aia ascuţită.

Maddie se răsuci puţin ca să se uite în direcţia arătată şi văzu cît de periculoasă şi ascuţită era stînca. Apoi se întoarse spre el şi-l privi în ochi.

– Nu se poate, nici tata nu s-ar fi putut căţăra pe ea.

El îi aruncă o privire ciudată.

– Eu am putut; chiar m-am căţărat pe ea, nu glumesc.

Cînd o privi din nou, pierdută cum era, sub trupul său de uriaş, văzu că ochii îşi schimbă culoarea şi că începe să se zbată uşor, ca să scape din strînsoare.

– N-o să reuşeşti să fugi; şi, ca să fiu sincer, nu-mi displace deloc să simt cum te zbaţi sub mine. Poate n-ar fi rău să-mi spui adevărul.

Ea deschise gura, ca pentru a zice ceva, apoi ridică capul şi-şi încordă atenţia.

– E aici. Mă aşteaptă, zise ea, în şoaptă.

– E aici de cîtva timp. Face mai mult zgomot decît corul din opera aia...

Se uită la el cu ochi rugători.

– Te rog, dă-mi drumul. Te rog, te implor. Te rog, din tot sufletul, dă-mi drumul şi lasă-mă să mă duc la el.

– S-ar putea ca bărbatul acela să fie iubitul tău. Poate intenţionezi să te fofilezi, aşa ca generalul Yovington să nu audă de povestea asta.

– Unde-ţi ţii minţile? Probabil, în pantaloni, şuieră ea. Numai asta contează pentru tine în viaţă, zise ea, arătînd către trupul masiv care-l strivea pe al ei. El o privi uimit.

– Sînt mult mai multe lucruri care contează pentru mine... şi chiar mai mult decît asta.

– Dă-te la o parte! Vai Doamne, mişcă-te, zise ea, zbătîndu-se cu disperare să iasă de sub el.

El o privi o clipă; nu-i era greu s-o ţină locului, dar era fascinat că ştia să se lupte aşa de bine. Era clar că, indiferent de ce făcea, o făcea cu tot sufletul.

– Îţi ofer orice, zise ea, sugrumată şi de lacrimi şi de disperare. Îţi dau orice dacă mă laşi să mă duc la el, singură. Bani. Bijuterii. Mă... Îl privi în ochi. Mă şi culc cu tine dacă mă laşi doar o jumătate de oră, singură cu el.

În cele din urmă, el se rostogoli în lături, iar ea se ridică în picioare.

– Du-te, îi spuse el, cu blîndeţe. Te las doar o jumătate de oră. Apoi vin să te iau. Ai înţeles?

Avea ochii în lacrimi cînd îi spuse, abia şoptit:

– Mulţumesc. O luă la fugă, de-a dreptul peste

crengile uscate ale pomilor, către dealul abrupt; ramura uscată a unui stejar îi zgîrie faţa, alunecă pe o piatră şi-şi răni mîinile, dar nu se opri nici o clipă, grăbită să ajungă în vîrful dealului stîncos.

El se uită după ea pînă ce nu o mai văzu deloc, apoi se propti de pom şi ascultă. Ştiu cînd se întîlnise cu omul acela şi că el îi zîmbi, dintr-un motiv sau altul. Oricum, se simţea bine să ştie că-şi găsise, în fine, ceea ce-şi dorise atît de mult.

Şi, la urma urmei, ce-şi dorise, se întrebă el? Ce-şi dorea ea? Una peste alta, ce Dumnezeu se petrecea în jurul acestei femei? El se întrebă dacă Maddie ştia ceva despre ceilalţi, care o urmăreau, despre indian şi despre omul acela care venea de şi mai departe decît indianul.

Ascultînd, auzi vocea răstită a bărbatului. 'Ring fu în picioare, într-o clipă. Orice i-ar fi fost bărbatul acela – rudă, prieten sau duşman –, nu-i va permite să-i facă nici un rău. De-abia dacă făcuse vreo zece paşi, că o săgeată zbură deasupra capului şi se înfipse în pomul din faţa lui.

Se uită în jurul lui, dar nu văzu pe nimeni, nu auzi nimic. Săgeata era un avertisment, ştia foarte bine asta, că dacă n-ar fi fost aşa, l-ar fi atins. Bine, un avertisment, dar de ce? Să nu se amestece în afacerea asta? Dacă era aşa, atunci de ce n-a tras indianul atunci cînd se lupta cu ea şi nu acum? Era poate un avertisment ca Maddie să fie lăsată singură cu bărbatul aceia?

Încet, cu grijă, cercetînd pomii din jur şi încercînd să descopere vreun indian, el se ridică, apucă săgeata şi o trase afară din scoarţa pomului. Indieni Crow, se gîndi el. Ciudat, totuşi, căci indienii Crow nu erau violenţi. De fapt, foarte adesea, indienii Crow îi primeau bine pe albi, aşa ştia 'Ring, pentru că albii aveau la ei tot soiul de lucruri minunate, pe care ei le furau, căci erau hoţi de mîna întîi. 'Ring auzise că erau în stare să fure calul de sub călăreţ, lăsîndu-l doar cu şaua sub fund.

Se uită la săgeată şi la vîrful ei mic, de oţel. În zilele noastre, indienilor le plac armele de foc, dar adesea, cînd folosesc arcul şi săgeata, înseamnă că vor linişte. Acestui indian nu-i prea păsa dacă 'Ring ştia că se află acolo sau nu, dar, fie că nu voia ca femeia să afle şi ea, fie că ştia deja, el nu voia ca 'Ring să se amestece în treburile ei, oricare ar fi fost ele.

Ridică săgeata, în semn de salut mut, faţă de acel indian, apoi o strecură într-unul din mocasinii săi înalţi; în acelaşi timp, auzi cum femeia, care-şi spunea La Reina, cobora dealul. Sîngele i se uscase pe haine, gîtul şi mîinile îi erau pline de zgîrieturi, dar el ştia că mai are şi alte răni pe corp, care însă nu se vedeau.

Se duse, calmă, spre calul ei şi nu vorbi nimic. El auzise şi văzuse destule ca să ştie că nu avea nici un rost să-i pună întrebări despre ceea ce făcea şi de ce era acolo. Dar îşi propuse să afle. Avea de gînd să facă şi să spună orice, numai să afle răspuns la toate întrebările care-l frămîntau în legătură cu ea.

4

Cîteva ore mai tîrziu, Maddie se afla în cortul ei, permiţîndu-şi, în fine, să dea frîu liber tuturor temerilor sale. Omul cu care trebuise să se întîlnească arăta îngrozitor. Avea ochi vicleni şi duri şi, pe deasupra, mai era şi tîmpit. Ştia bine că nu putea apela la logică vorbind cu el în legătură cu Laurel sau cu orice altceva. Îi dăduse scrisoarea, dar el îi ceruse, pe deasupra, şi perla, şi broşa cu diamante pe care o purta în acel moment. Nu că valorau mulţi bani, dar erau primite în dar de la mama ei şi aparţinuseră, înainte, bunicii. Uitînd de situaţia în care se afla, ea se împotrivise cînd el îi ceruse broşa, lucru care-l înfuriasee destul de rău. Ridicase chiar tonul la ea, încît o speriase, deşi, acum, îi era ruşine să-şi amintească de asta. Da, îi era teamă pentru Laurel, dar şi pentru ea.

Îşi acoperi faţa cu mîinile. Pînă acum, se pare că viaţa îi oferise tot ce-şi dorise: talent, admiraţia miilor de oameni, o familie care o ajutase întotdeauna, indiferent de ce şi-ar fi dorit. Şi, acum, aşa, dintr-o dată, norocul păru s-o părăsească, căci se simţea foarte singură şi abandonată.

Ridică privirea, căci auzi că cineva intrase în cort, şi,

spre surprinderea ei, îl văzu pe căpitanul Montgomery. Trebuiseră să coboare muntele împreună, pe acelaşi cal, dar, cum ea refuzase să vorbească cu el, nici el nu o bombardase cu întrebările sale.

– Unde crezi că intri? întrebă ea. Întîmplător, acesta este cortul meu. Locul care-mi creează, cît de cît, o stare de intimitate. Dacă doresc să vii aici, am să te invit şi apoi...

– Avem o înţelegere noi doi, îţi aminteşti?

Îşi încruntă sprîncenele a nedumerire.

– Habar n-am ce... Se întrerupse şi-şi aminti ceea ce-i spusese în pădure. Doar nu vrei să spui...

– Ai spus că te culci cu mine dacă te las o jumătate de oră cu bărbatul acela. Eu m-am ţinut de cuvînt. Sînt aici ca să-mi primesc răsplata.

– Nu voiam... şopti ea.

– Nu voiai să spui ce-ai spus? Chiar minţi aşa, întruna? Chiar nu există nici un gram de cinste în tine?

– Nu sînt o mincinoasă. N-am minţit niciodată. Niciodată n-a fost nevoie să mint, spuse ea, ţanţoşă şi cu demnitate, în timp ce mîinile îi tremurau, fără să se poată stăpîni.

– Bine, atunci, zise el, într-un fel pe care ea îl consideră destul de insinuant, la treabă.

Laurel, îşi zise Maddie, o voi face pentru Laurel. Poate că-i mai bine aşa, poate că, dacă-i va deveni amantă, îl va putea convinge mai uşor s-o lase-n pace, data viitoare, cînd va trebui să se întîlnească cu alt om şi să-i dea scrisorile.

Încercă să nu se gîndească la nimic, cînd îşi duse mîna la nasturii de la piept ai costumului ei de călărie. Ridică privirea spre el. El îşi puse piciorul pe cufărul care se afla într-o parte a cortului, îşi sprijini mîinile pe

genunchi şi nu o slăbi din ochi.

– N-ar fi mai bine să stingem lumina?

– Nu, zise el, calm. Vreau să văd ce mi se oferă.

Se îmbujoră la faţă şi fu nevoită să-şi coboare privirea, ca să nu i se citească ura ce-i ţîşnea din ochi. Îi trecu prin minte că ar putea să-l omoare, după noaptea asta. Nu i-ar displăcea să-l vadă mort şi gîlgîind de sînge.

Îşi descheie toţi nasturii de la haină şi era gata să şi-o scoată, dezgolindu-şi umerii, cînd el o apucă de o mînă, oprind-o să continue. Cînd ridică ochii spre el, din privire îi ţîşniră numai scîntei de ură şi furie reţinută.

– Mă bucur că nu îţi cresc pumnale în ochi, zise el, pe un ton amuzat.

Ea se smulse din strînsoarea lui.

– Hai s-o facem odată, şi gata. Trebuie să-ţi plătesc că mi-ai permis să-mi folosesc libertatea căpătată de la Dumnezeu, zise ea printre dinţi. Ce contează ce cred sau ce simt, tu eşti cel puternic, căpitane Montgomery. Tu eşti cel care are puterea şi-şi ia ceea ce-şi doreşte. Îşi smulse haina de pe umeri, iar cînd i se agăţă de păr, trase cu toată puterea.

– Opreşte-te, zise el şi o cuprinse în braţe, prinzîndu-i mîinile în ale lui. Domoleşte-te, o calmă el şi începu să o mîngîie pe spinare. Gata, a trecut, nimeni nu o să-ţi mai facă nici un rău.

– Tu! gîfîi ea, cu nasul strivit de pieptul lui, dar, de data asta, nu se mai zbătu să scape de el, ci ca să-şi stăvilească lacrimile. Ai să mă răneşti, zise ea, înghiţind iute şi des, ca să nu-şi dea drumul la lacrimi.

– Nu, nu te rănesc. Niciodată n-am vrut să te rănesc. Am vrut doar să ştiu ceva, în legătură cu tine, şi acum am aflat.

– Ea îl împinse cu mîinile, îndărăt, ca să-i poată vedea faţa. Părea amuzat de ceva.

– Şi ce-ai aflat? întrebă ea, fără prea multă însufleţire.

– Că ţi-ai dorit foarte mult să faci ceea ce ai făcut astăzi. Se pare că ai vrut foarte mult să faci ceea ce ai făcut, de vreme ce eşti gata să te culci cu cineva pe care-l deteşti din tot sufletul, cum mă deteşti tu pe mine, şi asta doar ca să obţii ceea ce ai vrut.

El îi zîmbi în aşa fel încît buza inferioară dispăru îndărătul mustăţii stufoase.

– Şi mai ce?

– Şi am mai aflat ceva despre generalul Yovington. Îi aruncă o privire aiurită. Nu prea eşti obişnuită să te dezbraci în faţa bărbaţilor.

– Ce zici? şopti ea.

– De fapt, zise el, cu un zîmbet larg, aş merge pînă acolo încît aş putea spune că n-ai mai făcut-o niciodată, pînă acum. Îi scăpă un mic hohot de rîs. Şi am mai aflat ce gîndeşti tu despre mine. Pot să te asigur, doamnă, că nu sînt genul de bărbat care să oblige o femeie să se vîndă pentru... pentru orice s-ar întîmpla. Sînt un om de bun-simţ şi poţi discuta cu mine orice, fără să recurgi la prefăcătorie.

O clipă, nu mai zise nimic, ci rămase în picioare privind-o de parcă s-ar fi aşteptat să-i mulţumească pentru un aşa gest nobil.

– Om de bun-simţ? Dumneata, căpitane Montgomery? Cred că eşti dintre cei mai nesăbuiţi oameni pe care i-am întîlnit vreodată. Vreau să spun că mi-a fost dat să întîlnesc caiuri cu mult mai mult bun-simţ decît al tu. Cel puţin, caiilor le dai la cap, cînd au luat-o razna. Mă îndoiesc că o astfel de metodă îţi se

poate aplica şi ţie.

– Ei, la ascultă...

– Ba nu, tu să asculţi! Poate nu era în stare să învingă pe cineva, în lupta corp la corp, dar volumul vocii ei putea da gata pe oricine. De cînd te-am întîlnit, n-ai făcut altceva decît să mă jigneşti.

– N-am insultat în viaţa mea o doamnă.

– Mi-ai spus că sînt *cîntăreaţă ambulantă*, apoi mi-ai spus că trebuie să fac ceea ce vrei tu... Chiar nu înţelegi că nu ai nici un drept asupra mea?

– Aşa am primit ordin.

– Dă-le dracului de ordine! Tu eşti militar, nu eu. Am făcut tot ce-am putut ca să-ţi explic că nu am nevoie de tine şi că nu doresc să stai în preajma mea; totuşi, iată-te aici şi... Îşi închise nasturii de la jachetă. Şi apoi chestia asta, ca să mă umileşti, să-ţi baţi joc de mine, doar aşa ca să mă obligi să fac pe prostituata, şi tu... Şi, dacă vrei să ştii, m-am mai dezbrăcat şi-n faţa altora, în faţa cîtorva sute de bărbaţi: francezi, italieni, ruşi. Şi nici unul dintre ei nu mi-a spus că sînt o cîntăreaţă ambulantă.

– N-am vrut...

– Sigur că n-ai vrut, ţi-ai făcut numai meseria, nu? Băgîndu-te cu forţa în sufletul meu, nu?

Dar, dintr-o dată, simţi c-o lasă puterile. Simţi că o apucă ameţeala şi că i se înmoaie genunchii. Fusese prea mult pentru ea. Din ziua în care păşise în casa mătuşii şi auzise despre răpirea lui Laurel, nu avusese nici o clipă de odihnă. Din clipa aceea, viaţa ei, o viaţă făcută pentru muzică, petreceri, mese şi distracţii, dispăruse cu totul. Impresarul ei o părăsise. Umorul şi căldura care o înconjuraseră erau departe, în Anglia. Şi toţi oamenii aceia care ştiau cine e, care-i apreciau

talentul şi care o iubeau, toţi erau acum într-o altă lume.

Îşi duse mîna la frunte şi se lăsă moale, dar el o prinse înainte de a se prăbuşi pe podea, o luă în braţe şi o întinse pe pat. Apoi se duse la căldarea cu apă, luă o cîrpă, o înmuie în apă, o stoarse, apoi se aşeză pe marginea patului şi i-o puse pe frunte.

– Nu mă atinge, şopti ea cu glas pierit.

– Sssst! N-ai nimic. Puţină odihnă şi nişte mîncare bună au să te pună pe picioare.

– Odihnă şi mîncare, înghină ea. Nici toată hrana lumii nu mă poate asigura că Laurel e teafăr.

– Gata, domnişoară La Reina, gata, linişteşte-te şi dormi, dar mai întîi vreau să-ţi spun ceva. E drept că am primit ordin de la armată să te escortez, dar am dorit, ca întotdeauna, să-l îndeplinesc cum se cuvine. Stai liniştită. Rosti vorbele astea de parcă ar fi rostit un ordin, dar vocea lui era blîndă şi calmă, şi n-o făcu pe Maddie să-şi iasă din sărite, ca de obicei. Închise ochii, iar el îi aşeză mai bine cîrpa udă pe frunte, apoi îi netezi părul de la tîmple, după care continuă:

– Mai întîi, n-am dorit decît să te fac să pleci, să te întorci în Est, la tine acasă.

Ea ar fi vrut să-i spună că nu are de ales şi că trebuia să rămînă acolo, la minele de aur; dar nu spuse nimic. E mai bine dacă ştie mai puţin.

Îi netezi părul de pe cealaltă tîmplă, apoi, cu foarte multă blîndeţe, îşi puse ambele mîini pe capul ei; degetele mari începu să-i maseze tîmplele circular. Maddie simţi cum un val de linişte îi cuprinde tot trupul, pînă în vîrful degetelor de la picioare.

– Unde ai învăţat asta? întrebă ea, în şoaptă.

– Una dintre surorile mele suferea de dureri de cap. Am învăţat să i le calmez.

– Cîte surori ai?

– Două.

– Şi eu am două surori, zise ea, zîmbind. Gemma e cu un an mai mare ca Laurel şi... Respiră adînc, apoi zise: Laurel nu are decît doisprezece ani.

– Ce coincidenţă! Mîinile lui enorme începură să-i maseze ceafa. Sora mea mai mică nu are decît paisprezece.

– E răsfăţata familiei?

– Mai mult decît îţi închipui. Cu şapte fraţi mai mari decît ea, nu e de mirare că e o năzdrăvană, dar nu întrece măsura.

– N-o întrece, nu?

– Cel puţin în ochii mei, nu, zise el, încet.

– Nici Laurel. Ea zîmbeşte tot timpul. Cînd era mică se ţinea tot timpul de fusta mea, pentru că-i plăcea cum cînt.

– Acum e în *Lanconia*? Cum e acolo?

O clipă, Maddie nu-şi putu aduce aminte ce e sau unde e *Lanconia* apoi deschise ochii şi zise:

– Cum să fie? Ca acasă. Ca la palat. Rostise ultimele vorbe foarte sec; vraja se rupsese. Îţi mulţumesc pentru prişniţă, căpitane Montgomery, dar, dacă nu te superi, vrei să o trimiţi pe Edith la mine?

– Desigur, zise el, după ce o privi o clipă. Unde îi e broşa?

– Am... pierdut-o cînd urcam muntele, zise ea pipăindu-şi gîtul cu mîna.

– Şi nu te-ai oprit s-o cauţi? Părea destul de veche.

Ea îşi desprinse privirea dintr-a sa şi îngăimă:

– Era a bunicii. Apoi îl privi din nou şi îl întrebă: Vrei, te rog, să mă laşi singură? Vrei, te rog, ca, după ce ieşi din cort, să pleci de tot? Vrei să te întorci la armata ta şi

să mă laşi în pace?

El nu păru cîtuşi de puţin impresionat de ieşirea ei.

– Ne vedem mîine dimineaţă, doamnă, zise el, pe un ton plăcut, şi ieşi din cort.

Două ore mai tîrziu, sta culcuşit lîngă Toby, pe o movilă nu prea departe de caleaşcă. Cînd părăsise cortul, îi văzuse pe ceilalţi stînd în apropiere şi ascultînd, neliniştiţi, ceea ce se întîmpla în interior. 'Ring îi observa cu uşurinţă, căci îşi alesese un loc destul de aproape de tabără din care putea distinge şi cel mai mic zgomot, în caz de primejdie. Toby jupuise un iepure şi-l puse să se frigă la proţap, la focul pe care îl făcuse 'Ring, apoi insistă să se uite la rana de pe braţul lui, aşa încît căpitanul îşi scoase cămaşa, iar el îi doftorici cele patru-cinci tăieturi din partea superioară a pieptului.

– Nu-i rea tipa, nu? zise Toby.

– Depinde, dacă-ţi plac mincinoşii, zise 'Ring sorbind din fiertura aia scîrboasă, pe care Toby o numea cafea, şi aţintindu-şi privirea asupra focului. După părerea mea, nu mi-a spus adevărul nici măcar o singură dată.

– Cîteodată oamenii au motivele lor ca să mintă.

– Hmm! mormăi 'Ring.

– Nu toţi sînt aşa de perfecţi ca tine, zise Toby, turnînd alcool pe una din răni. Dacă crezi că-l plină de cusururi, de ce n-o laşi baltă şi nu te întorci la fort?

– Nici chiar aşa, i-o reteză 'Ring, apoi se uită în altă parte, dincolo de faţa schimonosită a lui Toby. N-am nici cea mai mică idee cum e, de fapt. La naiba, a obţine o informaţie de la ea e ca şi cînd... ca şi cînd...

– Ca şi cînd te-ai lupta cu cei din Blackfeet, nu?

– Da, cam tot aşa, zise el ridicîndu-se în picioare ca

să-şi întindă oasele. Mă duc să trag un pui de somn. Cu femeia asta, am nevoie de toată forţa de care dispun. Îşi puse cămaşa pe el, apoi se aşeză pe un pled, întins pe pământ, ca să-şi scoată mocasinii. Toby?

– Mda.

– Ai auzit vreodată de expresia *dormi-pe-tine*?

– N-aş putea zice că da. Unde ai auzit-o?

– La mititica... răspunse el, zîmbind, la *cîntăreaţa ambulantă*. Atunci cînd îi spusese că, pur şi simplu, nu dorise să o ignească, îşi aminti Nu că nu ar fi dorit să fie provocator în ziua aceea, a dorit-o, dar, pe de altă parte, a şi vrut s-o sperie. Din cauza asta a legat-o fedeleş, s-a îmbrăcat ca un sălbatic, a sărit din pom chiar în faţa ei şi s-a luptat corp la corp cu ea; chiar i-a cerut să se culce cu el. A enervat-o, a plictisit-o, dar n-a reuşit nici pe departe s-o înspăimînte. Totuşi, astăzi, cînd s-a întors de pe munte, era foarte înspăimîntată; iar mai tîrziu, cînd a pătruns în cortul ei, de-abia se stăpînea să nu plîngă.

Zîmbi la gîndul că fuseseră amîndoi în cort, singuri. Cu siguranţă că el a reuşit să-i stăvilească lacrimile, să-i schimbe privirea înlăcrimată, într-una plină de ură. Cînd o vedea aşa, înrăită, se simţea fercit că nu are vreo armă la îndemînă. Oare dacă ar fi avut vreo armă, ar fi folosit-o? Era clar că ştia cum să călărească, cum să coboare muntele călare, traversînd şuvoaiele de apă şi strecurîndu-se pe sub pomi. De bună seamă că nu învăţase să călărească aşa, în parcul palatului. Ea...

– Ce-i asta? întrebă Toby, întrerupîndu-i şirul gîndurilor.

'Ring se uită, neatent, la săgeata pe care o băgase în mocasin.

– O săgeată a tribului Crow, nu vezi?

– De unde să ştiu? Nu toate te rănesc la fel? De unde o ai?

– Mi-a fost trimisă, cred, drept avertisment.

– Avertisment, pentru ce?

– Nu prea ştiu, zise el, gîndindu-se la momentul cînd amîndoi, el şi ea, se rostogoleau în iarbă; indianul nu părea să se fi sinchisit de asta.

– Probabil era păzitorul ei.

– Cum ar putea ca o ducesă de...

– Lancoria.

– Da, bine, cum să ajbă o străină un paznic indian?

'Ring rîse scurt şi se întinse pe pătură.

– Asta e cel puţin una din nedumeririle mele în legătură cu tînăra doamnă. Mîine voi începe să caut răspuns. Noapte bună.

Maddie şedea pe bancheta tare din interiorul caleştii şi se uita pe fereastră. Refuza categoric să se uite la omul care stătea în faţa ei. În dimineaţa asta, căpitanul Montgomery hotărîse că va călători cu ea în caleaşcă. Nu-i ceruse permisiunea, ci doar a informat-o. I-a spus că face o pauză şi că nu mai merge călare, dar ea ştia că el îşi propusese să scoată cît mai multe de la ea.

S-a trezit de dimineaţă, după un somn agitat, iar primul ei gînd a fost că, noaptea trecută, cînd, obosită fiind, el încercase să o liniştească, masîndu-i tîmplele, ea aproape că-i pomenise totul despre Laurel.

Dacă i-a scăpat ceva? Nu auzea decît ordinele

mele sînt clare: – să acord protecţie oricărui bărbat, femeie, copil sau animal care atentează la libertatea acestei ţări. Se imagina comentînd cu ei despre soarta surorii ei şi îl auzea că spune că datoria şi ordinele valorează mai mult decît viaţa unei fetiţe oarecare.

– Poftim? întrebă ea cînd îşi dădu seama că Montgomery îi vorbea.

– Am întrebat dacă te cheamă doar La Reina şi atît.

– Da, îi spuse ea privindu-l în ochi. Mai încercase o dată să-i spună că La Reina e numele ei de actriţă, dar n-a vrut să asculte, aşa că nu mai avea de gînd să înceapă din nou.

– Mi se pare straniu că domnişoara Honey (miere) îţi zice Maddie, iar cuferele tale poartă iniţialele M.M.

– Dacă vrei să ştii, La Reina este al doilea nume al meu. Mă cheamă Madelyn La Reina... Încercă să găsească un nume lanconian adecvat, dar nu reuşi.

– Nu există şi un nume de familie, aşa ca în familiile regale sau, să zicem, aristocratice? întrebă el. Familia ta se trage din os regesc sau doar din aristocraţi? Ducii de Lanconia se deosebesc de ceilalţi?

Habar n-avea despre ce e vorba. Mai bine întreabă-mă despre diferenţa dintre un til şi o măsură, se gîndi ea. Sau despre întinderea vocii unei mezzo-soprane, în comparaţie cu cea a unei soprane. Întreabă-mă cuvinte din majoritatea operelor pe care le-am cîntat în italiană, franceză, germană sau spaniolă, dar nu mă întreba nimic ce nu ţine de muzică.

– Nu, nu se deosebesc, zise ea, zîmbind. Un duce e un duce şi atît.

– Da, are şi asta o logică, dar atunci mă gîndesc că regele îţi este rudă.

– Un văr de-al treilea, zise ea, fără să clipească. Era

uluitor faptul că minţea din ce în ce mai uşor.

– Din partea mamei sau a tatălui?

Deschise gura să răspundă că din partea mamei, dar el i-o luă înainte. Tocmai îşi întinsese picioarele lui lungi, cînd caleaşca trecu peste un muşuroi şi se clătină din toate încheieturile.

– A fost o întrebare prostească, normal ar fi fost să fie din partea tatălui, ca să se poată transmite titlul şi deci proprietatea. Ochii ei scoaseră scîntei. A unui tată care nici nu poate să se caţere prea bine în pomi. Sau poate Lanconia e o moştenire pe linie maternă, sau poate mama ta posedă unul dintre acele titluri nobiliare rare şi, deci, tatăl tău nu are acces la el. Se opri din cauza unei noi smucituri. Dar, dacă tu ai moştenit titlul, atunci probabil că părinţii tăi au murit şi, fireşte, este vorba despre o moştenire matriarhală.

– Uite un elan, zise Maddie. Poate mîine, după reprezentaţia de astă-seară, o să mă duc puţin prin împrejurimi, ca să admir locurile care sînt aşa de diferite de locurile mele natale.

– Ei, cum e?

– Ce să fie? zise ea, ştiind exact sensul întrebării lui.

– E sau nu pe linie maternă?

Scrîşni din dinţi. Dacă acest om nu era bun de nimic altceva, atunci, cu siguranţă, era un tip foarte sîcîitor.

– Te rog să sfîrşim odată; aici e America şi, dacă tot mă aflu aici, vreau să mă simt cît mai americancă cu putinţă. A fi ducesă e aşa de...

– Împovărător, nu?

– Da, întocmai. E o viaţă aşa de plicticoasă la palat. Pe mine nu mă interesa decît să cînt. Mi-am petrecut tot timpul cu doamna Branchini. Nu-mi păsa de altceva, decît de lecţiile mele.

În fine, măcar ceva din povestea ei părea adevărat. Ea își înnodă mai bine pălăria de călătorie. Poate că, dacă o să-i spună o poveste, o să-i facă să tacă.

– Știi, odată, la Paris, după ce am cîntat în *Puritanii*, trei seri la rînd, un prinț rus m-a invitat la un supeu, la reședința lui. Eram doar vreo șase femei acolo, la seara aia, dar toate erau niște doamne importante din Franța și Anglia. Mai erau acolo și o italiancă frumoasă și o prințesă rusoaică, cu ochii triști. Primul fel a fost delicios și a constat din supă-cremă cu puțin coniac în ea; dar, cînd am ajuns la fundul farfuriei, fiecare femeie a găsit acolo o perlă, o perlă destul de frumoasă și mare.

El o privi, o clipă, gînditor.

– După o copilărie petrecută într-un palat și după dineuri cu perle în supă, ai venit în America. S-ar putea ca America să-ți provoace o mare deziluzie.

– Nu-i chiar așa de rău. Vreau să spun că atît America, cît și americanii au destule lucruri de care să se fălească.

– E foarte amabil din partea ta să spui una ca asta, dar o doamnă de calibrul tău... ar trebui să bea numai șampanie și să primească numai trandafiri, iar bărbații să-i ofere numai diamante.

– O, nu, zise ea aplecîndu-se spre el. Mai bine, nu. Adică, vreau să spun că toată viața mea a fost așa. Chiar copil fiind, eram obligată să port o coroniță, cînd ieșeam în lume. Mă mir cum de nu mă bate Dumnezeu pentru ceea ce spun, se gîndi ea.

El îi zîmbi.

– Și ce titluri au surorile tale?

Știa că asta era o întrebare capcană. Oricît de profană era la astfel de lucruri, știa bine că nu poate

exista mai mult de o ducesă în familie.

– Vai ce durere cumplită de cap m-a apucat, așa, dintr-o dată, căpitane.

– Să-ți fac puțin masaj?

– Mai degrabă m-aș juca cu un șarpe cu clopoței, răspunse ea, lăsîndu-și ușor capul pe spate și închizînd ochii; nici nu avu timp să clipească și-l auzi rîzînd pe sub mustață. Nu prea știa sensul jocului pe care tocmai îl jucase, dar, pe undeva, simțea că a pierdut.

Ajunseră în orașul Devon, cam pe la prînz. Odată cu ei mai sosiseră și alte sute de oameni. Era un oraș compus din cîteva sute de barăci și cîteva corturi; cîteva zeci de mii de oameni încercau, din răsputeri, să se îmbogățească cu orice preț.

Îndată ce caleașca lor se opri, oamenii alergară spre ei din toate părțile, bombardîndu-i cu tot soiul de știri: unii ziceau că aur nu mai era deloc, alții că riul e plin de bulgări de aur; unii cereau împrumutri cît de mici, pentru a începe o acțiune de prospectare și de a deschide o mină, alții erau, pur și simplu, curioși. Era și o tabără de indieni din tribul Ute, undeva la periferia orașului, iar indienii veniseră să admire caleașca roșie a femeii, îmbrăcată într-un costum de un albastru-strălucitor.

Madie era amețită de zgomot și agitație, de zecile de întrebări legate de istoria numelui pictat pe portierele caleștii: *Ducesa care cîntă*. Ea le zîmbi tuturor, plină de grație, apoi le dădu ordin lui Sam și Frank, să-i înalțe

cortul şi să împartă invitaţii pentru spectacolul din seara aceea. Cînd cortul fu gata ridicat, ea intră să se schimbe; îşi puse o fustă neagră de lînă, lungă pînă la glezne, şi o bluză albă, simplă, de bumbac. Căpitanul Montgomery o aştepta la ieşirea din cort.

– Bună ziua, căpitane, îi spuse ea tălos, trecînd pe lîngă el, dar el îi blocă trecerea. Ea oftă.

– Bine, acum ce mai e?

– Unde ai de gînd să te duci?

– Nu te interesează pe tine, dar îţi spun că am de gînd să iau masa de prînz şi să mă plimb prin oraş.

– Cu cine, drept pază?

– Cu nimeni. Vreau să mă plimb singură, aşa cum o fac de cînd aveam un an.

– Nu poţi să te plimbi singură printre bărbaţii ăştia.

Făcu o grimasă şi încercă să treacă pe lîngă el, dar el îi tăie calea, iar ea îl înghionti cu cotul în spate. El gemu şi ea trecu pe lîngă el. Edith punea masa. Pe drumul de la St. Louis la Denver, se opriseră pe la casele oamenilor ca să cumpere legume proaspete; aveau cu ei doar carne afumată. Masa de azi consta din fasole verde şi şuncă.

– Dacă tot stai prin preajma mea şi nu-ţi scapă nimic din ceea ce fac, ai cel puţin amabilitatea şi ia loc. Poate vrei să mănînci ceva.

El se aşeză pe un taburet, dar refuză farfuria cu mîncare oferită de Edith.

– Nu vreau să vă jignesc, doamnă, dar n-aş pune gura pe nimic din ceea ce aţi preparat dumneavoastră.

Pentru prima dată de cînd se cunoşteau, Maddie îi zîmbi sincer.

– Iată, în fine, o remarcă inteligentă, venită de la perfectul căpitan Montgomery. Păcat că eşti aşa timid,

oricum, şunca este extraordinară.

Nu se ştie de unde apăru şi Toby şi se apropie de masă. Maddie îi făcu semn lui Edith să-i umple o farfurie cu vîrf.

– Sper să-ţi placă, soldat.

– Sigur că-mi place, mai e vorbă? zise Toby, cu gura plină, aşezîndu-se direct pe duşumea, lîngă el. Nu, eu nu sînt soldat, sînt doar Toby şi atît. Eu nu sînt un soldat adevărat. N-am nimic de-a face cu armata, dau şi eu o mînă de ajutor. Armată e ce face băiatul ăsta de aici, deşi, de ce oare o fi vrut el să plece din Warbrooke...

– Toby, interveni Ring prompt. Iertaţi-l, doamnă, uneori vorbeşte mai mult decît trebuie.

– Oh! zise ea şi-i zîmbi lui Toby. Unde e Warbrooke?

– În Maine. Băiatul ăsta de aici a plecat...

– Toby!

Toby îşi puse furculiţa în farfurie.

– La dracu'! Mai bine s-o las baltă. Ce ştiu eu ce-o avea el în guşă? Se ridică, îşi luă farfuria şi dispăru în spatele cortului.

– Ce ai în guşă, căpitane?

– Încerc să-ţi spun că vreau să-ţi salvez viaţa şi atît.

– Să-mi salvezi viaţa? Cine crezi că ar dori să-mi facă rău?

Brusc, o luă de mînă şi o ţinu strîns într-a sa, chiar dacă ea se împotrivi încercînd să şi-o retragă. El îi întoarse palma în sus şi dădu la iveală o zgîrietură adîncă, transversală şi roşie la încheietură.

– Acum, căpitane, dacă-mi permiţi, o să mă duc să fac o plimbare, zise ea retrăgîndu-şi mîna cu forţa.

– Nu singură, în nici un caz.

Ea închise ochii, o clipă, rugîndu-se să nu o lase nervii. Primul ei gînd a fost să încerce să ajungă la o soluţie rezonabilă cu ei. Aparenţele puteau fi înşelătoare; nimeni nu-i voia răul. Dar nu-l putea linişti că n-o paşte nici o primejdie, fără să nu-i spună mai mult decît s-ar fi cuvenit... Cînd porni la plimbare, crezu că va putea să nu-l bage în seamă, dar nu era uşor să nu bagi în seamă un bărbat de un metru şi optzeci de centimetri şi care cîntărea, după părerea ei, pe puţin nouăzeci de kilograme. Pe deasupra, nici nu o scăpa o clipă din ochi.

Deoarece în Denver era destul de neobişnuit să întîlneşti o femeie plimbîndu-se singură pe stradă, fără ca să-şi vîndă *serviciile*, Maddie provocă, tuturor, un teal şoc, cînd porni la plimbare, de una singură, pe potecile murdare ce ţineau loc de străzi. Se opreа în faţa corturilor care, pe o masă rudimentară, expuneau tot felul de mărfuri venite din Est. Adesea, oamenii din Est vindeau tot ce aveau pentru a-şi întreţine căruţele şi toate cele necesare unei călătorii spre minele de aur; cînd ajungeau acolo, vindeau tot echipajul pentru cîteva oale şi lopeţi şi pentru puţin teren, lîngă rîu.

Maddie se uită la cîteva felinare, apoi se opri asupra unui colier foarte drăguţ. Pe cînd îl admira, s-au oprit s-o privească trei mineri murdari, cu pălăriile strîns lipite de piept.

– Bună dimineaţa.

Ei dădură din cap, drept răspuns.

– N-ai găsit aur încă?

Unul dintre ei duse mîna la buzunar, dar, pînă să mai facă vreo mişcare, căpitanul Montgomery se şi afla acolo, apucînd, în mîna sa mare, încheietura subţire a bărbatului.

Maddie se simţi pe cît de jenată, pe atît de dlensată. Îl apucă pe căpitan de încheietura mîinii, cu toată forţa.

– Scuzele mele, domnilor, şi o luă înainte.

– Putea să aibă o armă în buzunar, îl auzi pe Ring vorbind în spatele ei. Doar te apăram...

– Să mă aperi, de cine? De cîţiva mineri nevinovaţi? Se ntoarse şi-l privi în faţă. Căpitane Montgomery, pleacă şi lasă-mă în pace!

– O să te apăr cu orice preţ, oricît de neplăcut ar fi, atît pentru tine cît şi pentru mine.

Asta e, îşi zise ea în timp ce şi continuă plimbarea. Acum vrea să insinueze că e o povară pentru el faptul că trebuie să şi petreacă timpul cu mine. Ea mergea înainte, cu pumnii strînşi, el mergea în spatele ei. Pe oriunde treceau, curioşii se opreau să se uite la această femeie înaltă şi elegant îmbrăcată, urmată de un bărbat şi mai înalt decît ea. Bărbaţii începură să-şi dea coate cînd văzură că femeia e nervoasă din cauza bărbatului din spatele ei.

Acum am devenit şi ridicolă, se gîndi Maddie, şi se întrebă cum de se ajunsese la aşa ceva; se hotărî să înceteze bîlciul.

– Căpitane Montgomery, mi-e foame, zise ea, întorcîndu-se spre el şi zîmbindu-i dulce.

– Bine, dar de-abia ai mîncat!

Oare ce îi se putea întîmpla bărbaţilor care erau gata să dea ascultare oricărei propuneri venite din partea unei femei?

– Da, e adevărat. Dar mi-e foame din nou. N-am putea găsi pe undeva un loc unde să putem mînca ceva?

El cercetă zona pe deasupra capului ei. Trebuia să recunoască că şi lui îi era foame. Mîncase numai carne

afumată şi biscuiţi cazoni, în timp ce toţi ceilalţi mîncaseră carne proaspătă, şi chiar legume proaspete. Dar, după povestea cu opiul din whisky, nu mai avea încredere să mai mănînce la aceeaşi masă cu ea.

– La căruţa aia de acolo, cred că au de mîncare.

În cîteva clipe, aveau braţele încărcate cu farfurii pline cu mîncare şi, de asemenea, cu o pîine proaspătă, şi pentru ei şi pentru Edith. Ea zîmbi, ridicînd privirea spre el.

– Vrei să ţii astea puţin pînă mă duc... ştii tu unde.

El se uită la aburii ce se ridicau din mîncare: carne de vită, cartofi, pline de grîu. De-abia auzise ce-i spusese, dar încuviinţă din cap şi se duse să se aşeze pe o banchetă lîngă una din căruţe. Era aşa de flămînd, încît abia cînd termină de mîncat îşi dădu seama că ea nu se întorsese încă.

– Fir-ar să fie! bîigui el. Fir-aş să fiu, se corectă şi porni în căutarea ei. Nu era uşor s-o găseşti în oraş, dar ea se făcea remarcată oriunde s-ar fi dus; aşa că începu să întrebe în toate părţile. Nu exista nimeni care să n-o fi văzut, dar cu toţii indicau o altă direcţie.

Îi trebui o oră bună pînă s-o găsească. Stătea într-un grup de femei din tribul Ute şi rîdea. Înainte de a ajunge lîngă ea, avu timp, doar o clipă, să se întrebe cum oare se înţelegea cu ele. Indiencele îi văzură primele, apoi o făcură atentă şi pe Maddie, care porni să alerge direct spre cîmp; 'Ring se ţinea după ea strigîndu-i să se oprească. Indiencele, puse pe şagă, făceau tot ce puteau să-l oprească pe 'Ring să înainteze, pînă cînd, în cele din urmă, fu nevoit să o ia pe sus pe una din ele şi s-o dea la o parte.

Maddie alerga cît putea de repede prin satul de indieni, stîrnind copii şi cîini, lovindu-se de oameni şi

învinuindu-se că fusese descoperită, dar nu-şi încetinea fuga. Cînd ajunse la capătul cîmpului, o luă înapoi în fugă, spre oraş.

Cîteva clipe mai apoi, simţi o mînă pe umăr şi, cînd ridică privirea şi-l văzu, cu o strălucire de triumf în privire, îi aruncă o căutătură ce voia să spună „lasă că-ţi arăt eu ţie" şi apoi începu să ţipe:

– Ajutor! Ajutor! Nu mai da în mine, te rog!

Opt oameni se repeziră deodată asupra lui 'Ring, iar ea o zbughi imediat. După vreo douăzeci de minute ei fu din nou pe urmele ei. Uitîndu-se peste umăr, văzu că părul ei, pieptănat cu grijă, era răvăşit, avea o pată roşie pe obraz şi hainele erau pline de praf. Gura îi era schimonosită de un zîmbet, în timp ce ea continua să alerge.

Nu-şi dădu seama cînd, dar începu să-i placă jocul ăsta. Chiar îi plăcea foarte mult. Ea se ascunse într-un butoi gol şi se stăpîni să nu chicotească atunci cînd îl văzu uitîndu-se de jur-împrejur la numai cîţiva paşi de ea. Apoi ea se alătură unui grup de bărbaţi care jucau zaruri, jos, pe pămînt; îi smulse unuia pălăria de pe cap şi se plimbă printre ei. Bărbaţii se strînseră mai aproape ca s-o ascundă mai bine. De fapt, unul a venit aşa de aproape de ea, încît era aproape sigură că a şi ciupit-o de şold, aşa că a protestat, ţipînd uşor. Cînd se ridică, îl văzu pe căpitanul Montgomery întorcîndu-se şi zărind-o, aşa că se puse iar pe fugă.

Intră, în fugă, într-unul din corturile amenajate drept bodegă, se opri la barul înalt şi grosolan, îşi puse capul pe braţ şi şopti:

– Whisky.

Îl dădu pe gît dintr-o înghiţitură, ridică paharul şi mai ceru un rînd; apoi îl zări pe căpitanul Montgmery în

pragul uşii.

– El plăteşte, zise ea, şi o luă la fugă, prin spate. Barmanul şi încă vreo cîţiva, nu-l lăsară pe căpitan să plece pînă nu se scormoni de bani, ca să-i plătească băutura.

Afară, ea rugă doi oameni să-i facă plăcerea să o cocoaţe pe una din cele cîteva clădiri mai înalte din Denver care aveau şi un acoperiş. Oamenii făcură, cu bucurie, ceea ce le ceruse, dar nu fără să scape ocazia să o pipăie peste tot.

Sus, pe acoperiş, ea se uită cum căpitanul Montgomery o căuta prefutinderi. A trebuit să-şi astupe gura cu mîna că să-şi înăbuşe rîsul. Respiră adînc, întinse braţele înainte şi-şi lăsă capul pe spate. Era prima dată cînd, după luni de zile, se amuza. Ce fericit eşti, cînd eşti liber, se gîndi ea.

Cînd deschise ochii, îi văzu pe căpitanul Montgomery care o privea, chiar dedesubt.

– Hopa sus, zise ea rîzînd, apoi fugi la capătul celălalt al clădirii, unde coborî pe un morman de butoaie şi de roţi de căruţă vechi. Tocmai cînd era gata să atingă pămîntul, căpitanul Montgomery se afla la datorie. Ea o luă la fugă, dar el o prinse de fustă şi o trase spre el.

Ea se zbătu. Oh, Doamne, cum se mai lupta cu el, dar el îşi feri faţa de mîinile ei; în cele din urmă, o apucă de mijloc şi o săltă pe şold ca pe un balot.

– M-ai lovit într-o anume parte a trupului, încît nu voi fi în stare să mă aşez o săptămînă. Înţelegi?

Atîrna la şoldul lui de parcă era un sac plin cu mîncare; ea ştia însă, cu certitudine, că el era din cale afară de furios; da, furios rău de tot, iar bărbaţii furioşi fac, uneori, lucruri neprevăzute. Aşadar, în loc să se mai lupte cu el, începu să se tîrască în aşa fel încît să-şi

lase toată greutatea corpului în seama lui. Dar asta nu schimbă cu nimic situaţia, căci el traversă oraşul şi intră cu ea în pădure.

În fine, cînd erau destul de departe de zgomotul oraşului, o prăvăli pe o moviliţă verde.

– Căpitane Montgomery, eu...

– Să nu te-aud! Să nu îndrăzneşti să-mi spui măcar un singur cuvînt. Am primit ordin să te păzesc şi nu-mi fac decît datoria, fir-ar să fie. Te crezi deşteaptă încercînd tot felul de aiureli, dar habar n-ai ce se petrece în jurul tău. N-ai nici cea mai mică idee despre oamenii aceştia de aici. Ei...

– Bă tu habar n-ai despre ei, zise ea calm şi se întinse pe iarbă. Alergătura prin aerul tare şi proaspăt al muntelui o făcuse să se simtă minunat. De cînd auzise că Laurel fusese răpită, aceasta era prima dată cînd nu se mai simţea încordată ca un urs. Vai, căpitane, n-ai deloc simţul umorului? Deloc, deloc? întrebă cu o voce blîndă. După mult timp, vedea din nou flori sălbatice în jur, pomi şi un cer senin deasupra capului.

Multă vreme, el nu zise nimic, dar nici ea nu se uită la el; apoi, în cele din urmă, se întinse şi el pe iarbă, la cîţiva paşi, alături de ea.

– Să ştii că, de fapt, am un foarte dezvoltat simţ al umorului, dar se pare că l-am cam pierdut în ultimul an.

– Zău? spuse ea, pe un ton provocator, îndemnîndu-l să vorbească mai departe; dar el nu mai zise nimic. Ea respiră adînc, apoi adăugă: Nu pot să-mi imaginez cum un bărbat, care-şi botează calul cu numele de Satan, are simţul umorului. După cît se pare, tu nu eşti capabil să te distrezi, ci doar să-ţi faci datoria. Tot ceea ce ştii tu despre relaţie dintre un bărbat şi o femeie este de a băga groaza în ea, de a o intimida.

Probabil că anumitor femei le place genul ăsta, dar nu poţi avea succes la toate, cu un astfel de comportament.

– Ce ştii tu despre mine? o întrebă Ring, furios.

Nimic. Absolut nimic.

– Atunci sîntem chit, nici tu nu ştii despre mine nimic.

El se întinse din nou, cu spatele pe iarbă.

– Facem un pariu?

– Altul decît pariul de-a te culca cu mine?

– Da, o să pariem pe ceva mult mai important. El n-avu cum să vadă ce strălucire curioasă avea ea în ochi şi continuă: O să pariem că douăzeci şi patru de ore nu o să mai fugi nicăieri. Pun pariu că o să dorm şi eu douăzeci şi patru de ore, fără ca tu să mai faci vreun gest nesăbuit.

– Vrei să-mi spui şi mie ce am de făcut ca să nu mai fiu nesăbuită?

– Da.

– Bine, atunci ce am de făcut?

– Douăzeci şi patru de ore o să stau departe de tine.

Ea zîmbi pomilor din jur.

– Toată povestea asta e ca să constaţi dacă mă cunoşti cît de cît, sau nu, nu-i aşa? Era convinsă că nu paria pe ceva important. Mai întîi trebuia să se întîlnească cu cineva, în legătură cu aceste afaceri ale ei, chiar în seara aceea, la Denver, şi n-avea nici un dubiu că o putea face chiar sub nasul căpitanului. Apoi, din cîte îşi dăduse seama, el era un om care nu putea să vadă dincolo de lungul nasului. După părerea lui, femeile erau nişte fiinţe fragile. Mai ştia, de asemenea, că avea idei preconcepute despre cîntăreţele de operă.

– Bine. Batem palma. Ce ştii despre mine?

– Mai întîi că eşti ducesă cum sînt eu regina Victoria. Habar n-ai despre ierarhiile aristocratice, iar despre Lanconia nici nu ştii dacă există sau nu. Şi, apoi, broşa pe care ai pierdut-o, care aparţinuse bunicii, nu avea nici perle, nici diamante pe măsura unei ducese, deşi nu era urîtă. Însă ceea ce ştii, într-adevăr bine, este ţinutul acesta în care te afli. Te caţeri pe dealurile astea de parcă ai fi fost născută şi crescută aici. Călăreşti mai bine decît mulţi bărbaţi şi dai pe gît o duşcă de whisky din cel mai prost, de parcă ai fi făcut-o de nenumărate ori înainte. Ei, a mers bine pînă aici?

– Încă nu m-a apucat somnul.

– Pe lîngă asta, te simţi în largul tău printre indieni. Destul de ciudat pentru o doamnă venită din Europa. Pe Sam şi pe Frank aproape că nu-i cunoşti, iar Edith nu-ţi place deloc. Mă întreb dacă tu ţi-ai ales astfel de tovarăşi de drum. Am dreptate pînă aici?

– Poate.

– Şi mai e ceva. Părerea mea este că eşti încă fecioară, sau, dacă nu, ai toate şansele să redevii.

– Cu asta nu sînt de acord, căpitane, zise ea vrînd să se ridice, dar el nu-i permise.

– Firește că n-am spus-o ca să te supăr. Sînt convins că o femeie, aşa nostimă ca tine, a primit nişte avansuri la viaţa ei, dar nu cred că-ţi plac bărbaţii.

– Sigur că nu-mi plac bărbaţii care mi-au fost băgaţi pe gît. Cred că e mai bine să mă întorc în tabără, acum.

El o luă de mînă.

– Şi mai e ceva, dacă ţii morţiş să-ţi amintesc. Tu ai fost cea care ai spus că eu nu ştiu nimic despre tine. Unde rămăsesem? A, da, cred că cineva te şantajează. Încă n-am putut afla de ce, dar sînt sigur că nu-i vorba

de vreun iubit al tău. Nu, e ceva cu mult mai serios. Nu eşti genul care, să se înspăimînte cu una cu două, totuşi, acum eşti speriată de moarte de ceea ce ţi se întîmplă.

Maddie nu mai zise nimic; nici nu mai era în stare.

Uşor, cu multă blîndeţe, el îi apucă mîna într-a sa.

– Sînt un om demn de toată încrederea, Maddie, îi şopti el folosind un nume pe care ea îl auzi pentru prima dată din gura lui. Dacă ai încredere în mine, voi face tot ceea ce-mi stă în putere să te ajut, dar trebuie să ai încredere în mine.

Maddie se stăpîni, cu multă greutate, să nu-i povestească despre Laurel. Ar fi dorit să vorbească cuiva, care s-o înţeleagă, cuiva care să aibă o altă reacţie decît a lui Edith, care, pur şi simplu, să nu ridice din umeri, cu nepăsare. Pe lîngă asta, mai avea nevoie şi de un sfat. Ce se va întîmpla dacă va ajunge la a treia tabără şi nu o vor lăsa s-o vadă pe Laurel? Dar dacă...

Pentru a nu se lăsa pradă tentaţiei de a i se confesa, ea se sculă în picioare, dominîndu-l cu înălţimea ei.

– Bravo, foarte bine, căpitane Montgomery, foarte bine. Dacă o să renunţi vreodată la armată, să te apuci neapărat de teatru. Luă o poziţie de drepţi, privindu-l de sus în jos. Dar ai uitat lucrul cel mai important în legătură cu mine: vocea mea. Pînă nu mă auzi cîntînd, nu ştii nimic despre mine. Tot ce-ai spus pînă acum nu-i decît o părere, nebazată pe nimic.

El îi zîmbi de acolo, din iarbă, de unde se afla.

– Chiar crezi că adunătura aia de beţivi şi de zgîrciţi o să aprecieze muzica de operă?

– Nu-i nevoie să iubească nici opera, nici muzica de operă. Trebuie doar să aprecieze sunetul vocii mele.

El rîse la auzul acestor vorbe; rîse sincer, un rîs profund şi plăcut.

– Eşti orgolioasă, nu-i aşa?

Faţa ei deveni gravă.

– Cîtuşi de puţin. N-am nici urmă de orgoliu în mine. Vocea mea e un har de la Dumnezeu. Dacă n-aş recunoaşte asta, înseamnă că l-aş minia pe Dumnezeu.

– Da, e un punct de vedere.

Ea se aşeză lîngă el.

– Nu, e adevărat. De unde altundeva vine talentul dacă nu de la Dumnezeu? Cînt de cînd aveam trei ani. La şaisprezece ani mă urcam prima dată pe o scenă. În fiecare zi îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru vocea pe care mi-a dăruit-o şi încerc să-i aduc omagiul meu, ocrotindu-mi-o.

El îşi dădu seama că ea crede din tot sufletul şi cu toată sinceritatea în ceea ce zice. Felul în care vorbea era plin de bun-simţ.

– Şi crezi că minerilor ăstora chiar o să le placă cîntecele tale? O să le placă *Tra...*

– *Traviata.*

– A, da, femeia aia decăzută.

Îi aruncă o privire plină de neîncredere.

– Vorbeşti italieneşte?

– Puţin. Crezi că o să le placă minerilor ăstora cîntecele tale?

– Nu despre cîntece e vorba, ci despre *vocea mea.* Aici e toată diferenţa.

– Bine, zise el, zîmbind, atunci dovedeşte-mi: cîntă un cîntec pentru mine.

La aceste vorbe, ea se ridică în picioare şi îl privi.

– Îmi cer scuze, căpitane Montgomery, că m-am îndoit de tine. Ai într-adevăr simţul umorului şi, încre-

dibil, chiar exagerat de puternic.

– A, da, ai nevoie de orchestră! Cîntăreţii de operă nu pot cînta *a cappella*?

– Ba pot cînta şi sub apă, dacă trebuie, dar o fac cînd vreau eu. Dacă aş cînta aici, numai pentru tine, ar însemna că-ţi fac un cadou mult prea valoros pentru tine. N-ai făcut nimic să meriţi aşa ceva.

– Dar minerii care se scormonesc prin buzunare de zece dolari, pentru a veni să te asculte în seara asta, şi-au cîştigat acest drept?

– În seara asta nu voi cînta pentru cineva anume, ci pentru mai mulţi, pentru public. Asta-i o mare diferenţă.

– Da, înţeleg, răspunse el, îngăduitor, apoi îşi scoase ceasul cel mare de aur din buzunarul interior al hainei. Cadou sau nu, e timpul să te întorci în tabără şi să te pregăteşti pentru spectacolul de astă-seară.

– Crezi că dacă nu erai tu să-mi spui ce să fac şi cînd, nu m-aş fi descurcat şi singură, în toţi aceşti douăzeci şi cinci de ani?

– Nu ştiu. Mă mir cum de te-ai descurcat, zise el, ridicîndu-se cu o grimasă de durere pe faţă.

– Îmbătrîneşti, căpitane?

– Crezi că stîncile pe care m-am urcat, ca să te apăr de oameni necunoscuţi, bătaia, loviturile, ghionturile, ca să nu mai zic nimic de cei opt oameni cu care a trebuit să mă lupt, azi-dimineaţă, nu sînt suficiente ca să mă resimt?

– Cine te opreşte să te întorci la fort şi să te odihneşti?

– Harrison s-ar bucura nespus să mă vadă întorcîndu-mă cu coada între picioare, mormăi Ring.

– Cine-i Harrison, ăsta?

– Am să-ţi răspund cînd o vei face şi tu.

– Asta va fi la Sfîntu-Aşteaptă, zise ea mieros şi, în aceeaşi clipă, o porni îndărăt spre tabără.

– Totuşi, să nu uiţi că eu am cîştigat pariul. Douăzeci şi patru de ore nu pleci nicăieri.

– Încă n-ai cîştigat pariul, căpitane. Ţi-am mai spus-o o dată. Dacă mi-ai fi zis: eşti o cîntăreaţă, ai fi cîştigat, căci a cînta înseamnă totul pentru mine.

– Dar şi-am spus o dată că eşti cîntăreaţă, zise el, coborînd vocea: o cîntăreaţă care călătoreşte.

Îşi strînse gura pungă de furie, apoi fu obligată să-şi ascundă un zîmbet.

– Hai! zise ea întorcîndu-se pe călcîie şi luînd-o din loc. O să vezi tu, îi mai spuse, peste umăr, în seara asta, vei vedea tu cine şi cum sînt.

El rămase locului privind în urma ei, era el naibii de ciudată în tot ce făcea, dar nostimă şi deşteaptă şi... plină de probleme. Şi nu mai voia să aibă alte necazuri în plus. Îi plăcuse modul în care ea îi dăduse de înţeles că are o voce grozavă, ba nu, extraordinară. Ei se plictisea de femeile care îl întrebau dacă îi place de rochia sau coafura lor. Poate că Toby avea dreptate. El zicea că toţi bărbaţii din familia Montgomery se înmuiau cînd era vorba de femei. Arătau bine, aveau bani şi, de obicei, femeile nici nu cereau mai mult. Toby spunea că nu era drept ca el, Toby, să nu fi avut nici una din aceste două caracteristici, ca să atragă femeile; ei trebuia să fie îngăduitor cu ele şi să le curteze.

'Ring se uită în urma lui Maddie, care o luase înainte. Aspectul lui plăcut se pare că nu făcuse prea mare impresie asupra ei şi, pe deasupra, se îndoia că ar fi impresionat-o cu mult mai mult dacă l-ar fi pomenit de averea familiei. De altfel, cum ar fi putut banii să impresioneze pe cineva care purtase, toată copilăria sa,

o diademă pe frunte şi care nu se învîrtise decît în medii înalte? Rîse cu voce tare, apoi îşi reveni imediat, căci deja cîţiva oameni începură să-l fixeze, privindu-l întrebător. Era o mincinoasă, e drept, dar o mincinoasă nostimă şi cu imaginaţie. Poate că, într-adevăr, avea nevoie de mai puţină protecţie decît ar fi crezut la început, dar cu toate acestea el va rămîne nedezlipit de ea, măcar aşa, ca să vadă ce-o să se mai întîmple, deşi altcava n-avea importanţă. Să alerge după ea, de colo pînă colo, printre minele mizere ale oraşului, însemna să scoţi sufletul din unul din reprezentanţii armatei, lucru care, după cum zice Toby, putea să scoată din sărite şi o stană de piatră.

Zîmbind, o urmă, admirînd cum fusta i se legăna pe şoldurile apetisante.

5

– Prin urmare, îi zise 'Ring lui Toby, ai înţeles tot ce ţi-am spus? Ai să ţii minte totul?

Se aflau într-un cort, ridicat în spatele unei stive de lemne, care, într-o zi, va trebui să devină hotel, dar care, astă-seară, avea să fie doar o scenă pe care va cînta Maddie.

– Iaca bine-mersi, că n-o să uit, zise Toby, plin de silă. Mi-ai spus de cel puţin douăzeci de ori în ultimele zece minute. O să-i facem pe ăia de-ascultă să stea potoliţi şi cînd lu' unu' nu i-o plăcea, să-i crăpăm capu'.

– Nici chiar aşa, zise 'Ring, uitîndu-se din nou la ceas.

– Ce te roade grija aşa de tare? Nu te-am văz't aşa nervos de cînd sînt io. Arăţi de parcă ai fi gata-gata să naşti.

– Nu chiar, dar pe-aproape. Ea îşi imaginează că beţivanilor ăstora o să le placă cum o să cînte.

– Io cred că-i mai deşteaptă decît pare.

'Ring oftă.

– Ar trebui s-o auzi cum vorbeşte. Crede că vocea i-a fost dăruită de Dumnezeu. Posibil, dar harul ăsta e apreciat de oamenii din lumea bună, care sînt îmbrăcaţi

în frac şi care beau şampanie. Cît despre oamenii care joculesc în Taos Lightening, ăştia nu vor dori decît să-i vadă picioarele.

– N-ar fi o idee prea rea. 'Ring îi aruncă o privire dezgustată, dar Toby continuă: Nu putem să fim cu toţii aşa de deştepţi ca tine. Umbla azi, în oraş, zvonuri despre voi doi. Niciodată n-aş fi crezut c-o să aud că ai fugit după o femeie, fie în public, fie în particular. Chiar te-ai dus cu ea, în pădure?

'Ring nu răspunse, doar se uită la ceas.

– Măcar aţi făcut ceea ce trebuia, acolo, în pădure?

– Da, i-o reteză scurt 'Ring. *Am vorbit.* Ce zici de asta? Ai încercat chestia asta, vreodată, cînd a fost vorba de vreo femeie?

– La ce bun? În armată, am auzit mai multă vorbărie decît mi-ar fi fost dat vreodată să aud. Dar... ai sărutat-o?

– Încetează, Toby!

Toby se strîmbă la el.

Maddie se mai uită o dată pe partitură, intenţiona să cînte cîteva arii binecunoscute, cîteva melodii uşor de reţinut, cîntece care să-i pună în valoare toată întinderea glasului; programul se va încheia cu *Frumoasă Americă.*

Frank aduse pianul, lovit şi ciobit, atît din cauza drumului cît şi a atîtor mutări dintr-un loc într-altul. Îl acordase bine, căci se pricepea la aşa ceva. Frank era chiar talentat, iar ea crezuse că, odată, ar fi putut să devină un bun muzician. Dar el renunţase la cariera muzicală, pentru ring. Nu-i ceruse niciodată să-şi povestească viaţa. Cu o faţă ca a lui, poveştile erau aproape inutile.

Îi văzu pe căpitanul Montgomery, urmat de Toby, intrînd pe uşa ce ducea la camera de machiaj şi la culisele improvizate ale unei clădiri neterminate.

– Beau cu toţii, spuse căpitanul, cam încruntat. Şi joacă jocuri de noroc. Nu sînt obişnuiţi cu spectacole de clasă. Toby şi cu mine ne vom strădui, cît vom putea mai bine, să-i facem să n-o apuce razna, dar nu pot garanta nimic.

– Eu îi voi ţine sub ascultare, căpitane, eu şi vocea mea.

El îi aruncă o privire care voia să spună că nu ştie ce zice, apoi îi zîmbi şi-i făcu cu ochiul.

– Sigur. Probabil că Dumnezeu va trimite asupra lor o ploaie de fulgere ca să-i strivească pe toţi, în caz că nu se poartă cum trebuie.

– Ieşi afară, zise ea, abia auzit, ieşi afară. El făcu o mică plecăciune, caraghioasă, apoi ieşi din cort; Toby, însă, avu o ezitare.

– E tare pisălog, nu-i aşa, coniţă?

– Mai mult decît mi-aş fi imaginat. Spune-mi, i-a spus vreodată cineva că greşeşte?

– Nu mulţi, dar, pînă la urmă, s-a dovedit că tot el avea dreptate.

– Atunci, nu-i de mirare că familia l-a obligat să facă armata.

Toby chicoti.

– Coniţă, toţi din familia lui e la fel.

– Nu pot să cred. N-ar încăpea cu toţii pe acest pămînt.

– Aşa-i, coniţă, zise Toby, zîmbind strîmb. Noroc, pentru astă-seară!

– Mulţumesc.

În timp ce urca pe scena care i se construise în

după-amiaza aceea, sub îndrumarea lui Frank, Maddie se simţi cam nervoasă şi asta doar din cauza căpitanului Montgomery. El se afla în fundul sălii care adăpostea cam trei sute de oameni, cu pistolul la un şold, cu sabia la celălalt şi cu două cuţite la vedere. Părea gata să înfrunte o corabie plină de piraţi. Toby stătea în partea cealaltă a sălii, scobindu-se între dinţi cu un cuţit enorm, cu care puteai spinteca, cu uşurinţă, un bizon.

Doamne-ajută! îşi zise ea; cînt într-o închisoare în care deţinuţii sînt mulţumiţi, iar gardienii, nebuni.

Începu programul cu o arie binecunoscută din *Traviata*; nu reuşise să cînte mai mult de cîteva măsuri, cînd, în fundul sălii, se produse dezordine şi asta numai din cauza căpitanului Montgomery. Un biet miner obosit îşi împinsese scaunul mai încolo, spre fundul sălii, iar scaunul se desfăcuse şi căzuse pe podea; căpitanul se repezise asupra omului, cu pistolul în mînă.

– Săriţi la bătaie! strigase cineva şi începu debandada. Pumni şi scaune zburau prin aer.

Ce ţi-e şi cu puştanii ăştia neascultători! îşi zise Maddie. Trebuie potoliţi şi gata.

Respiră adînc, umflîndu-şi plămînii cu aer, aşa cum fusese învăţată, apoi atacă o notă înaltă care se auzi foarte limpede şi puternică.

Imediat atrase atenţia oamenilor din preajma ei, făcîndu-i să se oprească cu pumnii în aer, la jumătatea drumului; o priveau cu ochii mari, clipind a nedumerire.

Maddie susţinu nota cît putu mai mult, iar numărul celor care priveau creştea. Oamenii din primele rînduri începură să aplaude timid, dar sacadat, marcînd ritmul cu palmele. Cei din fundul sălii îşi dădură în cele din urmă seama de ceea ce se întîmplă şi încetară să se

mai omoare între ei.

– La naiba! zise Toby, privind-o mirat de cît de mult putea ţine nota aia.

Ring dădu drumul unuia pe care îl ţinea de păr şi-l burdusea bine şi se uită şi el spre ea. Acum se uitau, cu toţii, doar la ea.

Maddie mai ţinea încă de nota aceea. Şi o tot ţinea, atît cît mai era în stare. Pe obraji îi curgeau lacrimi, plămînii ei erau goliţi de aerm dra încă continua să ţină nota cu aceeaşi intensitate. Îşi adună toate resursele de aer: din trup, din picioare, din braţe, din vîrfurile degetelor de la mîini şi de la picioare, chiar şi din firele de păr. Şira spinării se lipsise de buric. Tot mai rezista. Se goli de toate resursele de aer, în vreme ce oamenii scandau. Unu, doi, trei, patru. Corsetul îi juca pe ea, dar nota, pe care o ţinea cu atîta forţă, nu scădea în intensitate.

În cele din urmă, după foarte multă vreme, îşi întinse braţele lateral şi le ridică în sus, cu pumnii strînşi. O durea tot trupul, fiecare muşchi, dar reuşise să ţină nota cît putu ea mai mult.

Îşi dădu capul pe spate, apoi brusc, îşi aduse pumnii în faţa abdomenului, îşi îndoi coatele, îşi duse pumnii la frunte, şi gata!

Se opri crezînd, pentru o clipă, că va leşina.

Gîfîia ca un înecat, dar mulţimea era înnebunită; aclama, trăgea cu pistolul, cu puşca; nu se auzeau decît pocnete în aer. Se luau de braţ şi topăiau. Erau neclopliţi, nici vorbă, dar starea lor de spirit era de invidiat, căci, de bună seamă, simţiseră şi singuri că se întîmplase ceva miraculos.

Cînd îşi reveni, Maddie privi peste capetele minerilor extaziaţi, către locul unde era căpitanul Montgomery.

Ochii lui exprimau tot atîta nedumerire cît şi ai celorlalţi. Ea îi zîmbi cît putu mai frumos, apoi îşi ridică privirea spre cer.

Drept răspuns, îi zîmbi şi el. Îşi puse o mînă în faţă şi alta la spate şi se aplecă, reverenţios, în faţa ei. Cînd reveni la poziţia de drepţi, ea îi răspunse cu o înclinare a capului, demnă de orice cap încoronat.

După această demonstraţie, adunătura aceea de beţivi uitaţi de lume şi obosiţi era la picioarele ei. Ea le cînta, iar ei o ascultau. Adeseori, faptul că americanii aveau nişte idei ciudate despre operă o neliniştea pe Maddie. Ei credeau că opera e făcută numai pentru regi sau pentru oamenii cu o cultură rafinată, dar adevărul era că opera devenise destul de populară: teme obişnuite pentru oameni obişnuiţi.

Le-a cîntat minerilor despre biata Elvira, care nu reuşise să se mărite cu omul pe care-l iubea, apoi a cîntat *sul la voce sua soave*, în care o tînără femeie înnebuneşte, din dragoste. Finalul cîntecului a stors lacrimi de la cei prezenţi.

A cîntat apoi *Una voce poco fa*, după ce le-a spus că Rosina a jurat să se mărite, cu orice preţ, cu omul pe care-l iubea. Cu toţii au considerat că e cu mult mai bine decît să înnebuneşti din dragoste.

După şase arii, oamenii mai bisau încă, cerînd melodii noi. Ea nu mai cîntase pentru un auditoriu atît de entuziasmat, de cînd părăsise casa părintească.

– Mai cînt-o p-aia cu fata care-a înnebunit.

– Ba nu, p-aia în care fata se mărită cu flăcăul ăla.

Cînte de aproape patru ore, cînd căpitanul Montgomery se urcă pe scenă şi anunţă că spectacolul a luat sfîrşit. A fost fluierat şi huiduit şi, deşi Maddie a încercat la început să-i spună, că ea e cea care decide cînd să

termine de cîntat, bunul-simţ a luat locul mîndriei şi, mulţumind cu multă recunoştinţă, îi apucă braţul întins, care o conduse în acea parte a cortului ce servea drept garderobă.

În urma lor, izbucni un ropot de aplauze, secondat de zgomotul armelor descărcate în aer. Auditoriul creşcuse considerabil peste cele trei sute de oameni de la început, căci, în timp ce Maddie cînta, alte sute de ascultători intraseră, respectuoşi, în clădire, în vreme ce alţii se cocoţaseră pe ziduri şi poiveau de acolo. Nemaiavînd loc în sală, au deschis larg uşile ca să fie auzită de toţi: unii stăteau pe scaune, alţii pe jos, alţii în picioare, alţii, dincolo de înălţimea în care era spectacolul.

– Mai trebuie să fac un bis, zise Maddie căpitanului Montgomery însă nu-i dădu drumul.

– Nu, gata. Eşti obosită. E nevoie de un efort imens ca să cînţi aşa ca tine.

Privindu-l, văzu în ochii lui mări nu numai uimire, ci şi admiraţie.

– Mulţumesc, zise ea strîngîndu-se uşor în el. Fostul ei impresar nu se sinchisea niciodată dacă era obosită sau nu se simţea bine; el ştia bine că a cînta era singura ei plăcere, nu şi a lui. Nu se supăra niciodată cînd ea îi spunea că se simte prea rău ca să cînte, căci se întîmpla destul de rar. Singura lui obligaţie era să-i reţină camere şi să ţină socoteala banilor cîştigaţi în urma spectacolelor.

Îi făcea plăcere să ştie, aşa, dintr-o dată, că cineva se interesa dacă era obosită sau nu. Îi zîmbi.

– Da, ai dreptate, sînt puţin obosită. Căpitane, ai vrea să-mi ţii companie la un pahar de Porto? Întotdeauna iau cu mine cîteva sticle din cel mai bun vin de

Porto; întotdeauna obişnuiesc să beau cîte un pahar după spectacol. Mă linişteşte. De jur-împrejurul lor erau sute de oameni care trăgeau cu pistolul în aer, dar ei se simţeau de parcă ar fi fost singuri. Lumina lunii strălucea pe rozul rochiei ei de mătase. Mi-ar face plăcere, adăugă ea, cu blîndeţe.

El ţinu prelata de la intrarea în cort, iar ea păşi înăuntru, unde o aştepta omul acela dezgustător, care ştia unde se află Laurel. Avea arma îndreptată direct spre ea, iar ea îşi dădu seama că, dacă nu scapă imediat de el, amîndoi ar putea fi morţi. Se răsuci pe călcîie şi smulse prelata din mîna căpitanului.

– Spune-mi, căpitane, vrei să mă seduci sau ce? îl întrebă ea, ţîfnoasă. Ăsta-i motivul pentru care m-ai obligat să cobor de pe scenă?

– Cum, nu, eu...

– Nu? Nu asta vreţi cu toţii? Nu din cauza asta te-ai ţinut după mine azi, prin oraş? Nu din cauza asta îţi dai atîta osteneală în ceea ce mă priveşte, ca să nu aflu, de fapt, ce vrei de la mine? E plin pămîntul de oameni ca dumneata.

Fiecare cuvînt de-al ei îl aducea, treptat-treptat, la poziţia de drepţi. Nu-i prea plăcea ce-i spusese căpitanului; dacă ar fi fost cu adevărat cinstită, ar fi trebuit să recunoască că, pînă în clipa asta, nu făcuse altceva decît să o apere. Dar trebuia să scape cu orice preţ de el. Omul din cort ar putea să-l ucidă oricînd, pe oricare din ei, şi nimeni n-ar fi auzit nimic, cu tot vacarmul de afară.

– Aşa, deci, căpitane, crezi că o cîntăreaţă ambulantă, ca mine, trebuie neapărat să fie şi o femeie de moravuri uşoare? Îşi dădea bine seama că vorbele ei nu aveau nici o noimă atîta vreme cît, cu cîteva ore mai

devreme, el îi spusese că o crede fecioară. Ce te ţine să te întorci la fortul tău? Speranţa că vei cîştiga o pradă uşoară?

El o privea încremenit şi nedumerit.

– Îmi cer scuze dacă asta a fost părerea pe care v-am lăsat-o, am să aştept pînă vă beţi vinul, apoi vă voi însoţi la tabăra dumneavoastră.

Îşi atinse cu vîrful degetelor borul pălăriei, apoi, pocnind din călcîie, se întoarse şi o luă îndărăt.

Maddie refuză să se mai gîndească la ceea ce făcuse, căci, în situaţia dată, făcuse exact ceea ce trebuia. Bărbatul o aştepta în cort. Cînd păşi înăuntru, el îşi vîrî pistolul la loc, în centură.

– Te orientezi repede, nu?

– Dacă-i nevoie... Se duse direct la cufăraşul pe care Sam îl scosese dinainte şi, de desubtul lenjeriei, scoase o scrisoare. Scoase şi el o scrisoare din interiorul cămăşii; hîrtia era astfel împăturită încît să formeze o scrisoare, dar nu era scris nimic pe ea şi era transpirată şi mototolită, căci fusese ţinută între piele şi cămaşă. Trebui să facă un efort ca să nu o ţină la distanţă, cu vîrful degetelor.

El îi rînji de parcă i-ar fi ghicit gîndurile, apoi mai scoase o altă scrisoare, tot din cămaşă, şi i-o înmînă.

Ea apropie hîrtia de lumina unei lanterne, făcu lampa mică astfel încît să nu se descifreze, de afară, mişcarea umbrelor din interior. Apoi se uită la hîrtie şi văzu că e o hartă. Mîine va cînta într-un ţinut numit Tarryall Creek, iar peste două zile avea să cînte într-un oraşel izolat, numit Pitcherville, unde urma să folosească harta şi să străbată vreo şaptezeci de kilometri prin Munţii Stîncoşi, ca să predea scrisoarea următoare.

– Va fi acolo şi Laurel? îl întrebă ea. Mi s-a spus că

o voi putea vedea la al treilea popas.

– Dacă o să găseşti locul.

– O să-l găsesc, fără-ndoială.

– Dar să vii singurel! Încearcă, numai, să apari cu pretinsul tău admirator şi veţi muri toţi trei.

– Doar n-o să omor un copil.

Bărbatul mustăci.

– E ca şi moartă, după cîte i s-au întîmplat.

La aceste vorbe, Maddie se năpusti la ei, dar omul o prinse în braţe şi o calmă cu uşurinţă.

– Ce-ai zice de-un pupic?

După cîtva timp, Maddie ieşi afară din cort. Căpitanul o aştepta ca s-o însoţească îndărăt, în tabără. Merseră unul lîngă altul în tăcere.

În cele din urmă, 'Ring vorbi primul:

– Se pare că nu ţi-a prea priit vinul. Nici n-ai avut timp să goleşti paharul.

– Nu-i treaba ta, chiar dacă mi-a priit, chiar dacă nu.

Ajunsă la cort, o rugă pe Edith să pună mai multe ibrice cu apă la fiert.

– Vreau să mă spăl.

– Din cap pînă-n picioare? întrebă Edith.

– Da. Şi apa să fie foarte fierbinte, atît cît se poate de fierbinte. Apoi intră în cort.

– Ce-o roade, întrebă Toby. Io credeam că seara asta l-a picat bine.

– I-a picat, răspunse 'Ring, înfipt, i-a picat, dar i-a trecut prin cap că am intenţii necuviincioase cu ea.

– Nu ştie cu cine are de-a face, nu-i aşa? zise el, vrînd ca vorbele lui să sune a insultă, dar 'Ring nu înţelese aşa.

– Nu se ştie. Cu o clipă mai înainte, mă invitase la un pahar de Porto, apoi, imediat după ce şi-a aruncat o privire în cort, s-a purtat de parcă ar fi fost atacată de un bandit. Femeia asta n-are nici o logică. Ea... Se opri brusc şi exclamă: Toby, m-am purtat ca un timpit! Apoi o luă la fugă îndărăt.

Patru oameni desfăceau cortul amenajat pentru concertul lui Maddie, dar el examină terenul la lumina lanternei. Pămîntul era prea răscolit ca să mai poată recunoaşte posibilele urme, dar, de pe jos, culese un muc de ţigară de foi.

– A avut vreunul dintre voi aşa ceva, îi întrebă el pe cei patru.

– Nu, nu ne putem permite.

– Vreau să spun dacă a fumat careva dintre voi aşa ceva.

Unul dintre ei aruncă celorlalţi o privire semnificativă.

– Ţi-a jucat vreo festă păpuşica aia care cîntă? Tocmai adineauri a ieşit un tip de la ea.

– Ai văzut pe cineva ieşind din cort?

– Io, n-am văzut neam. Ai văzut tu ceva, Joe?

'Ring ştia că oamenii n-aveau de gînd să-i dea nici o informaţie pe gratis; se îndrăgostiseră de Maddie şi aveau de gînd s-o apere. El îl apucă pe unul dintre ei de gît.

– Mai ţii la mutra asta a ta? Să-mi spui imediat ce-ai văzut. Cred c-a vrut s-o omoare.

Patru pistoale, cu trăgaciul ridicat, se îndreptară asupra lui 'Ring. De-abia reuşi să se smulgă din strîn-

soare.

– De ce n-ai spus aşa! Tocmai şi-a luat tălpăşiţa. Nu l-am mai văzut prin partea locului.

'Ring se încruntă la bărbaţii care încă mai ţineau pistoalele aţintite asupra lui. Nu păreau aşa de periculoşi, chiar dacă unul dintre ei se juca, nepăsător, cu o piatră.

– Cum era? Înalt? Scund?

– Potrivit. Da, de statură potrivită.

– Cu pielea albă? Cafenie?

– Aşa şi aşa.

– La dracu', spuse 'Ring şi strivi mucul de ţigară în mînă. Se îndepărtă înjurînd. Oare ce se întîmplase cu el? Ştia că este o mincinoasă; totuşi, de data asta, o crezuse. Dacă nu ar fi fost atît de plin de vînătăi, şi-ar fi dat singur cu pumnii în cap, că o crezuse. Îl rănise în toată mîndria lui de bărbat. Ea îi insultase, ce-i drept, iar el, bosumflat ca un băieţel, o luase binişor din loc.

Cine o aşteptase oare acolo, în cort? Bărbatul acela era înarmat sau nu? Probabil că ea observase acest lucru cînd el îi făcuse loc să intre în cort. L-a insultat doar ca să-l salveze pe el? 'Ring îşi dădu seama că, dacă ea i-ar fi permis să intre în cort, nepregătit pentru a se lua la bătaie cu cineva, nu ar mai fi fost viu, acum.

Timpitule, îşi spuse. Sînt un timpit şi jumătate că n-am înţeles mesajul ei cifrat.

Se opri locului, pentru că îşi aminti de tonul şi de grimasele făcute în momentul în care îi ceruse lui Edith să-i pregătească apa de baie, atunci cînd se va întoarce. O şantaja cineva? Cu ce putea să o aibă cineva la mînă, ca s-o facă să se poarte aşa cum se purta?

Pe măsură ce se apropia de tabără, îşi încetini paşii; Sam şi Frank păreau că nu fac două parale ca gardă

de corp şi, din nefericire, nici el nu fusese mai breaz. Fusese aşa de fascinat de sunetul vocii ei, încît uitase cu desăvîrşire de posibilitatea vreunui şantaj; pierduse cu totul simţul vreunui pericol care ar fi putut s-o ameninţe.

De cum ajunse la tabăra ei, primul lui impuls fu acela de a intra în cort şi de a o forţa să-i spună adevărul. Dar nu putea să facă uz de forţă ca s-o facă să spună. S-o bruscheze fizic? Dacă lui nu i se întîmplă întotdeauna să fie prompt, cu ea era altceva, încă de la început ea a simţit că el nu-i va face nici un rău. De fapt, ei nu i-a fost niciodată frică de el. Şi avea şi dreptate pentru că niciodată, în viaţa lui, el nu jignise sau nu rănise vreo femeie.

Dar cum putea s-o facă să aibă încredere în el, s-o facă să-i spună ce se petrece cu ea? Gîndindu-se mai bine, îşi dădu seama că singurul cuvînt care se impunea era *încrederea*. Va trebui s-o facă să aibă încredere în el.

O văzu pe Edith intrînd în cort.

– Şi-a făcut baie?

– Da, dar eu m-am cocoşat de tot de cîte găleţi cu apă i-am cărat.

'Ring se scormoni în buzunare după o monedă de aur şi i-o întinse.

– Ai grijă să nu-i lipsească ceva.

– Mai bine ar avea ea grijă să nu-i lipsească nimic, şopti Edith la urechea lui.

'Ring nu-i acordă nici o atenţie şi intră în cort.

– Căpitanul Montgomery! Cum îndrăzneşti...

– Am venit pentru paharul de Porto la care mă invitaseşi, asta numai dacă nu l-ai băut cu bărbatul acela care abia a plecat de la tine.

– Nu l-aş servi niciodată cu Porto, zise ea şi îşi duse imediat palma la gură.

– Nu? Atunci cu ce l-ai servi?

Maddie îşi întoarse privirea în altă parte.

– N-am nici cea mai mică idee despre ce vorbeşti. Acum, căpitane, sînt obosită şi aş dori să mă culc.

El desfăcu taburetul pliant şi se aşeză pe el.

– N-ai decît, culcă-te; eu mă voi servi cu puţin Porto, spuse el, zîmbind. Tu nu vrei ceva de băut? Ţi-ar prinde bine şi te-ar calma puţin.

– Sînt foarte calmă. Aşa mă comport mereu, după orice reprezentaţie.

– Da? Atunci, probabil că nu sărutările acelui bărbat te-au adus în starea asta.

Maddie se uită în altă parte şi începu să tremure de furie la gîndul că omul acela o ţinuse în braţe. Niciodată în viaţa ei nu fusese nevoită să accepte mîngîierile unui bărbat, dacă ea nu o dorise. De cînd era mică, ştiuse că e altfel decît ceilalţi, cu totul altfel, aşa că ştia cum să se facă respectată. Cînd avea douăzeci de ani se morfolise puţin pe o canapea, cu un conte francez, dar experienţa i s-a părut aşa de neplăcută, încît nu o mai repetă niciodată. Bărbaţii se mulţumeau s-o audă cîntînd, iar ea nu le oferea mai mult de-atît.

Dar astă-seară... oh, Doamne, astă-seară, omul o luase în braţe... şi ar fi putut merge mai departe, dacă Edith nu intra în cort.

Iar acum, cînd braţul puternic al lui 'Ring o luă de după umeri, ea intră în panică şi începu să se zbată.

– Sssst! sînt eu, spuse 'Ring, acum eşti în siguranţă. Ai cea mai nemaipomenită voce din lume, dăruită de Dumnezeu, şi nu cred să fi avut vreodată vreo plăcere mai mare ca în seara asta, cînd te-am auzit cîntînd.

Cum se cheamă cîntecul despre doamna care a înnebunit?

– *Tul la voce sua soave*, spuse ea, ghemuindu-se la pieptul lui.

– *Era cel mai frumos*... spuse el, traducînd greşit, cu bună ştiinţă.

– Nu, se traduce *Vocea ta cea minunată*.

– Ah, da. Mi-a plăcut cel mai mult.

Ea îşi ridică privirea, zîmbind.

– Ţi-a plăcut cel mai mult pentru că nu le-ai auzit pe toate.

– Oh, ba da. Am auzit-o cîntînd şi pe Adelina Patti.

– Pe cine? Pe Patti? Pe sperietoarea aia? zise ea, dîndu-se îndărăt. Pentru ea, un Fa este un dezastru, nu ar trebui să cînte decît în cor.

– Mie mi s-a părut destul de bună.

– Dar ce ştiai tu pe vremea aia? Tu nu erai decît un soldat oarecare, care-şi făcea stagiul militar în colonii, pe cînd eu eram...

– Ducesă de Lancorna, nu? zise el, înălţîndu-şi o sprînceană şi privind-o drept în ochi.

Imediat îşi dădu seama care erau intenţiile căpitanului. Cînd intrase, ea mai tremura încă de spaimă, gata-gata să izbucnească în plîns; acum însă, se simţea cu mult mai bine.

– Ce-ai zice de un pahar cu Porto, căpitane?

El îşi dădu seama că ea înţelesese ce trebuia şi că acum voia să-l facă să se simtă bine.

– Aş dori mai bine să cînţi ceva doar pentru mine.

– Aa! Drept răsplată pentru aşa ceva, ar trebui ca tu să ucizi un balaur. Tot ce meriţi pentru astă-seară e un pahar de Porto; dar să ştii că e cel mai pun Porto din lume. Îi făcea plăcere să-l vadă cum trecuse de la

batjocură la rugăminte; nu o mai numea *cîntăreață ambulantă*, ci îi cerea să cînte doar pentru el.

– Bine, acum mă mulțumesc cu ce mi se oferă, dar să știi că voi face tot ce pot să-ți obțin favoarea de a cînta numai pentru mine.

El turnă din prețiosul lichid în două pahare de cristal, pe care ea le ținea într-o cutie specială care să le ferească de zdruncinături.

– În numele adevărului, zise el ridicînd paharul. Maddie acceptă urarea, deși ar fi preferat să intre-n pămînt de rușine. Abia dacă schiță un zîmbet, dar își jură să nu-i mai dea nici un alt amănunt în legătură cu ea.

A doua zi porniră din nou și iarăși Maddie se închise, împreună cu Edith, în caleașca care se zgîlțîia din toate încheieturile; Edith cînd picotea, cînd sforăia de-a binelea.

Căpitanul Montgomery ceruse permisiunea de a călători și el în caleașcă, împreună cu ele, dar ea îl refuzase. Desigur că și-ar fi dorit mult să călătorească în compania lui, căci avea ce discuta cu el, dar ar fi bombardat-o cu tot felul de întrebări.

Pe la zece dimineața, Frank opri caleașca, iar căpitanul apăru la fereastră.

– Mă tem că va trebui să-ți cer o favoare. Toby nu se simte prea bine; n-ai putea să-i permiți să călătorească în caleașcă?

– Desigur, poate să stea lîngă Edith.

– Așa gîndeam și eu, zise 'Ring ca pentru sine.

– Ai spus ceva?

Îi făcu semn să se aplece, pe fereastră, spre el.

– Cred că se plac.

– Da? Ea luă o poziție demnă, privind cînd la Toby, cînd la Edith. I se păreau grozav de potriviți.

'Ring îi făcu din nou semn.

– Ar dori să fie singuri.

Ea nu înțelese ce voia.

– Ai putea călări alături de mine.

– A, da, dacă ăsta-i un subterfugiu de-al tău, de-a rămîne singur cu mine, nu te mai osteni.

– Ai putea să călărești pe calul meu, dacă vrei.

Nu-l întrebă de unde aflase că și-ar fi dorit să călărească pe armăsarul lui, nici dacă acela era cel mai prielnic moment. Oricum, nu avea de gînd să-l refuze. Deschise portiera caleștii atît de repede, încît aproape că-l lovi pe Toby în umăr.

– Îmi pare rău, dar eu...

'Ring aproape că-l luă în brațe pe Toby și-l împinse în caleașcă.

– Acum, Edith o să aibă grijă de el.

Cu brațul, făcu un gest amplu, arătînd către minunatul său armăsar.

Ea zîmbi, uitîndu-se la cal.

– Hai, Satan, zise ea, dar animalul nu făcu nici o mișcare. Satan?

'Ring își scoase pălăria și se scărpină la ceafă.

– Încearcă cu... Untișor sau Piciorul Cocoșului.

Ea îl privi, nedumerită.

– Untișor sau Piciorul Cocoșului?

– N-a fost ideea mea. Sora mea mai mică l-a poreclit așa. Mănîncă de toate. Frații mei au vrut să-i zică

Rumeguş, dar eu am preferat Untişor sau Piciorul Cocoşului, dacă tot n-aveam de ales.

– Aşadar, nu-l cheamă Satan? îl întrebă, privindu-l în ochi.

El se uita, atent, la pălărie.

– Ar fi rîs de mine toţi din familie. Eşti gata să încaleci?

– Hai, Untişor, zise ea. Calul veni, dar ea rămase cu mîna întinsă, deoarece el începu să lingă vopseaua roşie a caleştii.

Văzîndu-l, luă frîul şi încălecă.

– Nu-l obişnuit decît cu mine, aşa că s-ar putea să-i supere că eşti mai uşoară decît mine, zise 'Ring, pe cînd ajusta scăriţa de la şa.

Ea bătu calul, cu palma, pe gît.

– Mă descurc eu. Tata m-a învăţat să călăresc. O să ne înţelegem noi doi, nu-i aşa, bidiviu frumos ce eşti?

Frank se uită la 'Ring, iar acesta din urmă dădu, semnificativ, din cap. *Femeile şi caii.*

Maddie îl strunea pe Untişor cu uşurinţă. Era o plăcere să te afli din nou pe spatele unui animal atît de robust, aşa că ea o luă înainte spre dealul rîpos, încît 'Ring, pe calul lui Toby, de-abia reuşea să ţină pasul cu ea. I-ar fi plăcut să-l poată alerga în cîmp deschis, dar în Munţii Stîncoşi nu prea era cu putinţă aşa ceva.

Cînd 'Ring ajunse lîngă ea, în cele din urmă, îi rîdea toată faţa.

– Ar fi minunat dacă te-ai afla din nou în ţinuturile tale natale, zise el, ca din întîmplare.

– O, acolo e ca în Paradis, aerul e aşa de limpede şi de pur şi...

Îşi dădu seama că iar îi întinsese o cursă. Îl privi, încercînd să-şi ascundă un zîmbet, apoi se întoarse

spre el şi surîzîndu-i cu toată faţa, îl întrebă:

– Căpitane, care-i de fapt numele tău? Adică, pe lîngă *băiete*, numele cu care te strică Toby, mai ai şi altul?

– Sau *Diavolul în carne şi oase*, cum îmi spui tu mie.

Nu se întoarse spre el.

– 'Ring (Inel).

Abia atunci ea se întoarse spre el şi-l privi plină de curiozitate.

– Inel? A, da. Şi atunci, cum îi cheamă pe fraţii şi surorile tale? Colier? Brăţară? Broşă?

El chicoti.

– Nu, de fapt mă cheamă Christopher Hring Montgomery. Numele de la mijloc se scrie cu „H", dar „h"-ul nu se pronunţă. Întotdeauna mama mi-a scris numele cu un apostrof, în loc de „H". Probabil ca să-i ajute pe oameni să pronunţe corect.

O vreme, ea nu mai zise nimic, bucurîndu-se de aer şi de minunatul cal pe care călărea.

– De unde vine un astfel de nume?

– Tata are o *Biblie* mare şi veche. E plină de nume pentru toţi.

– Ca de pildă?

– Jarl şi Raine şi Jocelyn.

– Jocelyn e un nume simpatic.

– Da, dar nu cînd aparţine unui băiat.

– Poate ar trebui să-i dai băiatului un alt nume, ca de pildă... Lyn.

– Lyn! Atunci ar fi trebuit să se apere singur cu puşca, de la şase ani.

– Bine, dar Lyn nu-i cu nimic mai rău decît 'Ring. De ce nu ţi-au spus Chris?

– Christopher e numele tatălui meu. Eu ar fi trebuit

să fiu Christopher Junior, ori, după alegerea familiei mele, „tînărul pisoiaş". La urma urmei, 'Ring e un nume destul de potrivit.

El îi zîmbi.

– Şi tu? De unde îţi vine numele de Maddie?

– De la regină, desigur. Ea le botează pe toate tinerele ducese.

– Bănuiesc că tot ea a botezat-o şi pe surioara ta, Laurel, după numele vreunei plante din Lanoonia. Pot să pariez... Se opri, brusc, văzînd cum faţa ei se întunecă. Se gîndi să nu fi spus ceva nelalocul lui. Laurel, repetă el cu blîndeţe, şi văzu cum muşchii feţei ei tresar.

– la priveşte, asta nu-i o mierlă?

O văzu cum îşi roteşte privirea dar, cînd îşi întoarse faţa, îşi dădu seama că e iar stăpînă pe sine. Laurel, îşi zise el. Poate că tot ceea ce i se întîmplă, se învîrte în jurul lui Laurel.

Nu încercă să o mai stîrnească, ci o lăsă să se bucure, pe deplin, de ziua aceea, continuînd să o ţină mai departe sub observaţie.

6

Ceea de-a doua reprezentaţie a lui Maddie nu avu nevoie de o demonstraţie specială a talentului ei pentru a capta atenţia publicului, ca în cazul minerilor; se răspîndise deja zvonul în legătură cu prima ei reprezentaţie, de dincolo de munte, iar oamenii veniră din alte tabere, mai îndepărtate, ca s-o asculte.

Ea i-a spus căpitanului Montgomery că va cînta în aer liber. La început, el s-a opus, dar, văzînd-o cît de hotărîtă era, a cedat. Oamenii i-au improvizat o scenă, destul de spaţioasă ca s-o adăpostească şi pe ea şi pe Frank, care cînta, de această dată, la flaut, în spatele ei. Căpitanul Montgomery şi Toby stăteau la capătul opus al scenei.

În timp ce cînta, ea se uită de cîteva ori spre căpitan. El se proptise de un pom şi închisese ochii de plăcere. Orice i se putea reproşa, dar faptul că începuse să-i placă adevărata muzică, nu. Către sfîrşitul spectacolului, se trezi că, de fapt, cînta numai pentru el, căci nu-i mai slăbea din ochi. Atunci cînd ataca nişte note mai dificile sau cînd ţinea nişte note mai multă vreme, sau cînd scotea vreun tril, el îi zîmbea plin de încîntare.

Cînd, după patru ore o conduse la cortul ei, el îi cuprinse braţul cu căldură, iar degetele ei se înlănţuiră într-ale lui.

– Ai dreptate, zise el, încă n-ai spus totul despre vocea ta.

Era, după părerea ei, cel mai sincer compliment pe care-l primise vreodată. Complimentul era atît de sincer, luna atît de tandră, încît ea nu putu să nu-l invite în cortul ei, la un pahar de Porto. Dar rămasă singură, scoase fotografia lui Laurel şi o privi îndelung. Indiferent de ceea ce-ar trebui să facă, n-are voie să aibă încredere în nimeni, sau, cel puţin, în nimeni care ar dori să se amestece în treburile ei. Şi-l imagină pe căpitanul Montgomery luînd muntele cu asalt, cu sabia scoasă, luptîndu-se cu omul acela oribil. Drept pedeapsă, omul ăla ar fi rănit-o pe Laurel. Pînă să adoarmă, nu se gîndi decît la Laurel.

Cîrciumile din zona auriferă Pikes Peak (Colţul Ştiucii) nu aveau nici un orar de funcţionare, deoarece a te îmbăta era o ocupaţie tot atît de lăudabilă ca şi a căuta aur. Băutura curgea ca şuvoaiele munţilor.

În interiorul unuia dintre multele corturi, la o masă, patru bărbaţi goleau a treia sticlă de whisky; pe masă erau numai cioburi împrăştiate pe un strat gros de grăsime înnegrită.

– Să mor dacă am mai văzut aşa ceva, pînă la ea, zise unul dintre ei.

– Cîntă divin, ca un înger.

– Ţi-aminteşti că Sully zicea că nu face doi bani?

– Mi-ar fi plăcut să vină şi ceilalţi s-o asculte.

– Am putea s-o rugăm să cînte la Bug Creek (Pîrîul Gîndacului).

– Ca să ajungi acolo nu-ţi trebuie mai mult de o zi, dar aşezarea nu-i locuită de mai mult de cincizeci de oameni. Ar fi mai mare daraua, decît ocaua. N-ar acoperi nici măcar cheltuiala de transport. Pentru ea, n-ar merita.

El oftă şi a patra sticlă de whisky şi băură fumătate din ea.

– Cred că ar trebui să cînte şi la noi, lui Sully i-ar plăcea tare mult. Chiar dacă el îşi închipuie că nu are nevoie de aşa ceva şi că nu poate părăsi mina, ce-ar mai bisa-o dacă ar auzi-o.

Îşi terminară, în linişte, sticla, iar cînd oftă o a cincea, hotărîrea lor ajunse la culme.

– Cred că trebuie neapărat să vină să cînte la noi.

– Da, şi noi credem la fel, ziseră şi ceilalţi. Da.

'Ring auzi nişte paşi apropiindu-se de cortul lui Maddie şi se trezi imediat. Nu putea spune cu precizie, dar bănuia că sînt doar două persoane. În mare linişte, leşi de sub pături, cu pistolul în mînă, şi se îndreptă spre pomi. De-abia se ridică în picioare, cînd văzu umbra unuia dintre ele în dreptul unui pom.

'Ring îndesă ţeava pistolului în coastele mului, iar cînd acesta se întoarse şi-i rînji în lumina lunii, îl văzu cum arată: puteai să leşini văzîndu-l.

– Bună, zise omul.

Acesta fu ultimul cuvînt pe care-l auzi căpitanul, înainte ca patul unui pistol să-i lovească în moalele capului şi să se prăvălească la pămînt.

Se trezi cînd două mîini vînjoase îl zgîlţîiau din răsputeri.

Deschise ochii, dar era aşa de întuneric, încît de-abia dacă vedea ceva. Pe lîngă asta, capul îl durea îngrozitor. Îi trebui mai mult de un minut ca să-şi aducă aminte ce se-întîmplase. Apoi încercă să se ridice, dar nu reuşi decît să se clatine. Se agăţă de umărul uriaşului.

– Sam, şopti el.

– Ea a plecat, şopti, la rîndul lui, Sam, cu o voce neobişnuit de blîndă pentru un uriaş ca el.

– A plecat? 'Ring nu prea înţelegea nimic, deoarece capul îl durea îngrozitor. Clipi de cîteva ori ca să-şi limpezească privirea, apoi se uită din nou la Sam. A plecat? Maddie a plecat? Unde? Cu cine se mai întîlneşte de data asta?

– A fost răpită de patru bărbaţi.

Pentru o clipă, 'Ring rămase mut, încercînd să priceapă.

– Cine erau?

– Nu ştiu.

– Bine, dar tu unde erai? urlă 'Ring, după care îşi cuprinse capul cu ambele mîini. Cînd simţi că nu i se mai zbat creierii în cap, îşi dădu seama că nu avea nici o importanţă cine erau sau de ce au răpit-o, conta doar unde au dus-o.

El coborî panta lină ce ducea spre cortul ei. Edith era înăuntru, cotrobăindu-i prin lucruri.

– Spune-mi tot ce ştii, zise el, ferindu-şi ochii de

lumina care-i stînjenea.

– Erau patru. Au intrat în cort şi au luat-o pe sus. Cred că erau beţi.

Îl durea aşa de tare capul că abia de putea înţelege sau gîndi.

– Dar tu unde erai? Dar Frank? i se adresă el lui Sam.

Răspunse Edith:

– Eu dormeam afară, dar n-am făcut nici o mişcare, căci mai ţin încă la viaţă. Frank nu era aici; nu ştiu unde era. Cît despre Sam, cred că l-au păliţi şi pe el.

'Ring se întoarse către el, dar, din cauză că pielea lui era neagră, nu văzu imediat sîngele ce-i curgea pe gît. Îşi dădu seama că poate îl durea capul cam tot atît de tare cît îl durea şi pe el, dar nu zicea nimic. Părerea lui despre Sam se schimbă în mod evident spre bine. O privi apoi pe Edith, articulînd, cu greu, cuvintele:

– Pe unde au luat-o?

– Spre oraş.

– Spre Vest, rosti el, în şoaptă, apoi ieşi din cort. Îl trezi pe Toby şi-i răspunse, monosilabic, la întrebări, în timp ce punea şaua pe Untişor.

– Sper că n-o să pleci de unul singur, nu? întrebă Toby.

Ştia bine că aşa va face. Toby nu era un bun călăreţ, iar pe deasupra îmbătrînise, iar 'Ring nu voia să-i facă să-şi rişte pielea. Nu avea încredere în nimeni altcineva, decît în el.

– Vreau ca tu să rămîi aici şi să afli tot ce se poate. Unde a fost Frank şi...

– La jocuri de noroc. E un jucător înrăit.

'Ring se întoarse spre Toby.

– Dar şmechera aia de domnişoară Miere?

– S-a distrat cu clienţii ei.

Era uluitor să descopere atîtea lucruri noi, legate de cineva despre care credea că-l ştia atît de bine. Habar n-avusese că Toby avea un aşa dezvoltat simţ de observaţie.

– Şi Sam?

– Cu ei e probleme.

'Ring încălecă.

– Să scoţi de la ei tot ce ştiu. Să afli de partea cui sînt şi... cine i-a recomandat lui Maddie. Îşi struni calul şi conchise: Ne vedem cînd o aduc înapoi.

El străbătu tabăra călare, încercînd, din răsputeri, să uite de durerea din creştetul capului şi de supărarea din suflet. Se învinuia că fusese răpită din cauză că nu o păzise mai bine.

Nu prea erau şanse să-i dea de urmă în bezna ce învăluia tabăra celor cîteva sute de locuitori, pentru care orele de odihnă erau sfinte. Tot ce putea face era să întrebe încoace şi încolo. După vreo oră, găsi pe cîţiva care îi spuseră că îi văzură pe cei patru îndreptîndu-se, călare, spre Vest şi că unul din ei o luase pe calul lui pe cîntăreaţa de operă.

– Cum arăta? Era rănită?

– Nu, arăta bine, spuse unul i-am zis că mi-a plăcut, cum a cîntat; ea mi-a mulţumit, dînd din cap, deşi fără să-mi zîmbească.

– Ai vreo idee unde o duceau?

– Nu i-am întrebat, dar în direcţia aia nu sînt mai mult de cinci tabere. E drept că n-am fost pe acolo de vreo cîteva săptămîni, aşa că nu mai ştiu dacă mai e vreuna nouă.

'Ring le mulţumi oamenilor şi o luă pe poteca

abruptă, bătătorită de copite de cai. Pomii de pe ambele laturi ale potecii nu mai aveau coajă pe ei, căci minerii folosiseră blocuri întregi de stîncă şi scripeţi ca să urce şi să coboare, cu căruţele lor, în susul şi în josul drumului.

Soarele răsărise deja, dar el tot mai mergea. Uitîndu-se pe jos, să vadă dacă nu găseşte vreun indiciu care să-i spună pe unde au luat-o, se gîndi că, probabil, ştia şi ea cum se face o urmărire şi o fi lăsat ceva în urma ei, ca să poată fi găsită mai uşor. Soarele era deja sus pe cer, dar el nu găsise nici cea mai mică urmă care să-i arate cam pe unde o luaseră. Pe la ora unsprezece, ajunse la o bifurcaţie şi se opri ca să-şi odihnească armăsarul; apoi scoase ploşca şi bău.

Avea doar jumătate din sorţii de-a o lua pe drumul cel bun. Alese drumul din dreapta şi începu să coboare pe el. Nu făcu nici cîţiva metri cînd o săgeată se înfipse în stînga, într-un pom din imediata lui apropiere. O clipă, rămase nemişcat. Era o săgeată aparţinînd tribului Crow, exact la fel ca cea de dinainte.

Tiptil, se furişă pînă la pom şi apucă săgeata. Era un nou avertisment? Cînd se uită, însă, la vîrful săgeţii, înţelese totul. Săgeata însemna o barieră. O luase pe un drum greşit. Aşadar, cei din tribul Crow ştiau unde o duseseră. Ştiau şi totuşi nu se duseseră după ea. De ce?

'Ring privi în sus, către munţi, dar nu văzu pe nimeni. Nu s-au dus după ea pentru că nu-i în pericol, interpretă el. Se poate să fi fost răpită, dar nu era în pericol.

Îşi întoarse calul în loc şi o luă pe cealaltă potecă, sigur de sine. Cîţiva kilometri mai încolo, dădu de o

nouă ramificaţie, dar, nemaigăsind nici o săgeată, îşi continuă drumul. Pe la apus, ajunse lîngă aşezarea mică, cu numai cincizeci de oameni ce locuiau în ţarcuri şi corturi sau direct sub stîncile gata să se prăvălească.

Nu-i fu greu s-o găsească pe Maddie. Stătea pe o buturugă, înconjurată de oameni cu feţe foarte palide.

– Cîntă-ne doar un cîntec.

– Hai, coniţă.

– Plătim.

– O să facem o cerere în scris.

– Hai, vă rugăm.

'Ring nu-şi putu stăpîni un zîmbet, în faţa acestui spectacol. Şedea acolo, plină de praf, cu părul atîrnîndu-i pe spate, privindu-i ca o regină.

– Lăsaţi-o baltă, băieţi.

Din spatele celor de faţă, 'Ring zise:

– E cea mai încăpăţînată fiinţă de pe Pămînt. Nu face decît ce vrea ea, adăugă el, zîmbindu-i peste capetele celorlalţi; ea îi răspunse tot cu un zîmbet. Era un zîmbet care se putea interpreta cam aşa: *Ştiam eu c-o să vii; dar de ce ai întîrziat atîta?*

El îşi făcu drum printre cei prezenţi, călcînd peste unii care stăteau întinşi pe jos şi, cînd se apropie de ea, îi întinse mîna. Ea îl prinse de mînă, apoi se ridică în picioare şi-l urmă, făcîndu-şi drum printre oameni.

Ei mormăiră şi încercară să o mai roage de cîteva ori, dar nici unul din ei nu reuşi s-o convingă.

'Ring o conduse atent spre cal, o ridică în şa, apoi urcă în spatele ei şi, cu mîna pe pistol, părăsiră tabăra, călare, fără ca nici o faţă palidă să se ia după ei.

– Acum poţi să stai liniştit, zise ea, nu s-au luat după noi.

– Derbedeli, zise el, simţind cum se sufocă de enervare; să ne mai depărtăm puţin şi mă întorc să...

Îi apucă mîna care ţinea frîul.

– Nu, te rog, n-au vrut să-mi facă nici un rău.

– Să-ţi facă vreun rău? Mă doare capul de parcă ar fi trecut o căruţă peste el, Sam sîngerează, iar tu spui că n-au vrut să facă nici un rău.

– Erau beţi, dar nu mi s-a mai întîmplat aşa ceva, înainte.

– Da, îmi dau seama, eşti mereu victima unei răpiri. Şi omul din seara trecută tot asta voia? Să cînţi pentru el?

N-avea de gînd să-i răspundă.

– Aceşti oameni, rosti ea, răspicat, au vrut doar să le cînt şi, pentru o cîntăreaţă de calibrul meu, e ceva firesc. În Rusia, după ce am cîntat pentru ţar, studenţii mi-au deshămat caii de la trăsură şi au împins-o către o pensiune mică şi sărăcăcioasă. Ei nu-şi puteau permite să-şi plătească biletul, oricît de ieftin ar fi fost, dar voiau foarte mult să mă asculte.

– Şi le-ai cîntat?

– Nu. Am vrut, dar mi-era teamă – deşi eram flatată de atenţia lor – că dacă se auzea că am cîntat, ca o pasăre în colivie, s-ar mai fi găsit şi alţii care să mă oblige să fac acelaşi lucru.

După o clipă, el i se adresă pe un ton mai blînd:

– Hai, propteşte-te cu spatele de mine.

Ea avu o clipă de ezitare, dar, cum era aşa de obosită, nu putu să nu cedeze propunerii şi să-şi proptească spatele de el. Ajungea cu capul chiar sub bărbia lui.

– Cine te-a însoţit în timpul călătoriilor din toţi aceşti ani de turnee? întrebă el cu o voce încă agitată.

– John. John Fairlie, impresarul meu. El m-a însoţit pretutindeni.

Simţea cum pieptul lui puternic îi apără spinarea şi cum furia îl mai stăpîneşte încă.

– Ce-ai făcut cu toţi banii pe care i-ai încasat? Apropo, cine se ocupă de încasările de la spectacolele tale, de la minele de aur?

– Nu ştiu, zise ea, adormită. Pînă acum, John avea grijă de încasări. Acum, poate Sam sau Frank; nu cred că Edith.

– Ce ştii despre cei trei oameni care te însoţesc?

– Aş putea oare să te rog să nu-mi mai pui întrebări?

El nu răspunse şi, pentru că tăcea, ea avu răgazul să închidă ochii şi să se relaxeze, proptită de pieptul lui.

După cîteva minute se opriră, dar ea era deja gata adormită în braţele lui. În cele din urmă, deschise ochii şi întrebă:

– Ce s-a întîmplat?

– Nimic. Untişor e obosit, tu eşti epuizată şi nici mie nu mi-ar strica un pui de somn.

Era cu mult mai obosită decît ar fi crezut; cînd întinse braţele ca să o ajute să coboare din şa, ea pur şi simplu se prăvăli. El o susţinu, o clipă, îndepărtîndu-i o frunză din păr.

– Eşti o femeie plină de nerv, ştiai asta?

Era prea obosită ca să se certe cu el.

– Oricum, ştiu că ne-am căutat şi ne-am găsit: eşti cel mai insistent bărbat din lume, cel mai insistent bărbat pe care l-am cunoscut vreodată.

– Cred că eşti obişnuită cu bărbaţi gata să renunţe la somn, ca să te caute. Bănuiesc că şi impresarul

tău a venit după tine, cînd te-au răpit studenţii ruşi, nu-i aşa?

– Nu, n-a venit. Fusese la un dineu deosebit de plăcut şi apoi s-a dus să se culce. John a fost întotdeauna convins că pot să-mi văd şi singură de mine, ceea ce e foarte adevărat. M-ar fi adus el înapoi, mai devreme sau mai tîrziu.

– Poate, l-o reteză el, dar cine ştie ce s-ar fi putut întîmpla.

Se simţi atrasă de el; poate luna era de vină.

– N-ai nici o obligaţie, în ceea ce mă priveşte.

– Ba da, am. Am ordin de la armată. Luînd-o cu un braţ pe după umeri, o duse într-o poieniţă. Cînd o sfătui să se aşeze şi să se odihnească, ei nici prin gînd nu-i trecu să protesteze, ci se sprijini de un pom, se cuprinse cu braţele şi închise ochii.

N-avea de gînd să-i spună, dar faptul că fusese răpită de către mineri o speriase de-a binelea. Abia după ce năvăliseră în cortul ei, îşi dăduse seama că nu voiau altceva decît să le cînte. Dacă ar fi ştiut că nu erau decît nişte beţivani, care căutau pe cineva care să-i distreze, s-ar fi împotrivit, dar se temuse că veneau din partea răpitorilor lui Laurel.

Cînd şi-a dat seama că ei nu voiau altceva decît să le cînte, a fost aşa de curioasă să vadă urmarea, încît s-a aşezat pe o buturugă şi s-a pus pe aşteptat. Să vină căpitanul Montgomery şi s-o ia de acolo şi-a zis.

Tresări cînd el o bătu uşor pe umăr, ca să-i ofere o ceaşcă de cafea.

– N-am adus de mîncare, fiindcă am plecat cam în pripă.

Se uita la el cum se ocupa de foc şi de cal, cum întindea păturile pe jos, pentru culcare. Îi oferi biscuiţi

cazoni, cu gust imposibil, şi, după ce termină de mîncat, o luă de mînă şi o duse acolo unde aşternuse păturile.

– Tu unde o să dormi?

– Nu-ţi face griji pentru mine, nu eu sînt cel care intră într-un bucluc la fiecare cinci minute.

– Dar n-am intrat în nici un bucluc. M-am aflat în foarte mare siguranţă. Eu...

– Dar nimeni n-a ştiut asta, nu? Sam şiroia de sînge pe gît; cît despre mine, ar trebui să fi văzut ce cucui mare aveam în vîrful capului. Mă mai doare şi acum, încît abia mă mai ţin pe picioare, iar tu-mi spui că n-a fost nici o primejdie. Tu...

– Lasă-mă să mă uit. Ar fi făcut orice, numai să tacă.

Se aşeză pe pled şi-i făcu semn să se aplece spre ea. Îşi plimbă mîinile prin părul lui des şi negru şi, imediat, dădu de un cucui îngrozitor, pentru care se simţi, întrucîtva, vinovată. N-ar fi dorit ca cineva să fie rănit din cauza ei. Dintr-o dată, se aplecă şi-l pupă pe cucui.

– Ei, hai, te simţi mai bine acum, nu-i aşa?

– Nu cu mult mai bine, dar, cînd îi privi, îl văzu încruntat.

– Zău, căpitane, n-ai deloc simţul umorului. Uite, eu îmi cer scuze că ţi-am dat atît de furcă, dar permite-mi să-ţi amintesc că nu eu te-am rugat să-mi dai o mînă de ajutor şi nici nu te-am rugat să te amesteci. N-am avut sau n-am simţit niciodată nevoia unei escorte militare. Eşti liber să te întorci, oricînd, la datoria ta.

El reveni la foc şi se aşeză pe pămînt, la doar cîţiva metri de pleduri.

– Şi atunci, cine te-ar fi apărat zise el, blînd.

– Sam şi...

– Hai! În cazul ăsta, cred că te poţi apăra mai bine singură.

– A fost un compliment? Dacă da, mi-ar plăcea să-l notez în jurnalul meu intim.

– Da, a fost un compliment, la fel ca şi cel despre vocea ta.

Ea se uită fix la foc.

– Poate îţi place, într-adevăr, cum cînt, dar, la adresa persoanei mele, nu ai spus decît lucruri îngrozitoare: mi-ai spus că sînt mincinoasă, că...

– Dacă stau să mă gîndesc bine, cam tot ce mi-ai spus nu-s decît minciuni.

– Nu înţelegi că, uneori, o persoană e nevoită să mintă, dintr-un motiv sau altul? Sau vrei să spui că tu ai dus o viaţă atît de uşoară, încît nu ai fost nevoit să minţi niciodată? Chiar vrei să spui că eşti perfect, căpitane Montgomery?

O vreme nu mai spuse nimic; la un moment dat, se întoarse şi, văzîndu-i expresia feţei, îşi dădu seama că atinsese o coardă sensibilă a personalităţii lui.

– Nu, nu sînt perfect. Am şi eu cusururile mele, ca orice om.

– Ce fel de cusururi? şopti ea.

În clipa aceea, nu păreau a fi un căpitan de armată şi prizoniera sa, ci doar doi oameni singuri, care stăteau lîngă un foc de tabără, în noapte.

– De ce te temi să-mi vorbeşti despre cusururile tale?

El deschise gura, gata să răspundă, dar renunţă. Îi zise:

– Cînd vei fi de acord să-mi povesteşti secretele vieţii tale, ţi le voi spune şi eu pe ale mele. Pînă atunci,

hai s-o lăsăm baltă. Şi acum, domnişoară, Dumnezeu ştie cum te cheamă, bagă-te în paturi şi culcă-te.

El se ridică şi se adînci în bezna din jur, permiţîndu-i o oarecare intimitate înainte să se culce. Cînd minerii se năpustiseră în cortul ei, ea îi rugase să-i dea răgaz să se îmbrace, căci era doar în cămaşa de noapte. Se îmbrăcase cît putuse de repede, nemaiîncurcîndu-se şi cu corsetul; dar fără el, nu-şi putea închide fusta, aşa că fu bucuroasă că cei doi piepţi ai jachetei veneau pe deasupra bluzei.

În munţi, noaptea era frig, aşa că ea se ghemui sub pătura de deasupra şi se înveli cu ea pînă la gît, apoi puse capul pe şaua calului căpitanului şi adormi pe dată. Cînd era copil, obişnuia să doarmă tot aşa, cu un foc de tabără la căpătîi.

În timpul nopţii, fu trezită de o voce, tresări şi se ridică, brusc, în capul oaselor.

Căpitanul Montgomery veni lîngă ea şi o linişti.

– Visam, zise ea, visam că eram cu tata.

– Nu-i aici acum, aşa că poţi să te culci la loc.

El porni spre locul lui, dar ea îl apucă de mînă.

– Merit, şopti ea.

– Ce meriţi?

– Aşa mă cheamă. Numele meu de familie: Worth, (Merit), Madelyn Worth.

– A, da, aşa se explică iniţialele M.W. de pe bagajele tale.

– Îţi mulţumesc, căpitane, că ai venit să mă salvezi, chiar dacă nu era nevoie.

– Sper să nu mai fie nevoie.

– Şi eu, zise ea şi adormi.

'Ring se întoarse la locul lui, de lîngă pom; îi era frig şi foame, căci îi dăduse ei ultimul biscuit. Iar de dormit,

dormea iepureşte. Cea mai mare parte a nopţii şi-a petrecut-o veghind-o şi încercînd să pună, cap la cap, tot ce aflase de la ea.

Dimineaţa, tot îl mai dureau capul şi spatele şi nu se simţea prea bine.

– Scoală-te, ordonă el. Aici nu ne aflăm la Opera din Paris, şi n-ai nici un motiv să te scoli aşa de tîrziu.

Ea căscă, întinzîndu-se.

– De bună seamă că te-ai cam trezit cu faţa la cearceaf.

– Nu-mi aduc aminte să-mi fi petrecut noaptea în vreun pat, cu aşternuturi imaculate.

El n-avea de unde să ştie că Maddie îşi petrecuse o bună parte din viaţa ei printre bărbaţi şi că ştia cum e cînd unul din ei se scula mofluz.

– Ce-i cu tine, căpitane? Eşti supărat că o femeie nu-ţi ascultă ordinele?

Îşi înălţă sprîncenele, privind-o pe deasupra ibricului în care fierbea cafeaua.

– Cred că, pînă acum, n-ai prea avut probleme cu femeile. Sînt convinsă că ţi-ai permis să profiţi de ele cum ţi-a plăcut, numai pentru că eşti un tip care place.

El se umflă în pene la auzul acestui compliment.

– Parcă le şi văd roind în jurul tău. Îşi ridică privirea spre cer şi-şi compuse o ţinută afectată. O, 'Ring, îşi continuă ea vorba, mieros şi mişcînd repede din gene. Ce frumos dansezi şi ce puternic eşti! Îţi place rochia mea? Îi aruncă o privire şi adăugă: Vai, căpitane, nu crezi că-i prea cald aici? N-ai vrea să facem cîţiva paşi afară, doar noi doi, singuri, sub lumina lunii? Ea îi mai aruncă o privire, şi întrebă: Îmi spui şi mie viaţa ta?

El fu nevoit să-şi muşte buzele ca să nu rîdă, mai ales că tot ceea ce spunea nu era departe de adevăr. La fort, Toby trebuia să-l avertizeze ori de cîte ori se apropia fiica sau soţia colonelului, sau chiar altcineva. Atunci 'Ring era obligat să-şi consume o mare parte din timp dîndu-şi cu părerea despre culoarea fundelor, sau despre vreme, temperatură, cantitatea de praf sau situaţia generală din lume.

– Eşti departe de adevăr, zise el, întinzîndu-i o ceaşcă de cafea.

– Da, dar acum cine minte? N-ai mutră de mincinos. Încă mai ai caş la gură, chiar dacă zici că nu se vede de sub mustaţă, zise ea, rîzînd, iar Ring se îmbujoră la faţă.

Renunţă să mai facă pe îmbufnatul şi-i zîmbi.

– De fapt, problema mea cu femeile e cu totul alta; tocmai asta l-a făcut pe tata să mi-l dea pe Toby cu mine. Eşti gata de drum? Trebuie să plecăm devreme dacă...

– Credeam că şi Toby e în armată, ca şi tine.

– Este. Face armata din cauza mea, spuse el, aruncîndu-i o privire plină de reproş. Nu ţi-am mai spus o dată? Mă bucur că-s un detectiv mai bun decît tine. Închide-te la fustă, sau te-ai îngrăşat?

– Nu, nu m-am îngrăşat, dar nu mi-am pus corsetul... Se opri, ruşinată, că o făcuse să pomenească despre lenjeria ei de corp. Mai vorbeşte-mi despre Toby.

– Ia spune, eşti în stare să speli un ibric de cafea, sau nu ştii decît să cînţi?

– Ştiu să fac mai multe lucruri decît îţi închipui. Nu mîncăm ceva la micul dejun?

– Micul dejun poate să mai aştepte. Ai mîncat toţi biscuiţii şi n-am timp să mă duc să vînez ceva.

– Mă pricep să prind un iepure cu laţul sau cu puşca, dacă te interesează.

El o privi fix în ochi.

– Şi unde ai învăţat asta?

– Tata m-a învăţat, zise ea, plecînd cu ibricul la izvor şi frecîndu-l bine, cu nisip. Cînd se întoarse, focul era deja stins, patul strîns, calul gata înşeuat. Maddie îl mînglie pe Untişor pe bot.

– De ce i-a spus tatăl tău lui Toby să vină cu tine?

N-ar fi vrut să-i întrebe, dar o rodea curiozitatea. Din acel moment, avu impresia că ştie tot ce se poate şti despre el. Toţi bărbaţii ăştia arătoşi şi bine erau la fel, fără excepţie, şi fuseseră nenorocirea vieţii ei. Toţi, dar, toţi, absolut, nu-şi refuzaseră nimic de la viaţă, cerînd chiar mai mult decît li se cuvenea. Dar căpitanul Montgomery o surprinsese în mod plăcut. Se tot gîndea de unde o fi învăţat el să poarte pantaloni bufanţi şi să meargă atît de elegant.

O ajută să încalece, apoi încălecă şi el la spatele ei.

– Tu de ce crezi că un tată ar angaja un om ca Toby, pentru fiul lui?

– Foarte simplu, ca să-l scoată din bucluc. Toby te dădăceşte ca o mamă şi ţine seama de toate moftu-rile tale. Îşi face griji din pricina ta. Sînt sigură că te-a scos basma curată cînd te ţineai după fete ale căror taţi umblau după tine cu degetul pe trăgaci. Ai intrat în armată ca să scapi de vreo amărîtă care ţi-a picat victimă, nu?

Se răsuci ca să se uite la el, căci era sigură că avea dreptate, dar el nu făcu altceva decît să-i zîmbească.

– Nu-mi dau deloc seama de ce gîndeşti aşa urît la

adresa mea. Am făcut sau am zis ceva care să te facă să ai această părere?

– Mai e nevoie şi de altceva, dacă stai să te gîndeşti că m-ai ameninţat că te culci cu mine dacă îţi cer, în schimb, să fiu lăsată în pace? Şi apoi cererea mea era de foarte mult bun-simţ.

– Desigur. Şi de ce altceva? mai zise el, aruncîndu-i o privire triumfătoare.

– Nu prea cred, dar, oricum, nu mă placi din cale afară.

– Nu cred că dacă te plac sau nu, are vreo legătură cu discuţia noastră. S-ar putea să nu te plac, dar nu într-atît încît să-mi fie silă să te privesc.

– Mulţumesc, zise ea, fără convingere. Te cred. Ce conversaţie ciudată, mai ales că erau atît de aproape unul de altul şi, pe deasupra, erau doar ei doi, călărind pe potecile muntelui.

– Totuşi, de ce l-ai angajat pe Toby?

– Ca să mă bage în bucluc.

Ea se întoarse spre el să-l privească.

– Tatăl meu se îngrijorase că eu voi considera datoria mai presus de orice în viaţă. De asemenea, tatăl meu credea că-mi lipseşte simţul umorului, aşa că, pe cînd aveam şaisprezece ani, l-a angajat pe Toby ca să-mi dea lecţii despre viaţă.

– Despre viaţă?

– Da, despre femei.

– Parcă nu-ţi plăceau, adică vreau să zic, nu-ţi plac femeile.

– Credeam că te interesează Toby, nu eu.

Ere puţin derutată, neştiind exact ce ar fi trebuit să-l mai întrebe.

– Şi... te-a dus la femei?

– Mai mult sau mai puţin.

Încercă să-şi imagineze ce-nsemna asta.

– N-am auzit niciodată de un tată care să angajeze pe cineva să-i dea fiului său lecţii despre viaţă.

– Se temea să nu-mi consum prea mult timp cu afacerile familiei noastre, atît; aşa că a ales un om care ştia despre viaţă mult mai mult decît oricare altul pe care îl cunoscuse el pînă atunci.

– Cine, Toby?

– Da, Toby.

– Şi bănuiesc că a reuşit. Nu pot să cred că cu o mutră ca a ta... Nu voia să-i dea satisfacţie spunînd ceva elogios despre fizicul lui. Cred că ai fost un elev conştiincios.

– Am făcut ce mi s-a cerut. Ce Dumnezeu voia să spună cu asta? se întrebă Maddie. Dar m-am înrolat în armată, la optsprezece ani, şi iată-mă.

– Desigur, lăsînd în urma ta o armată de femei neconsolate, zise ea, rîzînd.

– Nu, răspunse el.

– Dar, cu siguranţă că...

– Gata, atît despre mine. Hai să vorbim despre tine, acum.

Dar ea nu voia să vorbească despre sine.

– Căpitane, nu mai înţeleg nimic.

– Nici eu.

Restul drumului se purtă frumos cu ea, faţă de acum cîteva zile. Cu excepţia acelor momente cînd îşi închipuise că voia să se culce cu ea, se simţi foarte apărată, în afara oricărui pericol; dar acum i se părea ciudat că niciodată nu-i sărutase decît mîna. Mai mult, faptul că stătea atît de aproape de ea, părea că nu-l tulbură deloc.

– Tatăl tău a fost nevoit să angajeze pe cineva pentru că nu te simţi atras de femei?

– Tata n-a fost nevoit să-l angajeze pe Toby.

– Bine, dar, totuşi, s-a decis să-l angajeze pe Toby. Însă nu asta-i problema, problema e dacă-ţi plac sau nu femeile.

– Problema cui?

– Problema mea, sări ea cu gura. Te interesează sau nu?

– Ce să mă intereseze?

– Femeile, idiotule.

– Să mă intereseze femeile mai mult decît ce?

Vru să zică ceva, dar se opri. În schimb, întrebă:

– Nu vrei să-mi răspunzi, nu-i aşa?

– Cine era bărbatul care te aştepta în cortul tău, după prima reprezentaţie? Cine ţi i-a recomandat pe Sam şi pe Frank şi pe încîntătoarea domnişoară Miere?

– Ea e tipul de femeie care-ţi place?

– Toţi bărbaţii, care-ţi plac, fumează ţigări de foi şi lasă mucul la vedere, în cortul tău? Ce te face să te opui cu atîta violenţă să fii escortată de armată? De ce te pretinzi ducesă? Ce s-a întîmplat cu broşa ta? Unde locuieşte familia ta? Cine...

– Bine, bine, ai cîştigat, zise ea, rîzînd. Ce-ar fi să te învăţ să cînţi?

– Mi-ar plăcea să cînţi numai pentru mine, zise el, cu blîndeţe.

– Nu. Nu să cînt. Să te învăţ pe tine să cînţi. Ascultă puţin.

Ea cîntă o singură notă. Asta e nota *Si*. Apoi cîntă o alta. Asta e *Do*. Asta e *Fa*.

– Asta e nota pe care o cîntă Patti?

– Ce memorie obositoare ai! Acum, ascultă cum le cînt împreună. Vezi dacă poţi să percepi diferenţa.

– *Si, Fa, Do,* repetă el.

– Foarte bine. Acum voi adăuga şi alte note. Ea îi cîntă alte note, separat, apoi împreună, şi, de fiecare dată, el fu în stare să recunoască toate sunetele.

– Ai o ureche perfectă, zise ea. Poţi deosebi perfect notele între ele. Ştiai că ai ureche perfectă?

– Nu mi-a trecut prin minte. Nimeni din familia mea nu ştie mai nimic despre muzică.

– Cîntă-mi un cîntec, îl rugă Maddie.

– Încă n-ai ucis nici un balaur pentru mine.

– Mă îndoiesc că vocea ta ar merita chiar şi un pui de balaur. Cîntă-mi, dacă nu, vorbeşte-mi de Toby.

El îi cîntă *Vîsleşte, vîsleşte, vîsleşte barca,* ea aşteptă să termine cîntecul, apoi spuse:

– Uluitor, căpitane, de-a dreptul uluitor!

– N-a fost rău, nu?

– E uluitor ca cineva cu o voce atît de plăcută şi declamativă ca a ta şi cu o ureche aşa de rafinată, care poate distinge şi cele mai mici variaţii ale notelor, să fie...

– Să fie cum?

– Să cînte aşa de cumplit.

– Ia vezi! zise el şi aproape că-i dădu vînt jos, de pe cal, dar o prinse înainte de-a cădea. Ea îl apucă cu braţele pe după gît, ca să nu cadă, apoi îl privi în ochi şi începu să rîdă. Rîdea şi el şi, dintr-o dată, nu se gîndi decît c-ar dori să fie sărutată de el. Poate din cauza conversaţiei lor despre fete şi despre lucrurile pe care le făcea numai pentru că i se cereau.

Îşi apropie faţa de a lui şi-l văzu şi pe el făcînd la fel. Închise ochii, dar nu simţi sărutarea. Cînd îi deschise, el

se uita la ea cu o expresie de neînţeles. Stînjenită, îşi retrase braţele din jurul gîtului său, se îndreptă de spate şi se întoarse cu faţa la drum.

– Cît mai e pînă ajungem la tabără?

– Bănuiesc că ştii la fel de bine ca şi mine.

Ştia, într-adevăr. Nu-i mai venea în minte nici un subiect de conversaţie. Vraja se risipise şi nu ştia de ce; dar nici nu era curioasă să afle. Se ghemui la loc, cu spatele proptit de el, bucurîndu-se de drumul acesta, călare, prin munţi.

7

În tabără, toată lumea îi aştepta. Dar Toby era singurul îngrijorat de absenţa lor. Maddie îi permise lui Sam să o ajute să descalece, iar căpitanul se îndreptă, călare, spre cortul său instalat la marginea taberei, aproape de drum.

Maddie intră în cort urmată de Edith.

– A venit după ce voi deja plecaseră̆ţi.

– Cine a venit?

– Te-ai distrat atît de bine cu căpitanul, încît ai uitat de surioara ta?

Maddie se neliniştì, dintr-o dată.

– Dar de ce? Nu trebuia să-l văd decît după reprezentaţia de mîine. Şi nici măcar în seara aia. Mi-a dat o hartă.

– Da, şi el zicea la fel. Voia doar să se convingă că eşti aici. Şi ţi-a transmis să te îmbraci frumos, cu ceva cu paiete. Cred că a început să-şi facă griji din cauza căpitanului, prietenul tău.

Maddie se aşează pe patul de campanie.

– Ce-a zis despre căpitanul Montgomery?

– A zis că ai nevoie de o armă de vînătoare dacă vrei să ucizi pe unul ca el, care arată aşa şi pe dincolo.

Maddie îşi ascunse faţa în palme.

– Ce să mă fac? Mîine ar trebui să mă duc în munţi ca să-l întîlnesc şi s-o văd pe Laurel. Dar, în condiţiile actuale, nu pot să-l enervez. Cum să-l enervez! Mi-a şi spus că Laurel a... a fost... nici nu vreau să mă gîndesc. Trebuie să fac ce-mi cere.

– Atunci, mai bine nu te duci în munţi, împreună cu codiţa ta, căpitanul. Pînă şi mărunţelul a început să pună întrebări.

– Mărunţelul? Care mărunţel?

– Toby. A început să pună tot felul de întrebări în legătură cu Frank şi Sam, şi, fireşte, cu mine. Vrea să ştie cît mai multe despre tine.

Maddie se ridică în picioare şi se îndreptă spre ieşirea din cort. Ce să se facă acum? Ce-ar putea să facă? Trebuie neapărat să scap de căpitanul Montgomery, îşi zise. Nu-i pot spune nimic, de teamă să nu se amestece. Iar mîine va fi şi mai vigilent, după ce a asistat la acel fiasco de acum cîteva zile. Cît despre povestea asta cu minerii, nu ştia nimeni că a fost răpită şi, totuşi, a găsit-o. Dacă a găsit-o o dată, atunci ar putea-o găsi mereu. Numai că de data asta nu vor fi prea mulţi cei dornici s-o audă cum cîntă. De data asta va fi chiar cel ce o răpise pe Laurel.

– Şi ce-o să faci? o întrebă Edith.

– Nu ştiu. Ar trebui să găsesc ceva să-l fac să stea aici, cît timp voi fi eu plecată, poimîine.

– Mai am nişte opiu.

– Nu mai bea şi nu mai mănîncă nimic din mîna mea.

– Să-i dăm una în cap.

– Nu vreau să-l rănesc. Îşi aminti cum el îi oferise toate pledurile, iar el rămăsese să tremure de frig, peste

noapte. Era clar că n-avea altă intenţie decît de a o proteja.

– Ce-ai zice să-i aducem nişte puicuţe? Eu şi încă vreo două l-am...

– Nu!

Edith o privi fix, apoi zise:

– Foarte rău pentru tine, că nu-ţi petreci tu noaptea, în pat, cu el.

– Am alte lucruri mai importante de făcut decît să seduc bărbaţii. Deşi, îşi zise, nu o să i se întîmple nimic dacă el o să aibă mai multă încredere în ea. Ai zis că Toby pune întrebări? Ce-ar fi să-i pun şi eu cîteva, în schimb? Du-te şi pune masa pentru micul dejun. Cu burta plină, gîndesc mai bine.

Edith cumpărase nişte pui, le luase gîtul, îi jumulise şi-i fripse în ulei încins. Maddie l-a invitat pe Toby să-i ţină companie la micul dejun, şi nu-l lăsă să se aşeze oriunde, ci îl pofti să stea chiar la masa ei.

– Îl cunoşti pe căpitan de multă vreme, nu, Toby? Vai, dar te rog, mai ia nişte pui.

– Sînt zece ani, deja. Mulţumesc.

Îi zîmbi cît putu mai dulce.

– Vorbeşte-mi despre el.

Toby nici măcar nu clipi. Era obişnuit ca femeile să-i pună întrebări despre 'Ring. Dacă ar fi fost un bărbat predispus să se îngraşe, de mult ar fi ajuns un butoi cu picioare, ţinînd seama de cîte femei l-au invitat la masă ca să-l întrebe despre 'Ring. În primii ani se simţea

strîns între ciocan şi nicovală, căci ştia, pe de-o parte, că trebuia să-şi ţină gura, iar pe de alta, nu voia să-şi taie singur raţia de mîncare ce i se oferea.

– Ce să spun, e la fel ca toţi ceilalţi.

– Crezi că mulţi taţi angajează pentru fiii lor pe cineva care să le dea lecţii de viaţă?

Toby tresări.

– Ţi-a spus el asta?

– Da. Te rog, mai pune niţel unt pe chiflă. Mă întrebam de ce... vreau să spun, chiar n-are ochi pentru femei?

– Fir-aş să fiu, zise Toby.

– Poate vreo dragoste neîmplinită, din trecut? Cineva pe care s-o fi iubit, fără speranţă?

– Crezi că e ca în poveştile din cîntecele tale? Nu. Nici pomeneală. Pur şi simplu nu-i plac fetele. Şi dacă nu le-aş fi văzut dîndu-se peste cap, ca să-i atragă atenţia! Dar el, nimic.

– Te rog, mai serveşte o roşie. Probabil că lipsa lui de interes pentru femei e o trăsătură de familie, nu?

– Nu, doamnă. De altfel, tocmai asta îl nelinişteşte pe tatăl său; toţi ceilalţi fraţi mai mici, umblă cu limba scoasă după fetiţe; chiar prea tare. Poate că e aşa, pentru că el e cel mai urît din familie.

Maddie încremeni, cu furculiţa la gură, la auzul acestor cuvinte.

– Vrei să spui că Montgomery, mă rog, căpitanul Montgomery este cel mai urît din familia lui?

– Da, doamnă. Iar fraţii lui nu l-au lăsat să uite asta niciodată. Ei zice că pînă şi cîinii lor arată mai bine decît fratele lor mai mare.

În acel moment, Maddie îşi dădu seama că, în ciuda expresiei de sinceritate imprimate pe faţa lui, Toby o

tachina. Ea îi zîmbi cu multă înţelegere.

– Dacă femeile nu-l interesează, atunci ce?

– Datoria, onoarea, chestii de-astea.

Toby rosti cuvintele de parcă ar fi vorbit despre nişte trăsături de caracter imposibile. O privi pe deasupra unei felii mari de pîine, din care muşcase serios, apoi o întrebă:

– Îţi place de el?

– Fireşte că nu. Mă întrebam doar cîtă nădejde se poate pune în el.

Toby puse pîinea jos şi o privi cu ochii pătrunzători.

– E demn de toată încrederea. Poţi să te-ncrezi în el, fără grijă. Dacă a zis c-o să te apere, aşa o să fie. Mai degrabă îşi dă viaţa decît să ştie că ţi se va întîmpla ceva.

Ea se întunecă la faţă.

– Sper că nu s-ar băga în ceva dubios; n-ar încerca să schimbe soarta unor oameni, bunăoară, nu? Chiar dacă unii ar vrea să rămînă sub ocupaţie, iar alţii ar dori să fie independenţi? întrebă ea.

– La naiba! Nici gînd. Îmi pare rău, doamnă. Mai degrabă s-ar lăsa torturat decît să facă ceva rău. El nu minte, nu cleveteşte, nu face nimic care să calce legea dată de om sau de Dumnezeu.

Maddie abia dacă îi zîmbi. Era aşa cum îşi închipuise. Dacă Montgomery ar fi descoperit scrisorile, probabil că ar fi deferit-o armatei, ca pe un caz penal. Ar trimite-o înapoi în capitală şi ar judeca-o pentru înaltă trădare. Ar putea el admite că, pentru ea, era mai important să salveze un copil decît să aducă un serviciu ţării?

– Cu siguranţă că te gîndeşti la ceva important, nu-i aşa, coniţă?

– Da, să zicem.

– E băiat bun, zise Toby. Poţi să ai toată încrederea în el. Îi poţi încredinţa chiar şi viaţa dumitale.

Dar secretele mele i le pot încredinţa? se gîndi ea, apoi întrebă:

– Ce face acum?

– Veghează.

– Veghează? Pe cine?

– Pe dumneata. Te urmăreşte nişte oameni, iar el, de acolo de sus, de pe deal, îi urmăreşte şi el. Doi dintre ei stă mai în umbră, dar ăilalţi doi nu stă locului.

Ea renunţă să mai mănînce.

– Vrei să spui că stă acolo sus şi urmăreşte totul? Urmăreşte tot ce fac eu?

Toby zîmbi în colţul gurii.

– Încearcă să afle de ce te fereşti matale. Ar trebui să-i spui, ca să doarmă şi el săracu'. Nici să mănînce n-a vrut. Şi-a luat doar doi biscuiţi şi cum Dumnezeu să-i ajungă toată ziua?

Ce uşor! Spune-i şi gata, se gîndi Maddie. I-ar fi spus dacă nu ar fi fost atît de complicat şi de periculos.

– Edith, pune ce-a mai rămas din friptură şi cîteva roşii, într-o pungă.

– Ai de gînd să te duci să-l vezi?

Da, am de gînd să-l fac să se gîndească şi la altceva decît la oamenii care mă urmăresc pe mine, îşi zise ea.

– Da, poate i-ar face bine tovărăşia cuiva, răspunse ea.

– Mai degrabă ar citi decît să stea cu o femeie, zise Toby, abia stăpînindu-se să nu rîdă în sinea sa. Mai spusese asta de sute de ori, la sute de femei şi fiecare o considerase ca pe o provocare. Se bucură văzînd că

nici cîntăreaţa de operă nu-i din altă plămadă.

– Da, poate aş putea să-l sfătuiesc să facă şi altceva. Ea luă punga cu friptură şi cu roşiile din mîna lui Edith şi o luă spre deal.

– Căpitane-încurcă-lume! strigă ea. El stătea jos, sprijinit de un pom; toată lumea putea să creadă că doarme, numai ea, nu. Respiraţia îi era prea regulată, prea profundă, prea controlată. Ea se aşează lîngă el.

– Acum renunţă să te mai prefaci. Eşti priceput să încurci lucrurile; la asta nu te întrece nimeni.

El deschise, treptat, ochii, dar nu-i zîmbi, apoi întrebă:

– Ce-i cu tine aici?

– Ţi-am adus nişte friptură de pui şi nişte roşii.

– Am mîncat, mulţumesc.

– Mi-a spus Toby ce-ai mîncat. Te-am supărat cu ceva?

– Crezi că n-a fost destul, tone de minciuni şi escapade nocturne?

– Da, poate te-am supărat cînd ţi-am spus că nu ştii să cînţi. Nu prea ai simţul umorului, dar, oricum, n-am vrut să te lezez.

– Nu, nu m-ai lezat în amorul meu propriu. Acum, fii drăguţă şi întoarce-te la cortul tău.

– Să te las singur aici, ca să mă spionezi tot timpul?

Înainte de a-şi da seama ce are de gînd să facă, ea înşfăcă luneta care se afla în spatele lui. El se întinse după ea, dar ea o duse la spate. El se propti din nou

de pom.

– E veche, zise ea, uitîndu-se la cutia de aramă, cu încrustaţii. Nu folosesc şi marinarii aşa ceva?

– Poate.

Din strînsă cum era, o lungi la maximum, apoi se uită prin ea.

– A, da, acum îmi amintesc; cînd i-ai legat pe Sam şi pe Frank, le-ai făcut noduri marinăreşti. Eu cred că ai avut de-a face cu marea, nu-i aşa, căpitane? Îi smulse luneta din mînă, fără să-i răspundă. Ce Dumnezeu te-a făcut să fii aşa morocănos?

– Am treabă, şi aş fi foarte încîntat dacă te-ai întoarce în cortul tău.

Ea desfăcu punga pe care i-o făcuse Edith şi scoase de acolo un piept de pui bine fript.

– Ţi-am adus ceva bun.

– Da? Ai pus otravă înainte? Mulţumesc, dar de la tine nu mănînc nimic.

– Bine, dar ai băut paharul de Porto pe care ţi l-am oferit.

– Ai turnat în ambele pahare, din aceeaşi sticlă şi tu ai băut prima.

– Bine, zise ea, resemnată, rupînd o bucată de pui; e cel mai bun pui pe care l-am mîncat vreodată.

El rîse scurt şi-i smulse puiul din mînă, dar ea i-l smulse îndărăt, rîzînd.

El se întinse după ea şi o prinse de încheietură, o trînti jos, iar ea îi duse puiul la gură cu degetele ei.

La început rîse, dar apoi, brusc, simţi greutatea corpului lui peste al ei, iar degetele îi ajunseră adînc în gură. Încetă să mai rîdă şi îi privi în ochi, dar nu-şi scoase degetele din gura lui.

– Ring, şopti ea.

O clipă îi trecu prin minte că şi el simţea la fel ca ea; dar momentul trecu, iar el îi apucă încheietura mîinii şi-i scoase degetele din gură.

– Pui, da, degete de om, ba.

Se părea că o refuză ori de cîte ori i se oferea ocazia. Îi venea să-i arunce punga, cu pui, în nas şi să plece, dar se stăpîni, căci îşi aminti că trebuie să fie amabilă cu el, de dragul lui Laurel. Dacă trebuia să se întîlnească, după spectacolul de-a doua zi, cu unul dintre cei care o răpiseră, trebuia să-i cîştige încrederea.

Se strădui să-i zîmbească.

– Dacă ai de gînd să mă striveşti cu trupul tău supradimensionat, atunci o să încerc să mă ridic.

– Foarte bine, zise el, vesel, trăgîndu-se mai departe de ea.

– Da, zău, căpitane, chiar crezi că mă ocup numai de otrăvuri?

– Lucreţia Borgia.

– Asta cine mai e?

O privi pe deasupra bucăţii de pui din care muşca cu poftă.

– Cîte limbi vorbeşti?

– Inclusiv dialectele americane, spuse ea, bucurîndu-se că poate să-i stîrnească atîta uimire.

– Inclusiv acea limbă care foloseşte astfel de termeni: *căpitane-încurcă-lume, dormi pe tine,* şi altele. Apropo, *ce înseamnă căpitane- încurcă-lume?*

Fără doar şi poate era omul detaliilor; nu mai întîlnise aşa ceva; putea să jure că ştia şi ce puls are.

– Un căpitan încurcă lume înseamnă un căpitan care ştie să-i încurce pe alţii, înseamnă un conducător, sau înseamnă un om cu multă experienţă asupra

oamenilor. Ţi-am mai spus că am avut legături cu oameni de munte.

– A, da, în Lanconia. Ai fost vreodată în Lanconia?

– Îţi place puiul? Vrei o roşie?

Acceptă roşia şi muşcă din ea.

– Mi se pare ciudat să aflu că ştii atît de mult despre muzică şi limbi străine, dar nimic despre istorie. Şi după cîte-mi dau seama, habar n-ai de matematică.

– Am venit aici, pe deal, să-ţi aduc de mîncare. Drept mulţumire, tu stai jos, în faţa mea şi mă insulţi. Nici nu ştiu de ce îmi bat capul să fiu prietenoasă cu tine.

– Nici eu. Sînt sigur că n-ai venit degeaba aici, nu? Ce te aştepta în cort, la întoarcerea noastră? Ea privi în altă parte. Sper că, într-o bună zi, ai să-ţi dai seama că poţi avea încredere în mine, domnişoară Worth.

– Tata mi-a spus că oamenii trebuie să lupte pentru a dobîndi încrederea celorlalţi.

– Iar cuvîntul tatălui tău e lege pentru tine.

– Asta ce mai vrea să însemne?

– Ai pomenit de tatăl tău şi înainte... în repetate rînduri, zise el, îndesînd o bucată de friptură în gură. Ştii că atunci cînd vorbeşti despre tatăl tău, parcă ai vorbi despre Dumnezeu? Cred că tatăl tău e un încurcă lume grozav.

– Tatăl meu e cel mai bun, cel mai bun din cîţi există. E cinstit, şi bun şi blînd. Nu-i plăcea cum se hlizeşte la ea, deci sublinie: Şi *el* are simţul umorului.

– Oricine a trecut prin ce am trecut eu, în ultimele zile, şi mai e întreg la minte, înseamnă că are simţul umorului.

– Te-ai băgat de bunăvoie în toată afacerea asta. În ciuda voinţei ei, simţea că începe să se enerveze. De

ce nu te duci acolo unde ţi-e locul şi nu mă laşi în pace?

– Să te las la cheremul celor care se ţin tot timpul scai de tine?

– Singura persoană care se ţine scai de mine şi care mă enervează, eşti tu.

Se ridică şi porni să coboare dealul, dar el o prinse de fustă.

– Dar tu ce ai? Nici tu nu ai simţul umorului? De ce eşti aşa de mofluză?

Îl privea cum stătea aşa, în picioare, fără să ştie dacă era serios sau rîdea de ea.

– Ei, hai, doar n-o să pleci, nu? Nici tu nu ştii ce vrei. Ştii care-i părerea mea despre tine, domnişoară Worth?

– Nu, şi nici nu-mi pasă.

– Cred că mult timp ai fost tratată ca un personaj de legendă şi nu ca o persoană adevărată. Cred că n-ai avut pe nimeni foarte apropiat care să-şi permită să te întrebe dacă eşti sau nu ducesă de Lanconia. Tot ce trebuia să faci era să cînţi, iar cu o voce ca a ta, îşi uitau cu toţii de sine şi nu mai judecau.

– Aşa să fie, zise ea, încercînd să pară sigură de sine, dar nereuşind total.

– Mi-ai vorbit despre fostul tău impresar, dar, după părerea mea, tot ce-l interesa pe el erau doar banii pe care îi aduceai. Spune-mi, de cînd nu ţi-ai mai văzut familia?

Spre marea ei disperare, Maddie simţea că o podideşte plînsul.

– Dă-mi voie să plec, spuse ea, abia auzit, trăgînd să-şi scoată fusta din mîna lui. La ce bun să ascult toate astea?

– Nu, nu-i nevoie să o faci, zise el, cu blîndeţe şi cu

o urmă de părere de rău în ton... ştii n-am vrut...

Se opri însă, brusc, că amîndoi auziseră un tîrşîit de paşi în apropiere. Sunetul venea din partea opusă a taberei. Oricine ar fi fost cel care făcuse zgomotul, trebuia să fi coborît muntele.

Maddie era convinsă că nu văzuse pe nimeni în viaţa ei zvîcnind cu atîta repeziciune. Într-o clipă, căpitanul Montgomery fu în picioare, acoperind-o cu trupul său şi trăgînd-o la pămînt. O acoperise în întregime cu mîinile şi cu picioarele în timp ce se rostogoleau pe deal, în jos, departe de tabără, departe de zgomotul din tufişuri.

Se rostogoliră ceva timp; Maddie abia dacă atingea pămîntul, aşa de bine apărată era de trupul lui masiv şi protector. Se opriră la cîteva zeci de metri mai jos, ascunzîndu-se printre stejarii pitici. Voise să spună ceva, dar el o apucă cu palma de ceafă şi-o trase spre sine. O proteja total, aşa că, dacă ar fi fost vorba de vreun pericol, un glonte sau o săgeată, el şi nu ea le-ar fi primit din plin.

Tîrşîitul de paşi se apropia, iar zgomotul era din ce în ce mai puternic; de recunoscut, îl recunoscură amîndoi, deodată.

– Un elan, şopti ea, iar el aprobă cu o înclinare a capului.

Încă deasupra ei, încă acoperind-o cu trupul său, el întoarse capul; făcu şi ea la fel şi amîndoi văzură nu un elan, ci o capră stînd în vîrful dealului, acolo unde tocmai fuseseră şi ei; îi privea calmă, neştiind ce sînt, apoi, cînd Ring ridică braţul, o luă la fugă, cu sărituri sprintene, spre pădure.

– E-n regulă? întrebă el, ridicînd o sprînceană ca s-o privească mai bine.

– Da, e-n regulă. Începu să se extragă de sub el, dar simţi că o înţeapă ceva.

– Cred că am un ghimpe în umăr.

El o eliberă din strînsoare, se ridică în capul oaselor şi se întoarse pe partea cealaltă. Îi scoase doi ţepi de cactus din umăr.

– Gata, mai e vreunul?

Ea se ridică şi-şi mişcă puţin trupul şi umerii.

– Nu, cred că atît a fost, zise ea privind îndărăt, spre dealul abrupt de pe care abia se rostogoliseră, văzînd că e tapetat cu frunze late de cactus; se felicită că, fiind femeie, fusese protejată de fustă, de corset şi de bluză. Apoi îl privi pe căpitan.

– N-am mai văzut pe nimeni care să aibă reacţii aşa de prompte. Îţi mulţumesc.

– Ăsta-i un mic fleac, atît pentru un căpitan încurcă-lume, cît şi pentru tatăl tău.

Ar fi vrut să-i spună ce crede despre gluma asta a lui, dar se mulţumi să zîmbească.

– Vorbeşti cu multă admiraţie despre tatăl meu, sau te prefaci?

El zîmbi şi dădu afirmativ din cap.

– Ei, eşti gata să te întorci la cortul tău?

– Da, zise ea privindu-şi fusta şi netezindu-şi-o. Era plină de ace de cactus care se prinseseră de ea. Apoi se uită din nou la panta pe care se rostogoliseră şi văzu urmă pe care o lăsaseră; era plină de cactuşi striviţi. Se uită la el şi-i spuse:

– Fă stînga-mprejur.

– Cred că-i mai bine să pleci. Ai avut două zile grele, iar mîine ai spectacol şi...

– Întoarce-te, ţi-am spus.

– Domnişoara Miere o să caute peste tot.

– Lui Edith nu i-ar păsa niciodată dacă ar vedea că mă rostogolesc de pe deal şi nu mă mai pot opri. Se simţea încă jignită de vorbele lui referitoare la lipsa ei de educaţie şi cultură. Dacă nu ştii bine nici limba ta, cum să înţelegi italiana? *Distogliere il viso*, sau franceza? *Fraiter avec dedain*, sau spaniola? *Dejar libre*. Fu foarte încîntată să-i surprindă privirea mirată. Asta o să-l înveţe minte, poate, să nu o mai ia peste picior, cînd se referea la cultura ei.

– Ce vrei, de fapt, de la mine? Să mă-ntorc de jur împrejur, să mă întorc într-o parte, să-ţi întorc spatele sau să mă întorc la treaba mea şi să te las în pace?

Tradusese perfect ceea ce spusese ea în cele trei limbi.

– Mă scoţi pur şi simplu din sărite.

Îl luă de mîini şi-l smuci. Era prea solid pentru ea; nu-l putea urni din loc, fără să fi vrut şi el, dar, pînă la urmă, se întoarse cu spatele la ea. Tot spatele îi era plin de ghimpi de cactus, înfipţi adînc în piele, după ce pătrunseseră prin tunica militară. Alţii se agăţaseră de pantaloni, dar stofa groasă îl apărase pielea de pe picioare.

– Mi-ai mai spus o dată că te scot din sărite; n-ai reuşit să mă impresionezi cu limbile pe care le ştii. Poate că m-ai fi impresionat dacă mi-ai fi spus ce s-a întîmplat cu toţi banii cîştigaţi în aceşti ani.

– Te interesează banii mei, spuse ea, scoţînd cu vîrful degetelor un ghimpe.

– M-aş mira să ai ceva bani. Dacă ai face o mică socoteală şi ai compara ce-ai cîştigat în trecut şi cît o să cîştigi din această călătorie, s-ar putea crede că nu prea ai bani. Şi, apoi, în familia mea există o tradiţie în a chiverniși banii. Tatăl meu m-a făcut să investesc

douăzeci la sută din banii mei de buzunar, de cînd eram de trei ani.

Mai scoase trei ghimpi, dar nu ştia cîţi ar mai fi putut fi sub cămaşă. Îl împinse puţin.

– Hai, sus pe deal, şi scoate-ţi cămaşa. Nu m-au interesat niciodată banii, tot ce vreau e să cînt, nu să ţin socoteala banilor. Sunetul muzicii şi aplauzele spectatorilor, asta şi doar asta contează pentru mine, în viaţă.

El urca dealul, iar ea îi urma îndeaproape.

– Ai spus că nu o să ai vocea asta toată viaţa. Din ce o să trăieşti cînd nu o să mai poţi cînta?

– Nu ştiu. Nu m-am gîndit niciodată la asta prea mult. Probabil că o să mă mărit cu un bătrîn bogat şi gras, care o să mă întreţină.

Ajunseră în vîrful dealului, iar el se întoarse înspre ea, întrebînd-o:

– Şi copiii?

– Scoate-ţi cămaşa, dă-mi scobitoarea aia a ta şi întinde-te pe jos, ca să-ţi scot toţi ghimpii.

El începu să-şi descheie nasturii de la cămaşă.

– Nu te-ai gîndit niciodată la copii?

Chiar dacă el se comporta de parcă ghimpii nu l-ar fi stînjenit deloc, ea ştia că îl durea foarte tare. Se apropie de el, încercînd să-i scoată cămaşa cît mai blînd cu putinţă, fără să atingă ghimpii prea mult.

– S-o iau ca pe o cerere în căsătorie, căpitane? Dacă asta intenţionezi, atunci să ştii că nu mă interesează. Pentru a cînta e nevoie să călătoreşti mult. N-am nici timpul, nici energia de a mă devota unui bărbat. Nici nu... Se întrerupse brusc la vederea spatelui său lat, brăzdat de muşchi puternici, dar acoperiţi de cicatrice albe.

– Întinde-te acolo, pe iarbă, zise ea, cu blîndeţe;

cînd fu cu faţa în jos, ea îşi plimbă vîrful degetelor pe una dintre cicatrice.

– Ce-ai păţit?

– Am intrat în ceva.

– În vîrful ştichiuitor al unui bici? Nu ştiam că se bicluiesc şi ofiţerii şi, în afară de asta, nu cred ca tu să fi făcut ceva care să te fi băgat în bucluc. Credeam că armata oferă unor oameni ca tine medalii, nu bice.

– N-am fost dintotdeauna ofiţer, zise el, în timp ce ea se îndrepta spre ascunzătoarea de sub şa, unde-şi ţinea el cuţitul de vînătoare. Vrei să jupoi pe cineva?

Ea rîse la auzul vocii sale cam agitate, apoi tăie o bucată din punga mînjită de grăsimea puiului şi o înfăşură în jurul degetului mare.

– N-ai grijă, zise ea, împingîndu-l de umăr în timp ce îngenunche lîngă el. Am mai scos eu de-ăştia, aşa că ştiu ce fac. Se folosi de muchia cuţitului şi de degetul înfăşurat în hîrtie, pentru a scoate primul din mulţii ghimpi care-i intraseră în spinare.

Cînd curăţă, cam de o palmă, atinse cicatricele.

– Cu toate că eşti îngrozitor de arogant, regret ce ţi s-a întîmplat, căci ştiu cîtă suferinţă produce lovitura de bici. Mai ştiu şi eu cîte ceva despre durere.

Simţea, din vocea ei, că plînge.

– Să nu-mi spui că te autocompătimeşti. Ce ştii tu în legătură cu durerea sau cu greutăţile? Viaţa unei cîntăreţe de operă e departe de a fi un coşmar. Ce faci, de obicei? Cînţi toată ziua? Sau îţi petreci majoritatea timpului la croitoreasă?

– Habar n-ai ce înseamnă să fii cîntăreaţă de calibrul meu. Dacă te porţi frumos, am să-ţi spun cum am ajuns eu cîntăreaţă. Cred că aveam aproape şapte ani. Tatăl meu îi ajuta pe localnici, pe oamenii care veneau în

Vest ca să înceapă o viaţă nouă şi...

– În Lanconia?

– Dacă vreau să te fac să ţipi de durere, n-am decît să mişc puţin unul din ghimpii ăştia, aşa că mai bine stai potolit şi ascultă. Una dintre femeile venite cu unul din grupuri era bolnavă, iar bărbatul ei fusese ucis pe drum. Ea...

– De către indieni?

– Nu. A fost muşcat de un şarpe cu clopoţei, dacă-mi amintesc bine, dar nu ştiu sigur, pentru că, după cum spuneam, eram destul de mică. Ceilalţi oameni, care erau cu ea, erau foarte îngrijoraţi de faptul că au, printre ei, o femeie singură şi bolnavă, aşa că i-au dat de înţeles că-i o povară pentru toţi. Tatăl meu nu avea nici o simpatie pentru ei, pentru că, după cum zicea el, toţi cei ce veneau să se stabilească în Vest erau ca o molimă. El...

– Dar la urma urmei şi tatăl tău venise în Vest ca să-şi găsească norocul, nu?

– N-ai de gînd să taci şi să asculţi?

– M-am săturat să ascult poveşti despre ilustrul tău tată.

– Ar trebui să te simţi onorat. Ei, unde am rămas?

– La tatăl tău, care, venit şi el în Vest, ca ceilalţi, era îngrijorat de sosirea altora.

– O, scuză-mă, zise ea atingînd uşor, dar voit unul din ghimpi. Te-am înţepat mai rău? Ar trebui să fiu mai atentă, dar tot timpul mă întrerupi; s-ar putea să uit să mă mai port cu blîndeţe. Aşadar, vorbeam despre doamna Benson. Tata s-a gîndit că n-ar fi rău ca mama să aibă pe cineva cu care să schimbe o vorbă, aşa că au adus-o pe femeie la noi acasă, gîndindu-se ca apoi să o ducă îndărăt, în Est, la primăvară. Dar ea a

rămas să locuiască la noi timp de patru ani, apoi s-a îndrăgostit de unul care era în trecere, în drum spre Est, şi s-a măritat cu el, dar la acel moment apăruse *madame* Branchini.

– Şi te-a învăţat să cînţi operă?

– Stai, c-am pierdut şirul. Doamna Benson luase lecţii serioase de pian şi de canto, acolo, în Est, şi mama a crezut că n-ar fi rău dacă ar încerca să lucreze puţin şi cu mine, pentru că eu eram teribil de geloasă pe sora mea mai mare, Gemma. Ştii, mama e pictoriţă, iar sora mea i-a moştenit talentul. Chiar de la cinci ani, Gemma picta şi desena destul de bine, în timp ce eu, nu. Eram geloasă că mama îşi petrecea mai tot timpul cu Gemma.

– Aşa că mama ta te-a îndreptat spre muzică şi tu ai început imediat să cînţi arii de operă.

– Nu, la început, am cîntat cîntece populare şi tot soiul de alte cîntece pe care le ştiam de la prietenii tatei, şi...

– Cîntece care o proslăveau pe regină, nu? Prietenii tatălui tău au şi ei ranguri nobiliare?

Ea nu-l luă în seamă.

– Ani de-a rîndul nimeni nu m-a luat în seamă, pînă cînd, într-o zi, doamna Benson, cotrobăi printr-un cufăr pe care-l găsise tatăl meu. Căzuse dintr-una din căruţe. Tîmpiţii îşi iau cu ei tot avutul, apoi, la prima confruntare cu greul, nu ştiu cum să-şi uşureze căruţa, aruncînd, la întîmplare, din lucruri.

'Ring văzuse şi el astfel de situaţii grele: prăpăstii de zeci de metri adîncime şi altele.

– Şi ce era în cufăr?

– Partituri. Tata le-a adus acasă, crezînd că ar putea să-mi fie de folos mie sau doamnei Benson. Maddie

mai scoase un ghimpe şi zîmbi. La fund de tot, era partitura unei arii despre care nu mai auzisem înainte: *Air des bijoux* din *Faust*.

– *Aria bijuteriilor*, zise el, traducînd în engleză.

– Da, exact.

– Nu ştiu melodia, dar poate aş recunoaşte-o dacă mi-ai cînta-o.

– Înseamnă că ar trebui să fii foarte norocos. Oricum, doamna Benson m-a ajutat să pronunţ corect şi, deoarece se apropia ziua de naştere a tatălui meu, m-am gîndit să învăţ aria şi să i-o cînt.

– Şi aşa ai şi făcut?

– Nu, n-a fost chiar aşa de simplu, căci doamna Benson e americancă.

– Să fiu al naibii dacă văd vreo legătură.

– Nu, sigur că nu vezi. Americanilor nu le prea place opera. Ei cred că opera e pentru bogaţi, pentru parveniţi. Dacă un american ar spune cuiva că a fost la operă, măcar o singură dată, cu siguranţă că ar fi luat peste picior. Cînd am întrebat-o pe doamna Benson despre aria aia, ea a dat din mînă cu dispreţ, spunînd că-i o arie dintr-o operă şi că nu-i pentru o puştoaică, aşa ca mine. Pe vremea aia aveam zece ani.

– Iar asta a fost pentru tine ca o luptă de tauri în arenă, nu? Să nu îndrăznească cineva să-ţi spună să nu faci ceva, nu?

– Vrei s-o trimit pe Edith să-ţi scoată ghimpii în locul meu? Sînt sigură că ai scoate-o din minţi, dacă te-ar vedea aşa dezbrăcat cum eşti.

El nu mai zise nimic, dar îşi întoarse capul spre ea, privind-o ciudat; ea nu înţelese privirea lui dar continuă:

– Într-adevăr, dispreţul ei m-a ambiţionat; pe deasupra, eram şi foarte curioasă, aşa că i-am dus

partitura lui Thomas, înainte ca el să fi putut întreba ceva. La noi mai locuiau şi nişte prieteni de-ai tatei. Thomas era unul dintre ei; ştia să cînte puţin, şi din gură şi la flaut. Fireşte, nu aşa de bine ca tata, dar...

– Desigur, nu aşa bine ca tăticuţu', mormăi 'Ring.

– Thomas ştia să cînte puţin, şi din gură şi la flaut, repetă ea, apăsînd pe fiecare cuvînt. Aşa că m-am dus cu partitura la el. Pe vremea aceea puteam descifra, cu uşurinţă, orice partitură, cît despre ureche, am avut întotdeauna o ureche perfectă.

– Majoritatea cîntăreţilor mari au.

Ea zîmbi.

– Thomas şi cu mine am împărţit aria în mai multe părţi, iar eu am început să repet. De ziua tatălui meu, după ce toată lumea terminase de mîncat, şi tatăl meu îşi primise darurile, Thomas şi-a luat flautul, iar eu am cîntat aria.

– Şi, imediat după asta, ai devenit cîntăreaţă de operă.

Ea plescăi din gură, negînd, gest nedemn de o aristocrată.

– Nici chiar aşa. După ce am terminat de cîntat, toţi au rămas muţii; au stat aşa pur şi simplu şi se holbau la mine. Ştiam că pronunţia în italiană nu era perfectă, dar eram sigură că nu cîntasem prea rău, aşa că m-am simţit jignită că n-au avut nici o reacţie. Ea se opri o clipă amintindu-şi de acea zi, plină de evenimente. După o clipă, care mi s-a părut o veşnicie, mama s-a întors către tata şi i-a spus: „Jeffrey, mîine dimineaţă să porneşti imediat spre Est şi să-i aduci fiicei mele un profesor de canto. Dar un profesor dintre cei mai buni, chiar cel mai bun; n-are importanţă cît costă. Fiica mea o să devină cîntăreaţă de operă".

După ce-a spus asta, răceala din aer se risipi. Toţi au început să aclame, iar tata m-a cocoţat sus, pe umeri...

– Pe umerii lui laţi, nu?

– De data asta, ai dreptate. A fost cea mai frumoasă seară din viaţa mea.

– Zău? Nici unul din zecile de bărbaţi care ţi-au stat la picioare n-a echivalat cu bucuria aceea?

– Nici pe departe.

– Şi bănuiesc că tatăl tău ţi-a adus un profesor. Nu mi te închipui suportînd vreun eşec. Şi ţi-a adus-o pe doamna, cum o cheamă?

– A lipsit cîteva luni şi, cînd s-a întors, era însoţit de o femeie slabă şi antipatică. N-am plăcut-o din prima clipă, iar mai apoi aproape că o uram; cînd mama i-a ieşit în întîmpinare, ea aproape că n-a băgat-o în seamă, ci a spus:

„Mai întîi s-o ascult pe copila asta cum cîntă, să văd dacă merită tot deranjul meu pînă aici". L-am văzut pe tata strîmbîndu-se, în spatele ei, şi mi-am dat seama că-i făcuse viaţa amară şi pe drum.

– Dar te-a ascultat cum cînţi şi a fost de acord să rămînă pentru totdeauna, alături de tine, să te înveţe să cînţi tot ce ştii tu acum.

– Nu chiar; de fapt, nu eşti prea departe de adevăr. M-a învăţat să cînt la pian... Tata tocmai îşi adusese un pian din Est şi...

– L-a cărat în spate?

– Eu o acompaniam; uneori, mai şi cîntam cîte ceva. Se opri şi scuturâ din cap, de parcă ar fi vrut să alunge o amintire. Cînd eram mică, eram foarte răsfăţată. Fusesem adorata întregii familii. Mi s-a spus că eram cea mai bună cîntăreaţă din lume. Bănuiesc că mă aştep-

tam ca doamna Branchini să se arate de-a dreptul onorată să mă audă cîntînd.

– Mă bucur că acum eşti cu totul altfel, nu ca acei cîntăreţi care spun că ar trebui să fii fericit că ai avut ocazia să-i auzi cîntînd. Toţi cîntăreţii de calibru greu sînt foarte îngîmfaţi.

– Modestia asta am cîştigat-o cu timpul, dar atunci, în copilărie, mă făleam, fără vreun motiv special. Acum pot să-ţi spun asta cu seninătate. M-ai auzit cîntînd, doar. Te-am minţit eu în privinţa vocii mele?

– Nu, zise el, plin de sinceritate. E singurul lucru în legătură cu care nu m-ai minţit.

– Dar atunci, de mult, mă minţeam. Cînd mă gîndesc la trecut, îmi dau seama că eram îngrozitoare, de-a dreptul oribilă. Că aveam talent, era clar, dar mai era nevoie de enorm de multă muncă.

– Aşa e.

– Dar în ziua aceea nu fusesem aclamată, aşa cum mă obişnuise familia mea. Tocmai îmi terminasem de cîntat cîntecelul şi mi-am îndreptat privirea spre doamna Branchini. Mă aşteptam să mă laude, chiar să mă strîngă în braţe. Şi, dacă ar fi să-ţi spun tot adevărul, mă aşteptam s-o văd căzînd în genunchi şi mulţumindu-i, că a avut fericirea să mă asculte. În schimb, ea n-a rostit nici măcar un cuvînt. Pur şi simplu s-a întors şi a ieşit din cameră. Îţi dai seama că părinţii mei şi restul familiei ascultaseră de dindărătul uşii. Cred că şi ei se aşteptau să primesc felicitări. Mai cred că, pentru a o aduce la noi, tata îmi lăudase talentele cu vîrf şi îndesat.

– De bună seamă.

– Poţi să fii sigur. Numai că doamna Branchini nu m-a lăudat, ci le-a spus doar că eram puturoasă şi

răsfăţată şi mult prea îngîmfată, ca să mai poată scoate ceva din mine. L-a rugat pe tata s-o conducă imediat acasă, la New York, deoarece îşi pierduse şi aşa destul timp cu mine. 'Ring se întoarse s-o privească în faţă. Da, greu de crezut, nu? Dar ştia foarte bine ce face. Au început să vorbească toţi deodată. Cel mai tare vorbea tata, care încerca să-i spună că ar trebui să stea cel puţin iarna aia la noi. Ceilalţi i-au reproşat că are urechi de tinichea. Eu stăteam în prag, ascultam şi mă bucuram mult, în sufletul meu. Cum de îndrăznise cioara aia bătrînă să spună că nu am talent? Cum? Nu-şi dădea seama că voi deveni cea mai mare cîntăreaţă din lume? Mi-o şi imaginam aşteptîndu-mă la intrarea artiştilor, într-o seară, după reprezentaţie, cerîndu-mi, cu umilinţă, scuze că se îndoise de mine.

Maddie mai scoase un ghimpe şi chicoti.

– Mulţumesc lui Dumnezeu că totuşi, pînă şi la acea vîrstă fragedă, nu eram total lipsită de bun-simţ. Mi s-a năzărit să mă întreb cum voi ajunge eu cîntăreaţă de operă. O să mă ajute doamna Benson? O să învăţ eu, singură? O să aştept pînă o să cresc mare, o să merg în Est şi atunci o să mă apuc de studiu? Ce-o să fac între timp? În cei cîţiva ani, în care doamna Benson fusese alături de mine, îmi dădusem seama că singurul lucru care îmi plăcea la nebunie era să cînt; cîntam tot timpul, oriunde aş fi fost, orice aş fi făcut.

Maddie se opri să-şi tragă sufletul.

– Atunci, am luat cea mai importantă hotărîre din viaţa mea. Mi-am dat seama, pe loc, că doamna Branchini avea dreptate şi că eram într-adevăr leneşă. M-am dus la ea şi am rugat-o din tot sufletul să mă înveţe să cînt. Ea a refuzat. Atunci i-am căzut în genunchi şi am implorat-o să mă înveţe.

Ea se opri, pentru o clipă, cufundată în gînduri.

– Familia mea n-a suportat uşor ca eu să-i cad în genunchi şi s-o implor. Cu toţii o urau pe doamna. Tata a încercat să mă ridice cu forţa de pe duşumea, atunci cînd eu încercam să-i sărut picioarele.

'Ring îşi întoarse privirea spre ea, neputîndu-şi-o imagina tîrîndu-se la picioarele cuiva.

Ea îl zîmbi.

– Aş fi făcut orice ca să cînt. Femeia asta avea cheia care descuia uşa tuturor aspiraţiilor mele.

– Şi ai înmuiat-o, zise el, abia şoptit.

– Da, am înmuiat-o, dar abia după ce i-am promis că o să fiu sclava ei. Familia mea nu era de acord cu acest lucru, dar eu îmi făcusem deja o idee despre ceea ce înţelegea ea prin sclavă. A rămas la noi şapte ani şi m-a învăţat tot ce ştiu acum. A fost foarte greu.

– Ce-a fost foarte greu, să cînţi, pur şi simplu, toată ziua?

– Ce ştii tu! Tu ţi-ai petrecut copilăria în aer liber şi în soare. Nu e cazul meu. Pe ploaie sau pe cer senin, pe vreme bună sau rea, eu eram mereu în casă, cu doamna Branchini, exersînd. Apoi să nu mai vorbim de lecţiile de italiană şi franceză. Auzeam cum, afară, oamenii rîdeau şi se distrau; eu însă eram în casă şi exersam.

– Şi timp liber, n-ai avut?

– Foarte puţin. Am eşuat în încercările mele doar o dată. M-am îndrăgostit nebuneşte de un tînăr pe care tatăl meu îl angajase ca să-l ajute la lucru. Voiam să fiu tot timpul în preajma lui, tot atît de mult pe cît voiam să şi cînt.

– Şi ce-a zis doamna de toate astea?

– Mi-a zis că aveam de ales între a deveni cîntăreaţă de operă sau sclava pe viaţă a unui bărbat.

– Ţi-a vorbit exact ca o fată bătrînă.

Maddie s-a strîmbat la el.

– De ce cred oare bărbaţii că lucrul cel mai îngrozitor, pentru o femeie, este să nu fie măritată? Da. Ea nu fusese măritată niciodată. Tocmai pentru că nu era măritată şi-a permis să vină la mine, în mijlocul unui... ţinut necunoscut, zise ea, şovăind.

– Aşadar, îmi închipui că muzica a triumfat în lupta cu dragostea, pentru îngrijitorul de animale.

– De bună seamă. L-am revăzut peste ani de zile şi m-am întrebat ce oare găsisem la el.

– Dar ai recuperat timpul pierdut, cu alţi zeci de iubiţi.

– Ce iubiţi? A, da, e adevărat că tuturor bărbaţilor le plac femeile talentate.

– Ca să nu mai vorbim de femei care arată aşa cum arăţi tu.

Ea rîse.

– Cred că există o oarecare atracţie suplimentară, o... ştii... Cîntăreţii de operă au tendinţa să se îngraşe puţin; din punctul meu de vedere, am avut întotdeauna grijă să nu mă supun acestei tendinţe, deşi nu ştiu dacă *tu* ai observat acest lucru.

– Ultima dată, cînd te-am privit mai atent, eram încă viu şi destul de bărbat; ştii, eşti una din acele fiinţe cărora n-ar trebui să li se permită să facă un coşmar din viaţa lor, nelăsîndu-le să rămînă nemăritate. Cînd ea se porni să rîdă a doua oară, el se întoarse s-o privească. Nu prea am simţul umorului, nu?

– Deloc. Sînt convinsă că ai vorbit foarte serios. Dar, de vreme ce eu ţi-am spus povestea mea, spune-mi-o şi tu pe-a ta.

– Zău?

– De ce faci ceea ce faci? De ce te ocupi atît de mine?

– Execut un ordin, mai ţii minte? Iubitul tău, generalul Yovington, mi-a ordonat să fiu prezent aici, iar eu nu-mi fac decît datoria.

– Ba nu. Generalul Yovington i-a ordonat locotenentului...

– Surrey.

– Da, locotenentul Surrey; lui i-a ordonat să mă escorteze. Tu ai venit din greşeală, căpitane Montgomery. De ce te-or fi ales pe tine?

– Deoarece comandantul fortului e un om cu simţul umorului. Credea că face o glumă extrem de bună trimiţîndu-mă să cocoloşesc o cîntăreaţă de operă.

– Cîţi ghimpi de cactus mai ai de la talie în jos?

– Îndeajuns de puţini ca să nu fie nevoie să mă despoi în faţa unei doamne.

– Ce prostie! Spui asta după ce mi te-ai strecurat în cort, aproape gol, încercînd să mă sperii.

– Ştiu prea puţine lucruri despre tine, dar sînt sigur că nu poţi fi înspăimîntată cu una cu două.

– Aici te înşeli. Spiriduşii mă sperie de moarte. Hai, scoate-ţi pantalonii şi dă-mi voie să mă uit dacă ai sau nu ghimpi. Îţi promit că nu o să mă extaziez în faţa feselor tale.

El se ridică în picioare, schiţînd un zîmbet.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar port izmene pe dedesubt. Dacă nu le-aş fi avut, aş fi îngheţat de moarte în ultimele cîteva zile de cînd mă tot ţin după tine prin munţi. Îşi descheie şliţul de la pantaloni şi apoi îi scoase, după ce-şi trase cizmele. Purta nişte izmene roşii, lungi, de vară. Cînd se întoarse cu spatele la ea,

văzu nişte ghimpi înfipţi adînc, în picioare.

Se lăsă în genunchi şi începu să scoată, cu grijă, ghimpii de pe picioare. El stătea nemişcat, dar, curînd simţi cum mîinile ei începură să se plimbe în voie pe trupul lui. Ea îi spusese în faţă, că n-ar fi permis nimănui să stea în preajma ei, căci exista mereu riscul să i se facă curte şi astfel ar fi fost în defavoarea muzicii; ar fi însemnat prea mult să renunţe la muzică, în favoarea unui bărbat. În ceva mai mult de zece ani, de cînd devenise cîntăreaţă de profesie, văzuse destule colege de breaslă renunţînd la muzică numai ca să se mărite şi să aibă copii. Ea nu şi-ar fi dorit niciodată să fie nevoită să facă o astfel de alegere, aşa că s-a devotat în întregime muzicii. Pe de altă parte, John Fairlie o ajutase enorm, forţînd-o să nu întrerupă nici o clipă lecţiile, repetiţiile şi spectacolele; evident, nu mai avea timp să facă faţă obligaţiilor sociale, sau, dacă avea o oarecare participare la viaţa socială, aceea era minuţios programată de John, care-i aranja tot felul de întîlniri cu oameni bogaţi şi influenţi, care s-o susţină în carieră.

Dar acum, aici, în munţii în care-şi petrecuse copilăria, în această ţară frumoasă dar sălbatică, saloanele din Est sau din Europa i se păreau foarte îndepărtate. Căpitanului Montgomery îi îndrugase sute de poveşti cu aventuri amoroase, dar, de fapt, nu avusese nici una. Degetele ei deveniră rigide cînd atinse muşchii de pe picioarele lui.

– Gata, zise ea, apoi, pentru a se asigura că nu-i mai rămăsese nici urmă de ghimpi în picioare, îşi trecu palmele în sus şi-n jos, ca-ntr-o mîngîiere. În viaţa ei nu atinsese astfel un bărbat, sau mai bine zis, de la vîrsta de şaisprezece ani, cînd se îndrăgostise de argatul acela şi cînd doamna Branchini îi pusese în vedere să

aleagă bine: ori bărbaţii, ori muzica; şi nu regretase niciodată că alesese muzica.

Dar acum, în timp ce-l simţea vibrînd sub palmele ei, Maddie parcă intrase în transă şi nu-şi putea reveni. El rămase neclintit cîtă vreme ea îi pipăi trupul în căutarea vreunui ghimpe nevăzut. Spatele, picioarele, pulpele, apoi coborî în jos, spre călcîie. Şi-ar fi dorit din tot sufletul să nu fi purtat izmene, ca să-i poată atinge pielea. Într-o străfulgerare, îşi aminti de noaptea cînd pătrunsese în cortul ei cu doar o eşarfă în jurul coapselor. În seara aceea, nu se prea uitase la el, dar acum îşi amintea pînă şi culoarea pielii lui.

Încă destul de calmă, se ridică în picioare, lăsînd mîna să-i pipăie, în continuare, fesele, pînă sus, spre talie; apoi, cu ambele mîini, mîngîie pielea caldă şi catifelată de pe spate, atinse uşor cicatricele albe şi urmele d e înţepături.

Se simţea de parcă n-ar fi văzut niciodată un bărbat, deşi crescuse printre bărbaţi care, vara, nu purtau mai mult de un chilot. Dar atunci muzica însemna pentru ea mai mult decît toţi masculii lumii la un loc.

Mîinile i se îndreptară uşor înspre rotunjimile umerilor săi puternici, apoi coborîră de-a lungul braţelor, pînă spre palme, apoi o luară îndărăt. Nu-l putu privi în ochi, căci avea senzaţia că e o statuie vie. Cînd ajunse din nou la umeri, îşi coborî braţele spre pieptul lui. Avea un trup solid, viguros, obişnuit cu exerciţiile fizice şi cu viaţa în aer liber. Îşi încurcă degetele în părul de pe piept, apoi coborî, pipăind în continuare, spre abdomenul lui plat.

Cînd mîinile ei şovăiră, o clipă, în dreptul taliei, el o apucă de ambele încheieturi.

– Nu, şopti el, cu ochii în ochii ei.

Privirea lui destrămă vraja, iar ea se dădu îndărăt, îngrozitor de stînjenită. Se întoarse cu spatele.

– Ştii... credeam că au mai rămas ceva ghimpi.

– N-au mai rămas, zise el, cu blîndeţe.

– Bine, atunci plec, zise ea şi o luă la fugă, în josul dealului. Simţea că n-o să-l mai poată privi în ochi niciodată.

8

A doua zi, cînd s-a deşteptat, Maddie a constatat că ceva nu-i în ordine. La început nu-şi dădu seama ce, dar, treptat, scena penibilă din ajun, cea cu căpitanul Montgomery, îi reveni în minte.

Edith îi aduse apă să se spele.

– Aţi stat cam mult acolo, sus; aseară, cînd te-ai întors ai venit în fugă. De ce? A încercat să-ţi facă ceva, ceva ce nu-ţi convenea?

Maddie îşi aminti că nimic nu pornise din partea căpitanului Montgomery, nici măcar vreo aluzie sau vreun gest nelalocul lui. Se făcuse singură de rîs. Şi acum îl mai auzea spunînd: „Nu!" cînd, apucînd-o de mîini, o împinsese mai încolo.

Se întoarse spre Edith.

– Nu s-a întîmplat absolut nimic, căpitanul Montgomery a fost, ca întotdeauna, perfect.

– Aha, de-asta eşti aşa de înnebunită, că nu s-a întîmplat nimic, nu?

– Dar n-am nimic, pentru Dumnezeu, i-o întoarse ea, repezit. N-ai nici o treabă? Nu trebuie să pregăteşti micul dejun?

– Vrei să-i dau şi lui de mîncare?

– Dacă te referi la căpitanul Montgomery, trebuie să-l întrebi pe el dacă vrea să la masa cu noi. Asta nu-i treaba mea.

Edith plecă din cort, chicotind.

În timp ce Maddie se spăla şi se îmbrăca în hainele ei de călărie, încerca să se convingă că nu era supărată şi că Edith era o proastă, fără nici o ţinută morală, fără nici un pic de bun-simţ. Dar cu cît se gîndea mai mult la asta, cu atît simţea că fiecare muşchi al corpului i se încordează. Cum de îndrăznise să o trateze ca pe o pasăre de noapte? Doar nu făcuse altceva decît să-i scoată ghimpii înfipţi în piele, iar Edith crezuse că-i făcuse avansuri. Era ultimul lucru pe care şi-l putea imagina. Nici nu-i păsa de el. Dacă ar fi fost să-i pese de cineva, ar interesa-o un tip mai... romantic. Un bărbat care să-i facă, din cînd în cînd, cîte un compliment mai plăcut decît expresia: „N-arăţi rău".

În momentul în care era îmbrăcată şi gata să iasă din cort, nu se mai simţea stînjenită, ci doar intrigată de faptul că Montgomery îi interpretase intenţiile greşit. Afară, Edith prăjise ouă cu şuncă şi felii de pîine veche. Frank, Sam, Toby şi căpitanul Montgomery stăteau cu toţii pe jos şi mîncau cu poftă.

Primul pe care-i căzu privirea fu căpitanul Montgomery, care păru că-i aruncă o privire complice. Aşadar, îşi zise ea, crede că sînt una din femeile pe care le-a dat gata, crede că sînt una din gîsculiţele alea slabe de înger, care se duc, întîlnse, după tipi bine şi le cerşesc cîte o privire. Îşi ridică nasul în vînt şi-şi mută privirea în altă parte.

– Bună dimineaţa, zise ea, veselă, zîmbind tuturor. Sper că aţi dormit bine; eu am dormit minunat, ca un prunc.

Se aşeză la masă şi se uită la farfuria plină, pe care Edith i-o proptise în faţă, şi-i pieri tot cheful de-a mai mînca.

– Te-ai uitat peste partitura pe care ţi-am dat-o? zise ea, adresîndu-se lui Frank, în timp ce-şi împinse farfuria mai la o parte.

– Da, răspunse el.

– Ţi-a plăcut?

– Merge.

Se uită iarăşi, la farfuria din faţa ei. Cu Frank vorbise destul. I se adresă lui Sam:

– Caii sînt gata de drum?

Răspunsul lui Sam se reduse la o înclinare a capului. Îşi plimbă, absentă, privirea asupra căpitanului Montgomery şi-i zîmbi lui Toby:

– E gustos ce mănînci?

– Mai gustos decît la armată.

Maddie luă o gură de ou şi zise:

– Vorbeşte-mi despre tine, te rog.

– Nu prea am ce să-ţi spun, decît că m-am născut şi că nu am murit încă. Între timp, nu s-a întîmplat nimic deosebit.

Evită, cu multă grijă, privirea căpitanului Montgomery, aţintită asupra ei, şi se uită din nou în farfurie. N-avea de gînd să facă nici un fel de conversaţie cu el. O să-i demonstreze că nu avusese nici un gînd în ceea ce-i priveşte. După micul dejun, în timp ce Edith spăla vasele şi împacheta porţelanurile scumpe, în cutii speciale, iar ceilalţi strîngeau cortul, servitoarea zise:

– Credeam că ai de gînd să fii foarte drăguţă cu el, ca data viitoare, cînd ai să te întîlneşti cu bărbatul acela, să te lase în pace.

– Nu cred că trebuie să cer permisiunea cuiva, ca

să merg unde vreau. Nici căpitanul Montgomery, nici toată armata, la un loc, nu pot să-mi comande ce să fac şi ce nu.

– Bine, dar el crede că are acest drept. Din experienţa mea, bărbaţii îşi iau partea lor şi fac tot ce vor ei. Dacă o femeie le stă în drum, o tratează ca pe un ţînţar care îi bîzîie la ureche şi pe care-l alungă repede cu mîna.

– Căpitanul Montgomery nu e aşa; el e un om manierat. Şi sensibil. O să-i explic că trebuie să plec undeva, unde trebuie, neapărat, să fiu singură. Edith răspunse printr-un hohot nestăpînit de rîs, întorcîndu-i spatele. Şi apoi, dacă nu înţelege de vorbă bună, continuă ea, mai e ceva opiu în sticla aia.

Următorul oraş în care trebuia să cînte era la o aruncătură de băţ, dar drumul era greu. Călătoria în caleaşcă era înfiorătoare pentru că hurducăturile o aruncau cînd într-o parte, cînd în alta, lovind-o cu capul de acoperiş şi smucind-o. Genunchii i se loveau de canapea şi de marginile portierelor. La un moment dat, căpitanul Montgomery a întrebat-o dacă nu vrea să călătorească alături de el, dar ea refuză, cu demnitate. Edith a mers cam o oră în caleaşcă şi pe urmă a decis că-i mai bine pe jos, aşa că a lăsat-o pe Maddie singură. Ea nu voia să meargă pe jos pentru că era sigură că Montgomery va călări alături şi va rîde de ea; pe de altă parte, era îngrozită de faptul că ar fi putut face o aluzie la comportamentul ei din ajun. Îşi repetase de nenumărate ori ce avea să-i răspundă dacă el va aduce vorba despre asta. Fiecare vorbă pe care avea să i-o spună era gîndită de aşa manieră, încît să-l pună repede la punct. La un moment dat, îi păruse rău că se oferise să-l cureţe de ghimpi; şi, totuşi, nu putea uita senzaţia pe care i-o

produsese atingerea de corpul său.

Imediat după prînz, trebuiră să oprească pentru a putea trece printr-un vad al rîului Colorado. Frank a venit să-i spună că mai bine s-ar da jos, ca nu cumva să se întîmple ceva, sau ca nu cumva caleaşca să se răstoarne. Cu multă graţie, ea păşi pe pămînt cu ajutorul lui Frank şi se îndreptă spre poteca bătătorită ce servea drept drum.

În vîrful colinei, se uită cum oamenii treceau caleaşca spre malul celălalt. Cînd aceasta se lovi de bolovani, îl văzu pe căpitanul Montgomery descălecînd, scoţîndu-şi cămaşa, zvîrlind-o în caleaşcă şi ducîndu-se la Sam să-l ajute să ridice o roată.

– E un mascul arătos şi puternic, nu? zise Edith din spatele ei. Îţi lasă gura apă cînd te uiţi la el.

– N-ai nimic altceva de făcut? i-o reteză Maddie scurt, făcînd-o pe Edith s-o privească nedumerită şi să se îndepărteze.

Maddie crezuse că, în timp ce caleaşca era transportată pe celălalt mal, ea putea să-şi dezmorţească oasele; cu toate astea, nu făcea altceva decît să stea nemişcată şi să soarbă din privire fiecare mişcare a căpitanului Montgomery. Îi urmări jocul muşchilor pe sub pielea bronzată de soare, în timp ce el se lupta cu roata; îi admiră muşchii de la picioarele lungi, în timp ce se opintea la caleaşcă. La un moment dat, el s-a oprit şi s-a uitat fix în direcţia ei, de parcă ar fi ştiut că ea este acolo şi-l priveşte. Ea îşi mută repede privirea, nu înainte ca el să o fi surprins. Cînd ajunse pe malul celălalt, căpitanul îi făcu semn cu mîna ca să coboare, dar ea se uită în altă parte, lăsînd impresia că nu l-a văzut, şi se îndreptă spre pădure.

În cîteva minute, fu în spatele ei; era călare şi cu

torsul gol.

– Am venit să te trec rîul călare.

Era aşa de fascinată de prezenţa lui, încît nici nu-i trecu prin minte cum avea ea să traverseze rîul, aşa că zise:

– Nu, mulţumesc, am să merg pe jos.

– Nu poţi traversa rîul cu piciorul, fundul e prea alunecos, prea adînc şi apa e prea rece.

– Se pare că nu simţi frigul deloc, zise ea aruncîndu-i o privire piezişă.

El continuă să călărească lîngă ea.

– Ce-ai păţit? Ieri nu te mai dezlipeai de mine şi azi nici măcar nu mă vezi.

Întorcîndu-se, ea se uită la el aşa de furioasă, încît pînă şi Untişor se dădu un pas îndărăt.

El încercă să o ia în glumă:

– Uşurel, că-mi sperii calul.

Dar ea nu-i gustă gluma, în schimb el oftă şi zise:

– Maddie, dacă, între timp, am făcut ceva nelalocul lui, îmi cer scuze. N-am intenţionat să...

– Prefer să mi te adresezi cu *domnişoară Worth;* nu cred că ţi-am permis vreodată să-mi spui Maddie.

– Oh, fir-ar să fie, zise el aplecîndu-se spre ea; o prinse de subsuoară şi o ridică în sus. Te aşteaptă toţi.

– Dă-mi drumul. Mă doare. Am să merg pînă la caleaşcă pe jos.

– Nu se poate şi nici nu e momentul să dovedeşti ce poţi. Şi apoi nu am nici o încredere că nu ai să te apuci să hoinăreşti prin pădure. Să ştii că ori călăreşti cu mine pe şa, ori te duc aşa, pînă la malul celălalt.

– Căpitane Montgomery, nu-mi placi deloc, dar nici măcar un pic, zise ea, în timp ce el o ajuta să se suie în şa. Prin bluză îi simţea pielea caldă a trupului.

– Ciudat, îi şopti el la ureche, ieri mi s-a părut că m-ai plăcut destul de tare, chiar foarte tare.

Maddie simţi cum roşeşte din cap pînă-n picioare, de jenă, şi se strădui să stea cît mai dreaptă în şa, ca să se ferească de atingerea lui. La traversarea rîului, îi fu însă imposibil. Putea să jure că-şi mîna calul prin vadul cel mai accidentat, numai ca să o zgîlţîie şi să o arunce în braţele lui.

O dată, cînd Untişor alunecă, braţul lui i se încolăci în jurul taliei.

– Nu-mi pasă cît eşti de supărată, dar propteşte-te de mine ca să nu cazi.

Avu destul bun-simţ ca să facă ce i se cerea. Se propti cu spatele de el, simţind cum se lipeşte, mănuşă, de pieptul lui, de parcă trupurile lor erau făcute unul pentru altul.

Cînd ajunseră pe malul celălalt, ea descălecă, ocolindu-i privirea.

– Mulţumesc, şopti ea şi se îndreptă, grăbită, spre caleaşcă. Pe canapea, văzu cămaşa lui şi se aşeză cît mai departe de ea.

De-abia se puseră în mişcare că portiera se deschise şi căpitanul Montgomery intră înăuntru.

– E cea mai grea trăsură la care am împins vreodată. Ce ai în cuferele alea, plumb?

– Nu am nevoie de compania nimănui, zise ea întorcînd capul spre fereastră.

– Bine, dar eu am nevoie. Atît lui Sam, cît şi lui Frank le lipseşte ceva ca să fie nişte buni tovarăşi de drum; Toby e veşnic nemulţumit, cît despre camerista ta...

Întoarse privirea spre el; mai bine n-o făcea, căci încă nu-şi pusese cămaşa pe el.

– Ce ai cu Edith?

– Mi se oferă pe tavă ori de cîte ori are prilejul, spunînd că, pentru mine, nu percepe taxă.

Îi întoarse o privire furioasă, zicînd:

– Iar tu te consideri mai presus de o astfel de invitaţie, nu?

Îşi frecă trupul cu mîinile, ca să se mai încălzească, apoi îşi căută cămaşa, văzu că Maddie stă pe ea, o trase de dedesubt şi începu să se îmbrace.

– Nu ştiu cum am ajuns să fiu considerat un mofturos, dar, în ceea ce priveşte palmaresul meu, din acest punct de vedere, e absolut nul. Ea nu-l privi, dar pufni pe nas. Crezi că trebuie să sar pe prima femeie care-mi iese-n cale, ca să demonstrez că nu sînt mofturos?

– Nu ştiu de ce îţi închipui că mă interesează ceea ce faci; ceea ce mă interesează este să te văd călărind în altă direcţie decît mine. Nu-mi amintesc să te fi invitat în caleaşca mea, nici în călătoria pe care o fac; chiar doresc foarte tare să pleci.

O vreme, el nu mai zise nimic. Tăcu o lungă perioadă de timp, astfel că Maddie se întoarse spre el şi-l privi. El se uita fix la ea.

– Sînt murdară pe faţă, căpitane?

– Nu, zise el, abia auzit. Nu eşti murdară. Nu mai spuse nimic, ci deschise portiera, apucă bara din afară şi urcă pe imperială, alături de Sam şi Frank.

Tot timpul care a urmat, Maddie şi-a imputat faptul că fusese aşa de caraghioasă. O făcuse de oale şi toată lumea observase asta. Şi-a jurat să-şi ţină firea de acum încolo, ca să-şi tempereze sentimentele pentru căpitanul Montgomery, căci ea nu însemna nimic pentru el. Nici pe ea n-o interesa nimic, în ceea ce-l priveşte pe el, cu cît înţelegea mai repede acest lucru, cu atît mai bine. De acum încolo, avea să se poarte

politicos cu el, dar nimic mai mult. De fapt, nu era cu nimic mai diferit decît Frank.

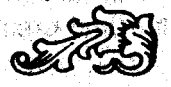

– N-o să te duci acolo, zise 'Ring, stăpînindu-se. Să ştii că ştiu ce spun. N-o să te duci. Oamenii ăia nu umblă decît beţi. Sînt beţi de zile întregi şi nu-şi pot controla reacţiile.

Stăteau la ea, în cortul pe care-l aşezaseră lîngă singura clădire înaltă din oraşul Pitcherville (Oraşul Olarilor). Cînd ajunseseră în tabăra mică şi murdară, acum cîteva ore, toţi bărbaţii şi toate femeile, care le stăteau la dispoziţie, veniseră să o întîmpine pe ducesa-cîntăreaţă. Vestea sosirii ei ajunsese cu mult înaintea ei; toţi se opriseră din monotona ocupaţie de-a căuta aur, se îmbătaseră, preventiv, şi se pregătiră să o audă cîntînd. Şase oameni bătură chiar drumul înapoi la Denver, ca să aducă un pian de acolo. Îl căraseră pe panta abruptă, scăpîndu-l de trei ori, iar acum Frank se străduia să-l acordeze din nou.

– Ba o să mă duc şi o să le cînt, zise Maddie, întorcîndu-i spatele şi vrînd să pară foarte sigură pe sine. Dar nu putea să nu audă focurile de arme şi strigătele înrăite de băutură.

– Ce-i cu tine? Ce te-a făcut să fii aşa de pornită contra mea, zise el şi o apucă de mînă, întorcînd-o cu faţa spre el.

– Habar n-am despre ce vorbeşti. Eu nu m-am schimbat cu nimic. Nu s-a întîmplat nimic.

– Ba da. O clipă, acolo, sus, am crezut că putem fi

prieteni. Mi-a plăcut foarte mult să stau de vorbă cu tine.

– Să stai de vorbă cu mine? Aşa numeşti tu disputele dintre noi? Să-mi spui ce am voie să fac şi ce nu? Să-mi tot pui întrebări legate de viaţa mea?

El se dădu un pas înapoi şi zise, respirînd grăbit:

– Scuză-mă, te rog. Cred că am făcut o greşeală. Hai să uităm tot ce-a fost între noi. Oamenii ăia de afară devin tot mai violenţi din cauza băuturii, iar mie mi-e frică pentru tine.

– De ce? Te temi ca nu cumva gloria, care pluteşte în jurul capului tău, să fie sfîşiată de o sticlă de whisky, care să-ţi strice reputaţia?

El o privi o vreme îndelungată şi apoi zise:

– Nu cred că mi-ar plăcea deloc să te rănească.

Ea privi din nou în altă direcţie.

– N-ai cum să mă opreşti. Tot o să mă duc la ei.

O apucă zdravăn de umeri şi o obligă să-l privească în ochi.

– Maddie, nu face asta doar ca să-mi demonstrezi că poţi să faci ce vrei. Fă apel la bunul tău simţ. Nu pot ţine piept unei liote atît de numeroase şi de violente, iar de data asta n-o să-i potoleşti cu nici un sunet minunat, oricît de mult l-ai ţine.

Ea ştia foarte bine că ceea ce-i spunea era adevărat şi că, dacă ar fi fost după ea, i-ar fi lăsat baltă şi s-ar fi întors îndată la Denver. Dar primise ordin să cînte în şase tabere, aşa că va cînta.

– Trebuie s-o fac, zise ea în şoaptă.

O ţinu o clipă de mînă, privind-o în ochi.

– Mai întîi aş vrea să-mi spui ce te obligă să faci o astfel de călătorie. Am fi cu mult mai în siguranţă dacă ai avea încredere în mine.

Dacă ţi-aş spune, se gîndi ea, noi am fi în siguranţă, dar o copiliţă s-ar putea să fie în pericol.

– N-am idee la ce te referi, zise ea, încercînd să scape de strînsoarea mîinii lui. Intenţionez să aduc o rază de cultură printre aceşti nenorociţi şi... Fu nevoită să tacă deoarece se porni o serie de împuşcături.

– Am să fac tot ce-mi stă în putinţă, zise el şi părăsi cortul.

O clipă, Maddie rămase nemişcată, apoi privi în urma lui. Nu era chiar atît de caraghioasă, pe cît îşi închipuise. Una era să impresionezi cu vocea ta nişte oameni care trăiseră în izolare şi alta să te faci ascultată de nişte oameni aproape beţi; văzuse destui beţivani în viaţa ei ca să ştie că unii care, în alte condiţii erau oameni respectabili, deveneau de-a dreptul violenţi atunci cînd se apucau de băutură.

Se mai auziră vreo zece-douăsprezece împuşcături, care făcură să-i sară inima din loc, apoi, cînd se mai potoliră, se întoarse cu gîndul la anii marilor ei spectacole. Îi reveni în minte Florenţa, cu o scenă încărcată de trandafiri aruncaţi la picioarele ei. Apoi Veneţia, cînd se plimbase într-o gondolă, împreună cu un tenor – cum îl chema oare? Ce ciudat cît de uşor se uită numele altor cîntăreţi; cîntaseră împreună un duet. Toate celelalte gondole se opriseră, iar oamenii deschiseseră ferestrele caselor ca să-i asculte. Cînd terminară de cîntat, aplauzele şi ovaţiile răsunară peste toate canalele. Iar acum cînta pentru a se face ascultată de o liotă de mineri beţi şi murdari.

– Arăţi de parcă ai fi gata să plîngi, zise Edith intrînd în cort.

– De ce să plîng? zise Maddie, întinzîndu-şi pe faţă fardul de scenă şi privindu-se într-o oglindă.

– Dacă aş fi obligată să mă pun cu oamenii ăia şi să le cînt cîntecele pe care le cînţi tu, arătînd cum arăţi tu, aş muri de frică.

– Adică ce vrei să spui cu *arătînd cum arăţi tu?*

– Ăsta-i unul din oraşele pe care mama Harry le are sub oblăduirea ei. Ştii, aia cu părul roşu, sau, mă rog, nu foarte roşu, a auzit că vii şi nu-i prea place asta. Ea zice că oamenii ăştia sînt proprietatea ei şi că n-are de gînd să-i împartă cu nimeni.

– Puteţi fi la fel de sigure, şi tu şi ea, că n-am nevoie de nici unul din oamenii ăştia. N-aş dori decît să le atrag puţin atenţia asupra mea.

– Orice-ai zice, nu-i convine deloc. Te-a şi bîrfit peste tot, spunînd că eşti o parvenită, că faci pe cucoana, că te uiţi de sus la toţi; deja oamenii sînt pregătiţi să ţi-o coacă;aţii cărora le curge gheaţă prin vine.

– Ce prostie! Toate subiectele operelor sînt pline de pasiune şi iubire.

– Da, dar le cînţi în limbi străine şi cine să le înţeleagă? Şi apoi mai e şi cum stai, acolo, pe scenă şi le cînţi... Edith îşi încordă şira spinării, îşi împreună mîinile ca pentru rugăciune, îşi potrivi o privire ţanţoşă şi plină de măreţie, apoi îşi ţuguie buzele. Nu prea arăţi a una care cîntă un cîntec de dragoste, cînd eşti acolo pe scenă. Apoi, dintr-o dată, privirea ei deveni vicleană. Nu cred că Montgomery îşi pierde vremea, gîndindu-se la tine, şi nici că şi-ar da duhul pentru tine.

Asta era prea mult. Maddie dădu de duşumea cu puful de pudră.

– Edith, aş vrea să-mi împrumuţi şi mie corsetul tău cel roşu cu negru, ăla de zile mari.

– Ce?

– Ce-ai auzit. Du-te şi adu-l. Hai, pleacă.

– N-o să te cuprindă peste sîni; sînt prea mari.

– Nu-i nimic, ce n-o să încapă înăuntru, o să se reverse peste.

Edith căscă ochii, mai-mai să-i iasă din orbite.

– Bine, coniţă, zise ea şi se furişă afară. Maddie începu să-şi scoată, cu mişcări lente, rochia ei drăguţă şi simplă, din mătase.

După trei sferturi de oră, căpitanul Montgomery veni, împreună cu Sam, să o conducă spre scena amenajată de ei; îşi pusese în gînd să o mai sfătuiască o dată să nu mai cînte, dar, cînd o văzu cum arăta, nu mai zise nimic. El mergea în faţa ei, iar ea se întrebă cum de se mai putea mişca din cauza tuturor armelor pe care le avea asupra lui. Toby venea în urma ei, arborînd o mină foarte serioasă.

Maddie se străduia, din răsputeri, să-şi ascundă starea de agitaţie, provocată, pe de-o parte, de mulţimea de care se apropia, pe de altă parte, de ceea ce intenţiona să facă. Nu era încă sigură că era în stare să facă ceea ce-şi propusese.

Se urcă pe scenă, iar hărmălaia oamenilor se transformă într-un zgomot surd. N-aveau de gînd să o întîmpine cu urale, ci aşteptau să vadă de ce e în stare.

Putea vedea, lesne, pe feţele lor, că şi-o închipuiau exact aşa cum le-o descrisese femeia aceea, pe care o numeau *mama Harry*. Dar cine ştie, poate că vocea ei ar fi putut să le schimbe părerea.

Luă poza pe care o învăţase de la doamna Branchini, poza aceea pe care toţi iubitorii de operă o aşteptau din partea unui cîntăreţ, şi începu să cînte o arie frumoasă din *Don Giovanni*.

Nici nu apucă să cînte jumătate de arie că începură cu toţii să huiduie. Se auziră cîteva focuri de armă şi cîţiva începură să vocifereze.

Ea aruncă o privire în direcţia căpitanului Montgomery şi văzu cum acesta scrutează cu privirea mulţimea de oameni, cu o mînă pe pistol, cu alta pe sabie, gata să le folosească pe amîndouă, la nevoie.

Maddie încetă să mai cînte. Se întoarse şi se apropie de Frank.

– Ai partitura operei aceleia noi?

– *Carmen?*

Ea aprobă cu o înclinare a capului.

– Cîntă primele note din uvertură, apoi treci la *Habanera*. Cînt-o de trei ori, cînt-o ca şi cum viaţa ta ar depinde de asta.

El se uită la adunătura din jurul său şi zise:

– Într-adevăr, dacă eşti asaltat de o astfel de gloată.

Încercă să atragă atenţia oamenilor asupra lui *Carmen* şi asupra cîntecului pe care avea să-l cînte, dar nimeni n-o asculta. Se uită la căpitanul Montgomery şi-i citi îngrijorarea pe faţă.

Bine, o să le arăt eu lor, îşi zise ea. Eu voi fi Carmen, desfrînata aia care lucrează într-o fabrică de ţigări.

Frank cîntă primele note din uvertură şi Maddie începu să se descheie la bluză. Ceea ce cîntecul ei nu reuşise să facă, trebuia să facă trupul ei ce se dezgolea treptat-treptat. Reuşise. Iar cînd îşi despleti părul, lăsîndu-l să cadă pe spate, primele cinci rînduri din faţă nu-şi mai luară ochii de la ea.

Carmen era un rol pentru o mezzo-soprană, iar

vocea lui Maddie nu avea profunzimea necesară, dar avea nerv. Primele versuri din *Habanera* erau:

„Amoru-i pasăre rebelă, de nimeni îmblînzită
De-o chemi e-n van, iubirea o evită".

Pe măsură ce cînta că iubirea e ca un pui de ţigan, îşi intrase deja în rol. Îşi ridică poalele rochiei ca să i se vadă gleznele frumos marcate de ciorapii negri. Cînd ajunse să pronunţe cuvîntul *amor* de cîteva ori, se aplecă cît mai seducător cu putinţă.

Nu mai făcuse aşă ceva în viaţa ei, dar, în clipa în care cîntă a doua oară acest cîntec, nu mai regretă deloc că-i venise aşa o idee. Simţea privirea căpitanului Montgomery aţintită asupra ei. Ieri fuseseră împreună şi ei îi spusese „nu", dar aceşti bărbaţi, cu ochii ieşiţi din orbite, care o priveau, n-ar fi spus niciodată, „nu".

Părăsi scena şi se plimbă puţin printre spectatori. Avea bluza descheiată pînă-n talie şi, aşa cum presupuse Edith, o mare parte a sînilor ei se răsfrîngea peste marginile corsetului de mătase roşie şi neagră. Se aplecă în faţa bărbaţilor, continuînd să cînte, să vorbească despre dragoste: *cînd crezi ca-i prins-o, îţi scapă printre degete;* rostind versurile acestea, alunecă cu graţie printre degetele bărbaţilor care încercau să pună mîna pe ea.

Cînd termină de cîntat, pentru a treia oară, reuşise să dea ocol sălii, trecînd de la o masă la alta. Se transpusese perfect în rolul frivolei şi depravatei Carmen, putînd excita interesul oricărui bărbat din lume, dar nehrănindu-i poftele.

După ce făcu acest tur, se uită după Frank care, cu greu, îşi stăpînea uimirea. Căpitanul Montgomery o

privea încruntat. În schimb, ea îi zîmbea trecînd la următorul cîntec din *Carmen*, în care-i declara lui Don José că inima ei nu aparţinea nimănui.

Îşi închipuia că majoritatea oamenilor n-aveau habar de franceză; nu era cazul căpitanului Montgomery. Cîntă cîntecul, plină de convingere, punînd mult patos atunci cînd i se adresă iubitului cu dorinţa de a-i ţine companie şi de a-i alunga plictiseala. Dar, în clipa în care constată că îşi împarte dragostea între doi iubiţi, Maddie – alias Carmen – se lipi de peretele clădirii şi se frecă de stîlp, legănîndu-se în stînga şi în dreapta, apoi alunecă încet spre podea, desfăcîndu-şi uşor genunchii şi întrebînd, în public, cine voia să facă dragoste cu ea, cine voia să ia, în schimb, inima ei.

Chiar dacă minerii nu înţelegeau cuvintele, gesturile şi intonaţia vocii îi făcură pe unii să întindă mîna spre ea. Ea le alunecă printre degete şi le cîntă că intenţionează să se ducă la taverna ţinută de Lillas Pastia şi să bea *manzanilla.*

Abia cînd sfîrşi de cîntat, Maddie fu atît de surprinsă, cum nu mai fusese vreodată în viaţa ei, căci, din mulţime, se îndreptă spre ea un bărbat în vîrstă, cu ceafa lată, care-i spuse, în franceză, cu o voce plăcută de tenor, să stea potolită şi să nu scoată un cuvînt.

Maddie îşi reveni din şoc şi-i răspunse, cîntînd, că o să cînte cît vrea ea şi că bănuia că e îndrăgostită de un oarecare ofiţer dn armată. La aceste vorbe, privirea îi alunecă spre căpitanul Montgomery care nu o slăbea din ochii lui vultureşti.

Bărbatul cu părul grizonat cîntă: *Carmen.*

Maddie îi răspunse, cîntînd, că e o ţigancă ce se îndrăgostise de un altul şi că poate renunţa la celălalt, făcînd aluzie la faptul că poate renunţa, oricînd, la un

ofiţer ca Don José..

Bărbatul care interpreta rolul lui Don José o întrebă dacă s-ar putea îndrăgosti de el, iar Maddie îi răspunse că da.

Minerii rînjeau şi se îmbrînceau unii în alţii, în timp ce-l priveau pe bătrînul Sleb cîntînd cu femeia asta frumoasă. Vedeau cu toţii cum Maddie – alias Carmen –, îl tachina; trupul şi faţa ei îl îndemnau către dragoste, şi nu prea, după cum voia ea. Bietul Sleb arăta aşa cum arătau şi cei de faţă: şi-ar fi vîndut sufletul Satanei numai ca s-o aibă, sau, dacă nu, şi-ar fi pus capăt zilelor.

Sleb cînta cu disperare, în timp ce Maddie îşi juca rolul femeii stăpîne pe sine; vocea ei puternică atacă fiecare notă cu atîta forţă, încît acoperi tot zgomotul făcut de bărbaţii din jur.

Aplaudară cînd Sleb pretinse că dezleagă mîinile lui Maddie, slobozind-o de frînghia imaginară cu care fusese legată, apoi o priviră cîntînd, din nou, în drum spre tavernă, ca să danseze şi să bea, în timp ce bietul Sleb o privea, plin de patimă şi de dorinţă.

Aplaudară mai tare cînd cele două voci cîntară într-un singur glas.

Maddie îşi făcu drum spre scenă, spre sfîrşitul cîntecului. Bluza îi era descheiată pînă la talie şi-i ieşise din fustă. Îşi mai ridică de cîteva ori fusta peste glezne şi mai cîntă o dată că se duce la tavernă, sfîrşind cu un triumfător *tra-la-la-la-la.*

Cînd urletele minerilor ajunseră atît de puternice, încît zgîlţîiră temelia clădirii, ea consideră asta ca un semn de mulţumire. Se uită la căpitanul Montgomery şi-l văzu cum se încruntă. Se înclină în faţa spectatorilor şi întinse mîna spre bărbatul care, atît de pe neaştep-

tate, cîntase rolul lui Don José.

Dar ceilalţi bărbaţi n-aveau de gînd s-o lase să sfîrşească spectacolul într-un mod aşa de banal. Se năpustiră cu toţii asupra scenei. Maddie văzu că 'Ring făcu o săritură spre ea, dar îl pierdu din vedere, deoarece oamenii o smulseră şi o purtară pe umeri. Ea strigă din toate puterile: *Ring,* de cîteva ori, dar n-o auzi nimeni din cauza zgomotului şi debandadei.

9

În timp ce Maddie era dusă pe braţe, se zbătea gata-gata să leşine din cauza duhorii de whisky combinate cu mirosul de transpiraţie, emanat de trupurile lor nespălate. Nu semăna deloc cu manifestarea de entuziasm a studenţilor ruşi, care-i blocaseră caleaşca; oamenii aceştia erau atît de beţi, încît dacă ar fi scăpat-o pe jos, nu şi-ar fi dat seama decît foarte tîrziu. Pe de altă parte, se temea că unii dintre ei nu înţeleseseră că ea jucase un rol şi că nu era Carmen, în persoană.

Simţi o mare uşurare cînd îl văzu pe căpitanul Montgomery făcîndu-şi drum prin mulţime, spre ea. Era cu cel puţin un cap mai înalt decît ceilalţi şi-şi îndeplinea misiunea uzînd de ceva mai multă forţă ca de obicei. În clipa în care îşi înfigea degetele în părul unuia care o purta pe braţe, se gîndi că n-ar fi rău ca Montgomery să tragă o salvă de tun, ca să ajungă la ea.

Cînd, în fine, ajunse la ea, văzu că era foarte enervat, dar cînd întinse mîinile după ea, nu mai ezită: îşi desfăcu mîna din părul omului de care se agăţase şi se lăsă moale să cadă în braţele lui Montgomery. Îşi ascunse faţa în jacheta lui de lînă şi se lipi de el cît putu mai strîns. Putea să-i audă bătăile inimii în vacarmul

făcut de strigătele minerilor; acestora li se mai adăugară şi alte strigăte pe care, fără să se uite măcar, le recunoscu ca fiind ale lui Sam, Frank şi Toby.

Căpitanul Montgomery o duse la cortul pe care Sam îl mutase în timpul spectacolului. Îl fixase cît mai departe de tabăra de mineri.

Îi dădu drumul, fără prea multă delicateţe, pe pat, apoi se întoarse cu spatele la ea şi-şi turnă nişte whisky.

– Poftim, zise el, întinzîndu-i un pahar.

Se pare că nu-i prea supărat de vreme ce-mi oferă de băut, se gîndi ea. Sorbi o dată din pahar, apoi el i-l smulse de la gură şi bău restul.

– Nu meriţi nici un strop, pe lîngă faptul că n-am încredere în whisky-ul tău, zise el, pe un ton dojenitor. Te-ai cam dat în spectacol. Şi asta te-a învăţat tot doamna Branchini?

– Nu, pur şi simplu m-am lăsat în voia instinctului, zise ea, zîmbindu-i. Ţi-a plăcut?

– Mă bucur că oamenii n-au înţeles cuvintele. Atunci să fi văzut dragoste de ţigancă, zise el întorcîndu-se să-şi umple iar paharul.

Ea rămase în pat, proptindu-se într-un cot. Prin bluza deschisă, se vedea corsetul lui Edith, şi de-abia acum îşi dădu seama că, aşa cum stătea, cu braţele puţin îndărăt, sînii i se rotunjeau foarte provocator.

– N-am mai făcut una ca asta în viaţa mea, dar cred că m-am descurcat destul de bine, nu?

El se întoarse brusc spre ea şi vărsă, din greşeală, puţin whisky pe jos.

Ea îi zîmbi cît putu mai nevinovat.

– Dacă te joci cu focul, riştă să te arzi.

– Da, şi cine-mi va pune gaz pe foc?

– Eu, în nici un caz, dacă asta vrei să spui.

Asta o mai calmă puţin. Se ridică în capul oaselor, zicînd:

– Nici nu m-aş fi aşteptat la vreun compliment din partea ta.

– Asta aştepţi? Bine, atunci află că ai cîntat extraordinar. N-am mai auzit asemenea voce în viaţa mea. Fiecare notă era parcă un giuvaer, dăruit muritorilor.

Clipi de cîteva ori la auzul vorbelor încărcate de sinceritate.

– Ce crezi despre cum am jucat?

– Ai jucat? mîrîi el. N-ai jucat. Erai chiar Carmen în persoană, adăugă el, măsurînd-o din cap pînă în picioare. Dar acum e cazul să încetezi.

Apucă cu violenţă marginile bluzei şi se ridică din pat.

– Îţi mulţumesc foarte mult că m-ai scăpat din mîinile minerilor, căpitane, dar acum aş dori să mă pregătesc de culcare, aşa c-aş vrea să mă laşi singură.

– Astă-seară rămîn aici. N-am de gînd să te scap din ochi.

– Doar n-o să-ţi petreci noaptea în cort, cu mine.

– Nu, nu cu tine, sau cel puţin nu aşa cum ar putea părea la prima vedere. Am de gînd să-i ţin la distanţă pe bărbaţii ăia pe care te-ai străduit, cît ai putut, să-i înfierbînţi. Asta o făcu pe Maddie să se simtă o femeie extrem de dorită. Încetează să mai fii aşa de sigură de tine; sper să nu fie rănit nimeni.

– Şi eu sper şi sînt sigură că nu se va întîmpla nimic, atîta timp cît vei avea tu grijă de mine, zise ea, zîmbindu-i. M-au plăcut, nu? Apoi începu să îngîne *Habanera* şi, cu poalele fustei ridicate, porni să se plimbe prin cort, de parcă ar fi dansat.

El o privi încruntat.

– Cine ai vrea să te placă, oamenii ăia?

– Nu înţelegi nimic.

– Atunci, explică-mi.

Ea îi luă paharul gol din mînă, îl umplu din nou, bău puţin şi zise:

– Oamenii au păreri foarte ciudate despre cîntăreţii de operă. Cred că noi nu sîntem oameni, ci fiinţe divine, făcute doar din spirit, nu din carne şi oase. Toţi cred, ca şi tine, că ne-am născut cîntînd şi că totul a fost foarte uşor pînă am ajuns aici. Ei nu înţeleg că şi noi sîntem oameni şi că avem acelaşi comportament şi dorinţe ca toţi.

El o prinse de încheietura mîinii, trăgînd-o spre sine.

– Şi tu,c e-ai vrea, Maddie? Să fii o cîntăreaţă care cîntă într-o cîrciumă, care dă din şolduri şi care îşi răsfrînge sînii pe deasupra corsetului?

– Nu vreau decît ceea ce pot, dar astă-seară nu ştiu... mi-a plăcut că am fost aplaudată şi pentru că sînt femeie, nu numai pentru vocea mea.

– Bine, dar vocea ta...

Se smuci din strînsoarea mîinii sale.

– Ştiu că am o voce extraordinară. Voiam să ştiu însă dacă plac bărbaţilor... dacă le plac, eu, ca femeie. Şi am aflat.

Ea se întoarse să-l privească şi, pentru o clipă, se simţi iar în pielea lui Carmen, frivola vînzătoare de ţigări care ştia prea bine să învîrtă bărbaţii pe degete. Voia ca el s-o ia în braţe, s-o sărute, şi, de ce nu? să facă dragoste cu ea.

– Păstrează-ţi puterea de seducţie pentru mineri, răspunse el şi se întoarse să plece.

Maddie se simţi de parcă ar fi primit un pumn în

burtă şi-şi recăpătă, cu greu, cumpătul. Se îndreptă spre pat şi zise:

– N-ai ce căuta aici, în noaptea asta, căpitane. Dacă crezi că nu sînt în siguranţă, atunci trimite-l pe Toby, pe Sam sau pe Frank să stea cu mine.

– După panarama pe care ai făcut-o astă-seară, n-aş avea încredere nici în propriul meu tată să-l trimit să stea cu tine, nici chiar în bunicul meu.

– De fapt, şi cu tine sînt în deplină siguranţă, nu? zise ea simţind, cu groază, că îi dau lacrimile. În seara asta, cîntînd pentru ofiţerul pentru care Carmen făcuse o adevărată pasiune, ştia prea bine că, de fapt, cîntase pentru acest ofiţer care începuse să-i umple toate gîndurile.

– Te voi apăra cu propria mea viaţă, dar trebuie să ai încredere în mine.

– Am tot atîta încredere în tine ca şi în mine, zise ea, înecîndu-se, căci emoţiile acestei seri fuseseră prea numeroase pentru ea. Te rog, lasă-mă.

El veni în spatele ei, o întoarse cu faţa spre el şi o luă în braţe. Ea nu se lăsă, căci, atunci cînd ea se aşteptase ca el să facă acest gest, nu-l făcuse; acum nu mai suporta să-l vadă, deşi o ţinea foarte aproape de el.

– Te urăsc.

– Ba nu, nu mă urăşti, zise el, mîngîind-o pe cap. Nici nu ştii ce sentimente ai faţă de mine.

– Dar bănuiesc că tu îţi imaginez, zise ea, furioasă.

– Da, cred că ştiu mai bine ca tine.

Ea se smulse de lîngă el.

– Zici despre mine că sînt nestatornică, dar nestatornicia ta nu cunoaşte limite. Sînt convinsă că-ţi închipui că ţin la tine; ei bine, nu ţin. Nici nu-mi pasă de tine.

– Mi-ai dovedit că nu-ţi pasă de mine astă-seară, cînd mi-am tăiat drum printre beţivii ăia, ca să ajung la tine. N-am văzut niciodată atîta fericire pe faţa cuiva, ca atunci cînd mi-am întins mîinile spre tine şi cînd tu mi te-ai prăbuşit în braţe, într-o dăruire totală.

– M-aş fi putut duce în braţele oricui; de fapt, oamenii care mă purtau pe braţe nu mă zgîlţîiau prea tare.

– Da? Din momentul în care oamenii aceia te-au smuls de pe scenă, Sam a fost tot timpul în preajma ta şi, cum e cu un cap mai înalt decît mine, nu înţeleg cum de nu l-ai văzut şi cum de nu i-ai căzut lui în braţe.

– Ba l-am văzut, minţi ea, numai că n-am vrut să-i cad în braţe.

Modul în care îi zîmbi, cu subînţeles, o făcu să se întoarcă cu spatele.

– Mă întreb dacă vom reuşi să nu ne certăm, măcar atît cît să mă bandajezi. Nu vezi că sîngerez?

Ea se repezi imediat spre el, cuprinzîndu-l cu mîinile în jurul taliei şi întorcîndu-l de jur-împrejur. Unde? În spate avea o pată mare de sînge, iar cămaşa îi era sfîşiată pe umăr.

– O, 'Ring, prostule! Pare foarte grav. De ce nu mi-ai spus nimic? A aruncat vreunul cu cuţitul în tine?Ridicînd privirea îl văzu zîmbind. Nu că mi-ar păsa, nu, căci îi ajut întotdeauna nu numai pe cei care fac parte din suita mea, dar şi pe cei care-mi plac mai puţin sau deloc. Hai, încetează odată să te mai maimuţăreşti şi scoate-ţi cămaşa. Bandajele sînt în cufere.

– Faci orice ca să mă dezbrac, nu?

– Ca să fiu sinceră, eşti mai interesant dezbrăcat, decît atunci cînd vorbeşti.

Îl văzu cum se strîmbă, în momentul cînd îşi scoase cămaşa.

– Şezi, ordonă ea, iar el se aşeză.

Ea mai bandajase băieţi în viaţa ei şi se pricepea la răni. Tăietura nu era adîncă şi nu era nevoie să-l coasă; dar tot nu arăta prea bine.

– Ce-ai făcut? Te-ai tăvălit într-o cocină după ce-au băgat ăia cuţitul în tine?

– Mai mult sau mai puţin. Cineva m-a lovit peste genunchi, iar eu m-am prăbuşit. Atunci, vreo treizeci de oameni au luat-o direct peste mine.

– Te-am văzut căzînd, dar n-aveam cum să te ajut.

– Şi eu te-am auzit strigînd după mine. Îmi pare rău că n-am putut veni imediat, zise el, cu blîndeţe.

Se uită la el, dar ochii lui erau aţintiţi asupra acelei părţi din corpul ei care se revărsa peste corset. În fine, *acum* se uită şi el la mine, se gîndi ea furioasă, şi turnă whisky pe tăietură.

El rămase neclintit, respirînd adînc.

– Mai cu blîndeţe, dacă se poate.

– Sînt blîndă, cît meriţi.

– Atunci, merit cea mai mare blîndeţe, pentru că, dacă n-aş fi fost eu, te-ai fi aflat probabil în cortul vreunui miner, la bunul plac al altor cîteva zeci.

Ea se dădu îndărăt.

– Cel puţin ar afla că sînt şi eu femeie. Cel puţin, ei nu s-ar uita la mine, pe furiş.

El îşi întinse mîna spre faţa ei; îşi înfundă palma în părul ei şi-şi apropie degetul mare de colţul gurii ei.

– Chiar nu înţelegi nimic? Chiar nimic? Eşti cea mai apetisantă femeie pe care am văzut-o în viaţa mea. Între trupul şi vocea ta... N-are importanţă ce simt, dar nu vreau să te agăţi de primul bărbat care-ţi iese în cale. Vreau să fii a mea numai cînd mă vei dori şi tu. Pe 'Ring, nu pe căpitanul Montgomery, nu pe un om în

care nu ai încredere, un om pe care-l consideri duşmanul tău. Eşti mult prea valoroasă ca să te mulţumeşti cu puţin.

El era prea gol, ea, prea dezbrăcată; amîndoi erau prea aproape unul de altul. Ea se dădu cîţiva paşi înapoi.

– Tu nu vrei de la mine decît informaţii.

– Ba vreau cu mult mai mult.

– Să cînt pentru tine, şopti ea.

El îi întoarse spatele, întrebînd-o, cu blîndeţe:

– Crezi că tăietura asta trebuie cusută?

– Nu, zise ea, bîlbîindu-se, neînţelegînd nimic din ceea ce-i spunea. Cu cît se afla mai mult în preajma lui, cu atît înţelegea mai puţin. Nu mai voia să vorbească despre ceva ce-i privea doar pe ei doi.

– Cine era omul care a cîntat cu mine? întrebă ea, bandajîndu-i rana din spate şi legîndu-i feşe curate în jurul umărului, sub braţ, apoi peste spate. Încercă să nu de importanţă faptului că sînii ei, aproape dezgoliţi, se atingeau de spatele şi de pieptul lui gol.

– N-am prea avut timp să aflu şi, ca să fiu sincer, de-abia îmi puteam lua ochii de la circul pe care-l făceai; dar, după cum mi-am dat seama, cel mai mare beţivan din oraş. Vine dintr-un ţinut numit *Desperate* (Disperaţii).

– N-avea voce rea. Nu-mi dau seama de unde ştie muzica din *Carmen*. Nu-mi închipuiam că opera asta a şi ajuns, în Vest. Gata, aşa o să-ţi fie mai bine.

El o prinse de mînă.

– Mulţumesc. Îi privi mîna, apoi o întoarse şi o sărută în palma pe care o ţinu, o clipă, în dreptul buzelor. Ea îşi vîrî mîna în părul lui negru şi des. Cînd o privi, ea se înmuie de-a binelea.

– Ai fost extraordinară astă-seară. Cred că ai schimbat multe idei în legătură cu opera.

Era prea transportată acum ca să nu-şi amintească, cu jenă, de spectacolul pe care-l făcuse, inclusiv cel din cort.

– Mă tem c-am exagerat. Mă tem că vor avea o nouă viziune despre operă, care va fi la fel de rea ca şi cea de pînă acum.

– Cu siguranţă vor vedea cîntăreţii de operă într-o lumină nouă, zise el uitîndu-se fix la sînii ei, care erau la numai cîţiva centimetri de nasul lui.

Maddie sări cît colo, trăgîndu-şi bluza cu mîinile şi încercînd să se acopere.

– Nu ştiu ce mi-a venit.

– Carmen e de vină, zise el, întinzîndu-se, încît atinse pînza cortului cu mîinile. Dar mă bucur că eşti din nou tu. Carmen nu e genul meu de femeie. Spune-mi, ce se întîmplă pînă la urmă?

– Don José o ucide.

– Aşa mi-am închipuit şi eu. Eşti gata să te duci la culcare? Tu poate vrei să stai trează toată noaptea, dar eu trebuie să dorm.

Ea îl privi ţintă, întrebîndu-se: Ce-a vrut să spună cu *Nu e genul meu*?

– Te culci, aşa, îmbrăcată?

– Doar n-ai vrea să mă dezbrac în faţa ta!

– După cît erai de îmbrăcată astă-seară pe scenă, bănuiesc că, atunci cînd te duci la culcare, te îmbraci mai bine. Vrei să te ajut să-ţi deschizi corsetul?

– Încearcă numai să pui mîna pe lenjeria mea de corp şi-ţi dau una de-ţi fac o rană şi mai adîncă decît cea pe care o ai deja.

– Ar merita. O să mă mai gîndesc la asta.

– Hai, pleacă de aici şi cheam-o pe camerista mea.

– Să ştii că mă pricep să deschei un corset.

– Pleacă, ţi-am zis.

– Bine, dar cînd eşti gata de culcare vin înapoi, ai înţeles? Părăsi cortul fără să-i mai dea timp să răspundă.

Maddie se aşeză pe pat. Nu-l putea înţelege deloc. Pe de-o parte, ea se arunca asupra lui, iar el n-o băga în seamă, apoi, o clipă mai tîrziu, el se oferea să o ajute să se dezbrace.

Trecură cîteva minute pînă să-şi dea seama că Edith stătea aplecată asupra ei şi-i şopteşte:

– Le am!

– Ce să ai?

– Fructele pe care mi le-ai cerut; şi au costat o groază de bani.

Maddie o privi fără să înţeleagă ce spune.

– Iar te-a făcut să uiţi de sora ta mai mică? Că un bărbat poate face o femeie să uite, asta nu-i grav, dar că nu-l pasionează femeile, asta, da.

– Asta pentru că n-a făcut o pasiune pentru tine?

– Ia te uită! Eşti geloasă? Nu te-am văzut niciodată trezindu-te fericită, după o noapte petrecută cu el. Ori noaptea asta va fi prima? Desigur că i-ai făcut un mic spectacol, nu?

– Ajută-mă să mă dezbrac şi să ştii că n-am făcut nici un mic spectacol, pentru nimeni. Pur şi simplu am cîntat şi am jucat un rol, aşa cum a fost el scris. Era vorba...

– Nu-i nevoie să explici nimănui, nici măcar mie. Şi un surd ar fi înţeles despre ce cîntai; şi un orb ar fi înţeles de ce te frecai de parul ăla, cu ochii la căpitanul Montgomery. Mmmmmm! Ar trebui să încerc şi eu

chestia asta.

Maddie simţi cum îi năvăleşte sîngele în obraji şi se bucură cînd, îmbrăcîndu-şi cămaşa de noapte, faţa îi dispăru o clipă în faldurile ei.

– Vrei fructele sau nu?

Trecu o clipă pînă ce Maddie reuşi să-şi amintească despre ce vorbea Edith. A doua zi dimineaţă, urma să părăsească tabăra, singură, şi să se caţere pe muntele abrupt, ca să se întîlnească cu omul cu scrisorile; iar dacă făcuse corect tot ce i se ceruse să facă, avea s-o vadă pe Laurel.

– Vrei fructele, sau îi spui pur şi simplu să te lase să pleci?

Ieri, Maddie hotărîse că singura modalitate, prin care putea scăpa de căpitanul Montgomery, era să-i facă ceva care să-l împiedice s-o însoţească şi s-o lase să se ducă singură, să se întîlnească cu omul care o răpise pe Laurel. Ştia bine că, vorbind cu el despre asta, nu avea nici o şansă. S-ar fi transpus în protectorul ei, iar ea ar fi ratat totul.

Ieri, stînd atîtea ore în caleaşcă, îi veni ideea, cu nimic mai bună ca prima, să folosească opiu. Asta o să-l scoată din uz cîteva ore bune. Maddie îşi făcuse planul cum să-l păcălească şi să-l facă să înghită opiul. Într-un fruct uscat.

– Da, spuse ea, calmă, mai am nevoie de fructele astea.

În timp ce rosti aceste vorbe se simţi destul de vinovată. N-o deranjase prea tare cînd îi dăduse whisky cu opiu, căci el era o piedică de neclintit pentru ea. Dar, de atunci, o salvase din mîinile beţivanilor ălora care o răpiseră ca să cînte numai pentru ei, astă-seară se înarmase cu tot arsenalul de care dispunea, gata

să se folosească de arme şi de pumni sau de orice altceva, numai să-i asigure ei paza. Şi, la urma urmei, venise s-o scape din braţele beţivanilor care o purtau pe sus. Şi dacă era cinstită faţă de ea însăşi, cîntase şi interpretase rolul lui Carmen numai pentru că ştia că el e acolo şi o priveşte. Să fi fost doar cu Sam şi cu Frank, n-ar fi cutezat să se comporte atît de curajos. Şi, admiţînd, în continuare că e cinstită cu ea însăşi, nu şi-ar fi permis să se frece de stîlpul ăla dacă Montgomery n-ar fi fost acolo s-o privească.

– Adu fructele mîine dimineaţă, pe la cinci, să doarmă mai toată ziua. Ai făcut rost şi de un cal?

– Întocmai cum mi-ai cerut. O să te aştepte, zise Edith, privind-o o clipă pe Maddie. Chiar trebuie să pleci mîine şi să străbaţi pădurea, singură?

– Pădurea e un loc mai sigur decît oraşul ăsta. Pădurea nu mă sperie cîtuşi de puţin; să ştii că, atunci cînd se va trezi, căpitanul va fi mahmur.

– Oare? Cred că va fi mai bine să-mi caut de treabă, în partea cealaltă a oraşului. Nu mi-ar plăcea să afle că sînt şi eu amestecată în chestia asta.

– Înţeleaptă hotărîre! zise Maddie.

Cînd se întoarse 'Ring, Maddie era ascunsă printre cuverturile patului ei de campanie; dar îi pîndea mişcările în timp ce se dezbrăca şi-şi întindea păturile pe podeaua de cîrpă a cortului. Se întrebă cu ce era îmbrăcat, sau, mai precis, cît de gol era.

Stinse lumina şi se răsuci în păturile lui cazone,

zicîndu-i cu blîndeţe:

– Noapte bună.

Maddie nu răspunse, dar aşteptă întrebîndu-se dacă mai urmează ceva. Îşi aminti că Toby îi spusese că lui Montgomery nu-i plăceau femeile. Nu-l atrăgeau femeile, în general, sau doar ea?

– Am fost într-adevăr bună astă-seară, sau tu ai fost amabil?

– Ai fost mai mult decît bună.

Ea făcu o pauză, apoi zise:

– N-am mai făcut niciodată ce am făcut astă-seară; adică, vreau să spun că n-am mai jucat niciodată aşa. Viaţa mea, în ceea ce priveşte bărbaţii, a fost destul de calmă. De fapt, n-am...

Nu apucă să-şi termine gîndul, că el îi răspunse:

– Ştiu.

Siguranţa cu care spunea că ştie totul despre ea o enerva.

– Cum poţi afirma că ştii atîtea despre mine, cînd eu nu ştiu mai nimic despre tine?

– Fiecare îşi cunoaşte posibilităţile.

– Ce vrea să însemne asta?

El nu mai rosti nici un cuvînt, iar ea înţelese că nu va mai scoate nimic de la el.

– Oamenii sînt nevoiţi uneori să facă lucruri care nu le sînt pe plac, sau pe care nu le consideră corecte, dar, din păcate, trebuie să le facă chiar dacă le place sau nu, mă înţelegi?

– Deloc.

Ea oftă. Poate era mai bine că nu înţelegea nimic.

– Noapte bună, zise ea întorcîndu-se pe o parte şi încercînd să adoarmă.

Dimineaţa la cinci, Edith intră în cort, cu ochii cîrpiţi de somn, ţinînd o cutiuţă în mînă.

– 'Neaţa căpitane, zise ea.

Maddie se răsuci în pat, cît să-l vadă pe Montgomery îmbrăcat din cap pînă-n picioare, cu cămaşa pătată de sînge şi cu pantalonii lui de uniformă, şezînd pe taburet şi bîndu-şi cafeaua.

– De cînd te-ai trezit? întrebă Maddie.

– De mult. Ce-ai acolo, domnişoară Honey?

– Fructe uscate. I le-a trimis unul din oameni, zise Edith, arătînd către Maddie, că a cîntat azi-noapte. Cred că se cheamă smochine. Eu n-am mîncat niciodată aşa ceva şi nu par bune, dar o fată mi-a spus că costă o grămadă de bani.

'Ring luă coşuleţul şi se uită la conţinutul lui.

– Sînt, într-adevăr, smochine. Gustă una, zise el, întinzînd coşuleţul spre Maddie.

Se ridică în capul oaselor şi făcu un adevărat circ, în timp ce se freca la ochi.

– Nu, mulţumesc, serveşte-te tu.

Încercă să nu se uite la el, cînd băgă mîna în coşuleţ, dar căpitanul ezită şi spuse:

– Nu acum, cred că mai tîrziu. Se ridică de pe taburet. Aştept afară pînă ce te îmbraci, apoi te însoţesc la toaletă. Azi nu o să te scap din ochi.

– Ce ne facem acum? întrebă Edith, de îndată ce el părăsi cortul.

– N-am nici cea mai mică idee.

Conform promisiunii, căpitanul Montgomery o aşteptă afară şi îi oferi braţul, dar ea îl refuză:

– Pot merge şi singură.

– Cum vrei.

– Nu simţea nevoia să-i vorbească, căci trebuia să se gîndească foarte serios. Dacă ea nu va gusta din

smochine, cum o să scape de el?

Îl asigură că poate merge singură la toaletă şi o luă înainte. Dar nici nu apucă să intre în cabină că auzi şoapte, care i se adresau:

– Coniţă, noi sîntem. Ţi-aminteşti?

Maddie se uită prin îmbucăturile dintre uluci şi văzu vreo cincizeci de oameni în jur. Oftă, resemnată.

– Ce vreţi?

Erau cei patru care o răpiseră ca să cînte pentru ei. Desigur, nu procedaseră corect, dar nici nu putea să-i urască numai pentru că şi cei din oraşul lor doriseră să o asculte cum cîntă. O răpiseră tocmai ca şi ceilalţi, s-o poată auzi cîntînd.

Îi ascultă în timp ce oamenii o rugau să o „şteargă" cu ei. Drept recompensă, îi oferiră trei dintre motivaţiile lor. De ce nu? Dar în clipa următoare, fu convinsă că lui Montgomery nu-i plăcea ideea. Faptul că voia să ţină seama de propunerilor lor nu era decît din pricina lui. Nu el fusese cel care deschisese, mai demult, discuţia despre ce o să facă atunci cînd nu va mai putea cînta? Asta o făcuse să se gîndească la bani. Ce făcuse oare John cu *toţi* banii pe are-i cîştigase? Îi plătise întotdeauna diversele note care veneau pe numele ei, dar niciodată nu-i trecuse prin minte să-l întrebe unde e restul de bani.

– Bine, du-te şi spune-i lui Frank să vă dea cîte o sută de dolari la fiecare.

– Vă mulţumim, doamnă, o să ne îmbogăţim.

Se simţi uşurată cînd rămase, în sfîrşit, singură cu gîndurile ei. Căpitanul Montgomery o aştepta afară, lîngă cabina de toaletă. Mă simt ca o prizonieră, îşi zise ea. Aproape că nu am nici un fel de libertate.

Cînd ajunse în cort, Montgomery întinse spre ea

coşuleţul cu smochine şi-i zise:

– Gustă!

– Nu, mulţumesc. Chiar nu-mi plac, dar n-ai decît să te serveşti cu cîte pofteşti.

– Nu te superi dacă iau? Îl văzu cum alege două dintre ele şi cum le mestecă repede. Sînt chiar gustoase; ar trebui să guşti şi tu.

– Nu, n-am chef acuma, zise ea zîmbind, cînd văzu că mai ia una. Nu ştia cît opiu pusese Edith în fiecare, cum nu ştia cît opiu ar fi trebuit să mănînce un om normal, ca să nu adoarmă pe vecie.

Cînd duse la gură a cincea smochină ea se întinse spre el:

– Nu! Aruncă cutia la pămînt şi-i smulse smochina din mînă.

El o privi mirat, apoi înţelese.

– Ce-ai făcut, Maddie?

– Nimic; doar ceea ce ar fi trebuit să fac. Trebuie să înţelegi, te rog.

– Ce să înţeleg? Că nu ai încredere în mine? Că-ţi închipui că sînt atît de neputincios, încît n-aş fi în stare să te ajut, indiferent ce problemă ai avea?

– De bună seamă că ţi-aş cere ajutorul dacă aş putea, dar nu pot. Trebuie să înţelegi.

– Ba nu înţeleg nimic, zise el, ducîndu-şi mîna la frunte şi clătinîndu-se

Maddie veni spre el, îl cuprinse pe după umeri şi-l tîrî spre pat, unde aproape că se prăbuşi, trăgînd-o şi pe Maddie după el. Ea încercă să se elibereze dar îi fu cu neputinţă; mîna lui era încleştată pe umărul ei. Aşteptă o clipă ştiind că, în curînd, va adormi profund şi că nu va mai avea atîta forţă s-o ţină lîngă el.

– Unde te duci? Cu cine te întîlneşti? Ce poate fi atît

de important încît să te facă să-ţi rişti viaţa? O prinsese de ceafă blocîndu-i orice mişcare.

– Nu-ţi pot spune, crede-mă. Dacă aş putea, ţi-aş spune. Şi eu aş avea nevoie de ajutorul cuiva.

Închise ochii, pentru o clipă, apoi se forţă să-i ţină deschişi.

– E acelaşi bărbat, de pînă acum?

– Ce? Vai de mine, zise ea, amintindu-şi de ziua în care o urmărise prima oară. Nu-ţi pot spune, dar trebuie să mă duc. E drum lung de făcut şi trebuie să ajung înainte de căderea nopţii.

Ea încercă să se elibereze din strînsoare, dar el era încă destul de treaz pentru a o ţine cu forţa de umăr.

– Unde să ajungi?

– N-am de gînd să-ţi spun, căci sînt sigură că, de îndată ce vei fi în stare, vei veni pe urmele mele. Fir-ar să fie! De ce a fost nevoie să intri în viaţa mea şi să produci toată încurcătura asta? Mi-era foarte bine înainte de a te fi cunoscut. Eram liberă, n-aveam pe nimeni pe care să-l consider protectorul meu; pe cîtă vreme acum...

Se smuci, o dată, puternic, şi scăpă din strînsoarea lui. El încercă s-o reţină, dar somnul îl cuprinse de-a binelea şi căzu pe pat, dormind buştean. Ea se duse la cufăr, scoase harta şi o vîrî în sîn.

Se duse la el şi-l mîngîie pe cap. Cu un efort evident, el deschise ochii.

– Mi-e teamă să nu păţeşti ceva, şopti el. Să nu te rătăceşti.

– Nu, n-o să mă rătăcesc, o să fiu nu prea departe de oraş. Nu o să ştie nimeni unde mă duc. Mîine noapte voi fi aici. Să mă aştepţi. Şi, zîmbindu-i, adăugă: Să nu te superi pe mine.

– Vin după tine.

De-abia dacă-l auzi, căci vorbele îi fură înecate de somnul care puse stăpînire pe el. Ea se aplecă spre gura lui, repetîndu-i:

– Aşteaptă-mă. O să fiu atentă.

De data asta nu-i mai răspunse, aşa că-şi imaginâ că dormea de-a binelea. Privindu-l, o apucă o mare remuşcare. Se temea foarte tare de oamenii aceia care o ţineau captivă pe Laurel; pe lîngă asta, se temea foarte tare de oameii aceia necunoscuţi, care trăiau în munţi, de minerii aceia care trăiau departe de civilizaţie; îi dădu la o parte părul negru şi des de pe frunte. S-ar fi simţit cu mult mai liniştită dacă l-ar fi ştiut în preajmă şi dacă, alături de ea fiind, s-ar fi purtat ca de obicei, tachinînd-o şi spunîndu-i poveşti; aşa nu s-ar mai fi gîndit tot timpul la Laurel.

– Îmi pare nespus de rău, 'Ring, n-aş fi făcut-o dacă n-ar fi fost obligatoriu.

Se depărtă de el dar, deodată, simţi nevoia să-i atingă buzele cu buzele ei. Bănuia că doarme foarte profund, însă, ca prin minune, forţa îl reveni în mod neaşteptat. O cuprinse cu braţul pe după umeri, îşi înfundă faţa în părul ei, iar cu braţul stîng o cuprinse de talie. Îi răsuci capul astfel încît gurile lor să se apropie şi o sărută îndelung.

Maddie se mai sărutase cu cîţiva bărbaţi şi înainte, dar sărutările lor nu o emoţionaseră prea tare. Cu 'Ring era altceva. Se simţea de parcă se scufunda şi buzele lui, lipite de ale ei, parcă-i sorbeau toată suflarea. Ea îşi încolăci braţele în jurul gîtului lui şi-l trase cît putu mai aproape de ea; apoi, ca la un semn, picioarele lui se dezlipiră de duşumea, iar ea se ghemui toată lîngă el, în pat. Dar patul era prea îngust pentru amîndoi, aşa că

ea se întinse deasupra lui.

Şi, deodată, braţele lui se înmuiară şi căzură în lături, aşa că Maddie fu gata-gata să se prăvălească pe duşumea. Fu obligată să i se agaţe de umeri ca să nu alunece. Îşi ridică capul să se uite la el, şi văzu că, în cele din urmă, adormise.

Încet, se dădu jos de pe el, dar în clipa în care încercă să stea drept în picioare genunchii o lăsară, aşa încît trebui să se aşeze pe marginea patului. Îşi simţea inima bătîndu-i în urechi, trupul îi era slăbit şi tremura. Rămase aşa cîteva minute, respirînd repede şi sacadat, cu ochii larg deschişi, aţintiţi asupra căpitanului adormit. Cu dosul palmei îşi şterse sudoarea de pe frunte.

Mon Dieu, şopti ea; îi trebuiră cîteva momente bune ca să se dezmeticească şi să-şi amintească unde şi cine e. Apoi, folosindu-se de mîini, se forţă să stea dreaptă, zicîndu-i celui ce dormea în patul ei, după ce-l învălui cu o privire, din cap pînă-n picioare:

– O să mă întorc, fii sigur că o să mă întorc.

Se îndreptă spre ieşirea din cort, îl mai învălui într-o ultimă privire, duioasă, apoi ieşi. Afară o aştepta un cal gata de drum.

10

Maddie ajunse destul de uşor la periferia taberei. După reprezentaţia din ajun, avea impresia că toţi ştiau cine e şi că şi formaseră o părere despre ea, care era departe de cea adevărată. Ce-ar fi zis doamna Branchini despre metoda originală în care o interpretase pe Carmen?

Pe măsură ce îşi continua drumul spre muntele din faţa ei, teama în ceea ce o privea pe Laurel sporea şi mai tare. Dacă omul cu scrisorile nu se arăta? Dar dacă omul acela înfiorător, care părea mesagerul acelora care o răpiseră pe Laurel, o va brusca din nou? Ultima dată făcuse ceea ce i se ceruse şi îl văzuse strălucind de mulţumire, dar dacă nu era de ajuns? Nu-i putea spune să o aştepte pînă ce coboară muntele în tabără, ca să-i mai aducă încă o bijuterie. Era, de fapt, ultima. Nici nu-i trecea prin minte că Montgomery o va mai lăsa să plece singură, încă o dată.

Maddie încercă să se gîndească la orice altceva, numai la 'Ring nu.

Chiar dacă ea nu dorise să o însoţească în această aventură a ei, el se făcuse foarte util. Generalul Yovington îi angajase trei oameni care aveau obligaţia să o

apere, dar aceştia nu fuseseră niciodată acolo unde era nevoie şi la momentul potrivit. Se întrebă acum unde oare fusese impresarul ei cînd studenţii ruşi au sechestrat-o, cu caleaşcă cu tot; lui 'Ring îi spusese că avusese alte obligaţii, dar, de fapt, unde fusese? În ceea ce-l priveşte pe 'Ring, Maddie era convinsă că el n-o va lăsa niciodată singură. Era gata s-o apere, cu riscul vieţii lui, aşa cum spusese Toby.

Urcuşul pe munte era greu, timpul trecea, iar ea părea că nu înaintează deloc. Fără să facă nici un popas, mîncă nişte chifle tari şi nişte carne de vacă. Apoi bău apă direct din ploscă. Calul dădu semne de oboseală, dar Maddie nu-i acordă bietului animal nici un pic de odihnă, ci doar încetini puţin pasul. Trebuia să se întîlnească cu omul acela înainte de apusul soarelui. Îi spusese că i-o va arăta pe Laurel dacă va ajunge înainte de apusul soarelui.

Era destul de tîrziu cînd începu să se uite la cer, din ce în ce mai des şi cu mai multă nerăbdare. Soarele era gata să apună.

– Ce bine-ar fi ca tata să fie aici, îi spuse ea, cu voce tare, calului. Aş dori să fie şi Hears Good şi Bailey şi Linq şi Thomas. Apoi, oftînd, adăugă: Ce mult mi-aş fi dorit ca 'Ring să fi fost cu mine.

Mîngîie calul între urechi şi continuă să vorbească tare:

– Poate ar fi putut veni cu mine; poate ar fi fost mai bine să-i arăt traseul şi el ar fi găsit o cale ca eu să ajung la Laurel. Poate am fi putut face un plan prin care s-o eliberăm pe Laurel şi să se sfîrşească acest coşmar înfrozitor. Apoi aş fi luat-o pe Laurel acasă, m-aş fi întors în Est şi aş fi cîntat pentru oamenii care înţeleg acest gen de muzică şi care mă apreciază pentru mine, ca

soprană, chiar dacă am sau nu am rochia închisă la nasturi pînă-n gît.

Dar ştia bine că ceea ce-şi dorea ea nu se putea şi că, în busculada, care s-ar fi creat, ar fi fost precis nişte schimburi de focuri care ar fi putut-o pune în pericol pe Laurel. Încercă să şi-o aducă aminte. N-o mai văzuse de cîţiva ani, decît în poze, acuarele sau crochiuri, trimise de mama ei. La astea se mai adăugaseră şi cîteva schiţe în cărbune şi tuş. Chiar dacă n-a văzut-o în realitate, ştia că o va recunoaşte cu uşurinţă.

Nu, n-avea cum să se înşele, dar nici cum să riste. Îşi mînă calul mai departe. Era mai bine aşa, să se ducă singură şi să-i dea omului – sau oamenilor – ceea ce dorea. Va face schimb de scrisori cu el, îi va da toate bijuteriile pe care le avea asupra ei şi tot ce va mai dori. Iar dacă va dori s-o mai sărute, îi va zîmbi, dar, oricum, asta era partea cea mai grea pe care şi-o putea imagina. Nu, mai bine îi oferea toate bijuteriile pe care le avea, decît să mai fie sărutată de omul acela pe care îl dispreţuia.

Era aşa de adîncită în gînduri, încît fu cu totul luată prin surprindere de omul care sări din pom, chiar în faţa ei. Se chinui să-şi calmeze calul înspăimîntat, gîndindu-se că tatăl ei ar fi fost foarte nemulţumit de ea dacă ar fi aflat că s-a speriat pe cînd traversa o pădure.

– Ai întîrziat, zise omul, smucindu-i frîiele din mînă şi rînjind, în timp ce-şi plimba palma peste piciorul ei.

Instinctiv, împunse calul cu călcîiul în burtă de-l făcu să se ridice în două picioare şi să facă un salt într-o parte.

– Unde e?

– Cine?

Maddie încercă să nu-l străfulgere cu privirea şi

spuse:

– Ai zis că, după trei reprezentaţii, o s-o văd pe sora mea. A treia a fost ieri seară, acum vreau s-o văd.

– Pe-aici, pe-aproape. Mi-ai adus ceva?

Gloanţe, otravă, bice, un pluton de execuţie, îi răspunse ea în gînd.

– Da, ţi-am adus un colier de perle. E destul de valoros. Mi-a fost dăruit de regele Suediei, zise ea iscoţînd şiragul din sacul de călătorie şi privindu-l, încă o dată, înainte de a-l da omului aceluia. Îi spusese lui 'Ring că banii nu însemnau mare lucru pentru ea, dar, de fapt, nu era adevărat. Nu banii propriu-zis, ci lucrurile de artă, valoroase, o atrăgeau: şiraguri de perle, perle perfecte, de aceeaşi dimensiune, de aceeaşi culoare, lucruri de-astea, extraordinare. El luă şiragul cu mîinile lui murdare.

– Nu-i rău. Altceva?

– Şiragul valorează o grămadă de bani, nu numai ca valoare în sine, dar şi ca valoare istorică.

El o privi cu neîncredere.

– E important, căci, odată, a aparţinut unui rege care mi l-a dat mie, La Reina. Ai cu ce te lăuda la nepoţi.

Scoase un sunet straniu ce se dorea un hohot de rîs.

– Da, da, ai dreptate, la nepoţi. Ai adus scrisorile?

– Vreau s-o văd pe sora mea.

– O s-o vezi cînd o să termin ce am de făcut; şi acum, domnişoară History, dă-te jos de pe cal şi fă-te-n'coa'.

Inima lui Maddie zvîcni cu putere şi începu să bată din ce în ce mai tare. Orice i s-ar fi putut întîmpla, trebuia să accepte. N-ar fi suportat ca Laurel să fie

rănită, în nici un fel.

Îşi imaginâ imediat, după privirea lui, că ştia la ce se gîndea. Şi Maddie putu constata că sila pe care i-o stîrnea, nu-i displăcea deloc.

– Hai, fă-te-n'coa' şi dă-mi o gură.

Probabil că aceasta era cea mai grea încercare din viaţa ei şi, pe măsură ce se apropia de el, încerca să se prăgătească pentru clipa, cumplit de neplăcută, cînd va pune mîna pe ea. Dar, chiar în acea clipă, o săgeată se îndreptă în direcţia bărbatului. Ea se aruncă la pămînt, în timp ce el rămase stupefiat, în picioare, uitîndu-se la săgeată. Maddie se uită în sus, în direcţia săgeţii, şi văzu că era o săgeată Crow; simţi cum îi dau lacrimi de bucurie în colţul ochilor

– Culcat, zise ea. Indienii.

Privindu-l, văzu cum frica făcea ravagii pe faţa lui. Îşi dădu seama că, la fel ca toţi bărbaţii din Vest, el era, de fapt, originar din Est. Tot ceea ce ştia despre indieni era doar că auzise că dădeau tîrcoale focurilor de tabără, noaptea; poveştile despre ei erau asemeni poveştilor cu fantome. Conţineau cam tot atîta adevăr.

– Ce e? şopti el, înspăimîntat.

– Sper să nu fim atacaţi. Cum rezişti la tortură?

– Tortură? zise el, uitîndu-se la ea cu ochii ieşiţi din orbite.

– Am auzit că indienii din împrejurimi au jurat să-i ucidă pe toţi albii pe care-i întîlnesc singuri. Ura lor împotriva albilor s-a agravat odată cu patima acestora pentru nepreţuita lor piatră galbenă.

Spera ca Hears Good să fie destul de aproape de ei şi să audă ce zice şi să se prăpădească de rîs. Orice indian cu puţină minte ştia că un cal bun şi o puşcă valorau mai mult decît tot praful galben din lume.

– Eu plec de aici, zise bărbatul, încercînd să se ridice în picioare.

– Hei, stai, vreau să-mi văd sora, spuse ea, prinzîndu-l de cracul pantalonilor.

– Eşti chiar mai proastă decît am crezut, dacă-ţi închipui că am adus-o cu mine pe puştoaică.

Maddie se simţi cuprinsă de panică. N-avea importanţă că Hears Good, prietenul tatălui ei, era prin preajmă, nimic nu mai avea importanţă, de vreme ce Laurel nu era acolo.

– Unde-i sora mea? strigă ea, apucîndu-l de piepţii cămăşii.

– De unde dracu' să ştiu? Eu sînt doar un curier, zise el, smucindu-se din mîinile ei, dar ea-l apucă din nou.

– Unde e? Cine ştie ceva despre ea? Cine o ascunde?

– Nici nu ştiu, nici nu-mi pasă, zise el, dîndu-i un brînci, care-o făcu să se prăbuşească la pămînt, apoi o luă la fugă în susul dealului.

Maddie îl ajunse din urmă.

– Ai zis c-o s-o aduci pe sora mea la tine.

– Ar trebui să fii bucuroasă că n-am adus-o în viesparul ăsta de indieni, zise el, încălecînd şi privind-o cu dispreţ.

Ea smulse frîul şi zise:

– N-ai adus-o, nu-i aşa? A fost o farsă. Laurel e undeva departe şi mie nu mi se spune nimic.

Bărbatul băgă mîna în buzunarul pantalonilor, scoase ceva şi-l aruncă la pămînt.

– Poftim! Apoi îi smulse frîul din mînă şi adăugă: Ne vedem la popasul următor. Mai adu cîte ceva, mai adu aur.

Începu să-şi struneacă calul, privind-o de sus în jos.

– Nu mă prea interesează nimic de nimeni, dar vreau să-ţi dau un sfat, coniţă. Nu-mi place soldatul ăla care se tot învîrteşte în jurul tău, tot timpul. Să ştii că nici lor nu le place chestia asta şi, dacă-şi mai bagă nasul acolo unde nu-i fierbe oala, puştoaica aia o s-o păţească. Sînt duri şi pot s-o omoare, să ştii.

Maddie îi smulse frîul din nou.

– I-au făcut vreun rău?

– Nu, nu încă, căci pînă acum i-ai ascultat, nu? zise el, mînîndu-şi calul spre vest, atît de repede pe cît îi permitea terenul accidentat.

Maddie rămase locului, nemişcată; apoi începu să caute, cu disperare ceea ce omul acela aruncase pe jos. Nu era greu de găsit. Era o batistă murdară, legată într-un nod. Se aşeză pe jos, încercînd, cu grijă, să desfacă nodul. Înăuntru găsi inelul de aur cu safire, pe care i-l trimisese ea lui Laurel, anul trecut, din Italia. Mama sa îi scrisese că Laurel era aşa de mîndră de inelul ei, încît nu se despărţea de el niciodată.

Cu mare grijă extrase inelul din batistă şi-l puse în palmă. N-avea de gînd să plîngă, nici măcar nu-şi permitea să se gîndească la ceva. Aşadar, Laurel era în mîinile lor.

Se uită la lumina apusului care se filtra printre crengile copacilor, apoi strigă încet, dar nu primi nici un răspuns:

– Hears Good?

Tot ce-şi dorea acum mai mult şi mai mult era să vadă pe cineva apropiat, cu care să vorbească.

– Hears Good, repetă ea, de data asta mai tare, dar nu primi nici un răspuns.

Îşi ţuguie buzele şi fluieră, imitînd privighetoarea de munte, dar nu-i răspunse nimeni.

Cînd încercă să se ridice în picioare, simţi că-i tremură genunchii. Se îndreptă clătinîndu-se spre pomul în care se înfipsese săgeata. O trase afară şi se uită la ea. Avea două dungi, abia vizibile, care corespundeau semnelor particulare ale lui Hears Good.

– Unde eşti? strigă ea, dar pădurea nu răspunse. De ce nu apare să-mi vorbească, îşi zise ea, încercînd să să gîndească la altceva, în afară de Laurel.

Făcu cîţiva paşi în direcţia de unde venise săgeata, dar nu reuşi să-l descopere. Cînd constată că nu e nimeni în jur, se opri locului. Dacă Hears Good n-avea de gînd să se arate, atunci nimeni pe lume, nici chiar tatăl ei, nu-l putea găsi.

Dar de ce? se întrebă ea. De ce o urmărea, dacă nu voia să fie văzut?

Dar răspunsul îi veni îndată în minte. Pentru că trebuia să evite întîlnirea cu altcineva; dar cu cine?

Cu acest gînd în minte, începu să alerge în josul dealului, oprindu-se doar pentru a mai ţine, din cînd în cînd, frîul calului. Dacă Hears Good era prin apropiere, atunci era şi tatăl ei. Se agăţă de rădăcini şi de scoarţa copacilor, îşi juli mîinile de stînci, în timp ce cobora, îşi agăţă hainele şi le sfîşie de tufişuri.

Era obosită de-a binelea şi se înoptase, cînd ajunse la un pîrîu. Îşi lăsă calul să se adape, iar ea îşi umplu plosca cu apă proaspătă. Era prea întuneric ca să mai vadă ceva. Luna era în pătrar. Tatăl ei o învăţase cum să se orienteze noaptea; auzise destule poveşti despre oamenii care călătoreau mult, umblînd doar noaptea.

– Hai, băiete, îşi îndemnă ea calul, luînd frîul în mînă. A mia oară fluieră ca privighetoarea de munte, dar nu primi nici un răspuns.

Din cauza întunericului era obligată să se mişte mult mai încet decît la venire şi, cu fiecare pas, starea ei de spirit se înrăutăţea. Era din ce în ce mai supărată şi mai crispată la gîndul că Laurel fusese răpită, că prietenul ei, Hears Good, pe care-l cunoştea de-o viaţă, era atît de aproape şi totuşi nu venise la ea. De cît timp o urmărea oare? Îşi aminti că Montgomery îi spusese că o urmăreau mai mulţi oameni. Pînă acum ar fi trebuit să capete vreun semn de la Hears Good.

Se împiedică şi căzu cu faţa într-un tufiş de spini. Se ridică, înjurînd. În clipa aceea, îi înjură în gînd pe toţi bărbaţii. Îi ura pe toţi bărbaţii, aşa cum ura şi vorbăria lor searbădă despre război; îi ura pe toţi aceşti oameni care luaseră ostatic un copil şi îl amestecară în problema unui război pe cale de a se declanşa. Îi ura pe toţi minerii care, în timp ce cînta, o măsurau cu privirea din cap pînă-n picioare. Dar cel mai tare îl ura pe 'Ring, pentru că...

De fapt nu prea ştia de ce-l ura, dar îl ura. Îl ura şi pe tatăl ei că fusese atît de aproape de ea şi, totuşi, nu-i venise în ajutor. De ce plecase Hears Good? Ca să-i aducă pe tatăl ei şi pe ceilalţi?

Mergea atît de atentă şi adîncită în gînduri, încît fu surprinsă cînd un braţ puternic, venit de undeva din noapte, o cuprinse de după mijloc şi un alt braţ îi acoperi gura cu palma. Această întîmplare stîrni în ea o reacţie spontană. Se simţea ca un butoi de pulbere pe care cineva trebuia doar să-l aprindă. Îi reveni întreaga energie şi începu să lovească, să zgîrie şi să se bată, reuşind să-şi înfigă dinţii în palma care-i acoperea gura.

– Sînt eu, spuse Montgomery, rîzînd. Nu mă recunoşti?

Deşi vorbele lui erau menite să o liniştească, ele avură un efect contrar. Îndată ce-i dădu drumul, pentru oă îi durea locul unde-l muşcase, în palmă, ea începu să ţipe la el:

– N-am nevoie de tine. Te urăsc. Pleacă de aici, continuă ea, încercînd să se zbată în mîinile lui şi lovindu-l cu călcîiele în spate şi cu capul în piept.

El o prinse cu braţele, ca într-un cleşte, imobilizînd-o. Asta a împiedicat-o să se mai agite şi să mai zgîrie, dar călcîiele nu mai conteneau să-i tragă şuturi în spate; el fu nevoit să o întindă pe jos şi să-şi pună un picior peste picioarele ei.

– Gata, liniştel zise el calm, în timp ce-şi ştergea sudoarea de pe faţă. Gata, acum eşti în siguranţă.

– În siguranţă? răcni ea în urechea lui. Eram mai în siguranţă înainte de-a veni tu, aveam drept companie toţi leii de pe munţi. De ce nu dormi? Şi eu care credeam că ţi-am dat o porţie care să ucidă un om!

– N-a fost destul, după cum vezi. Gata, acum încetează, zise el, în timp ce ea se pregătea să-l muşte iar. El îşi apropie obrazul cu perciuni lungi de obrazul ei fin şi adăugă: Acum sînt cu tine. Eşti iar în siguranţă.

Maddie încetă să se mai împotrivească, pentru că aşa trebuia, pentru că el o imobilizase şi ea nu se mai putea mişca; cu toate astea, furia o mai răscolea încă.

– Ia piciorul de pe mine! Pleacă şi lasă-mă în pace! N-am nevoie de tine.

El nu se mişcă, ba dimpotrivă, o ţintui şi mai tare locului.

– Ba da, ai nevoie de mine. Spune-mi ce s-a întîmplat. Spune-mi unde ai fost, de ce ai plecat şice-ai făcut.

Îşi dădea bine seama că nu-i putea spune nimic,

chiar dacă ar fi apărut Hears Good şi nu el.

– Nu pot să-ţi spun, îi răspunse ea înfuriată, dar ceva din vocea ei o dădu de gol. Nici măcar tatălui meu nu-i pot spune nimic. La aceste vorbe, lacrimile începură să-i curg pe obraji. Încercă să-şi înghită plînsul, dar nu reuşi. Încercă să-şi recapete vehemenţa, dar nu reuşi nici asta. La drept vorbind, era bucuroasă că era în preajma ei o fiinţă umană. Se retrase în sine şi tăcu. Apoi zise: Nu pot spune nimănui, dar absolut nimănui, zise, izbucnind în hohote de plîns.

'Ring o luă în braţe şi o strînse la piept, proptind-o de trunchiul unui pom, legănînd-o ca pe un copil.

– Hai, iubito, plîngi, plîngi cît vrei. E bine cînd poţi să plîngi.

De cînd Laurel fusese răpită, Maddie nu mai avusese timp să plîngă. Fusese foarte curajoasă şi puternică, spunîndu-şi că nu face decît ceea ce trebuie. Dar motivul era că mai spera că Laurel avea să se întoarcă şi că totul va intra, din nou, în normal. Dar, după ceea ce se întîmplase, aproape că-şi pierduse speranţa.

'Ring o mîngîie pe cap, ţinînd-o strîns în braţe şi ocrotind-o. El îi spusese că acum era în siguranţă, dar important era ca ea să se simtă în siguranţă. În clipa în care se linişti, îi fu recunoscătoare că nu se supărase pe ea cînd îl drogase iar cu opiu, numai pentru a-l opri să vină după ea. Încercă să se dezlipească de el, pentru că se simţea foarte stînjenită. I se aşeză pe genunchi.

– Îmi pare rău, căpitane, nu plîng prea des.

El îi aranjă o şuviţă de păr după ureche şi-i întinse batista lui curată. Maddie era bucuroasă că întunericul nopţii îi ascundea roşeaţa din obraji. Cămaşa şi jacheta lui erau ude de lacrimile ei.

Îşi suflă nasul, iar zgomotul pe care-l făcu, departe de a fi cel al unei doamne, o stînjeni şi mai tare.

– Eu... se bîlbîi ea, neştiind ce să zică. De obicei, mă stăpînesc mai bine. Se pregătea să se dea jos din poala lui, dar el o trase la piept, strîngînd-o şi mai tare în braţele lui.

Ea mai încercă, fără prea mare convingere, să se smulgă din îmbrăţişarea lui, iar lui nu-i trebui un efort prea mare s-o liniştească. Dincolo de obrazul proptit de pieptul lui, inima lui Montgomery bătea liniştit; ea stătea lipită de el, rugîndu-se să o întrebe din nou unde fusese.

– Bănuiesc că n-ai văzut prea multe femei plîngînd în faţa ta, nu-i aşa, căpitane? Îmi imaginez că majoritatea femeilor se străduiesc să-ţi arate doar calităţile. Nici nu s-ar putea să nu-i arăţi căpitanului Montgomery decît calităţile.

Făcuse intenţionat ca vorbele ei să pară puţin cam ironice; ar fi făcut orice să nu se mai simtă aşa de stînjenită, dar el nu scoase nici un cuvînt, pînă cînd ea nu-şi consumă întreaga părere de rău asupra vinovăţiei ei. Apoi se potoli, nu mai zise nimic, ascultînd cum îi bate inima şi încercînd să se gîndească doar la Laurel.

– De fapt, zise el în şoaptă, am ţinut-o tot aşa în braţe, pe sora mea Ardis, după moartea lui Davy.

Maddie nu mai zise nimic, lăsîndu-l să povestească tot ce-şi amintea. Nu voia să se mişte din braţele lui, nu voia să se dezlipească de el şi, gîndindu-se la povestea lui, şi-o scoase pe Laurel din minte.

– Cine era Davy?

– Davy era fiul unei femei care lucra la noi în casă. Bărbatul ei fusese ucis înainte ca Davy să se nască, aşa că noi am fost familia ei, mai ales că eram aşa de

mulţi fraţi. Mereu e ceva de făcut într-o casă aşa de mare. Sora mea, Ardis, s-a născut la două zile după Davy şi era firesc să-i fi pus pe amîndoi în acelaşi pat. Ei se jucau şi dormeau împreună; au învăţat chiar să facă primii paşi împreună. Îşi pironi ochii în întunericul nopţii şi şopti. Mă gîndesc şi acum ce mult fuseseră împreună, dar, cum mama năştea cîte un copil, în fiecare an, toţi erau mulţumiţi că cel puţin pe doi dintre ei nu trebuia să-i supravegheze nimeni, tot timpul. Fiind cel mai mare, eu eram mereu înconjurat de o liotă de puştani, aşa că eram bucuros că cei doi nu îngroşau grămada.

Respiră adînc, apoi continuă, jucîndu-se cu mîna prin părul ei:

– Acum trei ani, cînd Ardis avea şaptesprezece ani, am primit o scrisoare de la ea prin care mă invita să vin acasă, deoarece se mărita cu Davy. În ceea ce privea căsătoria lor, nu era ceva ciudat, căci nu-mi amintesc să-i fi văzut vreodată despărţiţi unul de altul. Ar fi trebuit să-i vezi, parcă trăiau doar pentru ei; vorbeau mereu unul despre celălalt; iar cînd cineva li se adresa, nu ştiau ce să spună. Mi-a făcut multă plăcere cînd Ardis m-a invitat la nuntă, căci, ca să fiu sincer, nu cred că mai avea alţi prieteni în afară de Davy.

– Şi te-ai dus?

– Desigur. Am ajuns în Warbrooke cu trei zile înainte de data căsătoriei. Mama era foarte emoţionată şi stînjenită din cauză că Ardis era prima din familie care se căsătorea. Ardis era cea mai liniştită din tot clanul nostru. Singura dată cînd s-a manifestat mai agitată şi mai nervoasă a fost atunci cînd mama a rugat-o să nu se vadă cu Davy, în ziua de dinaintea căsătoriei. Nu cred că ei se mai despărţiseră vreodată, mai mult de o

oră, aşa că nu le-a prea convenit să nu se vadă atîta vreme. Dacă ar fi fost după ea, ar fi renunţat la nuntă numai ca să nu se despartă de Davy atîta timp.

El se opri o clipă, apoi continuă.

– Nici lui Dany nu i-a surîs ideea de a se despărţi de Ardis. El nu putea zice nimic; niciodată nu obiectase la nimic, dar cred că ăsta a fost motivul pentru care s-a dus singur, cu barca, spre Insula Fantomelor.

– Insula Fantomelor?

– Da, Warbrooke se află la capătul unei peninsule, iar prin împrejurimi sînt multe insule. Insula Fantomelor este bîntuită de doi bărbaţi, dintre care unul poartă pe faţă o mască neagră. Băieţii le duc adesea acolo pe fete, ca să le sperie.

– Ai fost şi tu acolo?

– Nu, n-am fost.

Se opri o clipă, continuînd s-o mîngîie pe păr.

– Şi ce s-a întîmplat cu Davy?

– Nu ştiu. Nu s-a mai întors niciodată. Cînd nu a apărut la nuntă, ne-am imaginat că s-a întîmplat ceva. Nu era în firea lui Davy să o tachineze pe Ardis. Am început să-l căutăm. Fratele meu, Jannie, a găsit barca lui prinsă în stufărişul de la capătul Insulei Fantomelor, dar nici urmă de Davy.

– Cum a primit Ardis vestea?

– Foarte liniştită. Toţi din jurul ei plîngeau, nu dormeau, sau dormeau iepureşte, căutîndu-l cu rîndul. Ardis era calmă şi potolită, nu scotea nici un cuvînt. În a treia zi de la presupusa nuntă, trupul lui Davy a fost împins de apă, la mal.

– Ce i se întîmplase?

– Nu o să ştim niciodată. După trei zile de stat în apă, trupul i se deformase şi i se umflase, iar peştii...

– Înţeleg. Ce s-a întîmplat cu Ardis? Nici atunci nu a plîns?

– Nu, nu atunci. Mama s-a dus să-i dea vestea, pe care a primit-o foarte normal. Toţi erau şocaţi, adică pînă a doua zi, la micul dejun, cînd Ardis nu-şi mai dezlipea ochii de la fereastră. Cineva a întrebat-o la ce se uită şi ea a răspuns că nu poate înţelege ce-l poate face pe Davy să întîrzie atît.

– Vai, ce tragedie!

– Da, aşa a fost. Nimeni nu ştia ce să facă. Timp de două zile am mers cu toţii în vîrful picioarelor prin casă, de teamă ca Ardis să nu înnebunească. Îmi dădeam seama că nu-i voiau decît binele, ocrotind-o atît, dar eu petrecusem cîţiva ani în armată şi văzusem o grămadă de lucruri.

– Adică ce?

– Lucruri despre care nu doresc să-mi aduc aminte, darămite să vorbesc despre ele. Am văzut bărbaţi şi femei care se purtaseră îngrozitor cu oamenii pe care-i iubeau, pretinzînd că sînt nevinovaţi.

– Şi tu ce-ai făcut? întrebă ea şi înţelese, în acelaşi timp, că el fusese cel care-i venise în ajutor lui Ardis.

– Am dus-o să vadă cadavrul lui Davy.

– Trupul acela mîncat de peşti? întrebă ea, întorcîndu-se spre el.

– Da, speram să-i creez un şoc, confruntînd-o cu realitatea.

– Şi ai reuşit?

– Nu. Privea cadavrul fără să-l vadă. Mi-a spus doar că trebuia să se întoarcă acasă, ca să-l aştepte pe Davy să vină din Insula Fantomelor. Respiră adînc, apoi continuă: Familia mea era destul de supărată cînd ne-am întors acasă. Credeau că Ardis trebuia să stea în

pat. A fost o scenă îngrozitoare: toţi erau împotriva mea, coalizîndu-se cu ea. Ţi-ai fi putut imagina că sînt un monstru care vrea răul propriei sale surori.

Maddie îl simţea încă rănit de acela momente din trecut.

– În cele din urmă, mama m-a întrebat ce aveam de gînd să fac cu Ardis. I-am răspuns că aveam de gînd să mergem împreună la Insula Fantomelor, doar ea şi cu mine. Mama ne-a pregătit de mîncare, ne-a dat pături şi, împotriva tuturor, am duş-o pe Ardis cu barca pînă acolo.

– Ce i-ai spus?

– La început, n-am ce să-i spun, dar, de fiecare dată cînd pomenea de Davy, îi spuneam că murise. Ea nu auzea ce-i spuneam. Se comporta ca de obicei, doar că privea în gol, fără să vadă nimic. A treia zi, n-am mai putut suporta privirea asta a ei. Ea mi-a spus ceva despre Davy, eu am apucat-o de mîini şi am smucit-o, urlînd la ea şi spunîndu-i că Davy era mort şi că nu avea să se mai întoarcă vreodată.

El o strînse pe Maddie şi mai tare în braţe.

– Ardis a început să se smucească atît de tare, cum nu mai făcuse niciodată. Nu ştiam ce avea de gînd să facă, în caz că-mi scăpa, dar eu n-am lăsat-o. Am încercat să-mi apăr faţa de unghiile ei şi să mă feresc de loviturile ei de picior. I-am imobilizat picioarele şi i-am scos pantofii.

Maddie ridică ochii spre el, nedezlipindu-şi capul de pe pieptul lui.

– Nu ştiu cît timp s-a luptat cu mine, dar ştiu că a durat destul. Apoi cred că a obosit, aşa că şi eu am slăbit strînsoarea, iar ea a zbughit-o ca un spiriduş. Am fugit după ea, dar mi-a fost imposibil s-o găsesc. Cred

că mi se atrofiaseră simţurile, căci nu am auzit-o cînd s-a strecurat pe lîngă mine şi m-a lovit cu ceva. M-a lovit destul de tare ca să mă ameţească cîteva minute.

– Şi ce-a făcut? întrebă Maddie, plină de compasiune pentru tînăra fată.

– Cred că a vrut să se înece, căci a pornit-o înot spre insula principală. Cu greu am descoperit-o, pentru că, între timp, ea ajunsese departe; nu ştiam dacă ceea ce vedeam era capul ei sau capul unui homar. Totuşi, m-am luat după ea. Ea avea o conformaţie robustă, înota destul de repede şi nu eram sigur că o puteam ajunge.

– Dar ai ajuns-o, nu?

– Da, am reuşit, dar cînd a început să se zbată iar cu mine, am sărit la ea, am prins-o de bărbie, i-am dat un pumn zdravăn şi am pornit îndărăt, tîrînd-o după mine. Îngheţasem amîndoi şi ştiam că n-aveam timp să fac focul, aşa că ne-am despuiat amîndoi; apoi am luat-o în braţe, am înfăşurat-o în pături şi am încercat să ne încălzim.

– Şi-atunci a început să plîngă, zise Maddie, abia şoptind.

O clipă, el nu mai zise nimic, apoi continuă:

– Cînd s-a trezit, vorbea atît de încet că abia o puteam înţelege. Mi-a spus că ea şi cu Davy au hotărît să aştepte pînă se căsătoresc şi abia apoi să facă dragoste. Mi-a spus că ştiau atît de multe lucruri unul despre altul, încît lucrul acesta mai putea aştepta. Mi-a spus că îşi imaginase că, dacă va sta vreodată goală, în braţele vreunui bărbat, acela va fi Davy şi nu unul dintre fraţii ei şi, culmea, cel mai urît.

Maddie nu-l mai privea căci ştia că avea ochii plini de lacrimi; se simţea un tremur în vocea lui.

– Şi atunci, Ardis a început să plîngă şi nu s-a mai oprit o zi şi-o noapte. Am făcut focul şi ne-am uscat hainele, ne-am îmbrăcat, iar ea tot mai plîngea. Nu a vrut să mănînce decît un pic de homar. Ea...

El se opri brusc; Maddie îşi dădu seama că nu mai era în stare să vorbească. Îşi ridică braţul şi-l încolăci în jurul gîtului lui şi-l trase, protector, către ea.

– Îmi pare tare, tare rău.

11

Stătură astfel o bună bucată de vreme. Aşadar, acesta era rigidul, perfectul Montgomery. Acesta era omul care lăsa impresia că poate face orice. Acesta era bărbatul care le spunea oamenilor ce şi cum să facă.

Îl mîngîie pe cap şi-l ţinu la pieptul ei, gîndindu-se că niciodată nu se apropiase atît de mult, sufleteşte, de un bărbat. Cît timp călătorise cu John, reuşise să păstreze o anumită distanţă între ea şi ceilalţi oameni. Faţă de alţii era uşor să te pretinzi ducesă, dar în faţa acestui om nu putea ascunde nimic.

– Ce-i asta? întrebă el, luîndu-i mîna într-a lui.

Era inelul lui Laurel pe care şi-l pusese în deget de cînd îl primise.

– Nimic, zise ea, retrăgîndu-şi mîna.

– Eu pot să-ţi povestesc cît de mult despre mine, în schimb, tu nu poţi, nu?

Dorea să-l contrazică, să i se împotrivească şi să-i explice că avea motive serioase, pentru care nu putea să-i vorbească mai mult, dar tăcu. Maddie îşi aminti că cei ce-o răpiseră pe Laurel erau supăraţi pe faptul că cineva o urmărea în permanenţă.

I se dădu jos din poală.

– Ţi-am spus, de nenumărate ori, căpitane, că nu doresc să stai în preajma mea şi că nu am nevoie de tine. Acum, dacă nu te superi, am s-o pornesc spre tabără.

El se ridică şi o prinse de mînă.

– Dacă n-ai băgat încă de seamă, te anunţ că e noapte, că eşti obosită şi că ai nevoie de odihnă. O să petrecem noaptea aici.

Să-şi petreacă noaptea cu el? Una era să doarmă alături, în acelaşi cort, şi cu totul altceva să doarmă alături de el, în aer liber.

– Nu, eu cobor spre tabără.

– Ba nu, zise el, prinzînd-o iar de mînă.

Ea se smulse tărăşi.

– Nu, îmi pare rău, dar eu voi pleca spre tabără, chiar acum. Tu mai poţi rămîne, dacă eşti obosit, asta-i treaba ta, n-am să-ţi dictez eu ce să faci. Eşti, te rog, amabil să te dai la o parte din calea mea?

El rămase neclintit şi spuse calm:

– Tot nu ai de gînd să-mi spui ce te frămîntă?

– N-am nimic de spus, căpitane, răspunse ea, de-abia ghicindu-l prin întuneric.

– Cînd te întîlneşti din nou cu el?

– Peste trei zile, zise ea, fără să-şi dea seama.

Părea însă că el se gîndeşte la ceva.

– N-aş vrea să te întorci în tabără, în noaptea asta. Ceva e în neregulă acolo. Se întîmplă ceva cu oamenii tăi, nu ştiu cu care anume.

– E vorba de Edith? întrebă Maddie, nerăbdătoare. Întotdeauna, cînd ceva nu e în regulă, Edith e de vină.

– Toby încearcă să afle tot ce poate, dar, între timp, nu vreau să te apropii de tabără, te rog.

– Aşadar, vrei să petrecem noaptea în pădure, singuri? Spune-mi, căpitane, nu cumva doreşti să dormim pe acelaşi pled?

– Să fiu sincer, domnişoară Worth, nu mi-a trecut aşa ceva prin minte. Întotdeauna gîndeşti aşa carnal, sau te provoacă prezenţa mea?

– Las-o baltă, zise ea, uitîndu-se fix spre poala muntelui. Îl auzi pe 'Ring apropiindu-se de calul său, nemaiîncercînd s-o reţină. Putea să plece. La naiba, el ştia teribil de bine să umble fără să facă zgomot. Se întrebă unde putea fi Hears Good şi dacă ar fi fost impresionat de dexteritatea acestui tînăr. Probabil că nu, căci pe el nu-l prea impresiona nimic din comportamentul albilor.

– Vai, căpitane, ce surpriză să te regăsesc aici, deşi, ca să fiu sinceră, ştiam că o să reapari; nu s-ar zice că am avut partea mea de intimitate de cînd ne-am cunoscut.

– Vreau să-ţi arăt ceva, zise el, luînd-o de mînă, iar ea simţi îndată ceva greu, ataşat la încheietura mîinii.

– O brăţară? Îi oferea o brăţară, aşa, în puterea nopţii?

Cînd îi dădu drumul, realiză că era cu mult mai grea decît se aşteptase şi că clincănea.

– Ce Dumnezeu... Se opri, înţelegînd ce era, de fapt.

Cătuşe! Avea cătuşe la el. Îşi smuci braţul şi-şi dădu seama că nu erau mai mult de doi metri între ei.

– Dă-mi drumul, zise ea printre dinţi.

– Mîine dimineaţă, desigur. Acum, însă, trebuie să dorm şi să mă odihnesc şi, cum te agiţi atît, ai putea pleca, în timp ce eu dorm.

Era atît de furioasă, încît nu mai avea puterea să vorbească.

– Hai, zise el de parcă nu se întîmplase nimic; odată cu mişcările braţului lui, se mişca şi braţul ei.

Ea rămase locului.

– Ei, hai odată, doar n-ai de gînd să te bosumfli doar pentru atît. Trebuia să-ţi fi dat seama că n-aveam încotro. Nu pot avea grijă de tine cînd dorm şi nici nu pot să te las să cobori, singură, muntele. Sînt sigur că înţelegi corect ce-ţi spun.

Înghiţi în sec şi spuse, fără vlagă:

– Dă-mi drumul.

– Ei, fir-ar să fie! exclamă el, ajuns la capătul răbdării. O luă în braţe şi o duse pe sus, acolo unde aşteptau caii.

De data asta nu i se împotrivi. Ştia din experienţă, că n-avea sens să se lupte, dar rămase inertă, atîrnînd greu, ca o buturugă, în braţele lui.

Cînd ajunse lîngă cal, o lăsă jos şi începu să deshame animalul. Ori de cîte ori făcea vreo mişcare, lanţul zornăia şi braţul i se ridica necontenit.

– Consider această situaţie de neimaginat, zise ea, pe tonul cel mai calm de care era în stare. Nu mai pot accepta aşa ceva. El scoase şaua şi se duse să se aşeze pe un ciot, trăgînd-o pe Maddie după el.

– Nu-i nimic, o să te obişnuieşti. Apoi se întoarse spre ea şi zise: Ştii, n-am vrut să ajung pînă aici; m-am gîndit mult pînă s-o fac. Dacă erai o femeie de înţeles, am fi putut discuta; dar a vorbi cu tine e ca şi cum aş vorbi cu calul meu. Aşadar, am să mă port cu tine ca şi cu el: pe el îl dresez; aşa voi face şi cu tine.

Tu vorbeşti despre înţelegere? Tu, care tratezi o femeie despre care aproape că nu ştii nimic, ca şi pe

calul tău? Tu vorbeşti de înţelegere? Cu cine? se gîndi ea.

– Eu nu sînt calul tău, zise ea calmă, cu voce tare. N-ai dreptul să mă priponeşti ca pe un cal.

Montgomery frecă cu iarbă, spatele aburind al calului.

– Crede-mă, n-am vrut să fac asta; n-am avut altă soluţie. N-ai de gînd să dormi puţin? Eu sînt zdrobit de oboseală. Nu ştiu cum de mai rezişti. Probabil că te-ai obişnuit să nu dormi noaptea, de pe vremea cînd făceai turnee în Europa. Pe ce parte vrei să dormi, pe dreapta sau pe stînga?

– Vreau să dorm singură, zise ea, pe un ton certăreţ.

– Îmi dau toată silinţa să te fac să te simţi cît mai comod, deşi lanţul ăsta nu permite prea multă libertate de mişcare, zise el, trăgînd-o spre calul ei, ca să-i scoată şaua.

– Am nevoie de cîteva momente de intimitate.

– Bine, dar o să te întorci aici şi o să mă laşi să-ţi pun cătuşele din nou?

– Desigur.

Putu desluşi, cu uşurinţă, albul dinţilor lui cînd îi zîmbi în întuneric.

– Cîteodată, am sentimentul că de-abia m-am născut; dar, dacă tot n-am învăţat nimic pînă acum, măcar de acum încolo voi şti că nu trebuie să am deloc încredere în tine. Haf în tufişul de colo şi-ţi promit că nu mă uit la tine.

Maddie scrîşni din dinţi.

– M-am răzgîndit, zise ea.

– Treaba ta, dar noaptea e lungă. Care pled îl vrei?

Ea smulse pledul cel mai apropiat, gîndindu-se cum, cu cîteva minute în urmă, simţise atîta compasiune pentru omul acesta. Încercă să se aşeze cît mai departe de el; după numai cîţiva paşi, lanţul o trase înapoi. Că era legată de el sau de un pom, era acelaşi lucru. Nu se puteau mişca decît împreună.

– O, scuză-mă, zise ea, pe un ton în care se simţea ironia. Am uitat că acum dispun de şi mai puţină libertate decît atunci cînd ne-am cunoscut. Acum nu mai pot nici măcar să merg sau să dorm unde vreau.

– Poate că tu n-ai nevoie să rămîi cîteva clipe, singură, în intimitate, dar eu am.

– Te aştept lîngă cal, zise ea, în grabă.

El chicoti.

– Nu prea cred că poţi. Pudoarea ta va trebui să facă faţă unui şoc.

Se întoarse cu spatele la ea. Şi-ar fi încrucişat braţele peste piept, dar avea nevoie de ambele mîini pentru asta; cînd se duse lîngă pom, ca să-şi facă nevoile, el o tîrî după el. Aşa constată că braţul ei drept era legat de braţul lui stîng, lucru care-i permitea să-şi folosească dreapta cu mult mai multă uşurinţă.

– Ei, acum mă simt mai bine, zise el, repede.

– Nu mă interesează.

– Chiar ai de gînd să fii supărată pe mine toată noaptea?

– Toată noaptea? Dacă te interesează, căpitane, am de gînd să fiu supărată pe tine toată viaţa. Nu face parte din concepţiile tale faptul că eu sînt o fiinţă liberă şi că am preferinţele şi dorinţele mele, că am şi eu tot atîta drept la libertate, cît şi tine?

– Ba da, însă n-ai dreptul să te sinucizi şi să te duci acolo unde ţi-am spus să nu te duci.

– Eu, personal, nu sînt în pericol.

– Înţeleg, dar atunci cine e în pericol?

– Tu! Dar, după afirmaţia asta, se bătu cu palma peste gură.

– Interesant! Foarte interesant! Aşadar, toată vînzoleala ta de colo-colo a fost ca să mă aperi pe mine, nu? Ţii aşa de mult la mine, încît ţi-ai risti viaţa ca să mă aperi.

– Nu, n-am spus asta, dar... Nu putea să-i dea nici un fel de explicaţie.

– Hai mai bine să dormim. Eşti aşa de obosită, încît ai început să te încurci în propriile tale minciuni.

Se aşeză pe o parte, astfel încît să nu fie smucită la fiecare mişcare a lui; dar cînd Ring întinse pledurile pe jos, lucrul acesta se dovedi cu totul nefolositor.

– Îmi pare rău, dar ăsta-i tot spaţiul liber care poate să existe între noi. Va trebui să dormim cu braţele întinse, ca şi cum am fi răstigniţi.

– Ce ridicol! Îmi dai drumul dacă jur că nu fug? Voi dormi foarte aproape de tine, ca să poţi auzi orice zgomot pe care l-aş face, dar, te rog, eliberează-mi încheietura, cătuşele sînt prea grele şi mă doare mîna.

Se întoarse spre ea şi, pentru o clipă, crezu că l-a convins, dar el oftă.

– Aş vrea, dar nu pot. Pe ce parte preferi să dormi?

Ea zăngăni lanţul în timp ce se ridică în picioare şi se îndreptă spre pătura din stînga, apoi se întinse cu braţul îndreptat spre el.

– Crede-mă, începu el... voiam să spun...

Dar ea nu se uită înspre el, ci spre stelele de pe cer.

El stătea lungit pe pătură, doar la cîţiva paşi de ea.

Dintr-o dată, îşi dădu seama de situaţia în care se aflau. Cînd el stătea pe spate, ca şi ea, braţul lui îi venea peste piept, ca şi ei, de altfel. Cum păturile lor erau la o oarecare distanţă una de alta, era nevoie să se întindă. Oricum, poziţia în care stăteau era destul de incomodă. Dar, cu toate astea, ea jură să nu scoată nici un cuvînt şi să îndure pînă la capăt.

– Nu crezi că am putea schimba locurile? Ar fi cu mult mai comod.

– Din punctul meu de vedere, căpitane, eu mă simt tot atît de comod pe cît s-ar simţi orice prizonier.

– A, înţeleg, n-ai de gînd să schimbăm locurile, chiar dacă va fi să suferi toată noaptea, nu?

Ea nu-i răspunse, ci continuă să privească stelele, crispată de furie. De-abia avu timp să-şi dea seama că trupul lui imens se afla deasupra ei, acoperind-o. Din instinct, începu să lovească şi să se zbată.

– Nu poţi sta liniştită nici o clipă? întrebă el, exasperat. Pur şi simplu încerc să trec pe partea cealaltă. Dacă tot te plîngi tot timpul că te bruschez şi dacă tot nu vrei, cu nici un chip, să-ţi schimbi poziţia, n-aveam altă soluţie.

Trecu, rostogolindu-se peste ea, apoi rămase nemişcat.

– Pardon, zise el, întinzînd mîna peste ea ca să-şi ia pledul; braţul lui îi atinse sînii, iar el se opri o clipă, uitîndu-se la ea. Maddie îşi ţinu răsuflarea crezînd că are de gînd să o sărute, dar el spuse, în şoaptă:

– Scuză-mă! Apoi se mişcă cu grijă, ca să n-o lovească iar.

Blestemă în toate limbile pe care le cunoştea şi

încercă să-şi încrucişeze mîinile pe piept, dar asta îl făcu pe Montgomery să-şi pună iar mîna pe sînii ei. Ea îi zvîrli braţul cît colo, de parcă ar fi fost ceva oribil.

– Ar trebui să mă gîndesc bine şi să aflu ce sînt, de fapt: un tip care violează femei sau unul căruia nu-i pasă deloc de ele. Noapte bună, doamnă.

Maddie deschise gura, vrînd să întrebe la ce se referise, dar o închise la loc, hotărîtă să nu-l mai întrebe nimic. Se acoperi cu cele două pături subţiri şi închise ochii. Credea oare că va putea adormi? Era îngrijorată din pricina lui Laurel, era legată cu un lanţ de un idiot, îi era frig, foame, corsetul o strîngea îngrozitor şi băşica udului îi era plină.

Cînd îi auzi respiraţia regulată, semn de somn profund, ea se întoarse şi-l fluieră. Cum de putea să doarmă? Indiferent de ceea ce s-ar întîmpla, indiferent cît de îngrozitor ar fi, bărbaţii nu-şi pierd nici poftele, nici somnul. Pune-i sub nas unui bărbat o strachină de mîncare şi o s-o mănînce. Fă-l să stea culcat, în secunda următoare adoarme, sau, dacă-i în preajma unei femei, îşi face de lucru cu nasturii de la bluza ei.

Se întoarse să-l privească aşa cum stătea cu faţa în sus; în jurul lui era un adevărat arsenal de arme, toate gata de atac. Se întrebă dacă putea să-i sustragă pistolul. L-ar ameninţa, făcîndu-l să-i dea drumul. Întinse uşurel mîna spre el.

– De ce nu te relaxezi? De ce nu dormi? Încetează să te joci de-a indienii.

Fu aşa de surprinsă de vocea lui, încît tresări.

– Credeam că dormi.

– Normal. Şi ce-i rău în asta? Şi-apoi, tot nu-ţi place

să stai aici, lîngă mine.

– Nu-mi place să fiu ţinută-n lanţ, asta-i tot.

– Bine că mi-ai spus. Hai, culcă-te. În curînd, se va lumina de ziuă şi am să-ţi scot chestia aia de la mînă. Nici mie nu-mi pică teribil de bine. Parcă aş sta pe un cactus.

– Bine. Aşa-ţi trebuie. Sper că nu mai ai pretenţia să-ţi scot ghimpii, ca rîndul trecut.

– Vrei să-ţi spun o poveste ca să adormi? Sau vrei să-ţi cînt un cîntec de leagăn?

– Cu vocea aia a ta? Mai degrabă aş asculta un cor de broaşte.

– Tu, însă, ai putea să-mi cînţi, zise el, cu blîndeţe, mi-ar plăcea.

– Desigur, gama, zise ea repede.

El tăcu atît de mult, încît ea se întoarse spre el să-l privească.

– Eşti rea. Mi-aş risca chiar viaţa, numai ca să-mi acorzi această plăcere. Tu eşti ca o sirenă, ca o zînă a apelor, mi-aş dori să-mi cînţi pînă la moartea mea, sau a ta, dacă ai pleca cumva fără mine. Ştii, Maddie, asta-i problema.

Supărarea i se risipi în mare parte, iar muşchii începură să i se relaxeze.

– Chiar îţi place cum cînt? Nu mai zici că sînt o *cîntăreaţă ambulantă*?

– Îmi pare tare rău că am spus aşa ceva, merit să fiu pedepsit, pentru asta. Ştii, Maddie, cu vocea ta ai putea învia şi morţii.

Ea se întoarse pe o parte şi-l privi.

– Aşa să fie? A început să-ţi placă opera?

– Ştiu şi eu? poate, zise el, întorcîndu-se puţin spre ea. Mă refer la operă, în general. Dar nu despre asta era vorba, ci despre vocea ta, care-mi place, în special. N-am preferinţe pentru ceea ce cînţi. Poţi cînta orice, ascult şi tratatele de la Lancaster, dacă le citeşti, cîntîndu-le.

– Cîndva am cîntat şi cîntece populare, şi mi s-a spus că mă descurc destul de bine.

– Bine? spuse el pufnind pe nări. Mă tem că Dumnezeu s-ar putea să-ţi ceară să părăseşti acest pămînt şi să-i dirijezi corul lui de îngeri.

– Chiar aşa? Adică, vreau să te întreb, cum de-ţi vine să zici astfel de lucruri? Mai sînt şi alţi cîntăreţi, n-au murit cu toţii ca să rămîn doar eu. Mai e şi Adelina Patti, care vine săptămîna asta la New York. Zicînd asta, vocea ei scăzu cu un semiton.

– Ţi-am spus că nu am auzit-o cîntînd.

– Da, parcă.

– Ei bine, pot să spun că vocea ei nu m-ar face niciodată să vreau să cînte doar pentru mine.

Maddie îi zîmbi mulţumită, dar dintr-o dată, zîmbetul îi încremeni.

– S-o vrei doar pentru tine? Ce vrei să spui cu asta? Adică vocea mea te face... să mă vrei doar pentru tine?

– Desigur. Şi tu ştii bine asta, ştii că-mi place să mă învîrt în jurul tău, şi să ucid un monstru pentru tine, ca astfel, impresionîndu-te, să cînţi numai petru mine.

– A, da, asta era.

– Pari foarte nemulţumită. Credeai că am spus altceva?

– Nu, bineînţeles că nu. Chiar ai vrut să spui altceva? Nu. Deci nici eu nu puteam să mă gîndesc la altceva. Cred că am înţeles exact ce trebuia.

– Bine, sînt mulţumit că măcar o dată m-ai înţeles şi

tu cum trebuie. Acum sîntem chit; ţi-am dat replica pe care o meritai, la propunerea ta de a-mi cînta gama. Ce vrei? Nu sînt în stare de altceva. Merită să-ţi rişti plăcerea pe altarul certitudinii, zise el, căscînd. Oricît de mult mi-ar plăcea să vorbesc cu tine, hai, totuşi, să dormim. Noapte bună, îngeraşule.

Maddie era cît pe-aci să sară cu gura că o numise astfel, dar se stăpîni. Mai era încă supărată pe el, dar cuvintele lui înflăcărate, despre felul în care cîntă, îi topiseră în mare parte, supărarea şi o mai liniştiră. Închise ochii şi în cîteva clipe, adormi.

'Ring se întoarse pe o parte fără să mişte lanţul şi începu s-o privească. Nu se putu abţine să nu zîmbească. Era, pe drept cuvînt, imposibilă, dar şi cea mai straşnică femeie pe care o întîlnise vreodată. Dacă o dorea? Nimeni pe lume nu dorise atît de mult o femeie aşa cum dorea el pe ea. Dar nu era încă pregătită, căci de-abia începuse să vadă în el o fiinţă umană. Trebuia să aibă ochi doar pentru el, nu pentru alt bărbat. De fapt, asta-şi dorea: s-o facă şi pe ea să-l dorească tot atît de mult cum o dorea şi el. O dorea în toate ipostazele în care un bărbat şi-ar putea dori o femeie, dar dorea acelaşi lucru şi din partea ei.

Îi zîmbi în întuneric. Trebuie să mă vezi aşa cum sînt, ca bărbat, se gîndi. Trebuie neapărat să-mi acorzi şi mie o parte din pasiunea pe care o ai pentru muzică. Întinse mîna şi-i atinse vîrful degetelor. Ea îşi împleti degetele cu ale lui, continuînd să doarmă, ca un copil.

– Maddie, trezeşte-te, zise 'Ring, cu blîndeţe

Ea deschise ochii încetişor, zîmbind că-l vede alături.

– Bună dimineaţa, zise ea, dar el îi astupă gura lipindu-şi buzele de ale ei. Rămase uluită o clipă, apoi închise ochii. Buzele lui se mişcau întruna în jurul gurii ei, dar nu o sărutau, ziceau ceva:

– Vine cineva. Te rog, ascultă-mă. Te rog, nu face vreo prostie. Fă doar ce-ţi spun .

Ea dădea din cap la ce-i spunea dar, de fapt, nu voia decît s-o mai sărute. Simţi că auzul lui se încordase asupra zgomotului ce venea din pădure. Era devreme şi lumina era crudă şi rece.

Iute, dintr-o mişcare, o prinse în braţe şi o vîrî cît mai tare sub el, acoperind-o cu trupul lui. Ştia că făcea aşa ca s-o protejeze căci, în clipa în care se aruncase asupra ei, ascunsese şi pistolul lîngă ea. Cu cealaltă mînă ţinea cuţitul; ei însă nu-i păsa; îi încolăci gîtul cu mîinile şi deschise gura ca să mai fie sărutată.

– Nu mă pot concentra dacă faci aşa, zise el. Ea simţi cum îi bate inima. Încerc să-ţi scot cătuşele dar, Maddie, te rog, jură-mi că nu o să fugi decît atunci cînd am să-ţi spun eu.

Abia atunci începu să audă ce-i spunea. Persoana care se auzea venind, nu putea fi Hears Good, căci, dacă ar fi vrut să sară prin surprindere asupra cuiva, nu ar fi făcut atîta zgomot.

Înainte ca 'Ring să-i scoată cătuşele, simţi cum mîna lui se încordează pe puşca din spatele lui. Se rostogoli într-o parte, atît cît îi permise lanţul şi se ridică în picioare. Din pădure apăru un bărbat, care se propti de un pom din apropiere, îndreptînd, nesigur, pistolul spre capul lui 'Ring.

– Ia te uită ce-am găsit! zise el. Două păsărele îndrăgostite, înlănţuite una de alta. Da' care-i problema, dom'le? Nu poţi s-o ţii în frîu, de-ai legat-o de dumneata? întrebă el făcîndu-i lui 'Ring semn să-şi arunce puşca; 'Ring făcu ceea ce i se ceruse.

– Ce doreşti? întrebă Maddie. Omul nu arăta nici a hoţ, nici a derbedeu, ci mai degrabă a cartofor. Ajunsese poate în ţinutul Jefferson, ca să-i uşureze pe mineri de aurul adunat cu atîta trudă.

– Aşadar, doamna ştie să vorbească, dar domnu', nu. Ei, dom'le, mai ai ceva de zis?

– Ce cauţi pe aici?

– Nu ştiu, oi vedea eu. Ai ceva bani la tine?

'Ring nu răspunse, iar Maddie abia mai respira. Spera ca bărbatul acesta să nu încerce să le arate cum se face pe eroul, mînuind o puşcă.

– Da, răspunse Maddie repede, în sacul care atîrnă de şaua calului meu, am o punguliţă plină cu aur.

– Nu i-o da, zise 'Ring.

Lui Maddie începu să i se facă frică. Un jaf oarecare s-ar putea transforma într-o crimă, dacă victimele refuzau să rămînă victime.

– Ia-l pe tot, zise ea. Ia-l.

– Ei, vezi, asta da o doamnă înţelegătoare. Ce-ai zice să te iau şi pe tine, odată cu pacheţelul? Vii cu mine?

Instinctiv, Maddie se strînse mai tare în 'Ring, dar el rămase cu privirea aţintită asupra bărbatului, fără să-i acorde nici o atenţie.

– Se pare că doamna te cam place, zise el zîmbind, în timp ce Maddie îi răspunse cu un zîmbet abia schiţat.

Bărbatul era, fără îndoială, un tip bine, iar cînd îi

zîmbi, simţi o înfiorare pe ceafă. 'Ring o observă şi o cercetă cu coada ochiului.

Bărbatul rîse scurt şi zise:

– Domnul e gelos? Şi eu aş fi, dacă-aş fi în locul dumitale. Cuconiţa arată bine. Îşi împinse pălăria pe ceafă, cu patul pistolului. Părul negru, inelat, i se revărsă pe frunte.

– Ia ziceţi, ce fac acum cu voi doi?

– Îţi dăm aurul şi pleci, îi răspunse Maddie. Nu-şi putea imagina ce se întîmplase cu 'Ring. De obicei vorbea mult şi despre orice, dar acum amuţise de tot. Aruncă o privire rapidă în spate şi văzu că încerca să-şi scoată cătuşele. Vai, nu, îşi zise ea, are de gînd să-şi elibereze mîinile şi să sară asupra nou-venitului. Nu ştia ce avea de gînd să facă, dar nu merita să rişte.

Bărbatul o întrerupse din gînduri.

– Mai bine mi-ai da mie cheia, zise el, zîmbind către 'Ring, deşi cred că e mai bine ca un tip ca tine să rămînă legat.

Lui Maddie i se tăie răsuflarea cînd Ring îi întinse cheia, iar cînd el păru pe punctul de-a ţîşni în picioare şi a se repezi la omul din faţa lor, Maddie se rostogoli deasupra lui.

Bărbatul sări în lături.

– Se pare că cuconiţa nu prea e de acord să încerci să faci vreo mişcare. Asta îmi pică bine şi mie, zise el, luînd o poziţie de drepţi. Maddie observă că-i aproape tot atît de înalt ca 'Ring. Acum la treabă, daţi-mi tot ce aveţi.

– Du-te dracului, zise 'Ring.

– Vă rog, nu vă bateţi, zise Maddie.

– Ai auzit? Cuconiţa zice că nu vrea să ne batem, asta-mi convine şi mie. Nu mi-ar plăcea să-ţi găuresc

curul, domnule.

Maddie era conştientă că trebuia să facă ceva ca să împiedice bătaia dintre ei, aşa că zise:

– Ia ce vrei. Ia totul... N-avem nevoie de nimic. Poţi lua ce doreşti.

– Şi p-ăla mare şi negru?

– Pe Satan? zise Maddie. Bine, ia-l şi pe el, dar să ştii că e diavolul în persoană, dacă încerci să-l călăreşti. Nu lasă pe nimeni să-l încalece.

– Satan? Bun nume pentru un animal ca ăsta.

Omul se îndreptă spre ei şi, în timp ce stătea în profil, simţi cum tot trupul lui 'Ring se încordează. Atunci îi sări în spate, zicîndu-i:

– Nu, te rog. Are o armă cu el şi te-ar putea răni.

– I-aş veni de hac, şopti 'Ring.

– Bine, dezleagă-mă, dar nu încerca să faci nimic, te rog. Nu sînt decît obiecte, n-au valoare. Coborîm munţii şi cumpărăm alţi cai. Îţi dau eu bani, dacă tu nu ai.

El întoarse capul s-o privească.

– Te temi pentru mine? Am ocazia să fac pe eroul în faţa ta.

– Te rog, n-am nevoie de eroi, zise ea, sprijinindu-şi capul pe umărul lui.

El o sărută pe frunte, spunînd:

– Bine.

Bărbatul reveni întrebîndu-i.

– El, aţi terminat de şuşotit?

– Ia ce vrei, zise Maddie. Dă-ne doar cheia de la cătuşe şi lasă-ne în pace.

Omul îi zîmbi şi, din nou, zîmbetul lui îi dădu fiori. Îl simţi pe 'Ring cum întoarce capul spre ea, dar nu-l luă în seamă. Omul începu să înşeueze caii. Se ţinu

strîns de 'Ring cînd bărbatul culese toate armele din jurul lor.

– Iau şi pledurile, zise el.

Din nou, Maddie încercă să-l tempereze pe 'Ring cînd el încercă să se repeadă la necunoscut. Tot ea îi întinse şi cele două pleduri.

Nu spuse nimic cînd el încălecă armăsarul lui 'Ring, dar cînd fu să plece, zise.

– Cheia

El se căută în buzunare, scoase cheia şi-i privi cum stăteau acolo jos, în iarbă.

– Nu înainte de-a şti de ce sînteţi legaţi unul de altul. S-ar părea că unul din voi n-ar fi de acord ca celălalt s-o ia la fugă. Îl fixă pe 'Ring cu o privire arogantă, apoi bagă cheia la loc, în buzunar. Cred c-ar fi mai bine să vă las aşa cum sînteţi.

Cu aceste cuvinte plecă, trăgînd de căpăstru calul lui Maddie.

Nici n-apucă să dispară printre pomi că 'Ring fu în picioare, coborînd în fugă dealul, în urma lui. Maddie, legată de el, ţinea pasul cum putea.

– Opreşte! strigă împiedicîndu-se de un ciot şi căzînd. A ajuns departe. Nu mai poţi să-l prinzi din urmă. Ce bine ar fi fost să ne fi dat cheia.

El se întoarse spre ea.

– Nu ţi-a lipsit mult să pleci cu el. Poate de-aia ai fi vrut să-ţi descui cătuşele, ca să pleci cu el?

– Să ce? Să plec cu el? Nu eşti în toate minţile?

– Am văzut cum îl priveai.

Ea se uită la el, mută de uimire.

– Asta-i prea de tot! După ce că ţi-am salvat viaţa, împiedicîndu-te să te iei la bătaie cu un om înarmat, îmi faci acum o criză de gelozie?

– Gelozie? Nu fac decît să spun ce-am văzut. Aproape că i te-ai aruncat în braţe. Mare mirare că nu l-ai rugat să te ia şi pe tine împreună cu caii.

Maddie începu să urle la el, apoi se calmă şi începu să rîdă. Era nostim, aşa gelos cum era.

– Era cel mai arătos hoţ din cîţi am văzut în viaţa mea. Nu cred că se foloseşte de armă cînd jefuieşte femeile. Să le zîmbească doar şi obţine tot ce vrea de la ele.

Ring o privi şi începu şi el să se calmeze. Îi zîmbi şi Maddie fu convinsă că nu numai hoţul putea face ce vrea din femei, cînd le zîmbea.

– Ei, şi acum, iată cum stăm; doar noi doi, legaţi şi fără cai, fără pături, la o depărtare de trei zile de cel mai apropiat sat. Hai să rămînem aici şi să ne acordăm o mică vacanţă.

Maddie era atît de departe de el, pe cît îi permitea lanţul.

– Să stăm aici? Cum să stăm aici?

– De ce nu? Avem şi noi nevoie de o vacanţă. Mai sînt trei zile pînă la următorul spectacol. De ce să nu stăm aici? Nu te-ai săturat să tot schimbi o tabără cu alta? Să dormi în cort?

– Ba da, dar nu pot rămîne aici, cu tine.

– De ce?

Ea închise ochii o clipă. Cum de nu pricepea?

– Pentru că... eu sînt femeie şi tu eşti bărbat. Pe deasupra, mai sîntem şi legaţi unul de altul. Ţi-e suficient răspunsul ăsta?

El rămase nemişcat, privind-o de parcă ar fi încercat să înţeleagă ce zice, apoi îi spuse:

– A, da, înţeleg. Te temi că eu... Da, înţeleg. Cred că iar primesc eticheta de violator. Dar dacă-ţi promit că

nu-ţi fac nici un fel de avansuri şi îţi jur că nu pun mîna pe tine, te ajută la ceva?

Maddie îl privi drept în ochi. Trei zile în pădure, singură cu un bărbat care să arate aşa ca el. N-ar trebui să accepte. Ar trebui să coboare în tabără, să-l pună pe Sam să le scoată cătuşele şi să petreacă trei zile liniştite în cortul ei, citind ori gîndindu-se la Laurel. Orice, numai să fie singură.

– Ar trebui să-ţi dai cuvîntul, se auzi ea, spunînd. Vreau să zic, căpitane, că n-aş vrea să ne certăm tot timpul. Numai ideea de a se bate cu el îi dădea o stare neplăcută. Dacă pierdea?

El o privi foarte serios.

– Aş putea jura pe mormîntul mamei mele, dar e încă vie, aşa că va trebui să mă crezi pe cuvînt. Jur să nu te ating, orice s-ar întîmpla.

– Orice s-ar întîmpla?

El se apropie de ea, vorbindu-i în şoaptă:

– N-am să pun mîna pe tine, chiar dacă mi-aş dori-o, chiar dacă mi-ar plăcea cum miroase părul tău, cînd e încălzit de razele soarelui, chiar dacă mi-ar plăcea să te ţin goală în braţe, iar amintirea coapselor tale, pe cînd călăreai alături de mine, m-ar chinui de moarte, chiar dacă nopţile la munte sînt reci şi, încătuşaţi cum sîntem, ar trebui să ne strîngem unul în altul, ca să ne încălzim, simţindu-ne căldura trupurilor prin haine, orice s-ar întîmpla, tot nu m-aş atinge de tine.

Maddie închise ochii. Vocea lui era atît de blajină, încît îi simţea respiraţia; de-abia îl auzea. El îi cuprinse obrazul cu mîna, degetele îi mîngîiau părul şi colţul gurii.

– Jur să nu te sărut nici pe ochi, nici pe gît, nici pe

mica venă de la tîmplă. N-am să-ţi sărut nici umerii mici şi rotunzi, nici talia, nici coapsele, nici talpa piciorului stîng. N-am să-ţi ling pielea moale de la încheietura braţului şi nici n-am să-ţi sug, rînd pe rînd, degetele. Ţi-e foame?

Maddie se clătina pe picioare, simţindu-şi genunchii moi, de părea gata-gata să cadă.

– Ce spui? reuşi ea să îngîne, în şoaptă. Deschise ochii, încet; nu-i vedea bine decît buza inferioară şi vru să-şi plimbe vîrful degetelor pe sub mustaţă, să simtă linia buzei superioare. Cămaşa era deschisă şi ea simţi că e gata să muşte din partea acoperită de păr, a pieptului lui.

– Te-am întrebat dacă ţi-e foame. Te simţi rău? Arăţi cam palidă.

Maddie deschise ochii mai bine, holbîndu-se la el. Oare chiar spusese, cu adevărat, toate vorbele pe care le auzise pînă acum?

– Despre ce mi-ai vorbit?

El o luă de subsuori şi o ţinu dreaptă.

– Poate, totuşi, ar trebui să ne întoarcem în tabără; ai nevoie de odihnă. Ultimele zile îşi spun cuvîntul.

Maddie îşi scutură capul, de parcă ar fi vrut să-şi limpezească gîndurile.

– Te rog să-mi repeţi ce-ai spus cînd mi-ai promis că nu vei pune mîna pe mine.

– Jur să nu te ating, orice s-ar întîmpla. Asta te neliniştea? Mi-ai spus că te interesează foarte mult felul în care am să mă port cu tine, ţinînd seama că sîntem de sexe diferite. Încercam să te liniştesc. El privi cerul apoi zise. Ştii, cred c-o să plouă. Dacă rămînem în pădure, hai să ne căutăm un adăpost şi lemne de foc.

Maddie se întrebă dacă mintea ei nu începuse s-o ia razna. Visase, sau tot ce-i spusese era adevărat? El o luă din loc, iar ea, legată de el, trebui să-l urmeze.

– Ce-ai zis? Cum o să dormim?

– Am spus că la munte e rece şi, pentru a ne putea încălzi, va trebui să dormim unul într-altul. Uită-te, acolo, e o ieşitură în munte, ca o streaşină. Putem să ne facem acolo un adăpost. Cred că e destul loc să facem şi focul. Ai chibrituri?

– Nu, zise ea, de-abia auzit, aţintindu-şi privirea pe spinarea lui, apoi se opri brusc. Stai! Te rog să-mi repeţi tot ce mi-ai spus mai devreme despre părul şi piciorul meu.

El se întoarse spre ea, zîmbindu-i patern.

– Ai două picioare, unul drept şi unul stîng, şi un păr foarte frumos. Altceva ce mai vrei să ştii?

Maddie ar fi vrut să ştie ceva, dar se abţinu. Pentru jocul ăsta era nevoie de doi. S-ar putea ca ea să fie în stare să-l joace. Nu se imagina însă spunîndu-i că ar vrea să-i vadă curbura buzei superioare. O luă înainte, încercînd din răsputeri să se comporte demn.

– Eu n-am nevoie de chibrituri ca să aprind focul. Tatăl meu... Dar se opri căci o strîngea lanţul.

– Iar, tatl tău! mormăi el printre dinţi.

– Da, tata, el m-a învăţat o mulţime de lucruri utile, zise ea, zîmbind cu dulceaţă.

– Cum ar fi, de pildă, să faci focul fără chibrituri, prin frecarea a două beţe. Îţi dai seama ce mult timp îţi ia şi cît este de greu?

– Ştiu exact cît timp îmi ia şi, dacă ai fi făcut-o de tot atîtea ori ca şi mine, nu ţi s-ar mai fi părut greu. Nu-i

nevoie să port chibrituri cu mine, căci se udă. Dar am mereu asupra mea un fir de oţel şi o piatră de cremene. Tata mi-a spus că orice om ar putea să supravieţuiască, dacă ar avea uneltele necesare pentru aprinderea focului, sfoară pentru capcane, cîteva cîrlige de pescuit şi un cuţit.

– Şi, nu mă îndoiesc, că ai mereu asupra ta astfel de lucruri.

– Desigur, zise ea, cu mîndrie. Tu nu le ai mereu asupra ta cînd pleci din tabără? Nu se ştie niciodată ce ţi se poate întîmpla ţie, sau calului. Să nu-mi spui că ai lăsat totul în sacul legat de şaua calului. Nu era foarte sigur, dar i se păru că întoarce capul în altă parte şi că se îmbujorează. Cine se simţea oare, mai stînjenit, în situaţia de faţă?

Tatăl ei o învăţase cum să poarte cele necesare asupra ei. În timpul lungii ei călătorii cu caleaşca, printre stîncile munţilor, după plecarea ei din Est, îşi rezervase cîteva ore ca să-şi coase nişte buzunare secrete, în interiorul fustei ei largi de călătorie. Buzunarele erau cît se poate de mici, cusute pe la jumătatea poalelor, astfel încît să nu-i îngroaşe talia.

Acum, stînd în spatele lui 'Ring, ascunsă de umerii lui largi, ştia că va fi nevoie să-şi ridice poalele ca să poată umbla la buzunare şi, dintr-o dată, îşi aminti ceea ce văzuse cînd intrase în dormitorul unei soprane franceze. Maddie nu-şi putea aminti numele cîntăreţei, în schimb, îşi aminti că era foarte grasă. În ziua aceea avusese ocazia să-i vadă chiloţii, căci erau aşezaţi pe spetează scaunului. Erau făcuţi dintr-o pînză elveţiană, extrem de fină, încît păreau transparenţi. Aveau o nuanţă de roz, foarte plăcut, asemenea unor obraji îmbujoraţi. La vederea lor, Maddie rîse şi-i spusese

cîntăreţei că nu considera că o pereche de chiloţi ar fi prea importanţi, pe lîngă faptul că nici nu prea erau rezistenţi. Cîntăreaţa a privit-o pe Maddie, prin oglindă, şi i-a spus: „Se şi rup repede", dar, la acel moment, Maddie nu înţelesese despre ce era vorba.

În clipa aceea, însă, ştiind că poartă chiloţi groşi de bumbac, şi-ar fi dorit foarte tare să fi avut chiloţi ca franţuzoaica. 'Ring îi spusese că ar fi dat zece ani din viaţă, numai să o ţină goală în braţe. Ea ar fi dat doar cinci, dar nu din viaţa ei de cîntăreaţă, numai s-o lase să-l ţină de mînă.

Îşi ridică fusta şi scoase din buzunarul ascuns al acesteia, firul de oţel şi cremenea, dar îşi alesese momentul cînd el nu se uita la ea.

Apoi, cu 'Ring de mînă, adună nişte scoarţă uscată de cedru şi puf dintr-un pom de vată ce creştea lîngă rîu. Tatăl ei îi arătase cum să ţină cu o mînă oţelul şi cum să-l lovească de cremene; făcuse lucrul acesta de nenumărate ori, dar acum, în preajma lui 'Ring, aproape că nu se putea concentra.

– Mai uşor, zise el, luîndu-i oţelul şi cremenea. Nu sufla în ele precum taifunul pe mare, ci uşor, ca o adiere, ca o sărutare. Uite aşa.

Erau aşa de aproape unul de altul, încît li se atingeau mîinile. El o privea cu gura strînsă, de parcă ar fi vrut să o sărute. Încet, suflînd uşor, îşi apropie buzele de ale ei.

– Aşa, ca un sărut, zise el, uitîndu-se în jos, spre grămada de uscături. Aşa cum ai săruta o fată mare, continuă el, privind-o atît de fix, încît simţi că i se usucă gîtul. Sau, urmă el, ca atunci cînd săruţi o femeie care e virgină.

– Ce vrei să spui? întrebă ea, şi simţi că-i tremură

glasul.

El răspunse, privind din nou, spre uscături şi spre puful de vată:

– Un bărbat, adică un bărbat pe care-l interesează ce iese din relaţia lui cu o femeie, nu se poate purta cu o virgină, aşa cum se poartă cu o femeie. Nu-şi poate imagina că, deflorînd-o, într-o bună zi e, va avea aceeaşi satisfacţie ca şi o femeie versată. Mai întîi trebuie s-o pregătească.

– Aha! zise Maddie, cu o voce stridentă şi nesigură. Dar ce satisfacţie are?

– Dragostea, dăruirea, atingerea. Uneori, virginele sînt mai greu de... de încălzit, ca să zicem aşa. Alteori, femei, care nu mai sînt de mult virgine, îşi îngroapă sentimentele, sau le uită, înlocuindu-le cu altele; în acest caz trebuie să te porţi cu ele cu totul diferit.

– Diferit? întrebă Maddie simţind sudoarea curgîndu-i de-a lungul şirei spinării.

– Adică, trebuie să le faci să înţeleagă că viaţa mai merită trăită. Trebuie învăţate cum să-i trateze pe bărbaţi. Acelaşi lucru e valabil şi pentru bărbaţii virgini.

– Da, desigur. Ce-ar avea de găsit o femeie la un bărbat?

– Cum ce? O sărutare, o atingere, o îmbrăţişare, zise el, coborînd din ce în ce mai mult vocea, încît ea trebui să se înalţe spre el pentru a-l auzi. Continuă apoi: O îmbrăţişare care să fie pe placul amîndurora. Uneori, virginele nu ştiu că dragostea – dragostea aceea matură, sănătoasă, dintre adulţi – poate exista cu adevărat. Ştii, mă refer la dragostea aceea plină de patimă, care te face să transpiri, să oboseşti şi, la sfîrşit, te face să crezi, să-ţi imaginezi că, pierzînd-o, poţi

muri; dragostea aceea care, cînd se sfîrşeşte, te lasă plin, satisfăcut şi mulţumit, plin de ceva ce nu poate fi asemuit cu nimic în lume.

– Da, desigur, zise ea cu o voce ce se dorea stăpînă pe sine. Da, ştiu despre ce vorbeşti; ai dreptate.

– Cu virginele, însă, trebuie să ai răbdare, şi să le aduci, treptat-treptat, la acest sentiment.

– Ccc-cum? îngăimă ea.

– Mai întîi trebuie să le vorbeşti. Virginelor le place să li se vorbească mult. Le place să le spui că ai dori să le săruţi pe ureche, pe păr, să le atingi mîinile, sînii – dar nu aşa, pasional, cum se întîmplă mai pe urmă, ci uşor, ca o mîngîiere. Apoi le săruţi pleoapele. Virginelor le place asta, foarte tare. Apoi, mai tîrziu, faci dragoste cu ele, cu ajutorul mîinilor. El o apucă pe Maddie de mînă şi-şi înlănţui degetele cu ale ei. Degetul mare începu să frece uşor interiorul palmei ei. Unii oameni nu-şi dau seama cîtă sensibilitate se ascunde în mîini, ce multe lucruri pot simţi buricele degetelor în timp ce dezmiardă, cu atingeri repetate şi ritmice. Dar ce-ţi vorbesc eu ţie despre aşa ceva; tu ştii toate astea, nu?

Ea nu mai putea rosti nici un cuvînt. Se uita doar la mîna ei mică, pierdută în mîna lui mare, şi se mulţumi să dea din cap.

– Da, virginelor le place, foarte tare, să fie curtate şi admirate. Simt nevoia să li se acorde foarte multă atenţie din partea tuturor, în special a bărbaţilor, chiar a mai multor bărbaţi dintr-o dată. Înainte ca o virgină să cedeze unui bărbat, ea trebuie să fie foarte relaxată şi destinsă şi, în special, s-o intereseze bărbatul respectiv. Îşi retrase, brusc, mîna. Ia te uită, m-am luat cu vorba despre filozofia dragostei şi am uitat să aprind focul.

Maddie îl privi pe sub gene. Gura i se uscase de tot şi trupul îi tremura din cap pînă-n picioare. Simţea că nu mai poate să stea în picioare, de tare ce tremura.

– Ce subiect ciudat! zise el.

– Da, reuşi ea să îngaime.

– Dar, de fapt, ce ştiu eu despre femei? L-ai auzit, poate, pe Toby spunînd că tata l-a angajat tocmai pentru că nu-mi plac femeile, aşa că nu ştiu mare lucru despre virgine, şi cu mult mai puţin despre femei. Ce oare ne-o fi făcut să discutăm despre astfel de lucruri? A, da, îmi amintesc! Focul. Ştii, ar fi trebuit să folosim uneltele tale de făcut focul, mai înainte, zise el zîmbind, apoi adăugă: Ştii, cred că şi focul e uneori ca o virgină, dacă ştii să sufli peste el o sărutare, nu se mai stinge.

Făcu o mişcare care o trase şi pe Maddie după el. Deoarece văzu cum îi tremurau picioarele, se simţi nevoit să o sprijine de braţul lui.

– Te simţi bine? Nu prea arăţi în formă. Eşti palidă şi ai transpirat toată. Sper să nu te fi îmbolnăvit.

– Nu mă atinge, şopti ea. Dacă nu vrei să sări la tine şi să mă fac de rîs, continuă în gînd.

– Oh, scuze, zise el, şi-i dădu drumul aşa de brusc, încît ea era cît pe ce să cadă, dar îl apucă de curea, căci simţea cum se prăbuşeşte. El rămase neclintit, cu braţele mult depărtate de corp, ca să-i arate că nu o atinge.

Reuşi să-şi revină la timp, ca să nu se prăbuşească, rămînînd în faţa lui, la distanţa pe care i-o permitea lanţul.

– Hai să mergem. De data asta, vocea ei care de obicei era foarte bine controlată, îi juca feste.

– Poate n-ar trebui să mergem mai departe, zise el, protector. Sînt sigur că nu te simţi bine.

– Iepuri! Hai să prindem iepuri, reuşi ea, în cele din urmă, să îngaime. Maddie păşi înainte, trăgîndu-l pe 'Ring după ea; astfel, nu-l putu vedea scoţîndu-şi batista şi ştergîndu-se de transpiraţie pe faţă şi pe mîini; nu-l văzu nici cînd îşi strecură o mînă în pantaloni ca să-şi stăvilească erecţia, şi nici cînd, văzînd-o cum se clatină, închise ochii atît de tare, încît să-şi oprească lacrimile ce-i apăruseră la colţul ochilor. Cînd ea se întoarse către el, căpitanul îi zîmbi, de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat.

12

În viaţa ei Maddie nu se simţise aşa de derutată. Întotdeauna ştiuse ce vrea să facă cu viaţa ei şi plănuise totul după voia sa. Acum însă, în preajma acestui bărbat, nu mai ştia nimic sigur, nu mai avea nici un control asupra ei. Nu numai că nu ştia ce avea să se întîmple mai departe, dar nici măcar nu-şi putea explica nimic.

Îl tot întreba pe căpitanul Montgomery ce se întîmpla cu ei, dar el nu făcea altceva decît să-i zîmbească. O clipă, dădea impresia că o doreşte nebuneşte, ca apoi, în clipa următoare, să pară că nici nu-i pasă de ea. O ajută să-şi închidă şi să-şi deschidă nasturii de la costumul de călărie – deşi erau cusuţi în faţă, nu în spate – o ajută să facă laţuri pentru iepuri... Rîdea mereu cînd, nemaiputîndu-se abţine, se ducea într-un boschet să se uşureze. De cîte ori se ducea în tufiş, îl ruga să cînte, chiar dacă vocea lui o zgîria pe urechi.

Nu-l putea înţelege deloc, nici măcar nu-l putea ghici. Cîteodată credea că-l ştie; un tip care face pe nebunul şi care vrea să se distreze cu ea; altădată însă, îi vorbea numai despre sora lui, Ardis. Avea clipe cînd părea rece şi nepăsător; apoi imediat i se citea în

privire dorinţa, ca apoi iarăşi să n-o mai bage deloc în seamă.

Ce zi dificilă! îşi zise Maddie, cînd soarele se apropia de asfinţit. Folosiră unul din cîrligele de prins peşte, pe care Maddie le ţinea ascunse în fustă, şi prinseră cîţiva peşti; apoi se aşezară unul lîngă altul, aşteptînd să prindă un curcan ce se auzea prin preajmă. 'Ring trase capcanele pentru iepuri, făcute din şireturile corsetului ei, şi constată că prinsese o pasăre mare. Maddie se apucă să o jumulească, dar el rîse de ea, căci nu şi-o imaginase făcînd aşa ceva.

Spre seară, 'Ring urmări un roi de albine care se întorceau la stup, dar Maddie îl imploră să nu se atingă de ele. Degeaba. El aprinse o torţă, făcută dintr-o ramură uscată de cedru, şi afumă locul din jurul stupului. Dar, de îndată ce se apropie şi vru să-şi bage mîna în stup, albinele ţîşniră afară şi se năpustiră spre el.

O luă la fugă, tîrînd-o şi pe Maddie după el. Curînd îşi dădu seama că ea nu se putea ţine după el şi o luă pe sus, ca pe un pachet, continuîndu-şi fuga spre rîu.

De albine scăpară cum scăpară, în schimb ieşiră uzi leoarcă din apa îngheţată a rîului. Cînd Maddie încercă să-l dojenească, el se strîmbă la ea, arătîndu-i pumnul plin de miere, dar, din nefericire, toată mîna îi era umflată de la înţepături. Multe albine mai erau încă prinse de braţul lui. Cîteva minute, Maddie se luptă să alunge albinele, pierzîndu-şi echilibrul şi alunecînd, stînjenită în mişcări de lanţul de care era legată. Cu toate acestea, el nu dădea drumul bucăţii de fagure pe care reuşise să o ia.

Apoi se aşezară unul lîngă altul, lîngă focul făcut de 'Ring. Amîndoi tremurau de frig, iar hainele le erau ude leoarcă. Dacă ar fi trebuit să-şi scoată hainele, ca să le

usuce, nu aveau nimic altceva cu care să se îmbrace şi nici cu ce să se acopere. Pe lîngă asta, nu mai aveau nimic de băut, ceva tare, ca să se încălzească şi să nu răcească.

– Îmi pare rău că te-am băgat în chestia asta, zise el. Dacă aş fi fost mai atent noaptea trecută, omul acela n-ar fi reuşit să...

– Asta este! Nu-i nimic. N-avea de gînd să-l întrebe cam cît ştia în legătură cu sora ei, căci, cu siguranţă ştia mai mult decît ar fi trebuit. Acum mi-e frig şi sînt obosită, îşi zise ea, încercînd să se ridice, dar lanţul zornăi şi-i aduse aminte de existenţa lui.

Se ridicară împreună.

– Dacă aş fi fost mai atent, acum n-ai fi dîrdîit de frig, ci ai fi stat în cortul tău, învelită în pleduri călduroase. Apoi o privi şi agăugă: Vrei s-o luăm din loc mîine dimineaţă? Cam pe la ora asta am fi în tabără şi ne-am debarasa de cătuşele astea.

– Nu ştiu... nu mai ştiu nimic. Într-adevăr, nici ea nu mai ştia ce vrea. Era cel mai ciudat om din cîţi cunoscuse vreodată. Îi spuse: De ce n-ai rămas acelaşi de la început? De ce nu mai eşti ca atunci cînd ne-am cunoscut: cu un picior proptit de scaun şi calul tău lingînd din vopseaua de pe caleaşca mea. Fir-ar să fie! De ce te-ai schimbat, oare?

El îi răspunse, zîmbind:

– Nu m-am schimbat. Tu ţi-ai închipuit că mă cunoşti destul de bine, dar, de fapt, n-aveai nici cea mai mică idee cine sînt.

Ea se îndepărtă de el atît cît îi permitea lanţul.

– Într-adevăr, nu pot să te ghicesc. Eşti exact aşa cum te descrie Toby şi superiorul tău din armată, pe care nu-l cunosc.

– Da, n-au greşit mult nici unul, nici altul, dar nici ei nu ştiu mai nimic, zise el, coborînd tonul. Are vreo importanţă ce fel de om sînt? Peste cîteva zile te vei întoarce din nou în Vest şi probabil că vei uita de mine.

Ea îşi mută privirea în altă parte, apoi zise:

– Da, ai dreptate. Se gîndi apoi cum se va întoarce la John, îi va spune adevărul şi-i va destăinui de ce fusese nevoită să plece în Vest; spera ca John s-o ierte şi să accepte să fie iar împresarul ei. Îşi ridică privirea spre 'Ring, gîndindu-se că, într-adevăr, perlele şi mătăsurile aveau darul să-l schimbe pe om, făcîndu-l să pară altul, mai valoros (Worth), mai convins că viaţa merită să fie trăită.

• O clipă, cuvintele doamnei Branchini îi răsunară în urechi: „Stă în puterea ta să te dedici fie muzicii, fie unui bărbat; dar nu le poţi împăca niciodată pe amîndouă". Pînă îl întîlnise pe 'Ring, nu-i fusese greu să respecte sfatul ei.

Începu să tremure de frig, cînd primii stropi de ploaie căzură pe pămînt; se cuprinse cu mîinile, zgribulindu-se şi trăgîndu-l şi pe 'Ring spre ea.

– Hai, zise el, luînd-o în braţe şi ducînd-o spre stînca ce le servea de adăpost. Ea rămase deoparte, în timp ce el folosea cremenea şi firul de oţel ca să facă un foc din ierburile uscate pe care le adunaseră mai devreme. Stătea şi privea cum flacăra creşte, cuprinzînd, încetul cu încetul, iarba şi transformîndu-se într-o pălălaie.

Apoi 'Ring se întinse pe spate, desfăcu braţele şi o invită lîngă el.

N-ar trebui, zău că n-ar trebui, îşi zise ea, dar, oricum, el o trase lîngă el, o cuprinse în braţe şi o îmbrăţişă tare.

– Sîntem aşa de potriviţi unul cu altul, murmură ea.

– Ce tot mormăi acolo? zise el, apucîndu-i bărbia cu mîna şi apropiind-o de faţa lui.

– Ceva în legătură cu tine, răspunse ea, cu sinceritate.

– Îmi pare bine. Îmi pare bine că, în cele din urmă, ai ochi şi pentru mine.

– Ce caraghios eşti! Am avut ochi pentru tine de cînd te-am văzut prima oară.

– Ba nu! Impresia pe care ţi-ai făcut-o prima oară, nu ţi-ai schimbat-o încă. Ţi-ai imaginat că sînt unul care, ştiu eu cum să zic? face pe nebunul, lăudîndu-se că ştie de toate, nu?

– Bine, dar ştii bine că faci pe nebunul şi că-ţi dai aere.

– Dar sînt bucuros că măcar tu mă întreci.

– Ha!

Afară ploua cu stropi mari şi reci; înăuntru, ardea focul, iar hainele începuseră să li se usuce; căldura focului înviora atmosfera.

– Ce ciudat, cînd te gîndeşti că ne cunoaştem de aşa puţină vreme, zise ea. Uneori am impresia că ne ştim de o viaţă. Uite, îmi amintesc de prima mea apariţie la *Scala* din Milano; parcă te văd acolo, spunîndu-mi că am făcut o treabă grozavă şi sărutîndu-mă înainte de a ieşi la rampă. Ea se strînse şi mai mult lîngă el şi continuă: De ce crezi că simt astfel? Nimeni, vreodată, nu m-a făcut să simt la fel. Chiar şi cînd eram cu John – şi am stat cu el ceva timp – tot n-am simţit aşa ceva: ba, dimpotrivă, aveam adesea sentimentul că nici nu-l cunosc.

– Chiar nu-ţi dai seama ce mult ne asemănăm?

– Nu văd unde-i asemănarea. Tu nu ştii să cînţi. Mi-ai dovedit-o. Alte asemănări, zău dacă ştiu de unde

ar mai putea să apară.

– Tocmai asta ne face să ne asemănăm atît de mult. Tu crezi despre mine că mi-am petrecut copilăria ca toţi copiii, în aer liber, în soare şi lumină. Pînă la un punct, chiar aşa a fost, dar nu în sensul pe care-l crezi tu. La doisprezece ani m-am apucat de afaceri, ca toţi membrii familiei mele. La vîrsta de paisprezece ani puteam lua hotărîri de unul singur.

– Oh! zise ea, îngîndurată; ai avut o copilărie amărîtă. Ai fost sărac şi a trebuit să abandonezi şcoala?

– Ba, dimpotrivă, răspunse el, zîmbind. Ai auzit vreodată de *Linia Maritimă Warbrooke*?

– Cred că da. Cred că am şi călătorit cu vapoarele lor, zise ea şi se întoarse ca să-l privească din faţă. Bine, dar Warbrooke este numele oraşului în care mi-ai spus că te-ai născut. Erai angajatul lor?

– *Linia Maritimă Warbrooke* este proprietatea familiei mele.

– Aşadar, vrei să înţeleg că eşti foarte bogat? zise ea, întorcîndu-se spre el cu totul.

– Chiar foarte bogat. Crezi că schimbă cu ceva situaţia?

– Nu, nu schimbă, dar asta explică totul; calul tău, uniforma ta, care-ţi vine ca turnată, ţinuta ta, în general, servitorul...

N-a vrut să-i spună cît era de bucuros că averea lui nu schimbase cu nimic punctul ei de vedere, în legătură cu el. De cele mai multe ori banii tentează femeile mai mult ca orice.

– Da, Toby este un servitor desăvîrşit.

– Vorbeşte-mi despre Toby şi explică-mi de ce ai o părere aşa de bună despre el.

'Ring inspiră adînc şi începu să povestească:

– Şi tu şi eu, am fost mai mult singuri. Despre tine nu mi-a fost greu să constat asta, doar la cîteva zile după ce ne-am cunoscut, dar, după ce mi-ai povestit cum ţi-ai petrecut copilăria, mi-am dat seama că ai crescut la fel de singură ca şi mine.

– Ba nu, n-am crescut singură, am fost mereu înconjurată de familia mea; mai tîrziu, l-am avut pe John şi am dus o viaţă socială agitată. Am fost foarte puţin timp singură.

– Nu, nu despre asta e vorba. Poate, singură, nu-i cuvîntul cel mai potrivit. Ai fost altfel decît ceilalţi. Tu şi cu mine am fost altfel decît ceilalţi copii.

– Eu, da, am fost, într-adevăr, altfel, dar nu văd legătura cu tine.

– Tatăl meu e un om bun, un om foarte bun. Are o inimă de aur, şi-ar da şi cămaşa de pe el dacă vede pe cineva la ananghie; şi-ar da şi viaţa dacă vreunul din copiii lui ar păţi ceva. Dar...

– Dar ce?

– Dar, ca să fiu cinstit, n-are stofă de om de afaceri. Nu are răbdare să stea şi să studieze dosarele şi registrele firmei – şi nu a unei firme oarecare, ci a unei firme de dimensiunea *Liniei Maritime Warbrooke*. S-ar duce mai degrabă la pescuit sau să-şi petreacă weekend-ul cu mama.

– Ceea ce nu-i deloc rău. Şi eu mi-aş dori, cîteodată, să dispun de atîta timp, încît să fac numai ce-mi place.

– Nu-ţi poţi petrece toată viaţa numai într-o distracţie, mai ales cînd ai o companie ca a noastră. Avem mii de angajaţi a căror viaţă depinde de noi. Dacă nu-i plătim, nu au cu ce-şi ţine familia.

– Şi tatălui tău nu-i pasă de ei, nu?

– Cam aşa ceva. A uitat sau nu a tratat problema cu prea multă seriozitate.

– Ăsta-i motivul pentru care te-ai băgat în afaceri de cînd erai mic?

– Da. Nu prea ştiu bine cum s-a întîmplat. Eu eram un tip curios; tatăl meu mă lăuda ori de cîte ori îl ajutam şi totul a venit, apoi, de la sine. După ce îi zîmbi, neajutorat, continuă: Întocmai ca şi în cazul tău: tu ţi-ai cultivat talentul pentru muzică, eu, pentru afaceri. Nu era o problemă pentru mine să mă ocup de toate aspectele care apăreau în compania noastră. Tata îmi spunea adesea că semăn cu bunicul şi că eram un Montgomery în adevăratul înţeles al cuvîntului.

– Aşa că ai renunţat la copilărie ca să te apuci de treburi de oameni mari.

– N-ai simţit şi tu că, atunci cînd te dăruiai muzicii, îţi venea să laşi baltă orice altceva? Că te simţeai liberă, destinsă şi bucuroasă de lumina soarelui?

– Nu, eu mă simţeam şi fericită şi nefericită, în acelaşi timp. Eram nefericită că nu toţi din jurul meu fuseseră dăruiţi cu un har aşa de mare de către El.

– Şi eu simţeam cam acelaşi lucru. Mama mi-a angajat un preparator care mă învăţa carte, seara, şi...

– Învăţai şi limbi străine?

– Da, am învăţat vreo cîteva limbi străine în ideea că le voi folosi în călătoriile pe care intenţionam să le fac, în toate ţările acelea exotice despre care auzisem vorbindu-se atîta. Marinarii, care erau angajaţi pe navele noastre, povesteau mereu lucruri minunate.

– Mama ta ţi-a angajat un anumit fel de preparator, iar tatăl tău, pe Toby, un cu totul altfel de pedagog, nu?

– Exact.

Ea rămase o clipă pe gînduri.

– Bine, dar nu Toby se îngrijeşte de tine, ci tu de el.

– Mai mult sau mai puţin, rosti el sec, dorind să nu mai vorbească despre acest subiect.

– Şi atunci, cum de ai renunţat la tot şi te-ai dus în armată? întrebă ea.

– Din două motive: nişte zvonuri şi o femeie.

Amuţi, pentru o clipă, nefiind sigură că mai vrea să-l asculte povestind; în cele din urmă, zise aproape în şoaptă:

– Povesteşte mai departe.

– Într-o zi, pe cînd aveam şaptesprezece ani, eram la bordul uneia dintre corăbiile noastre. Tocmai inspectam vasul, vorbind cu oamenii despre călătoria care tocmai se încheiase, cînd l-am auzit pe unul dintre ofiţeri discutînd cu căpitanul. Ofiţerul era curios să afle cum de ocupam un post atît de important. Zicea că nu sînt decît un copil şi că n-aveam cum să fiu prea priceput. Vorbele căpitanului m-au făcut să mă simt foarte bine, căci, zicea el, chiar dacă nu eram decît un copil, ştiam o mulţime de lucruri în legătură cu marea. N-ai auzit ce se zice despre copiii familiei Montgomery? întrebă căpitanul. Ei nu sînt născuţi ca toţi copiii. Cînd tatăl lor îşi pune în gînd să mai aibă un copil, atunci se duce pe cheiul din apropiere, aruncă năvodul şi mai pescuieşte un puradel. E chiar surprinzător cum de n-au aripioare în loc de picioare!

– Nu văd nimic rău în asta. Într-un fel, sună chiar ca un compliment.

– De bună seamă, dar în clipa în care i-am auzit pe cei doi vorbind astfel, îmi făcusem deja propria mea viziune despre viaţă. Ştiam că eu voi fi cel ce va administra *Linia Maritimă Warbrooke*, pînă la sfîrşitul vieţii mele, şi că, atunci cînd voi împlini douăzeci şi doi-douăzeci şi trei de ani, mă voi căsători cu o fată de prin partea locului – dacă aş mai fi putut găsi vreuna care să nu fie, mai mult sau mai puţin, rudă cu mine şi că, fireşte, voi avea o grămadă de copii.

– Pe care să-i pescuieşti din mare?

– De pretutindeni. Mă şi vedeam la vîrsta de cincizeci de ani înconjurat de fiii şi nepoţii mei, pe care îi învăţasem cum să administreze şi să conducă mai departe compania. Apoi mă vedeam la vîrsta de optzeci de ani, gîndindu-mă cum să o şterg din Warbrooke.

– Da, înţeleg, dar ce legătură a avut femeia aceea cu faptul că tu a trebuit să intri în armată?

– Cam în aceeaşi perioadă cu decizia pe care o luasem, o prietenă de-a mamei a venit să locuiască, o vreme, cu noi. Avea vreo treizeci de ani, dar cred că la vîrsta mea, de şaptesprezece ani, îmi închipuiam că e o femeie bătrînă, deja. Urma să stea la noi o lună întreagă; în primele zile ale şederii ei la noi, nu cred că am avut timp s-o văd prea bine.

– Desigur, căci noaptea învăţai, iar ziua munceai, şi nu-ţi mai ajungea timpul să te ţii şi după fete. Oare ţi-am spus că şi lecţiile mele de canto tot noaptea aveau loc?

– Indiferent ce fel de lecţii ai luat, de matematică n-ai auzit niciodată, nu?

– Tata mi-a fost profesor.

– A, da, desigur, asta explică totul.

– Încetează să te mai legi de tatăl meu şi spune-mi, mai bine, ce s-a întîmplat cu doamna ta.

El zîmbi.

– Era, într-adevăr, o doamnă. Oricum, la cîteva zile de la venirea ei, toţi fraţii mei s-au molipsit de varicelă.

– Dar surorile?

– Carrie nu se născuse încă, iar Ardis s-a dus să

stea la Davis. Mama dorea să mă trimită şi pe mine de acasă, ca să nu mă îmbolnăvesc; pe prietena ei a rugat-o să plece, degrabă, acasă la ea. Dar exista un motiv foarte serios pentru care nu putea să se întoarcă acasă. Nu-mi amintesc precis, parcă i se renova casa, sau cam aşa ceva. Oricum, l-a rugat pe tata să-i permită să vadă cum se conduce o linie maritimă, de pe uscat.

– Iar tatăl tău te-a recomandat pe tine s-o iniţiezi?

– Într-adevăr. Eram foarte supărat din cauza asta şi chiar cred că am şi ridicat puţin tonul la el, spunîndu-i că am lucruri cu mult mai importante de făcut şi că nu pot să-mi pierd timpul, ţinîndu-mă de coada unei femei. Şi, la urma urmei, cum să se priceapă o femeie la treburi de-astea? 'Ring închise, pentru o clipă, ochii. M-a auzit cînd spuneam tatălui meu toate astea, a intrat în biroul lui, ca o vijelie, şi mi-a spus că e în stare să înţeleagă orice şi că pune pariu că, dacă o întreb orice îmi trece prin minte, în legătură cu afacerile, va şti să-mi răspundă, chiar dacă e femeie.

– Şi a ştiut? A fost promptă în răspunsuri? Ţi-a dovedit că avea dreptate?

– O, da, s-a descurcat de minune, chiar dacă eu m-am străduit cît am putut să-i fac viaţa un coşmar. Cînd ai şaptesprezece ani şi cînd conduci o firmă aşa de importantă ca a noastră, devii...

– Îngîmfat? Plin de tine? Crezi că eşti buricul pămîntului?

– Mai mult sau mai puţin. Mi-a trebuit mai mult de o lună pînă să mă dau bătut şi pînă să încetez să mai fac pe grecul ce se pricepe la afaceri şi la comerţ.

– Ce-ai spus? Ce grec?

– Tatăl tău a omis să te înveţe, pe lîngă aritmetică,

fabula cu grecul cel iscusit. Am încetat să o mai întărît şi, cu timpul, am devenit prieteni. Nici nu-mi imaginasem că existau femei ca ea. Eu credeam că toate femeile sînt ca mama; iar mama se devota în întregime, doar familiei.

– Ceea ce nu era cazul ei, nu?

– Tatăl ei murise cînd ea împlinise douăzeci şi doi de ani. Pînă atunci, zicea ea, nu ştia decît despre ultima modă în îmbrăcăminte, sau de cadourile oferite de iubitul ei. Îi rămăsese moştenire un magazin de modă cam falimentar şi o grămadă de datorii.

– Şi ce-a făcut?

– N-avea decît trei posibilităţi: să rămînă săracă sau să se mărite cu cineva bogat, care să aibă grijă de ea şi de restul ei de avere. Pe de altă parte, spunea că nici unul dintre bărbaţii cu care ar fi dorit să se mărite, nu se pricepea la afaceri, dar că nici nu ar fi suportat să se mărite cu un om de afaceri.

– Şi care era cea de-a treia posibilitate?

– Să se ocupe singură de afaceri. Avea gust în alegerea rochiilor; tot ce îi rămînea de făcut, era să cumpere rochii şi să le vîndă.

– Atîta tot?

– Chiar aşa. La început, spunea, i-a fost greu dar, pînă la urmă, a reuşit. Cu timpul, afacerea ei s-a extins la şase magazine, care prosperau văzînd cu ochii.

– Şi ce legătură are ea cu faptul că tu ai plecat în armată?

– M-am îndrăgostit de ea. Nu era chiar iubire – acum ştiu bine asta –, dar o găseam fascinantă. Pînă la ea nu cunoscusem vreo altă fată. Tata era prea plictisit de afaceri şi lăsase totul în seama-mea. Pe mama n-o interesa viaţa mea personală, iar fratele meu, Jamie,

care era cu doi ani mai mic, era mereu pe mare. Ceilalţi fraţi erau prea mici ca să înţeleagă ceva.

– Iar Ardis era nedespărţită de Davy.

– Da. Prietena mamei a fost prima femeie cu care am împărţit tot ce aveam. Ea era mereu dornică să ştie mai mult din ceea ce făceam, totul era nou pentru ea. Voia să-i arăt totul.

– Şi tu? I-ai arătat totul, nu? spuse Maddie, în şoaptă.

– Da, zise el. Cu o zi înainte să plece, am ieşit în larg, spre una din insule. Nu mersesem prea departe dar, aşa, dintr-o dată, ne-a prins o furtună din care n-am putut scăpa.

– Bine, dar pentru cineva, născut din mare, nu era cred nici o problemă.

– În principiu, nu. Cînd am ajuns la mal, eram uzi pînă la piele. Pe mal era un adăpost de termite; era părăsit, căci muriseră toate cu cîţiva ani în urmă. Tăcu cîteva clipe, apoi continuă Ne-am petrecut noaptea acolo.

– Şi ai făcut dragoste cu ea?

– Da, de fapt ea m-a învăţat să fac dragoste. La şaptesprezece ani, cu o viaţă agitată ca a mea, n-am prea avut de-a face cu fetele, darămite cu femeile.

– Nici chiar Toby nu ţi-a fost de folos?

– În special, el.

– Aşadar, ţi-ai petrecut noaptea cu ea. Şi apoi ce s-a întîmplat?

– A doua zi, am venit înapoi pe insulă şi tot drumul am făcut planuri despre viitoarea noastră căsătorie.

– Căsătorie! Bine, dar era cu mult mai în vîrstă decît tine.

– Nu-mi păsa! Pentru mine, viaţa alături de ea

însemna să conducem linia maritimă împreună, să stăm de vorbă şi să fim împreună...

– Şi totuşi, nu te-ai căsătorit cu ea.

– Nu. Seara, cînd am ajuns acasă, eram aşa de obosit că m-am culcat, iar a doua zi, ea deja plecase. Nu pot spune cît am suferit că am fost înşelat. Nu mi-a lăsat nici un bilet, nici un cuvînt, nimic. Am suportat destul de greu lovitura. Mă încruntam şi mă răţoiam la toţi. Doar mama şi-a dat seama ce se întîmplase. I-am spus cît de mult o uram pe femeia aceea pentru că mă părăsise, dar ea mi-a zis că prietena ei îmi făcuse un cadou şi că trebuia să iau lucrurile aşa cum sînt.

– Ai mai văzut-o vreodată?

– O dată, după cîţiva ani, la New York.

– Te-ai mai culcat cu ea şi atunci?

– Propriu-zis, mi-am petrecut trei zile ultîndu-mă, împreună cu ea, prin registre; ea avea un amic cu mult mai în vîrstă decît mine. Nimic nu poate zdrobi o idilă, aşa cum o poate face fie o nepotrivire, fie nişte ani în plus.

Maddie zîmbi cu toată faţa la această remarcă.

– Aşadar, nu mai erai îndrăgostit de ea?

– Nu prea mult.

– Dar tot nu mi-ai spus ce te-a făcut să intri în armată.

– După ce a plecat, am auzit povestea despre tata, cum că-şi pescuia plozii din apa mării. Mi-aş fi dorit ca toată povestea asta să fie în favoarea mamei, căci ultima naştere i-a dat multă bătaie de cap. Cînd am văzut cum avea să se desfăşoare viaţa mea, mi-am dat seama că nu-mi doream aşa ceva. Nu voiam să ajung la optzeci de ani şi să mă gîndesc cum să scap de afaceri. M-aş fi putut îmbarca pe oricare din vapoarele

noastre şi să fac înconjurul lumii, dar m-am hotărît să plec în deşert, pentru că mă săturasem de prea multe responsabilităţi. Voiam să devin un anonim, un om oarecare, nu un şef. Voiam să văd cum e cînd lucrurile merg prost, dar nu din cauza mea. Aşa că m-am dus în armată ca soldat şi am optat pentru trupele din Vest.

– Iar ei te-au trimis acolo unde ai dorit tu?

– N-a fost prea greu. Tot ce trebuia să fac era să le demonstrez că ştiu să călăresc un cal.

– Şi cînd te gîndeşti că Toby spunea că a fost angajat de către tatăl tău, pentru că nu te interesau femeile.

– Toby nu ştie chiar totul despre mine. El s-a plîns că nu mă interesează acele femei care stau la dispoziţia soldaţilor. Toate forturile sînt înconjurate de locuri numite *localuri pentru porci*. Asta din cauza femeilor care locuiesc acolo; ele sînt tot atît de curate ca şi numele locului. Pretutindeni, în armată, oamenii mor de variolă. Singurele femei albe, la care au acces soldaţii, sînt fie cele aduse din Est, fie nevestele sau fiicele ofiţerilor. Încearcă să ai vreo relaţie cu ele şi ai să dai de bucluc.

– Bine, dar Toby spunea că nu te interesau femeile pe care ţi le prezenta el.

– Prima femeie pe care mi-a prezentat-o el, a fost una pe nume Bathless McDonald, dintr-un oraş din apropierea Warbrooke-ului.

– Bathless (Nespălata)! Ce nume ciudat. Sună de parcă n-ar...

– Chiar aşa şi era. Se vîntura de colo-colo, fără să fi făcut baie niciodată în viaţa ei. Altfel, era destul de frumuşică, dar avea obiceiul să-mi îndese în gură diferite părţi din corpul ei... şi, oricum, nu-mi doream acest gen de experienţă. Am încercat să le explic lucrul

acesta şi lui Toby şi tatei, dar amîndoi mă credeau anormal.

– Şi chiar eşti?

– Din acest punct de vedere, da. Îmi doresc ce-i mai bun, spuse el, şi o strînse cu putere în braţe, lipindu-şi faţa de ceafa ei. Vrei să te culci?

Ea nici nu clătină din cap, nici nu făcu un alt gest că ar vrea să se culce; trupul ei se îndoia, plin de bunăvoinţă, în timp ce el îl înclina încet-încet, spre pămînt. Lui Maddie nu-i ardea să doarmă. Se gîndea la tot acest timp de cînd îl cunoscuse. Avea senzaţia că-l ştie de o viaţă.

I se răsuci puţin în braţe, să-l privească din faţă şi să vadă cum limbile focului se joacă pe obrajii lui. La un moment dat, crezu că a adormit, aşa că-i atinse cu mîna buza inferioară. El nu deschise ochii.

– Ştii că am început să ţin la tine, nu?

– Da.

– Începi să-mi ocupi mintea tot atît de mult ca şi muzica.

El nu zise nimic, dar ea avu impresia că zîmbeşte.

– Nu mulţi oameni îşi iubesc rivalii.

Ar fi dorit să-l întrebe ce sentimente avea faţă de ea, dar se temea de răspuns. Cum de putea să iubească pe cineva, mai ales pe cineva ca el? El era un om care avea nevoie de libertate şi care n-avea nimic de-a face cu lumea muzicii.

– Cînd te eliberează din armată?

– La anu'.

– Şi ce-o să faci?

– Mă duc acasă, la Warbrooke. Tata are nevoie de mine.

Ea oftă. Eu voi pleca la Paris, la Viena, sau la

Florenţa, oriunde oamenii au nevoie de muzica şi de vocea mea, se gîndi ea.

– Noapte bună, căpitane, îi zise şi închise ochii.

'Ring deschise ochii şi o privi lung înainte de a adormi. I se părea cît se poate de firesc să o ţină în braţe. Îşi dorise asta de cînd o văzuse prima oară. Putea să mai aştepte pînă cînd să facă dragoste cu ea, pînă cînd ea va fi sigură şi de ea şi de el.

Trecură două zile şi lui Maddie i se părea firesc să fie legată de lanţ. Învăţaseră cum să umble împreună, cum să-şi acorde, unul altuia, intimitate, cînd să vorbească şi cînd să păstreze tăcerea.

Poveştile lui 'Ring, în legătură cu familia lui, stîrniseră interesul lui Maddie; îl întrebă o mulţime de lucruri despre el, despre Warbrooke şi despre locuitorii oraşului. Povestea lucruri incredibile despre verişorii lui din familia Taggert, care deţineau, împreună cu familia Montgomery, cea mai mare parte a oraşului.

Îi spunea poveşti frumoase despre mare şi despre strămoşi, îi arăta cum să facă noduri marinăreşti, sau laţuri din şireturile corsetului; cînd nu reuşea şi-şi prindea degetele în ele, el rîdea şi-i mai arăta o dată.

Maddie continua să se gîndească la ce-i spusese: că trăise foarte singură; iar acum înţelegea şi mai bine că aşa a fost. În copilărie nu avusese vreme să lege prietenii, sora ei era foarte devotată picturii, iar ea şi familia ei se izolaseră de alte familii din apropiere. Nu rămăseseră decît copiii lui Hears Good; dar ei veneau

să stea acolo doar vara.

Tatăl ei şi prietenii lui îşi petrecuseră foarte mult timp cu ea, învăţînd-o tot ce ştia ea acum, dar nu era la fel ca şi cînd ar fi avut prieteni de vîrsta ei.

– Eu nu am avut niciodată prieteni, cît am fost mică, zise ea.

– Nici eu; nu i-am avut decît pe fraţii mei. Ea rîse, dar el o privi foarte serios. Tot nu ai de gînd să-mi vorbeşti despre tine, nici măcar despre acel tată al tău care pare să fie un monument de înţelepciune?

Ba da; îşi dorea foarte tare, dar se temea că dacă i-ar spune ceva, cît de puţin, nu s-ar mai putea opri, se gîndi ea. Ştia bine că-i va povesti şi de Laurel şi nu putea prevedea reacţia lui. Ar putea să-i interzică să mai cînte, spunîndu-i că o va proteja el. Ar putea, la fel de bine, să-i interzică să-şi continue turneul. Ar putea să-i spună că, de acum încolo, va avea el grijă de tot, inclusiv de surioara ei care, Doamne fereşte, ar putea fi ucisă într-o ambuscadă.

Văzînd că tace, el îşi întoarse capul în altă parte, supărat.

– Îmi pare rău, ţi-aş spune dacă aş putea.

– Dacă ai avea destulă încredere în mine, vrei să spui?

– Tu ai avea încredere în mine dacă ai şti că viaţa cuiva drag atîrnă de această încredere?

El se întoarse spre ea şi-i răspunse cu simplitate:

– Da.

Ea se uită în altă parte, ştiind că el spusese adevărul. Simţea că el i-ar fi spus adevărul despre orice ar fi dorit ea să afle despre el, sau despre familia lui.

– Bine, dar eşti destul de puternic şi destul de solid ca să mă faci să spun ce vrei tu.

– Da, dar sînt destul de deştept ca să cred că femeia pe care o iubesc o să ştie singură ce trebuie să facă, i-o reteză el.

Maddie nici nu avu răgazul să înţeleagă ceea ce abia auzise, că el se şi ridică în picioare, trăgînd-o şi pe ea.

– Ce... vrei să spui prin *femeia pe care o iubesc?*

– Ce-ai auzit, zise el, culegînd nişte uscături şi zvîrlindu-i-le în braţe.

– Nu cred că am auzit bine. Mai repetă o dată. De fapt, mi-ar plăcea să-mi repeţi o grămadă de lucruri, ca, bunăoară, povestea cu virginele şi cu piciorul meu stîng, zise ea zîmbind, simţindu-se uşoară şi fericită.

– N-auzi decît ceea ce vrei, dar cu toate astea ţii minte tot ce te-a învăţat tatăl tău. Sper să-l cunosc într-o zi. Am să-l privesc în ochi şi am să-i spun: „Domnule Worth"... Se opri brusc şi se holbă la Maddie cu ochii gata-gata să-i iasă din orbite. Worth? repetă el, holbîndu-se şi mai tare şi rămînînd cu o creangă în mînă.

– Da. Şi ce-i cu asta? Aşa ne cheamă pe toţi.

Se simţi din vocea lui că se mira din ce în ce mai tare:

– Ai zis că mama ta i-a spus aşa: Jeffrey, du-te în Est şi adu-i fiicei noastre o profesoară de canto.

– Da, şi ce-i cu asta? întrebă ea, făcînd pe nevinovata, dar ştiind unde bătea el şi simţindu-se bine că, în fine, tatăl ei va fi reabilitat în sufletul lui.

El o privi cu uimire şi-i spuse cu respect:

– Să nu-mi spui că pe tatăl tău îl cheamă Jefferson Worth, celebrul ziarist!

– Ba da, chiar aşa îl cheamă, zise ea, zîmbindu-i dulce.

'Ring abia dacă mai îndrăznea să se uite la ea. Jefferson Worth era un nume de legendă, un nume ca George Washington sau Daniel Boone. Bătuse cu piciorul tot teritoriul american, însoţit de cîţiva oameni, înainte ca America să fi luat naştere cu adevărat; scrisese jurnale de călătorie, întocmise hărţi, fusese primul care pomenise despre triburile indienilor, menţionînd tot ce se putea şti în legătură cu ei, dar şi în legătură cu albii care, în expansiunea lor, i-au contaminat cu diverse boli, distrugîndu-i. Scrisese despre animale şi obiceiurile lor, făcuse cercetări legate de vegetaţia ciudată pe care a întîlnit-o în călătoriile sale, despre formaţiunile de stînci şi despre izvoarele termale.

– I-am citit toate jurnalele de călătorie cînd eram mic. Şi eu şi fraţii mei doream să fim ca Jefferson Worth. Mai trăieşte? Trebuie să fie deja bătrîn.

– Nu prea bătrîn, dar e tot ca argintul viu, aşa ca-n jurnalele sale pe care le-a publicat la doar treizeci de ani, la un an de la naşterea mea. Mama a avut grijă ca toate însemnările lui să fie publicate. Dacă ar fi fost după el, ar fi fost aruncate într-un cufăr şi uitate acolo.

– Nici nu-mi vine să cred: Jefferson Worth!

Cînd îl auzi vorbind aşa, nu putu să nu-l ierte de toate ironiile pe care le făcuse pe seama tatălui ei.

– E spătos. Poate să care şi un pian de concert.

– Ştiu că poate, spuse 'Ring, cu ochii pierduţi. M-ai întrebat, la un moment dat, cum de ştiu să mă strecor fără zgomot; am învăţat din jurnalele lui. Eu şi fraţii mei ne imaginam că sîntem chiar în pielea lui şi a oamenilor lui. Eu eram, firește, Jeff, fratele meu, Jamie, era Thomas Armour şi...

– Lui Thomas i-ar plăcea să te audă spunînd asta.

'Ring dădu, cu neîncredere, din cap şi zise:

– Cu greu îmi pot imagina că toţi aceşti oameni mai trăiesc şi că, acum, stau faţă în faţă cu fiica lui Jefferson Worth. Cum îl chema pe fiul indianului? Ştiu că avea un nume ciudat. Ştiu că m-am certat cu fraţii mei cine să joace rolul lui.

– Hears Good.

– Aşa. El şi-a spus aşa după ce tatăl tău l-a dus în Est pentru a i se face o operaţie la urechi, ca să audă mai bine.

Maddie zîmbi. Povestea îi era aşa de familiară, de parcă el şi nu Hears Good fusese acolo.

– Da, era surd. Tata l-a dus în Est. După operaţie, în semn de mulţumire, s-a poreclit singur Hears Good (Auz Bun). Pînă atunci, toţi îl strigau No Hears (Nu Aude).

'Ring zîmbi amintirilor.

– Şi mai era şi o femeie, nu? Tatăl tău luase cu sine pe prima femeie albă ce avea să călătorească în zona aceea. Ea urma să facă portrete de indieni.

– Da, într-adevăr. Tatăl meu a cumpărat una din acuarelele ei. Era schiţa unui trib al cărui nume nu l-am ştiut niciodată, dar el, cu oamenii lui, şi-au petrecut iarna acolo, la ei.

– Probabil că cei din familia Mandan. Variola a făcut ravagii pe acolo, în doi ani, după ce le făcuseră portretele. El se opri gîndindu-se la ceva. Una din verişoarele mele, din familia Taggert, juca mereu rolul femeii albe. Dar noi îi făceam întotdeauna cîte ceva ce o enerva peste măsură. Ştii ce? Ceva ce învăţasem din jurnalele tatălui tău.

– Îmi imaginez pe unul din voi jucînd rolul lui Hears Good şi furînd, din cînd în cînd, de cîte ceva.

– Într-adevăr, cum de-am uitat? Pentru că Hears Good era surd şi fiind aşa nu putea fura fără să facă destul zgomot şi fără să se facă simţit. Dar, după ce a început să audă, a exersat cu pictoriţa. Dacă-mi aduc bine aminte, ea se înfuria foarte tare, de fiecare dată.

– Da nici ea nu se lăsa, mai ţii minte?

– Nu, nu-mi amintesc exact ce făcea ea.

– Într-o noapte, după o zi întreagă de mers obositor, Hears Good dormea dus; avea doar doisprezece ani pe atunci. Ea s-a strecurat pînă la el şi i-a furat tot ce avea, inclusiv şortul. Cînd s-a trezit dimineaţă, era gol puşcă şi nici nu mai avea nimic altceva de pus pe el.

'Ring zîmbi.

– Da, ai dreptate, pot să pun pariu că vărului ei i-ar fi plăcut jocul ăsta, dar ea n-a mers niciodată pînă acolo. Fraţii mei şi cu mine ne strecuram prin împrejurimi şi furam unii de la alţii, tot ce puteam. Nu asta a făcut-o, în cele din urmă, pe pictoriţă să-l ierte pe Hears Good?

– Ba da, tata, femeia aia şi Hears Good erau despărţiţi de ceilalţi; o bandă de apaşi renegaţi veniseră din Sud, ca să petreacă noaptea împreună cu ei. Tata nu avea încredere în ea, aşa că a fost o noapte obositoare. Trei dintre ei au plecat călare în zori, iar apaşii i-au urmărit şi au tras în ei.

'Ring se lumină la faţă aducîndu-şi aminte.

– Dar Hears Good?

Maddie îi zîmbi din nou.

– Hears Good, fără să se facă auzit, îe-a furat toate cartuşele din cartuşiere. Le rămăseseră doar praful de puşcă şi plumbul, dar nu aveau cum să împuşte cu aşa ceva. Cei trei reuşiseră să plece nevătămaţi, numai

datorită lui Hears Good, care devenise un hoţ foarte bun.

'Ring rîse şi zise:

– Cred că, cu timpul, jurnalele tatălui tău au devenit pentru mine un mit. E greu de crezut că tot ce scrie acolo s-a întîmplat cu adevărat. Unde or mai fi ei acum? Unde or fi toţi acei oameni care l-au însoţit pe tatăl tău? Ce s-o fi întîmplat cu ei?

– De fapt, tata a fost unul dintre însoţitorii lui Thomas, care era căpetenia. Thomas era mai în vîrstă şi cu mai multă experienţă decît tata. Acum, locuiesc cu toţii împreună; eu mi-am petrecut copilăria printre ei.

– Cum îi chema? Lanquist Suedezul, cel care mergea iarna, pe zăpadă, cu rachete ataşate de încălţăminte.

– Nu, Skied (Schiorul). Linq Schiorul.

– Poate. Dar pe bătrînul acela?

– Bailey. (Consilierul)

– Mai trăieşte oare? Nu cred. Sau, dacă da, cred că are o sută de ani.

– Probabil. Pare destul de bătrîn ca să poată să-i fie bunic pînă şi lui Toby, dar poate e, într-adevăr, atît de bătrîn pe cît spui. Tata spune că nu l-ar mira deloc dacă ar afla că Bailey zice că nu are decît douăzeci de ani, deşi el a susţinut că a fost în Munţii Stîncoşi pe cînd aceştia nu erau decît nişte biete dealuri.

– Dar Hears Good? Cîţi ani să aibă?

– Aproape patruzeci, dar nu cred că ştie cu certitudine; de altfel, cred că nici nu-i pasă.

– Mai locuieşte la voi?

– Cîteodată. El e un indian get-beget, zise ea, iar la privirea întrebătoare a lui 'Ring, adăugă: El e ceea ce albii numesc un *indian sălbatic*, care nu are nimic în

comun cu ei.

'Ring aprobă din cap. Faptul că acest băiat, care fusese eroul copilăriei lui, era considerat un indian sălbatic, se potrivea perfect cu imaginea a ceea ce-şi închipuia el despre un bărbat adevărat. Din ce trib făce parte?

– Din tribul Crow (Cioară).

'Ring nu făcu legătura imediat.

– Crow, ai zis?

– Da, şi ce-i cu asta?

– Nimic, dar lucrurile încep să se lege, atîta tot, zise el, uitîndu-se la pomii din jurul lui. Îşi dădu imediat seama că acel indian Crow, care îl ajutase s-o găsească pe Maddie, nu era altul decît Hears Good.

– Ştii că se ţine după noi?

– Da, spuse ea, de-abia auzit, ştiu.

– Asta explică o mulţime de lucruri, cum ar fi, de pildă, faptul că ştii atît de multe lucruri despre indieni, că nu ţi-e frică de ei şi multe altele.

– Mă tem atunci cînd trebuie. Nu cred în poveştile care spun că un indian pică în admiraţia unei femei albe.

– Cum de-ai ajuns la concluzia asta?

– Ştiu de la Hears Good. Nu există nici un alt bărbat mai arătos, pe lume, decît un indian Crow, cînd e în floarea vîrstei: înalt, chipeş, musculos, cu păr des şi negru, cu pielea de culoarea...

– Da, am deja o imagine clară, zise el, gîndindu-se că tocmai aşa credea şi el că ar fi trebuit să arate un astfel de bărbat, pe vremea cînd, copil fiind, se lupta cu fraţii lui pentru rolul indianului Crow. Totuşi, nu-i plăcea s-o audă pe Maddie vorbind astfel, în prezenţa lui.

– Ce s-a ales de Hears Good?

– În ochii unui alb, nu există nici o altă ființă omenească mai urîtă decît un indian Crow; dar cu Hears Good era altceva, așa că tatei și celorlalți li s-a făcut milă de el și l-au dus la St. Louis. Ea se opri o clipă, apoi continuă: Tata avea un frate care ținea un magazin în St. Louis. Acolo s-au cunoscut și părinții mei; oricum, tata și Hears Good s-au dus la St. Louis, iar Hears Good a fost foarte impresionat de miracolul orașului; tata povestea că Hears Good nu a întors, nici măcar o dată capul, după vreo albă, chiar dacă rochiile pe care le purtau erau mult mai frumoase decît ale indiencelor. Cu toate astea, femeile erau tot timpul cu ochii după el. E drept că o femeie nu poate să nu admire un luptător Crow, în plină maturitate, iar Hears Good este un exemplar superb.

– Da, îmi dau seama.

Ea îi zîmbi îngăduitor.

– După ce au părăsit orașul, tata l-a întrebat pe Hears Good ce părere avea despre femeile albe, iar el i-a răspuns că arătau jalnic. Îl îngrozea talia lor prea subțire; spunea despre ele că arată ca niște furnici, nu ca niște femei. Zicea că o femeie cu o talie atît de subțire nu-i bună nici de muncă, nici de făcut copii. Nu-i plăcea pielea lor albă, iar fețele lor i se păreau acre și urîte, continuă ea, rîzînd. Hears Good i-a mai mărturisit tatei părerea lui despre felul în care credea el că sînt tratate femeile albe de către bărbații lor. Zicea că ei se împreunează cu ele afară, pe cîmp, ca să nu-i vadă familia. Apoi, mai credea că bărbații albi își tratează nevestele ca pe niște copii, că le îmbracă în haine pe care le strîng tare, cu șireturi, și le pun la muncă pînă...

– Lasă, am văzut eu cum își tratează indienii nevestele și cum le pun la muncă de parcă ar fi niște animale de povară.

– Asta pentru că, în mentalitatea indienilor, bărbatul este considerat ceva de neprețuit.

– Ei, nu mai spune!

– Bărbatul trebuie să aibă mîinile libere, ca să se poată lupta, sau muri, dacă trebuie, ca să-și salveze femeia – averea lui cea mai de preț. Femeia poartă pe umeri toată povara, dar tot ei i se cuvine totul. Crede-mă, nimeni nu muncește mai mult decît un alb. Indienii ne consideră nebuni de legat.

– Uneori sînt și eu de aceeași părere cu ei. Așadar, Hears Good s-a întors la propria lui familie și la femeile lui indiene? Pot să jur că are o părere foarte bună despre indience și n-o să zică niciodată că sînt urîte.

Ea zîmbi și spuse:

– Tata l-a rugat pe prietenul lui să-i descrie cum arată o indiancă frumoasă. Încerc să-i fac un portret: să fie scundă și solidă, să aibă talia groasă și fața lată și plată, cu nas turtit; să aibă sînii lungi și subțiri și să-i ajungă pînă la talie.

'Ring o măsură pe Maddie de cîteva ori, din cap și pînă-n picioare; privirea i se opri îndelung pe sînii care, chiar și fără corset, erau tari și mari.

– Nu cred, că din acest punct de vedere, sînt de aceeași părere cu el.

Maddie întoarse capul într-o parte, îmbujorîndu-se de plăcere. În drum spre stînca-adăpost el o întrebă:

– Dar cu pictoriță, ce s-a întîmplat?

– S-a măritat cu tata.

S-au întors unul către altul, în același timp, și și-au zîmbit. Era aproape firesc ca viețile lor să fie așa de

îngemănate, deoarece, în copilărie, 'Ring jucase rolul tatălui ei, iar prietenii tatălui erau eroii lui favoriţi.

Tot restul după-amiezii au rămas lîngă foc şi-au stat de vorbă, sau, mai precis, 'Ring i-a pus lui Maddie tot felul de întrebări, la care ea răspundea fără nici un fel de ezitare. Se simţea aşa de bine, încît nu mai era nevoie să se prefacă că e ducesă. Cu ani în urmă, John Fairlie, care nu era altceva decît un snob englez, îi spusese că nimeni, în Europa, nu o va asculta cîntînd dacă va şti că tatăl ei fusese obligat să vîneze ca să supravieţuiască; aşa că i-a venit ideea că n-ar fi rău să-şi atribuie titlul de ducesă, originară din micul district Lanconia. La acel moment, sfatul lui părea, oarecum, justificat, căci ştia că era plină de ambiţii şi că tot ceea ce-şi dorea cel mai tare în viaţă era să cînte tuturor celor care voiau s-o asculte. Abia mult mai tîrziu a regretat că a acceptat propunerea lui, căci lucrul acesta îi dădea impresia că-şi renegase prietenii şi tatăl.

În urmă cu cinci ani, părinţii ei, împreună cu Thomas, Bailey şi Linq, îi făcuseră o vizită la Paris, şi se simţise foarte stînjenită că nu purta numele familiei ei. Lăsa să se înţeleagă că se ruşina de el. Tatăl ei a rîs şi a spus că nu-i nimic şi că, la urma urmei, un nume nu e decît un nume şi că ea rămînea fiica lui, indiferent de nume.

Apoi i-a povestit lui 'Ring despre vizita lor la Paris, despre felul în care Thomas, Linq şi tatăl ei se plictisiseră în oraş şi-şi doreau să se întoarcă cît mai repede acasă. Lui Bailey i-a plăcut Parisul foarte mult şi de două ori, tatăl ei şi Thomas au trebuit să-l scoată din închisoare pentru comportament obscen. Oricum, tatăl ei refuzase să-i spună exact ceea ce făcuse.

Începuse să plouă din nou, era frig, aşa că se

strînseră unul în altul, lîngă foc, şi mîncară friptură de curcan şi iepure; Maddie vorbea din ce în ce mai mult despre părinţii ei, povestindu-i lui 'Ring despre picturile mamei, picturi care deja erau căutate şi recunoscute ca documente ale unor oameni şi tradiţii pe cale de dispariţie.

Se lăsa noaptea şi era aşa de frig încît, pentru a-şi ţine de cald, fură nevoiţi să se strîngă unul în altul, întinşi pe jos şi îmbrăţişaţi. La un moment dat, ea se simţi cam derutată. Pînă acum nu fusese conştientă că era o situaţie cu totul stranie pentru ea; pe de o parte, aparţinea unei lumi de lux; pe de alta, lumii sălbatice a lui Jefferson Worth. Cît despre bărbatul ăsta de lîngă ea, care era rolul lui în viaţa ei? Îşi ridică faţa în sus, ca s-o sărute, dar el îşi înălţă bărbia şi mai sus.

– De ce o dată îmi spui că mă iubeşti, apoi îmi întorci spatele? De ce te uiţi la mine cu atîta patimă şi totuşi abia de mă atingi? Adică, abia de pui mîna pe mine.

– Ah, iubito, nici nu ştii cîte perechi de ochi sînt îndreptate asupra noastră.

– Îndreptate asupra noastră?

– Trei sînt chiar acolo, cei care, de la început, au fost mereu pe urmele tale; deşi unul dintre ei mă cam urmăreşte pe mine, acum. Scuză-mă, dar nu îmi place să mă dau în spectacol.

– Şi cine sînt ceilalţi doi? întrebă ea, deşi ştia că unul din ei e Hears Good; acum înţelese de ce nu răspunsese la fluieratul el din noaptea aceea; ştia că 'Ring era pe aproape. Nu se putu abţine să nu zîmbească. Dacă Hears Good a lăsat-o în grija lui 'Ring, însemna că era de acord cu el. Asta echivala cu o mare cinste.

– Celălalt e omul care mi-a luat calul.

– Cartoforul?

– Cartofor, spui? zise el, dîndu-se puţin înapoi ca să o privească.

– Aşa vrea să pară. Un cartofor şmecher care călătoreşte cînd cu un vapor, cînd cu altul, cînd în susul, cînd în josul rîului. Ar trebui să poarte o vestă cusută cu fir de aur şi o pălărie albă de panama. Mă întreb dacă ştie să cînte.

– Nu, nu ştie, zise el, pripit.

– Oare? Mă îndoiesc. Şi cine ne mai urmăreşte?

– Unul din oamenii cu care te-ai întîlnit, zise el, pe un ton ironic, apucînd-o de mîna pe care se afla inelul de la Laurel. Omul care ţi-a dat inelul ăsta.

Îşi smulse mîna şi o ascunse între trupurile lor.

– Ăsta-i motivul pentru care nici nu vrei să mă atingi măcar?

– Adică, vrei să zici, să nu-mi ţin promisiunea faţă de tine?

Ea rîse, zicînd:

– Ce mai promisiune! Mi-ai spus că trupurile noastre se potrivesc perfect şi că ţi-ar plăcea să-mi pui degetele, unul cîte unul, în gură şi să le sugi...

– Taci, i-o reteză el scurt.

Maddie îl privi şi văzu că e foarte încordat.

– N-ai menţionat tu ceva în legătură cu umerii mei şi cu partea interioară a cotului?

– Maddie, încetează odată, zise el, în timp ce sudoarea îi ţîşnise deja pe frunte.

– Şi ce-mi mai spuneai? zise ea, băgîndu-se şi mai mult în el. Mai spuneai ceva în legătură cu picioarele mele, că ai dori să le săruţi. Asta-mi spuneai. Să ştii că nici un bărbat nu mi-a sărutat picioarele pînă acum.

– Nu te-a mai sărutat nici un bărbat, niciodată! zise el gemînd, de parcă îl durea ceva.

– Ah, asta s-o crezi tu! Au fost unii care au băut şampanie din papucii mei. Altul mi-a oferit un colier de rubine, numai ca să mă culc cu el. Mulţi bărbaţi mi-au oferit ce nici nu gîndeam, numai ca să fiu amanta lor. Dar nimeni, pînă la tine, nu mi-a spus că vrea să facă dragoste cu piciorul meu. Cu umerii poate, dar cu piciorul, nu.

La aceste vorbe, 'Ring îi apucă bărbia cu mîna, ca să o poată săruta. Maddie se pierdu cu totul şi se cufundă în acest sărut. Nici nu-i păsa dacă şi cine o priveşte. Bărbatul de lîngă ea era tot ceea exista în acel moment, pentru ea.

– 'Ring, şopti ea, înlănţuindu-l cu mîna rămasă liberă. Dragul meu 'Ring!

El se desprinse primul din îmbrăţişare şi zise:

– Maddie, nu se poate. Nu se poate să ne dăm în spectacol. Prea mulţi ochi sînt aţintiţi acum asupra noastră.

Maddie se întoarse şi-şi lipi spatele pe pieptul lui; trupurile lor erau supuse unei încordări aşa de mari, încît ea simţi cum tremură de dorinţă. Mîinile îi tremurau; scene mai vechi îi treceau prin minte: ziua în care, curăţîndu-l de spinii de cactus, îi mîngîiase picioarele cu propriile ei mîini; apoi, ziua cînd el pusese umărul ca să-i ajute pe ceilalţi să treacă cu caleaşca prin vad, lucru pentru care îşi scosese cămaşa; noaptea cînd pătrunsese în cortul ei cu mai nimic pe el.

– Maddie, zise el de parcă i-ar fi citit gîndurile, nu te mai gîndi la nimic.

– De unde ştii tu la ce mă gîndeam?

El întinse mîna spre foc, iar ea văzu că şi el tremura.

– De ce mi-ai spus: „Nu", în ziua aceea în care te curăţam de acele de cactus?

– Pentru că, pe atunci, eu nu eram decît căpitanul Montgomery. Tu nu mă considerai decît un tînăr chipeş şi bine făcut şi deveniseşi pasională şi patetică.

Ea gemu, apoi zise:

– Pînă şi sora ta zicea că eşti cel mai urît din familie.

– În familia mea noţiunea de urît şi frumos este relativă.

– Hai să nu mai vorbim despre asta. Din clipa în care te-am văzut, am ştiut că eşti un îngîmfat, dar nu mi-am dat seama pînă unde poţi merge cu îngîmfarea asta.

– Cine ziceai că are cea mai frumoasă voce din lume?

Ea îi zîmbi prin întuneric.

– Ştiu unde vrei să ajungi. Crezi că acum s-au schimbat lucrurile? Crezi că acum văd altceva în tine, decît tot un bărbat chipeş?

– Ştiu şi eu?

El îi ţinea mîna într-a sa, privind-o. Avea degete lungi şi subţiri, cu unghii bine îngrijite. Oare el ce gîndea? Oricum, în clipa asta nu se putea imagina fără el. El o intuise mai bine decît oricare altul. Avea dreptate cînd spunea că, la început, nu văzuse nimic altceva în el decît un bărbat chipeş şi bine făcut, dar acum... Acum îşi aminti de toate situaţiile în care el îşi riscase viaţa pentru ea; urcase o stîncă abruptă ca să poată fi în preajma ei, venise după ea cînd fusese răpită, şi alte lucruri. Îşi aminti cîte răni dobîndise numai din cauza ei. Se mai gîndi şi la momentele cînd fusese obligată să-l drogheze şi să-l păcălească; şi, cu toate astea, el mai

era încă alături de ea, încercînd să-i dea o mînă de ajutor.

– Generalul Yovington, zise ea în şoaptă, m-a ajutat; nişte tipi au răpit-o pe surioara mea, Laurel, şi mi-au spus că, dacă vreau să o răscumpăr, trebuie să cînt în şase tabere şi de fiecare dată să mă întîlnesc cu un bărbat cu care să schimb nişte scrisori. Mi-au promis că de data asta mi-o vor arăta pe Laurel, dar m-au minţit. Omul de legătură, continuă ea, ridicînd mîna cu inelul de la Laurel, în sus, mi-a dat inelul ei, ca dovadă că mai e încă în viaţă şi că e încă în mîinile lor. Dar a zis... a zis că te va ucide, dacă nu încetezi să te mai amesteci în problema asta, adăugă ea, înecîndu-se de plîns. Mi-au spus că mi-o vor da îndărăt pe Laurel cînd voi cînta în ultima tabără, dar mă tem că n-o vor face. Încep să cred că n-o vor face niciodată. Mă tem să n-o ucidă din cauza războiului ăluia stupid pe care au de gînd să-l dezlănţuie, mai zise ea, plîngînd în adevăratul înţeles al cuvîntului. Şi acum, mai vor să te omoare şi pe tine.

El se întoarse către ea şi o strînse tare, la pieptul lui. O înlănţui chiar trecîndu-şi un picior peste picioarele ei, de parcă ar fi vrut s-o ocrotească şi mai bine.

– Ştiu, iubito, ştiu.

După o vreme, cînd se mai linişti, întrebă:

– De unde ştii? Nici nu-ţi dai seama ce periculoşi sînt oamenii aceia. Au zis...

– Nu-i nevoie să-mi spui, am auzit tot.

– Ai auzit? întrebă ea, smiorcăindu-se; el îi întinse o batistă udă şi nu prea curată. Ce-ai auzit?

– Tot ce ţi-a spus bărbatul acela; dar acum eşti în siguranţă. De ce nu dormi? Mai vorbim despre asta mîine dimineaţă.

Dar ea se smuci de lîngă el şi-i zise:

– Spune-mi cît de multe lucruri ştii din toată povestea asta?

– Bine, îţi spun. Doar nu-ţi imaginezi că te-am lăsat să mă droghezi şi a doua oară, nu? Tu şi cu Edith a ta doreaţi să fiţi atît de convingătoare, încît pînă şi un orb şi-ar fi dat seama că e ceva necurat la mijloc. În timp ce tu ai întîrziat la toaletă, eu l-am pus pe Toby să înlocuiască unele din smochinele tale, umplute cu opiu, cu altceva. După gust, cred că bălegar, dar chiar aşa fiind lucrurile, n-aveam cum să mai adorm. Apoi am constatat ce mult te-ai îngrijorat să nu fi înghiţit o doză prea mare şi deci, periculoasă. Tu şi cu Edith ar trebui să încetaţi să mai jucaţi un joc la care nu vă pricepeţi prea bine.

– Aşadar, m-ai păcălit! Ai pretins că eşti adormit. Te bălăngăneai prin cort de parcă erai la circ. O, cînd mă gîndesc la toate astea, simt cum mă înfurii.

– Să te înfurii? Ce-ar fi trebuit să fac, după capul tău? Să-ţi fi mărturisit că nu mîncasem smochinele cu care m-ai îmbiat atîta? Erai aşa de grăbită să scapi de mine şi să pleci, încît îmi era teamă că vei trage în mine, dacă mă mai încăpăţînam să-ţi stau în cale.

Ea începu să se zbuciume şi să se agite, ca să scape din strînsoarea lui.

– Aşadar, m-ai urmărit, nu? Ştiai bin că volam să plec singură, iar tu m-ai urmărit, nu?e

El o privi, uimit.

– Bravul tău luptător Crow se ţine după tine pretutindeni, iar lui îi eşti recunoscătoare, dar, dacă te urmăresc eu, te înfurii pe mine. Nu văd nici o logică în felul în care te porţi.

– Hears Goods mă apără.

– Dar eu ce crezi că fac? Crezi că mă înnebunesc de plăcere să mă dau de-a rostogolul printre cactuşi, să mă caţăr pe stînci, să mă zgîrii, sau să văd cum mi se fură calul de sub nas? Asta consideri tu că mi-ar face plăcere?

Ea se zbătea din ce în ce mai tare, dar lanţul nu-i permitea prea mult. Cîtă vreme el stătea neclintit, nici ea nu putea face mare lucru.

– Nu-mi place să fiu spionată.

– Nici mie nu-mi place ca femeia pe care o iubesc să facă lucruri dubioase, aşa că sîntem chit; apoi, cu o voce blîndă, adăugă: Maddie, am vrut să te apăr, doar atît; să fie asta atît de rău?

– Este, în măsura în care eu nu vreau să fiu apărată. Pot să-mi port de grijă şi singură.

– Da, desigur; dacă Hears Good nu şi-ar fi trimis săgeata la timp, ca să-i sperie pe bărbatul acela, atunci... Se opri însă brusc, amintindu-şi cum bărbatul acela era pe cale să abuzeze de ea, apoi o trase spre sine, lipindu-şi întreg corpul de al ei. Maddie, hai să nu ne mai certăm. Am făcut cum m-a tăiat capul, doar ca să te apăr, ca să aflu ce se petrece cu tine. N-am avut nici cea mai mică intenţie să te jignesc.

Maddie îşi cuprinse faţa cu mîinile şi începu să plîngă din nou. El o strînse şi mai tare în braţe, mîngîind-o şi şoptindu-i:

– Hai, puiule, nu mai plînge; n-ai nici un motiv. Toţi îndrăgostiţii se mai ceartă din cînd în cînd. Braţele îi erau prinse între trupurile lor, aşa că Maddie nu avu altă soluţie decît să dea din picioare şi să-l lovească.

El gemu de durere.

– Plîng din cu totul alte motive, nu pentru că m-am certat cu tine. Şi-apoi nici nu sîntem îndrăgostiţi.

Sîntem...

– Ba da, zise el, cu blîndeţe, sîntem...

– Nu ştiu. Nu mai ştiu nimic. Cu şase luni în urmă, ştiam foarte bine cine sînt şi ce vreau de la viaţă; acum e cu totul altfel. Nu mai sînt în stare de nimic, nu mai pot lua nici o hotărîre.

– Astea sînt chiar vorbele pe care îmi doream să le aud. Sînt cele mai frumoase cuvinte pe care le-am auzit vreodată.

Poate că erau cuvinte frumoase, legate de sentimentele ei faţă de el, dar, în ceea ce o privea pe ea, nu era chiar aşa. Îşi băgă faţa în curbura făcută de umăr şi gît şi începu să inspire adînc mirosul trupului lui.

– Te deranjează că nu sîntem amanţi, în adevăratul înţeles al cuvîntului?

– Nu, desigur că nu. O femeie trebuie să aştepte pînă se mărită. O doamnă... Se opri, pentru că 'Ring îi astupă gura cu un sărut, în timp ce-şi strecură mîna prin bluza deschisă şi-i mîngîie pielea din dreptul buricului.

– 'Ring, nu!

– Ssst, iubito! Stai liniştită!

Ea rămase nemişcată, în timp ce mîna lui înainta încet spre sînii, pe care îi cuprinse, pe rînd, în căuşul palmei sale mari; degetul lui mare mîngîia cu blîndeţe sfîrcul, înflorindu-l. Respiraţia i se opri în gît; ţinea ochii închişi; capul îi alunecă pe spate pînă ce buzele îi atinseră gîtul.

– Chiar nu ştii ce-aş vrea să-ţi fac? întrebă el, cu o voce chinuită. Eşti chiar aşa de naivă încît nu-ţi dai seama cam ce-aş vrea de la tine? Nu simţi cît de doresc? Cît te-am dorit tot timpul?

– Nu, dar eu...

– Cred că ţi-ai dat şi tu seama. Te doresc atît de mult, încît pînă şi Toby rîde de mine. Nu visez decît cum să-ţi ating trupul, pielea, părul. Vreau să te simt, vreau să te sărut, vreau să-ţi simt întreaga căldură din afară şi dinăuntru. Maddie, vreau să ştiu totul despre tine, aşa cum orice bărbat vrea să ştie totul despre femeia pe care o iubeşte.

El îşi schimbă poziţia astfel încît să-i poată atinge lobul urechii cu vîrful limbii; Maddie se înfioră din ce în ce mai tare, pînă ce trupul ei se încordă ca un arc.

– 'Ring, gîfîi ea.

– Da, iubito, sînt aici, lîngă tine. Voi fi mereu lîngă tine, gata să te fac fericită, plin de dorinţă.

În timp ce vorbea, o săruta pe ceafă şi pe gît, plimbîndu-şi vîrful limbii peste pielea ei înfiorată. Trupul îi tremura din ce în ce mai tare, fără să se poată stăpîni. Atunci 'Ring se opri.

O clipă, rămase neclintită în strînsoarea braţelor lui. Nu-i mai păsa de nimeni şi de nimic, nici chiar dacă întreaga armată americană ar fi fost de faţă să-i privească. Tot ce voia, era ca el să nu se oprească din mîngîieri şi sărutări. Îşi înălţă braţele spre faţa lui, încercînd să-l tragă în jos, spre ea.

– Nu, zise el. Gata, nu mai pot. Iubito, nu sînt de lemn, chiar dacă în ultimele zile o anumită parte a trupului meu a fost ca lemnul; ajunge, nu mai rezist nici eu. Te rog, linişteşte-te şi culcă-te. Mîine coborîm în tabără, iar acolo ne putem permite să fim doar noi doi, nestînjeniţi de nimeni.

Maddie se linişti, treptat; nu mai tremura aşa de tare; încetul cu încetul mintea ei începu să judece, din nou, normal. Îşi amintea perfect cînd îi spusese cît de mult o dorise. Bine, dar dacă o dorea atît de mult, cum

de se putea opri cînd voia el? El de ce nu tremura deloc?

Îşi ridică mîna liberă şi începu să-i descheie încet, la cămaşă.

– Maddie, ce faci? Nu se poate.

Ea îşi lipi buzele de pieptul lui şi îşi frecă faţa de părul de pe piept, în timp ce-i mai descheia cîte un nasture.

– Maddie, te rog, nu se poate.

Sărutările ei luau locul fiecărui nasture descheiat; trupul lui era viguros; nici un pic de grăsime, doar fibră. Era cald şi pielea era catifelată. Îşi vîrî mîna sub cămaşă, atingîndu-i coastele şi spatele şi, mîngîindu-l, simţea toată forţa trupului lui. El simţi cum se topeşte de tot cînd buzele ei coborîră spre buric, lingîndu-l cu vîrful limbii şi muşcîndu-l uşor cu dinţii.

Cînd ajunse la cureaua de la pantaloni se opri şi, o clipă, îşi odihni faţa pe abdomenul lui. Era foarte transpirată şi gîfîia din toată fiinţa ei.

– 'Ring, şopti ea. Dar el nu mai răspunse.

Ea se îndepărtă de el atît cît să-i poată vedea faţa. De cînd era ea pe lume, nu mai văzuse o astfel de privire, decît, poate, în ochii statuilor din Florenţa. Era o privire chinuită, încărcată de dorinţă, de durere şi de extaz. Privirea lui exprima tot ceea ce simţea. Văzîndu-l cum arăta, inima ei încetă să mai bată, pentru o clipă. Nimic nu putea descrie privirea aceea. Nici un fel de vorbe. Avea o privire tot atît de frumoasă, pe cît era de frumoasă vocea hărăzită ei de Dumnezeu.

– 'Ring, şopti ea, revenind în braţele lui puternice.

– Te iubesc, Maddie, zise el, în cele din urmă. Te-am căutat pretutindeni; te-am căutat părăsindu-mi casa şi familia, pe care o iubesc şi care are nevoie de

mine; şi asta doar ca să te găsesc pe tine. Acum, faci parte din mine.

– Da, cred că ai dreptate.

Ea se cuibări în braţele lui, lăsîndu-l s-o strîngă la pieptul lui, fără să rostească nici un cuvînt; erau împreună şi se sărutau; trupurile le tremurau, vibrant; ea era mulţumită şi liniştită că acum era, în fine, lîngă el.

13

În dimineaţa următoare, începură să coboare muntele, după ce mîncară, în fugă, nişte friptură de iepure; Maddie rîse cînd 'Ring se plînse că s-a săturat de iepure.

– Aşa arată un bărbat adevărat! Unul care nu mănîncă decît carne de iepure şi care nu se atinge deloc de legume şi pîine, îl necăji ea. Tata mînca numai carne de iepure şi nu se plîngea deloc.

– Iar, tata? mormăi el, în barbă. Cine, moşul ăla?

– Moş? Cum poţi spune aşa ceva? Tu... Începu să se hîrjonească, alergînd după el, care mergea în faţă, la lungimea lanţului întins. El se uita mereu înapoi ca să vadă dacă ea nu s-a împiedicat sau n-a căzut.

Maddie nu-şi amintea să fi avut o zi mai senină şi mai lipsită de griji de cînd se ştia pe lume. Se hotărî ca în ziua asta, nici un gînd să nu-i umbrească fericirea.

Se alergară şi se hîrjoniră tot drumul, pînă ajunseră la poalele muntelui. Maddie constată că avea asupra lui tot atîta autoritate cît asupra ei înseşi. În joaca lor, ajungeau în cele mai intime dintre situaţii: ori ea îl atingea în partea lui cea mai delicată, cînd el voia, chipurile, s-o apere, ori sînii ei se zdrobeau de pieptul lui puternic,

cînd ea încerca să se repeadă la el, în glumă, ori nimerea, prefăcîndu-se că alunecă, între picioarele lui.

El însă rîdea, o ridica în sus, de subsuori, se învîrtea în cerc, cu ea în braţe, apoi iar se rostogoleau la vale, trupul lui vînjos ascunzînd-o şi ocrotind-o de lovituri, de ghimpi sau de împunsăturile stîncilor.

– Vai, ce m-aş face fără tine, nepreţuitul meu căpitan! exclamă ea, rostogolindu-se în continuare.

Maddie auzi, prima, zgomotul unui cal, dar, cîtă vreme el o săruta pe gît, ea nu acordă faptului nici o importanţă.

– Sssst! zise el, înălţîndu-şi capul ca să audă mai bine.

– Ce-i?

– Calul meu...

– O, zise Maddie, fără să arate prea mult interes, nu-i aşa că-i minunat că sîntem atît de singuri? Dar, după un moment, îşi reveni brusc la realitate şi întrebă. Cum calul tău?

Mîinile lui se mai jucau încă cu bluza lui Maddie, dar urechea îi era la pîndă cînd zise:

– Untişor!

Lui Maddie îi trebuiră cîteva momente ca să înţeleagă limpede ceea ce spusese, căci, atunci cînd mîinile şi gura lui 'Ring erau ocupate cu mîngîierile şi sărutările, ea nu putea gîndi prea limpede.

– 'Ring, ia seama! Dacă zici că e Untişor, înseamnă că hoţul e prin preajmă. Eşti sigur că poţi să-ţi recunoşti calul după zgomot?

– N-am nici o îndoială, zise el, sărutînd-o din nou pe ceafă.

Fu nevoită să-l împingă de cîteva ori pînă să-l desprindă de ea, ajutîndu-se şi cu genunchii.

– Ascultă, 'Ring, trebuie să facem ceva.

– Da, şi eu mă gîndeam la fel. Trebuie să-mi recuperez calul. Am nişte conturi de reglat cu hoţul ăsta, dacă dau de el.

Maddie căscă ochii mari.

– Eu, dimpotrivă, voiam să-ţi propun să plecăm cît mai repede de aici. Calul nu e aşa de important. Hai mai bine să coborîm mai repede. Lasă, îţi cumpăr eu altul sau... mă rog, eşti destul de bogat ca să-ţi cumperi şi singur.

'Ring părea foarte adîncit în gînduri.

– Nu, lasă, trebuie să rezolv o problemă, mai întîi.

– 'Ring, stai puţin. Ştiu că eşti în stare să faci orice ca să-ţi răscumperi onoarea, dar acum nu se poate; n-ai nici arme şi apoi mă mai tîrîi şi pe mine de lanţul ăsta. Nu poţi să te iei la bătaie cu un om înarmat. Hai să coborîm şi, jos, Frank sau Sam or să-ţi dea o mînă de ajutor.

– N-am nici un fel de încredere în ăia doi. Nu, nici un fel de încredere; şi apoi cred că acum este momentul potrivit. Sînt convins că mă aşteaptă, de-aia este pe-aici, prin preajmă.

'Ring se ridică în picioare, trăgînd-o şi pe Maddie după el.

Ea se agăţă de pieptul lui, zicînd:

– 'Ring, nu face aşa ceva. Te rog, nu! Nu te las să faci aşa ceva, repetă ea, aşezîndu-se pe o buturugă şi împreunîndu-şi mîinile la piept.

El o privi destul de amuzat.

– Să nu mai îndrăzneşti vreodată să te uiţi la mine în felul ăsta, şuieră ea printre dinţi. Nu mă lua de proastă, te rog, şi nu mă mai privi astfel.

– Nici n-am deschis măcar gura, zise el, schimonosindu-se de-abia acum.

– Nimic nu mă înfurie mai tare decît un bărbat care se strîmbă, zise ea, şi nu mai scoase nici un sunet; în schimb, îşi fixă privirea pe un plop din faţa ei.

– Aşadar, nu-mi dai voie să fac nici o mişcare, nu?

Cu un zîmbet reţinut, cum numai un bărbat care-şi rîde de o femeie ştie să-l observe, el se aplecă deasupra ei şi o luă la subsuoară, ca pe un pachet, dar făcînd-o ca, în această poziţie, să rămînă cu faţa spre el.

– Ce poziţie nostimă! Acum, putem pleca în căutarea hoţului.

Ea se zbătu, dădu din picioare şi din mîna rămasă liberă.

– Doar n-o să-mi rişti viaţa pentru un cal.

La aceste vorbe, el îi dădu drumul, privind-o intens în ochi.

– Aşadar, nu pentru mine te temi.

Cu o privire dezgustată, ea îi răspunse:

– Nu ştiu exact; dar pentru pielea mea mă tem foarte tare. Dacă ne ducem acolo, va fi cu siguranţă, o răpăială de gloanţe, iar eu aş putea ieşi rănită din toată ambuscada asta.

El zîmbi, înlăturîndu-i părul care-i căzuse în ochi.

– Sînt bucuros că te temi doar pentru pielea ta.

– Te rog, nu ne pune pe nici unul din noi în pericol.

El continuă să zîmbească şi zise:

– Atunci, mă gîndesc că e mai bine să te cruţ doar pe tine. Lumea ar pierde imens dacă n-ar mai avea ocazia să-ţi asculte glasul divin.

Ea îşi reveni puţin, bucuroasă că-i venise un gînd salvator, fără să mai încerce să facă pe eroul şi să-l înfrunte pe hoţ. Ea mai zîmbea cînd 'Ring scoase din

buzunar o cheiţă, îi ridică mîna dreaptă, sărutînd-o în palmă, şi deschizînd căţuşele.

– Mulţumesc, răspunse ea mieros, după ce o dezlegă, dar de-abia după ce folosi cheia ca să-şi descheie propria mînă, înţelese despre ce era vorba. În timp ce-şi freca încheietura dureroasă a mîinii, deschise ochii mari şi plini de nedumerire, apoi, pe o voce scăzută şi încărcată de o furie stăpînită, spuse: Să nu-mi zici că ai avut cheia la tine tot timpul ăsta.

– Ba da. Iar acum, păpuşico, te rog să stai aici, cuminte, şi să mă aştepţi.

– Aşadar, ai avut cheia tot timpul la tine?

– Ţi-am mai spus o dată că da. N-ai auzit bine? S-ar putea ca prietenul tău, indianul, să fie pe aici, prin apropiere, dar nu ştiu sigur, aşa că stai cuminte şi aşteaptă-mă.

– Ai avut cheia şi-ai tăcut?

Privind-o, 'Ring îşi dădu seama că e pe punctul de a izbucni într-o criză de nervi, aşa că zise:

– Cum ai putut să-ţi imaginezi că-i voi da cheia omului ăluia? Nu îţi dai seama ce s-ar fi întîmplat dacă ar fi apărut ceva neprevăzut, ceva grav? Ce puteam face, aşa legaţi unul de altul, ca nişte cîrnăciori? De bună seamă, ţie nu ţi-ar fi dat prin minte aşa ceva.

– Deci, cheia a fost tot timpul la tine! Mincinosule!

– Iubito, dacă e vorba despre mincinoşi, atunci tu deţii primul loc; eşti şi rege şi regină a mincinoşilor, în acelaşi timp. Hai, revino-ţi şi încearcă să-ţi recapeţi simţul umorului. De voie, de nevoie, ea bălmăji cîteva cuvinte. El o sărută şi continuă: Oricît de mult mi-ar plăcea să stau lîngă tine şi să ne certăm, trebuie să mă duc să limpezesc situaţia. Tu rămîi aici, iar eu vin să te iau cît pot de repede.

Maddie n-avu nici măcar timpul necesar să-şi revină, că el şi dispăru printre pomi. Ea rămase acolo, pe buturugă, cu capul în mîini. Îşi aduse aminte cum trebuise să-şi facă nevoile în prezenţa lui, cum merseseră legaţi unul de altul, cum dormiseră împreună, cum nu se putuse depărta de el mai mult de cîţiva paşi. Din cînd în cînd, îi trecea furia şi o apuca rîsul. I-o plătise cu vîrf şi îndesat pentru tot ce-i făcuse pînă atunci.

Şedea acolo, cu braţele în jurul genunchilor, zîmbind amintirilor. Deodată, îşi aminti de motivul pentru care plecase 'Ring.

Era în stare să se ducă la hoţul ăla şi să-i ceară să-i dea calul înapoi; cît despre hoţ, nu i-ar fi fost greu să-i dea, în loc de cal, un glonţ în inimă.

Maddie ştia, dacă era nevoie, să meargă tot atît de uşor ca şi indienii, fără să fie auzită. Aşadar, porni printre tufişuri şi smocuri de iarbă uscată, tîrîndu-se, fără zgomot, ca un şarpe. Cînd ajunse destul de aproape de tabăra unde se afla hoţul, auzi voci, aşa că se opri. 'Ring avea un auz perfect şi ar fi putut-o auzi.

Dar se pare co şi auzise deja, căci vocile tăcură dintr-o dată; de acolo de unde era, putea să-i vadă, numai că vocile fură imediat urmate de plesnituri de palme, de parcă cei doi s-ar fi pălmuit. Înainte de a-şi da seama ce face, o porni printre pomi, către ei. Se gîndea că poate ajunge la pistolul hoţului şi...

Nu-şi mai continuă nici drumul, nici gîndul, căci o săgeată, trimisă de Hears Good, o opri locului. Apucă săgeata şi se strîmbă: cînd îl chemase, se făcuse că n-o aude, dar stătea totuşi prin preajmă, spionînd-o, atunci cînd se afla în braţele iubitului ei.

– Hai, arată-te, şuieră ea printre dinţi; dar nimeni nu-i răspunse. Era în stare să-i facă în ciudă şi să se

ducă la 'Ring, în pofida avertismentului pe care i-l dăduse, dar nu era proastă. Chiar dacă nu era de acord cu metodele lui, sfaturile lui fuseseră întotdeauna foarte bune.

Aşadar, se aşeză şi începu să aştepte. I se păru că aştepta de-o veşnicie. Soarele ajunsese la zenit şi începea să se lase seara; ea însă continua să-l aştepte pe 'Ring. Era încordată ca un arc, aşteptîndu-se, dintr-o clipă în alta, să audă o împuşcătură.

Deodată, în spatele ei trosni o creangă; întorcîndu-se, îl văzu pe 'Ring venind de dindărătul pomilor. Ea alergă în întîmpinarea lui, iar el o cuprinse de umeri.

– Eşti rănit grav?

El îşi lăsă toată greutatea trupului pe umerii ei.

– Ţi-am spus să stai deoparte.

– M-am gîndit că ţi-aş fi putut veni în ajutor.

– Iar eu ţi-am spus că n-am nevoie de ajutor, nu? Ce faci?

Ea îl pipăia pe faţă şi pe trup, să vadă dacă nu e rănit.

– Vreau să ştiu dacă nu eşti rănit.

Zîmbind, el se lăsă la pămînt, ca ea să-l poată pipăi peste tot şi să se convingă.

– Maddie, hai să rămînem aici peste noapte.

– Nu, zise ea, continuînd să-l pipăie peste tot. S-ar părea că nu ai urme de sînge pe nicăieri. Şi totuşi, v-am văzut bătîndu-vă. Ce s-a întîmplat?

– Mai nimic. Am avut un schimb de vorbe, ca între bărbaţi.

– Te-ai luat la trîntă cu el?

– Mai mult sau mai puţin. Ştii, dacă am rămîne aici peste noapte...

– Nu, e prea periculos. N-am încredere în hoţul ăla.

Hai să ne întoarcem în tabără. Oricum, mîine seară trebuie să cînt, apoi să mă întîlnesc cu omul cu scrisoarea.

– Tocmai despre asta este vorba.

Ea îi astupă gura cu mîna şi nu-l mai lăsă să vorbească.

– Vorbim mîine, în legătură cu asta. Dar ce-i zgomotul ăsta? Calul tău face atîta zgomot? Ce mănîncă oare?

– Cactuşi, probabil. Va trebui să-i scot ghimpii din nări.

– Întocmai cum am făcut eu cu stăpînul.

El îi zîmbi, o luă de mînă şi merseră împreună spre cal; după ce o urcă pe ea în şa, se urcă şi el, la spatele ei. În timpul drumului, el mîngîie rotunjimile trupului ei, şoptindu-i ce mult şi-ar dori să fie împreună cu ea, în altfel de condiţii decît cele prezente, şi dîndu-i detalii asupra diverselor intimităţi.

– În armată, cum n-am avut parte de femei, care să fie pe placul meu, mi-am construit, cu ajutorul imaginaţiei, diverse situaţii şi poziţii care mi-ar fi făcut plăcere. De-abia aştept să experimentăm toate poziţiile la care m-am gîndit.

– Zău? Ce fel de situaţii şi poziţii?

El îşi apropie buzele de urechea ei şi-i spuse, în şoaptă, la tot ce se gîndise.

Vorbele lui o excitară atît de tare, încît, odată ajunsă în tabără, Maddie de-abia se mai putea ţine pe picioare, aşa că 'Ring fu nevoit să o ajute.

Toby veni în fugă către ei.

– Unde ai fost? întrebă el, încercînd să pară sever şi îngrijorat, lucru care-l mai îmbătrînea cu încă douăzeci de ani.

'Ring se agăţă cu un braţ de umărul lui Maddie şi cu celălalt de umărul lui Toby.

– Am fost să stăm de vorbă.

Toby mormăi:

– Dacă-i vorba de tine, nu mă mir deloc. Să fi fost eu, singur, cu doamna... Maddie nu mai ascultă flecăreala lor. Se desprinse de 'Ring, se duse la Edith şi-i spuse să încălzească apă şi să-i pregătească baia. Edith începu să se vaite că e tîrziu şi că e noapte şi că se duce să se culce.

– Ei, tocmai asta-i problema, că e noapte, zise Maddie, aşa că Edith înţelese, în cele din urmă, despre ce era vorba.

Edith se învîrtea de colo-colo, bombănind că-i sfîrşitul lumii dacă, în fine, *Măria-Sa,* se hotărîse să-şi petreacă noaptea cu un bărbat. Mai vrînd, mai nevrînd, puse apa la fiert, iar Maddie se spălă bine, apoi se înveli în pături, şi cînd se simţi destul de curată şi proaspătă, se întoarse în cort.

Înăuntru era întuneric, aşa că fu nevoită să aprindă o lampă ca să poată vedea ceva. 'Ring o aştepta întins pe patul ei îngust, de campanie. Parcă avea umerii mai laţi, părea mai puternic şi prea solid pentru un pătuţ atît de mic. Picioarele îi atîrnau în afară. Începuse să-şi descheie nasturii de la cămaşa murdară, cu care era îmbrăcat, dar abia ajunse la al treilea nasture că şi adormi imediat. Trecuseră aproape patru zile de cînd nu se bărbierise, aşa că faţa îi era, în parte, ascunsă de ţepii bărbii.

Maddie se apropie şi-l sărută pe gură, dar el nu se trezi, deşi prin somn, îi zîmbi.

– 'Ring, îi şopti ea, dar el nici nu se clinti.

Aşadar, astă-seară nu avea să afle nimic din toate

poziţiile şi situaţiile la care se gîndise el atîta, şi despre care îi vorbise. Nu erau semne că se va deştepta în noaptea asta. Oftă, şi se uită cu silă la maldărul de pături din colţul cortului. O să mai doarmă încă o noapte pe pămîntul gol. Singura deosebire era că mîinile puternice ale lui 'Ring nu se vor mai încolăci în jurul ei. Era foarte sigură că nu va putea închide un ochi toată noaptea, dar cum se cuibări între pleduri, adormi pe dată.

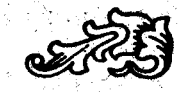

Dimineaţa, se sculă tîrziu şi simţi imediat că ceva nu era în ordine. Era încă adormită, dar simţurile nu o înşelau, ci dimpotrivă, o preveneau asupra unei mari primejdii.

Cînd se trezi, constată că nu mai dormea pe jos, ci în pat. Cine ştie cînd, în timp ce dormea, 'Ring o luase de pe podea şi o dusese în pat. Dar el nu se afla pe jos, în locul ei. El nu era nicăieri.

Îşi puse o pătură peste cămaşa de noapte şi ieşi afară. Edith era aplecată deasupra focului, mestecînd ceva într-o cratiţă. Toby şedea direct pe jos, lîngă ea, şi sorbea cafea dintr-o cană mare.

– Unde e? întrebă Maddie, pe un ton care nu îngăduia nici un fel de minciună.

– Ţi-a lăsat o scrisoare, zise Toby, în timp ce se căuta într-unul din buzunarele tunicii sale cazone.

Maddie nici nu vru să se uite la scrisoare, dar îşi dădu seama că n-are încotro. O deschise cu degete tremurătoare şi o citi.

„Nu cînta astă-seară. Aşteaptă-mă".

C.H.M.

Ea îl fulgeră pe Toby cu privirea. Atîta vreme cît scrisoarea nu era altceva decît un bileţel împăturit în patru, asta însemna că el şi Edith îl citiseră.

– Asta-i tot? Asta-i tot ce mi-a transmis? Cît să-l aştept? O zi? O săptămînă? Un an? S-a învrednicit măcar să spună vreunuia dintre voi unde s-a dus, sau cînd are de gînd să se întoarcă?

– Nu, coniţă, zise Toby, uitîndu-se în pămînt. Da' nu te supăra, că băiatu' ăsta nu zice la nimeni nimic. Ţine toate alea în secret.

– Vrei să spui că nu face altceva decît să dea ordine? zise Maddie, întorcîndu-le spatele şi intrînd în cort.

Odată intrată în cort, se aşeză pe pat şi se uită mai atent la bilet. *CHM,* îşi zise ea. Iniţialele lui; de parcă ar fi fost un străin faţă de ea, de parcă ea ar fi fost oricine pentru el, de parcă...

Îşi stăpîni cu greu supărarea. De fapt, ştia prea bine unde se dusese; se dusese după tipii ăia care o răpiseră pe Laurel şi o ţineau acum captivă. Ştia prea bine ce se va întîmpla, din clipa în care i-a spus motivul pentru care trebuia să cînte în Vest. De cînd l-a văzut prima dată a ştiut că e tipul de om care-şi asumă responsabilitatea faptei şi a vorbei. Întotdeauna avea sentimentul că trebuie să-şi bage nasul în orice şi nimic nu-l putea opri de la acest lucru.

Începu să se îmbrace, dar degetele îi tremurau prea tare şi nu se putu închide la nasturi, aşa că o chemă pe Edith.

– Acu' un' te duci? o întrebă Edith.

Maddie ştia prea bine la ce se referea.

– Cum, unde? Să cînt. N-am de gînd să-l las pe căpitanul Montgomery să-mi dicteze ce să fac. Se opri şi respiră adînc, apoi continuă: Nu voi cînta în seara asta. Am să-l aştept. O să fac aşa cum vrea el.

– Minerii or să-şi ia lumea-n cap. Au cărat pianul ăla pîn' aici, special pentru tine, şi s-au şi adunat de peste tot, ca să te-asculte.

– Nu înţelegi că n-am de gînd să cînt? aproape că strigă Maddie. Dacă el e în stare să-şi rişte viaţa, atunci şi eu sînt în stare să... dar se opri brusc. Ar fi fost cea mai mare proastă dacă ar fi izbucnit în plîns în faţa lui Edith. Lasă-mă-n pace. Spune-le că nu mă simt bine.

Edith bombăni ceva, nemulţumită, apoi ieşi din cort.

Maddie rămase multă vreme pe marginea patului, cu capul în mîini, fără însă să stoarcă o lacrimă; îi era frică să plîngă. De ce a trebuit să facă asta? Nu-i era suficient că avea ea destule griji, din cauza lui Laurel? De ce trebuia să-şi mai rişte şi el viaţa?

Cînd auzi paşi în cort, crezu că e Edith şi-i spuse, sculîndu-se în picioare:

– Pleacă de aici.

Dar era Toby.

– Ţi-am adus ceva de-ale gurii, zise el, cu blîndeţe.

– N-am chef să mănînc.

– Las' că te-nţeleg foarte bine. Aşa face el cîte una, de-ţi piere pînă şi cheful de mîncare.

Maddie îşi acoperi faţa cu mîinile şi-i zise:

– S-a dus după sora mea. S-a dus de unul singur ca să ţină piept cine ştie cîtor oameni. Or să-i ucidă pe amîndoi: şi pe ea, şi pe el.

– Poate da, poate nu. Ce caraghios! Ce mult te-ai schimbat. Acuma îl placi? Eu nu l-am văzut niciodată mai furios decît atunci cînd colonelu' l-a trimis să apere

o cîntăreaţă de operă. Băiatu' zicea c-o să facă în aşa fel ca să te sperie şi s-o iei la sănătoasa. Da' n-a reuşit, nu?

– Nu, dar acum mă sperie.

– Ei, doar nu crezi că vrea să-ţi facă rău, nu? Ia, ţine niţel ceaşca asta că mă frige rău.

Maddie îi luă ceaşca din mînă şi, absorbită în gînduri cum era, începu să soarbă din ea.

– Cui să-i fie frică de el? Ce, el e în stare să sperie pe cineva?

– Fir-aş al dracului să fiu, da' cînd eram în fort, colonelu' ăla nici nu putea să-l sufere.

– Pe cine, pe 'Ring? Crezi că ar putea exista cineva care să nu-l poată suferi pe 'Ring?

Toby zîmbi.

– Ia, ţine-te puţin de sandvişul ăsta, că-mi transpiră mîinile. Pot să şez şi io aici, zise el, apoi, apucînd singurul scaun pliant din apropiere şi aşezîndu-se pe el, îi mai spuse: Ştii, lu' colonelul Harisson nu-i place să aibă sub comanda lui pe unii care face pe nebunii, sau pe eroii; asta-l face să...

– Să simtă că-şi pierde autoritatea.

– Tocma' aşa zice şi băiatu' ăsta; şi nu-ţi mai spun cîte mai zice de el. Coloneii habar n-are de nimic, iar lu' ăsta-i e frică că băiatu' o să fie avansat şi că el, adică colonelu', o să-i zică lu' băiatu': Dom'le!

– Bine, dar nu crezi că 'Ring n-o să-i ia locul imediat şi că o să mai dureze? Pînă să-i ia 'Ring locul, colonelul va fi ieşit de mult la pensie.

– Nu-i chiar aşa, că băiatu' ăsta e dat dracului. N-a prea făcut mulţi pureci ca soldat.

Maddie muşcă cu poftă din sandvişul cu slănină, după care zise:

– Da, parcă mi-a spus el ceva, dar, pe atunci, nici nu-mi trecea prin minte să-l întreb cum şi cînd fusese numit ofiţer.

Toby dădu să se ridice, zicînd:

– Las' că-ţi spun io, odată şi-odată, toată povestea, dar acu' plec, că ai treabă. Doar nu eşti tu aia care să-şi facă griji pentru el, şi mai ştiu şi eu ce. Mai bine te las cu gîndurile tale.

– Nu pleca, mai stai, te rog. Poate că povestea ta mă face să nu mă mai gîndesc la 'Ring şi la Laurel.

– Bine, zise Toby şi se aşeză din nou. Să tot fie vreo patru ani de cînd eram împreună, la Fort Breck. Cîteodată îmi vine să cred că nici n-am plecat de-acolo. Oricum, nu fusesem trimişi în misiune, ci doar să adunăm lemne pentru foc. Ştii, în armată, faci tot felul de trebi. El ai naibii de nasol, şi d-aia mulţi pleacă, dezertează... dacă înţelegi ce vreau să zic.

Maddie înclină capul în semn că înţelege ce înseamnă cuvîntul „a dezerta".

– Aşadar, noi călăream, fiecare pe calul lui. Cu noi era şi căpitanul Jackson. Să fi fost cam la vreo cinşpe oameni; destui dar, oricum, cei din tribul Cheyenne e ai dracului, răi de tot. S-ar zice că indienii ăştia s-a plictisit să tot vadă emigranţi albi călărind de colo-colo pe pămînturile lor; s-a săturat să vadă cum îşi construieşte case pe locurile lor; s-a săturat să le tot vîneze animalele lor. Cît despre albi, ce să mai zicem? Doamne Dumnezeule! Io n-am mai întîlnit o aşa adunătură în viaţa mea. Ăştia albi crede că un indian cumsecade e un indian mort, aşa că începuse să-i împuşte ca pe vrăbii, doar aşa, ca să nu-şi piardă îndemînarea. Numa' că ălora, din tribul Cheyenne, nu le place aşa ceva.

Maddie ştia cu mult mai bine cum se purtaseră albii

cu indienii.

– Cît timp armata era acolo ca să-i apere pe albi...

– ...Care aveau puşti... Da, aşa-i. Oricum, armata era duşmana tribului Cheyenne. Dar hai să-ţi spun mai departe; într-o zi, ăia din gaşca lor s-a hotărît să omoare nişte albi din gaşca noastră. Toby tăcu o clipă, apoi continuă: Ieşea de pretutindeni. Noi tocmai cîntam unul din cîntecele alea care se cîntă la armată şi...

– Băteaţi cadenţa.

– Chiar aşa, încît n-am auzit nimic. Şi atunci ei s-a năpustit spre noi şi a început să tragă cu puşca. Căpitanu' Jackson căzu primu'. Indienii puseseră ochii, probabil, pe tunica lui cea nouă. Maddie se gîndi că tot ce spunea Toby era cît se poate de adevărat. El continuă: Eu am fost unul dintre ăia în care a tras primu'. Am încasat-o în umăr şi-n picior. Toţi în jurul meu făcea pe ei de frică. La dracu' cu toţi soldaţii ăştia, mi-am zis Io, nu e cu nimic mai buni ca mine. Ei nu era decît ţărani şi oameni certaţi cu legea; oricum, nu venise în armată decît ca să-şi umple burdihanul; de-abia dacă găseai pe vreunul care să ştie să călărească; cînd indienii a început să tragă cu puşca, ei toţi cădea de pe cal, ca muştele.

– Şi atunci 'Ring a luat comanda, zise Maddie.

– Chiar aşa, spuse Toby. Nu-ţi dai seama cine e decît cînd îi vezi cum se luptă; atunci, pe cuvîntul meu, se face şi mai mare decît e. Începu să strige şi să dea ordin la toţi, dar ei, ca proştii, nu ştia ce să facă, aşa că nu făcea decît ce le zicea el.

– Da' tu ce făceai?

Maddie nu era prea sigură, dar avu impresia că vede lacrimi în ochii lui Toby.

– Io, ce să fac, m-a luat de pe jos şi m-a cărat pe

umărul lui. Io i-am zis că n-are rost, că tot nu mai fac nici două parale, da' nu m-a ascultat. Mă căra în spate şi urla cît îl ţinea gura. Toby oftă, apoi continuă. Oricum, i-a adunat pe toţi şi i-a pus să stea cu faţa la pămînt, în cerc. Nici nu aveai unde să te ascunzi, că ne aflam aşa, ca într-o gaură...

– O depresiune, vrei să zici, o adîncitură...

– Da, chiar aşa. I-a pus pe toţi să stea aşa, cu faţa în jos, şi nu i-a lăsat să o ia razna. Le-a zis că le vine cît de curînd ajutoare şi că, pînă la urmă, scapă ei din chestia asta.

– Şi chiar veneau ajutoare?

– Pe dracu'. Sigur că nu. Scuză-mă, coniţă, da' am uitat să-ţi spun că soldaţii de la fort credea că noi sîntem la cules de lemne de foc, aşa că la nimeni nu-i trecea prin gînd să ne ajute.

– Ştiai asta atunci, sau ai aflat mai tîrziu?

– Ştiam şi io şi băiatu' ăsta, dar ăia nu ştia nimic; ei credea tot ce le spunea el. El le spunea să nu tragă cu puşca aşa, aiurea, decît atunci cînd e siguri că omoară pe vreunu' din gaşca aialaltă. Să-l fi văzut numa'! Era tare sigur pe el cînd îi învăţa pe oameni cum să tragă cu puşca. Ai fi crezut că indienii era cei urmăriţi, nu noi; dar nici indienii nu s-a lăsat mai prejos, cred că le plăcea chestia asta.

– Să nu-mi spui că albilor le plăcea să tragă în indieni, zise Maddie.

– Ba le plăcea tot aşa de mult ca şi la indieni. Am stat acolo toată ziua şi toată noaptea; mai era foarte puţină apă şi oamenii a început să se ia la harţă.

– Şi 'Ring ce-a făcut?

– A strîns toată apa, de la toţi, şi le-o da cu ţîrîita. Nici măcar nu ştiam ce o să se întîmple cu noi, dacă o

să ne omoare indienii sau nu.

– De ce n-aţi trimis pe cineva după ajutor?

– Pă cine? Io eram destul de grav rănit şi dacă băiatu' ăsta îi lăsa singuri pe oamenii ăia, ei o lua razna, aşa speriaţi cum era. Era gata să o la la fugă ca să scape de indieni şi nu era bine; aşa că ne rugam şi noi cît puteam.

– Şi cum aţi scăpat?

Toby rîse.

– În armată, cînd e debandadă, poţi fi sigur că e bine. În timp ce noi eram acolo, înconjuraţi din toate părţile de indieni, la Fort Breck, comandantul suprem, S.C. – aşa cum obişnuiam noi să-i prescurtăm numele – era beat criţă; aşa că toţi ăilalţi soldaţi, care se săturase de el pînă-n gît, s-a hotărît să i-o facă şi să dezerteze. Că tot încerca asta de vreo şase săptămîni; Da, da, să dezerteze după ce-a cărat cu ei mai multe butoaie de whisky. Noi stăteam întinşi în gaura aia, morţi de sete, luptînd să ne apărăm viaţa şi cînd, deodată, iată că apare un cîrd de soldaţi beţi, care tocmai a dezertat din armată. Io cred că indienii ăia n-a prea înţeles ce se întîmplă, întrucît, ca prin farmec n-a mai tras, aşa că băiatu' ăsta şi-a făcut jocul.

– Adică, ce-a făcut?

– Io eram cam ameţit, aşa că n-am prea văzut bine, dar băiatul ăsta a scos oamenii din văgăuna aia şi-a luat-o cu toţii la fugă, pînă la cai, a încălecat cu toţii cum a putut, apoi toţi a început să urle şi să-i lovească pe amărîţii ăia de cai ca să-i sperie şi s-o întindă de acolo.

– Şi tu ce-ai făcut?

Toby îşi mută pentru o clipă privirea în altă parte.

– M-a cărat tot drumul în spate; io l-am zis că n-are

rost, dar, căpos cum e, nu m-a ascultat.

– Asta e adevărat; nu ascultă de nimeni.

– Nu, n-ascultă.

– Aşadar, aţi ajuns cu toţii cu bine, la fort.

– A fost şi cîţiva care n-a reuşit, da' nu mulţi. Toby chicoti şi continuă: Băiatul ăsta ia zis lu' comandantul că dezertorii nu era dezertori, ci că era soldaţi din fort, care s-a speriat că noi n-am venit la timp cu lemnele de foc din pădure şi că ei a venit în întîmpinarea noastră. S.C. era mult prea beat ca să bage de seamă că nu toţi se întorsese, aşa că nu avea cum să ştie dacă băiatu' a minţit sau nu. Aşa că asta a fost cînd l-a făcut pe el ofiţer. El zicea că nu şi-ar fi dorit. Lui l-a dat o medalie, la ceilalţi nişte hîrtii, acolo.

– Adică ce? Recomandări, laude, merite?

– Da, chestii din astea. Toţi a primit cîte o hîrtie în care se zicea că a fost nişte eroi, nu nişte tăietori de lemne beţi.

Maddie îi zîmbi. Povestea asta se potrivea întocmai cu acel 'Ring pe care îl cunoştea ea.

Toby dădu să plece.

– Cred că acu' ar fi mai bine să mă duc, coniţă, zise el, în timp ce ea se îndrepta spre ieşirea din cort.

14

Pentru Maddie, urmară trei zile de infern; nu era obişnuită să aştepte. Ea îşi dirija singură propria viaţă, dar răpirea lui Laurel şi acum dispariţia lui 'Ring, o debusolaseră de tot.

Dacă n-ar fi fost minerii, mi-aş fi pierdut minţile, îşi zise ea. Ei i-au dat ocazia să-şi verse furia pe cineva. Ei erau oameni singuratici care trăiau departe de lumea civilizată, aşa că, atunci cînd auziră că venise să cînte, se îmbulziră cu toţii s-o audă ca să-i distreze. La început, aproape că-i refuză categoric, reclamînd o durere în gît; dar insistenţele lor deveniră îngrijorătoare.

Ea se îndreptă spre un grup de mineri şi le demonstră că nu poate cînta. Strigă aşa de tare, încît simţi că-i plesnesc plămînii. Le-a spus că nu voia să cînte pentru ei şi că nici nu avea de gînd s-o facă.

Se uitau cu toţii, încremeniţi, la ea. Putea să vorbească foarte tare dacă-şi propunea. Un bărbat, care mai clipea încă ameţit de vocea puternică a lui Maddie, zise:

– Acum, cred că nu te mai doare în gît, dacă ţipi aşa.

Maddie le întoarse spatele, dar asta nu-i opri s-o

roage să le cînte. Nu se putea duce nicăieri fără ca unul din mineri să nu o urmărească şi s-o roage. I-au adus diferite argumente: unul i-a spus că familia lui ar fi foarte emoţionată să o audă pe La Reine cîntînd; altul îi spuse că viaţa merită trăită doar pentru a o asculta pe ea. Linguşirile lor erau din ce în ce mai greu de suportat, şi n-o emoţionau cîtuşi de puţin. Îşi petrecu cea mai mare parte din zi într-o pădurice de lîngă tabără, fixînd drumul cu privirea.

Edith îi aducea din cînd în cînd de mîncare, uneori venea şi Toby.

– Nici un semn? întrebă el.

– Nimic. De ce nu ne-o fi spus încotro s-a dus? Măcar în ce direcţie a luat-o. Cum de-a ştiut în ce parte s-o ia?

– Poate s-a ţinut după omul cu care te întîlneai.

Maddie oftă adînc.

– De-asta mă tem şi eu, zise ea, uitîndu-se la pomii din jurul ei. Cred că n-ar fi fost rău să-l mai însoţească cineva.

– Te gîndeşti la prietenul ăla indian pe care îl ai? Ea îi aruncă o privire ameninţătoare. Băiatu' ăsta nu mi-a zis prea multe înainte de a pleca; se grăbea, da' mi-a zis, parcă, ceva, de nişte jurnale de călătorie şi de un indian care aude tot soiul de lucruri.

– Cred că-i vorba de Hears Good; poate că el a plecat împreună cu 'Ring. Dacă-i aşa, Hears Good o să aibă grijă de el, sau, cel puţin aşa sper, îşi zise ea.

Toby nu mai puse alte întrebări; dimpotrivă, se întoarse să plece, cînd, deodată, îşi aminti ceva şi se întoarse îndărăt.

– Mai ţii minte minerii ăia la care le-ai dat papucii? Vin încoa'. A găsit pietre de-astea şi vine încoa cu ele,

zise el, întinzînd spre ea mîna în care se aflau patru obiecte negre.

– Ce-s astea?

– Plumb, ce să fie?

– Şi valorează ceva?

– Nu prea mult.

Maddie îşi încordă din nou atenţia în direcţia drumului. Pe ea n-o interesa deloc dacă oamenii aceia descoperiseră aur sau plumb. Tot ce dorea era ca sora lui şi cu 'Ring să se întoarcă sănătoşi.

În a treia zi, minerii renunţară s-o mai roage să le cînte. Nici măcar nu se mai străduiau s-o încînte cu promisiuni legate de pianul pe care-l aduseseră pînă acolo, sau cu sala în care va cînta, o sală acoperită, care să o adăpostească. Se întîlneau cu ea pe stradă, duceau mîna la pălărie, în semn de salut, dar nu-i ziceau nimic.

Pe Maddie nu o interesa nimic; nici măcar nu era curioasă să afle de ce oamenii o lăsau în pace; totuşi, se simţea nemulţumită. Nici nu observase că Toby şi Sam se aşezaseră pe dealul la poalele căruia stătea ea şi nu o slăbeau din ochi, de parcă ar fi fost îngerii ei păzitori, sau nişte vulturi, dacă s-ar fi luat după părerea minerilor. Toby era burduşit de arme, ca un pirat; Sam, cu statura lui, avea menirea să intimideze pe oricine ar fi deranjat-o în vreun fel.

În seara acelei zile, începuse să nu mai spere nimic. Era sigură că de data asta, norocul îl părăsise pe 'Ring. De data asta, nu mai reuşise să se salveze. Maddie încercă să se monteze împotriva lui. Îi spusese de atîtea ori că oamenii care o răpiseră pe Laurel erau periculoşi, dar el n-a vrut s-o asculte. De bună seamă, el credea că le ştie pe toate. Credea că poate să rezolve orice, că

era grozav, că n-avea nevoie de nimeni, că putea să facă totul singur.

Încercă să se monteze şi mai tare împotriva lui, dar nu reuşi. Îşi spuse că nu are nevoie de el şi că n-o să mai aibă niciodată şi că, dimpotrivă, fără el, va fi din nou fericită; dar nu prea credea nici ea în ce-şi spuse. Pînă să-l fi cunoscut pe el, nu se considerase niciodată singură, dar acum simţea un gol uriaş în jurul ei.

Îşi aminti cum, copil fiind, fusese destul de singură; la fel şi adultă. Cînd o răpiseră studenţii ăia ruşi, John o lăsase să se descurce singură; atunci i se păruse cît se poate de normal, dar acum se simţea singură.

Îşi şterse o lacrimă cu mîna. Nu voia să plîngă din cauza lui. El voise să se poarte aşa – n-avea decît să suporte consecinţele.

Încercă să se gîndească cu mintea limpede la ceea ce avea să facă de acum încolo. Dacă nu se va întoarce pînă mîine, se va duce la tatăl ei şi-l va ruga ca, împreună cu prietenii lui, să o ajute să-i găsească pe Laurel... şi pe 'Ring, sau ce mai rămăsese din 'Ring, se corectă ea în gînd. Dacă nu se întoarce pînă mîine, înseamnă că e mort.

Poate că tatăl ei va fi în stare să dea de urma lui. Poate că 'Ring fusese luat prizonier, pe undeva, şi că totuşi, nu-l uciseseră, aşa cum au zis că vor face dacă nu se potoleşte. Poate...

Nu-şi mai putu continua gîndul, căci simţi cum se sufocă.

– O, 'Ring, zise ea, abia şoptit.

Se propti cu spatele de un pom şi închise ochii. Oricum ar fi luat lucrurile, moartea lui avea s-o marcheze profund.

Nu-i dădea nici o atenţie lui Toby care, acolo sus,

pe deal, scruta în lungul drumului cu ochii lui bătrîni. Nici lui Sam, care sta lîngă el, în picioare, şi se uita în aceeaşi direcţie. Maddie era aşa de cufundată în durerea ei, încît nu mai vedea şi nu mai auzea nimic în jur.

Îi simţi prezenţa înainte chiar de a-l vedea. Se întoarse încetişor şi-l văzu lîngă ea. Era chiar 'Ring: avea hainele murdare şi zdrenţuite şi purta ceva înfăşurat într-un pled; dar, practic, nu-l vedea decît pe el. Se îndreptă spre el şi-i puse mîinile pe faţă. Obrajii îi erau zgîriaţi, brăzdaţi de cute adînci, iar unele zgîrieturi mai sîngerau încă.

Stătea în faţa lui, fără să zică nici un cuvînt; nu putea să facă altceva decît să se uite la el. Simţi cum o podideşte plînsul.

El avu un zîmbet dureros pe buze.

– M-am dus să mă bat cu monştrii, pentru tine.

La început, nici nu auzi ce-i spusese. Era prea fericită că e lîngă ea şi că e viu, ca să mai audă ceva.

– Poftim, zise el, punîndu-i în braţe legătura pe care o avusese în mîini. Ea se clătină sub povară, dar 'Ring o prinse înainte ca ea să se prăbuşească. Îi trebuiră vreo cîteva minute ca să-şi dea seama ce-i în legătura pe care i-o încredinţase 'Ring.

El dădu pledul la o parte, iar ea văzu o mutriţă frumuşică, dar adormită, care semăna foarte bine cu surioara ei, de doisprezece ani. Maddie n-o mai văzuse de cîţiva ani buni, dar ar fi recunoscut-o dintr-o mie, oriunde s-ar fi aflat. Purta diamantul şi broşa de perle pe care Maddie le moştenise de la bunica ei. Îl privi nedumerită pe 'Ring.

– E îngrozitoare, zise el, frecîndu-şi bărbia. Nu cred că cineva, în toate minţile, ar ţine morţiş s-o răpească.

Eu, personal, aş răpi mai degrabă cîţiva pui de urs Grizzly, decît una ca ea.

Maddie îşi privi sora, apoi ridică din nou privirea spre 'Ring. Nu-şi putea crede ochilor că amîndoi erau vii şi sănătoşi.

– Ea... ea te-a zgîriat în halul ăsta?

– Numai că nu mi-a scos ochii. Tot timpul i-am spus că tu m-ai trimis după ea, dar se pare că şi adevăraţii ei răpitori tot asta i-au spus. Ea-l bate, de departe, pe fratele meu Jamie.

– Ajută-mă s-o ţin, îl rugă Maddie. E sănătoasă? Nu-i cumva rănită? I-au făcut vreun rău? Cum ai găsit-o? O, 'Ring, eu... Dar nu mai putu vorbi din cauza lacrimilor.

'Ring le prinse pe amîndouă şi o ajută pe Maddie să se aşeze jos; se sprijini de picioarele lui în timp ce Laurel dormea liniştită în poala ei. Simţindu-l pe 'Ring lîngă ea, o strînse pe Laurel mai tare în braţe.

– Se pare că e foarte obosită.

– Oboseşti, desigur, dacă vrei cu tot dinadinsul să ţii sub teroare trei oameni, în toată firea.

Maddie îşi rezemă capul de umărul lui.

– Nu vrei să spui că ea a fost capul răutăţilor?

– Sînt tot o rană, din cap pînă-n picioare.

– Spune-mi totul, de la început.

– Nu, nu acum. Acum vreau să mănînc şi să dorm; cît despre tine, vei vrea poate să stai de vorbă cu drăcoaica asta mică. Ai destul loc şi mîncare pentru doi oameni?

– Dacă n-am, fac, chiar de-ar fi să ucid un bizon cu mîinile mele.

– M-ar pufni rîsul auzindu-te, dacă n-aş şti de ce eşti în stare.

– Cine te-a ajutat?

'Ring făcu semn cu capul spre drum şi Maddie văzu că se apropie un om, care şchiopăta uşor. Ea îl recunoscu pe dată. Era omul care îi jefuise şi le luase tot ce aveau pe cînd erau acolo sus, pe munte.

Pe măsură ce se apropia, el ridică arma, aţintind-o spre ei. Maddie încremeni.

– Lasă arma, zise 'Ring, iar omul puse arma la loc şi zîmbi.

– Te-ai rugat de-un hoţ să te ajute? îl întrebă Maddie.

Tînărul o privi pe Maddie şi îi spuse:

– Prefer să mă numeşti *hoţ de drumul mare.*

– Ha! zise 'Ring, ăsta-l fratele meu mai mic, Jamie. Îi place să se deghizeze şi să sperie femeile.

– Se pare că povestea cu speriatul femeilor e o moştenire de familie.

Privindu-l, lui Maddie îi trecură mii de gînduri prin cap. Primul dintre ele fu să se supere pe 'Ring şi pe fratele lui, care jucaseră aşa o scenă, acolo sus, pe munte; şi asta, în faţa unei spectatoare ca ea. Apoi, îşi aminti de scena aia din pădure, scena pretinsei bătăi dintre cei doi. Probabil că atunci a fost momentul în care au plănuit cum s-o salveze pe Laurel.

Pe lîngă asta, se uita la fratele lui 'Ring, amintindu-şi de spusele lui Toby, în legătură cu 'Ring, cum că acesta din urmă era urîtul familiei.

Jamie avea părul negru şi creţ, gene groase, dese şi negre, care conturau o pereche de ochi de un albastru-strălucitor; nasul era ca sculptat; gura era senzuală, cu buze cărnoase; maxilarul inferior era aproape pătrat, iar bărbia era puţin răsfrîntă. Nu era tot atît de înalt ca şi 'Ring, în schimb, era foarte bine făcut.

Maddie se întoarse să-l privească pe 'Ring.

– Într-adevăr, tu eşti cel urît.

Jamie rîse la auzul vorbelor ei. Un rîs plin, învăluitor.

– Pe lîngă faptul că arată bine, mai are şi creier. Te-ai descurcat de minune, frate.

'Ring nu se sinchisi prea tare de faptul că Maddie îi spusese că era mai puţin arătos decît fratele lui. O sărută pe ceafă, ca şi cum n-ar fi auzit nimic.

– Da, are chiar destul de mult creier în cap, zise el, cu mîndrie în voce, dar şi cu o oarecare urmă de uimire.

Jamie îşi înăbuşi un căscat.

– Dragul meu frate, tu ai, desigur, mai multă nevoie de dragoste decît mine, eu însă, am mai multă nevoie de somn. Dacă n-aveţi nimic împotrivă, mă voi adăposti în cortul acela. E vreun pat, pe-acolo? Ultima întrebare îi fu adresată lui Toby, care tocmai coborîse de pe deal.

– Ştiam eu că, odată şi odată, unul dintre puşti tot o să apară, mormăi el. Haide să-ţi dau ceva de-mbucat şi să-ţi caut pe undeva vreun culcuş.

Jamie îi făcu cu ochiul lui Maddie, pe cînd trecea pe lîngă ea, dar ea rămase în aceeaşi poziţie: cu capul pe umărul lui 'Ring şi cu Laurel în poală.

– Nu-mi ţii nici o predică? Nu faci nici o criză? Nu zici nimic că am plecat fără să te anunţ?

– Nu, zise ea. Sînt foarte bucuroasă că te-ai întors sănătos şi atît.

– Nu mă întrebi cum de-a ajuns fratele meu pe-alci?. Chiar nu spui nimic?

Maddie o aşeză pe Laurel mai comod, apoi zise:

– Mîine am să cînt... doar pentru tine.

El o strînse în braţe şi rămaseră astfel, fără să rostească nici un cuvînt, încremeniţi, în întunericul care începuse să se lase.

– Aici ai stat să mă aştepţi cît am fost plecat? şopti el.

– Tot timpul cît ai lipsit, am fost speriată de moarte.

El o sărută pe gît şi-i zise:

– Zvăpăiata asta mică n-avea nici pe dracu'. Oamenii ăia o dăduseră în grija unei bătrîne, care locuia într-o cabană dărăpănată, sus în munte. Ei au crezut că, fiind crescută la oraş, o să se sperie să locuiască în pădure.

Maddie pufni pe nas.

– Poate orice alt copil, dar nu fata lui Jefferson Worth.

– Asta aşa-i. Cînd Jamie şi cu mine am ajuns acolo, ea tocmai scăpase de sub paza bătrînei şi doi bărbaţi o tîrau înapoi. Le-a fost destul de greu pînă au găsit-o.

– Aşa şi trebuia să se întîmple, zise Maddie, cu mîndrie. Hears Good s-a ţinut după tine?

– Cred că da. N-am văzut nici urmă de el, dar mi s-a părut că l-am auzit în cîteva rînduri.

– Atunci înseamnă că voia să se facă auzit.

– Poate, dar oricum, Jamie şi cu mine am găsit-o, nu el.

– Şi zici că n-a vrut să vină cu voi? Maddie zîmbi la gîndul că acum îi ştia pe amîndoi în siguranţă.

– Un monstru, zise 'Ring, cu o voce în care se simţeau accente de groază. Nu cred că am mai văzut pe cineva luptîndu-se cu mai multă înverşunare, în viaţa mea. Mă bătea gîndul să-i sucesc puţin gîtul.

– Mă bucur că te-ai abţinut. Acum cred că ar trebui

s-o ducem la culcare. Cred că amîndoi sînteţi terminaţi de oboseală.

'Ring încercă să spună că nu-i obosit, dar, rezemat de ea cum era, începu să moţăie. Nici el, nici Jamie nu prea dormiseră în ultimele zile.

– Poate ai dreptate, zise el.

Le-a fost puţin greu pînă s-au sculat din locul în care şedeau, ca să se îndrepte spre cort. 'Ring vru să o ia pe Laurel în braţe, dar Maddie insistă să i-o lase ei; aşa că îşi încolăci braţul în jurul umerilor lui Maddie şi porniră spre cort.

Toby o convinsese deja pe Edith să mai scoată nişte pleduri şi le aşeză pe jos, în cort, astfel ca 'Ring şi Laurel să doarmă pe ele. Jamie însă dormea în pat, întins cît era de lung, aşa ca şi 'Ring, cu cîteva zile în urmă.

– Îl dau eu jos de aici, zise 'Ring.

– Nu, lasă-l să doarmă. Poate să doarmă în pat. Aş dori să pot să mai am încă două paturi, pentru tine şi Laurel.

'Ring se simţea prea obosit ca să se mai certe cu ea.

Se uită la pledurile întinse pe jos şi, în clipa în care se întinse pe ele, adormi pe loc. Maddie o aşeză pe Laurel încet, cu grijă, pe o altă pătură, şi îi veghe multă vreme somnul. Numai un copil putea dormi aşa de liniştit, după ce trecuse prin atîtea peripeţii. O sărută pe frunte, apoi avu grijă să vadă dacă e bine învelită, stinse lampa şi ieşi din cort.

Toby o aştepta afară.

– Sînt bine cu toţii?

Ea zîmbi şi zise:

– Da, bine. Doar că sînt obosiţi. Mai e ceva cafea?

Toby îi turnă o ceaşcă de cafea şi i-o întinse, zicînd:

– Ai aflat ce s-a întîmplat?

Ea se aşeză jos, pe pămînt, lîngă foc, şi-i povesti ceea ce aflase.

Toby se uită la foc şi clătină din cap.

– Nici de la mucosu' ăla mic nu poţi scoate mare lucru.

Maddie zîmbi de felul în care vorbise Toby. Era clar că 'Ring era, de departe, favoritul lui.

– De ce a venit Jamie aici?

Toby clătină de cîteva ori din cap, apoi răspunse:

– Familia aia a lor e cam ciudată. Tatăl lui mi-a spus odată, că, din cînd în cînd, li se naşte şi cîte o fată, care poate să prevadă viitorul. Poate vorbi de fapte care se vor petrece în viitor.

Maddie ţinea în mînă ceaşca de cafea, caldă încă, şi clătină din cap,

– Am auzit şi eu despre astfel de lucruri. Oamenii o numesc previziune. Dar nu-mi pot închipui că există aşa ceva în familia lui 'Ring.

– Ei ţin destul de bine secretul. Dá' cînd se naşte o fată, p-aia o botează Christiana. Una dintre ele locuieşte chiar la marginea oceanului, da' nu la Miami, ci mai încolo, înspre vest. Nu-i decît o puştoaică, o nepoată, chiar mai mică decît aia care doarme colo, în cort; odată a salvat de la incendiu o biserică plină de oameni, sau cam aşa ceva. Avusese vedenii de-astea.

– Şi vrei să spui că ştia că se va întîmpla ceva şi cu 'Ring?

– Acu' mai multe luni în urmă, se juca cu păpuşile ei; şi-aşa, dintr-o dată, a spus că unchiul 'Ring o să dea de bucluc. Toby zîmbi, apoi continuă: Mama fetii o trimis pe unu' la tată-su, în partea ailaltă a ţării, şi bătrînu' l-a trimis pe puşti încoa'.

Maddie îşi sorbea liniştită cafeaua.

– Deci, Jamie a dat de urma fratelui său şi s-a ţinut după el, nu?

– Cînd noi te păzeam de-acolo de sus, de pe deal, 'Ring i-a văzut pe ăia de-o răpiră pe puştoaică; l-a văzut şi pe indian, da' a mai văzut pă cineva, care nu semăna deloc cu ceilalţi.

– Era Jamie?

– Îhî!

Ea dădu din cap.

– Deci, Jamie ne-a văzut pe amîndoi, legaţi de căţuşe, şi s-a hotărît să facă pe hoţul, adică nu, pe tîlharu', şi să-i ia lui 'Ring calul şi tot ce mai avea.

Tăcu o clipă, gîndindu-se că 'Ring ştiuse foarte bine despre tot ceea ce avea să se întîmple cu ei doi, dar ei nu-i spusese nimic.

Acum îşi explică de ce era aşa de calm cînd tîlharul a plecat cu calul lui, iar el n-a schiţat nici un gest ca să-şi recapete preţiosul animal. Ştia că îl lăsase pe mîini bune. Mai ştia, de asemenea, că, rămînînd trei zile în pădure, erau mai mult decît bine păziţi de fratele lui, care stătea cu ochii la pîndă. Şi, cu toate acestea, 'Ring mai avusese o cheie de rezervă.

Îşi aminti ce mutră făcuse cînd ea se arătase aşa de înspăimîntată de întîlnirea cu tîlharul. Apoi de pretinsa luptă dintre ei. 'Ring îşi dăduse seama că ea se afla prin preajmă şi că ascultă. Acum înţelegea de ce fusese surprinsă să nu găsească nici un semn pe trupul lui 'Ring, în urma confruntării dintre cei doi.

Stătea acolo jos şi se uita la Toby. Poate ar fi trebuit să se supere, dar nu era cîtuşi de puţin supărată. Acum

nu mai conta, indiferent de ce ar fi făcut sau indiferent de ce i-ar mai fi trecut prin minte. Acum era aici, alături de Laurel.

– Mă duc să mă culc, zise ea şi porni spre cort. Intră şi se strecură în braţele lui 'Ring, care, în somn, simţind-o, o trase şi mai tare spre el. După ce Maddie o luă în braţe pe Laurel, adormi şi ea, într-o clipă.

– Te simţi bine? o întrebă Maddie pe Laurel, a doua zi dimineaţă. Nu erau decît ele două în cort şi şedeau pe marginea patului. Dar să nu mă minţi. Să-mi spui adevărul.

Laurel i-a povestit tot ce se întîmplase, într-o înşiruire de istorisiri împănate cu înjurături şi exclamaţii, care pe o alta, dar nu pe Maddie, ar fi îngrozit-o de-a binelea. Ascultînd-o, Maddie îşi dădu seama că Laurel se făcuse mare. Înţelesese mai bine ce fel de copilărie neobişnuită avusese, de-abia după ce se desprinsese de tatăl ei şi de prietenii lui, de-abia după ce cîntase deja în multe oraşe ale lumii. Familia ei trăia izolată de alte familii, iar prietenii ei nu erau alţii decît locuitorii muntelui. În loc să înveţe să coasă sau să pregătească ceaiul, aşa ca majoritatea domnişoarelor de vîrsta ei, ea învăţase cum se hăituieşte un bizon, cum să pună capcane pentru bursuci şi cum să împuşte un căprior, exact între coarne. Cînd învăţă să cînte foarte bine, îşi dădu seama că singurele cîntece pe care le ştia erau doar arii din opere, în afară de cîteva cîntecele pe care le ştia de la Bailey. Că putea să se descurce foarte bine

în pădure de una singură, asta era sigur, dar tot atît de sigur era că, atunci cînd l-a cunoscut pe John, nu putea distinge mătasea de o pînză oarecare.

Maddie îi zîmbi surioarei ei, dîndu-i la o parte părul ce-i căzuse în ochi.

– Am fost îngrijorată din pricina ta.

Laurel o privi pe Maddie cu oarecare teamă. Pe celebra ei soră mai mare nu şi-o aducea prea bine aminte, căci stătuseră prea puţin timp împreună, înainte de plecarea ei în Europa, dar Laurel păstrase toate decupajele şi toate notiţele care vorbeau despre ea. Avea o întreagă colecţie de afişe, tăieturi din publicaţii, flori presate şi scrisori, pe care i le trimisese Maddie.

– Mi-au zis că ai nevoie de mine, spuse Laurel. M-am dus cu tipii ăia pentru că mi-au zis că ai luat otravă. Maddie zîmbi, căci vorbele lui Laurel o luaseră prin surprindere. Cînd am auzit asta, am simţit că mi se taie răsuflarea; aşa că m-am dus cu ei.

Maddie îi zîmbi, luîndu-i mîinuţa într-a sa.

– Şi mie mi se tăia răsuflarea pentru tine, dar nu puteam să ajung acolo, zise ea, mîngîind obrazul surioarei ei şi gîndindu-se ce mult o schimbase pe ea aşa-zisa lume civilizată. Într-o astfel de lume, nimeni nu suferă pentru altcineva decît pentru sine, darămite să îi se taie răsuflarea pentru cineva, aşa cum zisese Laurel. Nu, în lumea civilizată oamenii îşi ascundeau sentimentele sau, pur şi simplu, minţeau. Şi cînd li se spunea că cineva ar avea nevoie de ei, sau, aşa cum zisese Laurel, luase otravă, aveau ghinion, sau altceva de soiul ăsta, nu se ducea nimeni să dea o mînă de ajutor.

– Aşa că m-am dus cu ei, zise Laurel printre dinţi. În schimb, ei mi-au dat să beau ceva tare şi am dormit.

Da' nici cu el nu mi-a fost ruşine. A înghiţit pilula şi-a crăpat.

Maddie holbă ochii, încercînd să înţeleagă păsăreasca lui Laurel. Un bărbat, care pretindea că e preot, o răpise pe Laurel şi o drogase, dar se pare că fusese împuşcat şi că murise.

– Tu l-ai ucis? întrebă ea.

– Nu, un alt pierde-vară i-a făcut-o.

Maddie fu bucuroasă să afle că nu surioara ei îl ucisese pe cel ce o răpise, ci celălalt partener. O strînse pe Laurel mai aproape de ea şi-i spuse:

– Mă bucur că eşti sănătoasă. Se pare că i-ai făcut viaţa amară lui 'Ring.

Laurel se trase îndărăt, ca s-o privească pe Maddie în faţă.

– Credea c-o să mă topesc, cînd a venit acolo acasă. El chiar credea c-o să merg cu el, cît ai zice peşte; da' cine se credea el?

Maddie o strînse din nou la pieptul ei, numai ca să nu i se zărească zîmbetul de pe faţă. Şi-l imagină pe 'Ring dîndu-i ordine lui Laurel, cum şi ce să facă, întocmai cum făcuse cu ea, la început.

– Da, aşa e el, zise Maddie, dar sper să se schimbe. Cum s-au purtat cu tine cei ce te-au răpit? Ţi-au făcut vreun rău?

– Au încercat să mă sperie, dar eu le-am pus pipi de bizon în mîncare, iar ei şi-au văzut apoi de treabă şi m-au lăsat în pace.

Maddie se înfurie la faţă. Una era să faci pe viteaza şi alta să pui urină în mîncare.

– Bine, Laurel, dar...

Laurel intui imediat că urmează o predică, aşa că zise:

– Ştii, dacă tot mi-a ieşit din gură chestia asta cu pipi de bizon, ai ceva de mîncare? Mi-e o foame de lup; aş mînca un pui cu fulgi cu tot.

Maddie rîse. Sora ei era grozavă; chiar din puţinul pe care-l auzise din gura ei, îşi dădu seama că tîlharii n-au avut un trai demn de invidiat alături de ea. Probabil că-i angajase cineva, aşa cum fusese angajat şi tipul ăla cu care se tot întîlnea ea, în pădure. Era clar că nu aveau cum să ştie să se poarte cu o drăcoaică de doisprezece ani, care le punea urină în mîncare.

– Hai să mănînci, zise Maddie. Laurel o şi luase înainte, dar o prinse de mînă. Cînd vorbeşti cu ceilalţi, încearcă să vorbeşti elegant. Altfel n-or să înţeleagă nimic din ceea ce spui şi o să-i şi înspăimînţi, pe deasupra.

Laurel îşi ţuguie buzele.

– Tipul ăla al tău... ştii?

– Da, 'Ring, ce-a făcut?

– M-a pus cu curu'n sus, asta a făcut.

Maddie fu nevoită să-şi muşte buzele ca să nu rîdă în hohote. Tatăl lor le ameninţa cu bătaia ori de cîte ori fetele scăpau vreo înjurătură sau vorbeau urît, dar, blajin din fire, nu o făcuse niciodată. Mama lor însă le mai atingea din cînd în cînd, aşa că Maddie spuse:

– Gîndeşte-te că ar fi putut fi mama.

Laurel dădu din cap în semn că a înţeles.

– Şi eu tot aşa m-am gîndit. Dar ce fel de oameni sînt ăştia din Est? Crezi că sînt cu adevărat bărbaţi?

– Da, răspunse Maddie. Sînt. Şi acum, hai să mîncăm.

În vreme ce Maddie o privea pe sora ei intrînd în cort, îi veni în minte că poate ăsta era motivul pentru care n-o interesaseră bărbaţii din Europa. Nu arătau a

bărbaţi adevăraţi.

Se ridică, îşi netezi fusta şi-şi zise: Da, bărbaţii din Est erau cu totul altfel decît cei pe care-i cunoscuse ea în copilărie şi care erau, într-adevăr, bărbaţi adevăraţi.

Mai spre prînz, Laurel i-a spus lui Maddie că nu avea de gînd să se întoarcă înapoi în Est, ci că ar fi vrut să se întoarcă acasă, la părinţii ei.

'Ring o privi pe puştoaică şi-i spuse:

– Nu va mai trece multă vreme pînă să fii şi tu sub escorta mea.

Înainte ca Maddie să aibă vreme să deschidă gura, Laurel se şi repezi ca să-i arunce lui 'Ring în faţă tot ce avea pe suflet:

– Ia vezi! Ce crezi că eu am nevoie să fiu sub escorta ta? Cine te crezi? Pot să mă descurc şi singură, şi încă foarte bine.

Maddie încercă să se amestece în această ceartă, dar îşi dădu seama că era de partea lui 'Ring.

'Ring păru puţin surprins de atacul lui Laurel asupra sa.

– Voiam doar să...

– Voiai să spui ce-ai spus. Ce, tu... Laurel nu mai continuă, căci Maddie îi aruncă o privire dojenitoare. N-avem nevoie de tine, nu-i aşa, Maddie? Putem merge şi singure, zise ea, ridicîndu-şi în sus bărbia, plină de mîndrie. Şi apoi Hears Good e cu noi.

'Ring pufni pe nas.

– El doar veghează. Niciodată nu se dă în vileag; ca

să fiu sincer, cred că nici nu există un astfel de om. Cred că nu-i decît un personaj creat de imaginaţia ta şi a surorii tale.

Laurel era gata-gata să înceapă să-şi roadă unghiile, iar Maddie fu nevoită să-şi pună mîna la gură, ca să nu izbucnească în rîs.

Surioara ei n-avea de unde să ştie că 'Ring o tachina şi că se distra pe seama ei.

Laurel îşi îndreptă privirea spre pomi şi zise cu voce tare:

– Am nevoie de tine!

Maddie era curioasă să vadă dacă Hears Good se va arăta la rugămintea ei atît de directă. N-avea nici o îndoială că era pe-aproape şi că aude tot, căci Hears Good era foarte curios din fire şi găsea că certurile dintre albi erau teribil de interesante.

Laurel se ridică în picioare, cu mîinile încrucişate pe piept, bătînd uşor tactul cu piciorul în pămînt, în timp ce 'Ring făcea eforturi, vizibil disperate, să zărească ceva printre pomi.

– Nu-l văd pe indianul tău fantomă, nicăieri, zise el. Maddie văzu cum Laurel îşi pierde încrederea în faptul că prietenul ei va apărea, dar îşi dorea din tot sufletul să se arate, aşa că fluieră şi aşteptă.

Chiar cînd îşi pierduse speranţa că Hears Good va dori să se arate, el ieşi de după pomi. Toţi ochii se aţintiră asupra sa.

Nu există nimic mai fascinant pe lume, dar absolut nimic, decît un tînăr luptător din tribul Crow. Hears Good era un exemplar reprezentativ, chipeş, înalt, bine proporţionat – aşa cum trebuie să arate un bărbat – cu pielea cafenie, de culoarea pămîntului, conştient de valoarea lui şi de felul în care arată.

Maddie nu se duse spre el, nu-i vorbi şi nu-i întinse mîna; dar nici el. Cînd era mică, ea, sora ei şi copiii lui Hears Good se hîrjoneau cu el, păcălindu-l sau tachinîndu-l. Dar, cînd el deveni luptător, toate acestea luară sfîrşit. Aşadar, rămaseră pe locurile lor, privindu-l, plini de mirare. Tot astfel îl priveau şi 'Ring, Jamie şi Toby.

Apoi Hears Good dispăru din nou în pădure, tot aşa de surprinzător precum se arătase.

Abia se făcu nevăzut că Laurel spuse:

– Ei? Ce mai vrei acum? Acum crezi că ne poate duce acasă, în deplină siguranţă?

'Ring n-o mai asculta. Se întoarse către fratele său, zîmbindu-şi unul altuia. Văzuseră parcă o legendă vie a copilăriei lor; legenda devenise realitate, dar ei încă mai credeau că era doar un vis.

Jamie se duse spre fratele său şi-i cuprinse umerii cu mîinile.

– Data viitoare, eu voi interpreta rolul lui Hears Good, zise el folosind aceeaşi propoziţie pe care o folosea şi în copilărie.

– Bine, dar atunci eu îl fac pe Jefferson Worth, răspunse 'Ring.

Laurel se uită la Maddie, întrebătoare.

– Despre ce vorbesc?

Maddie îi răspunse rîzînd:

– Se joacă, aşa cum te joci şi tu.

– Tot o mai întreabă? zise Toby, în timp ce scormonea în foc după o bucată de slănină.

Maddie căscă şi dădu din cap afirmativ. Îndată după apariţia lui Hears Good, 'Ring şi fratele lui o chemară pe Laurel în cort şi, de atunci, îi puneau tot felul de întrebări despre locul unde fusese ţinută şi despre cei ce o răpiseră. La început, Maddie voise s-o ocrotească pe Laurel, dar curînd, îşi dădu seama că ei îi place să fie în centrul atenţiei celor doi bărbaţi chipeşi, chiar dacă faţă de 'Ring păstra o oarecare rezervă. Maddie mai observă că Laurel îl plăcea în mod deosebit pe Jamie, cel cu ochii albaştri, şi că el o trata ca pe un om mare.

Cînd ieşi din cort, Maddie trecu pe lîngă Jamie, se aplecă spre el şi îi şopti:

– Dacă-i suceşti capul puştoaicei, o să-ţi zdrobesc şi eu inima.

Jamie rîse, iar Maddie ieşi din cort.

Acum, lui Maddie îi venea să cînte. Îşi dădu seama că, în ultimele zile, nici nu-i trecuse aşa ceva prin minte. Dar acum era cu totul altceva; voia să cînte numai pentru 'Ring.

– Unde-ai zis că au pus minerii ăia pianul pe care l-au adus pentru mine? îl întrebă ea pe Toby.

– E colo sus, pe deal. Acolo unde-i refugiu' ăla, numai că ei a pus un fel de acoperiş peste el şi o uşă în faţă.

– Bine, zise ea, pornind în direcţia arătată. Locul era aşa de strîmt, încît de-abia aveau loc pianul şi scaunul lui; dar era bine şi aşa. Îi veni să rîdă gîndindu-se la reacţia lui 'Ring, cînd o va auzi cîntînd. Una era să auzi o cîntăreaţă de operă cîntînd pe o scenă adevărată, şi alta s-o asculţi într-o cămăruţă improvizată.

Nu-i luă prea multă vreme să aranjeze cu Frank, ca acesta s-o acompanieze, după-amiază. Edith le

pregătise şuncă prăjită şi biscuiţi. Maddie ar fi dorit să vorbească cu Laurel, dar ea nu avea ochi decît pentru Jamie, se ţinea mereu după el. Maddie făcu ochii mici, în semn de avertizare, dar el ridică cu nevinovăţie din mîini, în semn de neputinţă.

Maddie se ridică şi zise:

– Mă duc să exersez, dar lăsă impresia că nu vorbeşte serios. 'Ring, vrei să vii cu mine?

El îi zîmbi şi se oferi s-o însoţească pînă la refugiul de pe deal.

– Chiar îmi face plăcere.

Odată ajunşi la refugiu, el închise uşa în urma lui, iar ea se duse la pian; apoi se apropie de Frank care şedea pe scaun, aşteptînd să înceapă să cînte, şi-i spuse:

– *Ah, fors è lui,* te rog, îi zise ea în şoaptă.

'Ring se aşeză pe scăunelul pe care şi-l trase în partea opusă pianului şi-i zîmbi. Frumoasa arie din *Traviata* devenise deja aria lui preferată, căci o mai auzise încă de două ori, cîntată tot de Maddie. Dar, de cîte ori auzise aria nu fusese niciodată într-o cămăruţă ca asta, care într-o clipă se umplu de vocea ei. Cînd se cîntă pe o scenă, oricine înţelege că e nevoie să ai o voce puternică, să se audă pînă în ultimul rînd. Dar, înconjurat din toate părţile de spectatori, e mai greu să sesizezi forţa şi profunzimea cîntăreţului.

Lui 'Ring îi plăcu cîntecul, căci Maddie se întrebă dacă să-l iubească... pe Alfredo, sau nu. Dar, cînd ajunse la partea aceea, în care vorbea despre o posibilă uniune între sufletele lor, el deschise larg ochii. Vocea ei, în parte datorată talentului, în parte exerciţiului, venea de undeva din piept, din adîncurile fiinţei ei. Cînd cîntă *follia,* echivalentul italienesc pentru nebunie,

volumul extraordinar al vocii ei făcu să vibreze pînă şi scaunul de sub el şi, odată cu acesta, întreaga lui fiinţă.

Ea cînta despre flacăra arzătoare a iubirii, a unei iubiri misterioase, imposibil de realizat, cînta despre chinurile şi desfătările pe care ţi le poate da dragostea.

Cînd, însă cîntă trilul *gioir,* el se ridică în picioare şi o privi cu nesaţ. Nu văzuse în viaţa lui o femeie mai frumoasă ca asta. Ştia că o iubeşte, că se îndrăgostise de ea acum cîtva timp, dar în acel moment o privea cu alţi ochi; nu ca pe o cîntăreaţă oarecare, ci ca pe o femeie deosebit de atrăgătoare.

'Ring fu surprins să-l vadă pe Frank cîntînd aria lui Alfredo, care stătea la fereastra Violetei şi spunea că dragostea e motorul întregii lumi.

Trilurile lui Maddie, ca răspuns la replica lui Alfredo, îl făcură pe 'Ring să tresară. Mai întîi simţi un fel de vibraţie interioară, apoi aceasta se răspîndi din toate fibrele fiinţei sale, pînă ajunse în mîini şi în picioare. Se ţinea de scaun, temîndu-se parcă să nu cadă.

Maddie îl văzu cum se albeşte la faţă şi înţelese că are de-a face cu un spectator deosebit. Notele pe care le scotea din gît aveau limpezimea cristalului, iar „la"-urile sunau perfect.

La al doilea set de triluri, pe 'Ring îl trecură sudorile. Vocea ei îl învăluia, îi intra în trup prin toţi porii. Cînd cîntă despre iubirea efemeră, care zboară din floare în floare, simţi cum nu numai vocea, ci şi cuvintele vibrează în mintea şi în sufletul lui.

La final, cînd cîntă acel imperios Re, el îşi ridică privirea spre ea, dar nu dintr-o dată, ci treptat şi încet, de la picioare în sus.

Cînd Maddie văzu cum îşi plimbă privirea pe trupul ei, începu şi ea să tremure, căci n-aveai nevoie de prea

multă experienţă ca să înţelegi, doar din privire, ce ar fi dorit de la ea, de fapt.

În clipa aceea nu mai conta dacă pasiunea din privirea lui era generată de vocea ei sau de ea însăşi. Important e că era o privire plină de patimă.

Înainte ca ultima notă să se stingă în gîtul ei, 'Ring reuşi, cu greu, să se strecoare afară din refugiu. Închise uşa în spatele său, se propti de zid şi încercă să-şi scoată o ţigară din buzunarul de la cămaşă.

– Aici eşti? întrebă Toby. Te-am căutat peste tot, dar cînd am auzit strigătele alea, am ştiut unde eşti. Te simţi bine?

– Ştii... şopti 'Ring.

Toby intră imediat în acţiune. Îl luă de piept şi-l conduse spre o buturugă, forţîndu-l să se aşeze. 'Ring nu reuşea cu nici un preţ să-şi scoată ţigara din buzunar, aşa că Toby îl ajută, apoi o aprinse şi i-o întinse. 'Ring tremura aşa de tare, că de-abia se mai putea ţine pe picioare.

– Ce ţi s-a întîmplat? întrebă Toby.

– Cred că de-abia m-am întors din Paradis, zise 'Ring.

– Ce?

– Am gustat din Pomul cunoaşterii.

Toby nu reuşea să înţeleagă nimic, aşa că-l întrebă pe Jamie, care tocmai urca dealul:

– Tu înţelegi ceva?

Amîndoi îl priveau pe 'Ring, care continua să şadă pe buturugă, tremurînd încă, dar străduindu-se să-şi termine ţigara şi să se calmeze.

– Zice că de-abia s-a întors din Paradis şi c-a mîncat mai ştiu şi io ce fruct.

În clipa aceea, Maddie deschise uşa. Îl privi pe 'Ring

apoi se apucă să-l dojenească:

– Cum de-ai îndrăznit să părăseşti camera cînd eu mai cîntam încă? întrebă ea, trîntind uşa şi pornind furioasă, înapoi spre cort.

'Ring se uită la Toby, apoi la ea. O văzu îndepărtîndu-se, mişcînd din şoldurile robuste, unduindu-şi talia subţire, strînsă în corset. La un moment dat, ea se întoarse, iar el îi văzu din profil, sînii, în partea din faţă, şi o curbură mai pronunţată, în partea din spate.

Toby se uită de la 'Ring la Maddie, apoi la Jamie.

– Fir-aş al naibii să fiu, zise e,l în şoaptă. În fine, l-a pocnit. Zîmbind, trase de 'Ring să se scoale în picioare şi-l împinse în direcţia în care plecase Maddie. Hai, du-te de-i vorbeşte. Ado îndărăt. O să am eu grijă să nu mai vină nimeni p-aci.

'Ring reuşise să-şi mişte picioarele ceva mai repede, pînă ajunse la cortul ei, în schimb, mîna îi tremura aşa de tare, încît de-abia dădu la o parte pînza de la intrare. De-abia se strecură în cort, cînd rama unui tablou zbură pe lîngă urechea lui. El intră totuşi, iar pînza închise drumul în spatele său.

– Cum de mai îndrăzneşti? Cum de-ai îndrăznit să pleci înainte ca eu să fi terminat de cîntat? strigă ea, apucînd un borcan cu cremă de faţă şi aruncîndu-l spre el. 'Ring îl prinse din zbor, dar nu se opri din drum. Aştept o explicaţie, continuă ea, văzînd că el nu scoate nici un cuvînt, ci că doar vine, încet, spre ea. Atunci, apucă sticla de parfum de pe capacul cufărului şi o azvîrli în direcţia lui. El o prinse cu mîna dreaptă.

Cînd ajunse în dreptul ei, întinse spre ea ambele mîini, puse ambele obiecte pe cufărul din spatele ei, apoi rămase privind-o fix.

Abia cînd i se uită în ochi, înţelese ce sentimente

o mînaseră spre ea şi inima îi zvîcni de bucurie. Mai văzuse ea astfel de privire şi în ochii altor bărbaţi, dar niciodată atît de intense şi de arzătoare ca a lui. Niciodată astfel de privire nu reuşise s-o emoţioneze prea tare, dar cea a bărbatului din faţa sa chiar o sperie puţin.

– 'Ring, ştii, eu... se bîlbîi ea; dar el n-o auzea. Unde era oare bărbatul acela manierat şi sigur de sine, cu care stătuse trei zile pe munte? Omul din faţa ei nu era nici manierat, nici sigur de sine.

Înainte de a zice ceva, el o săltă pe un umăr şi o scoase afară din cort. Jamie, Toby, Sam şi Laurel erau cu toţii afară; pe lîngă ei se afla şi o ceată de vreo douăzeci de mineri. Închise ochii cînd îi văzu pe toţi strînşi acolo. Instinctiv, simţea că n-are nici un rost să-i spună ceva acestui om care, pur şi simplu, o căra în spate ca pe un sac. Omul acesta se comporta acum cu totul diferit decît acela pe care-l cunoscuse.

El o duse aşa, pe umăr, pînă sus, la refugiu, închise uşa în urma lor, îi dădu drumul, astfel încît să poată sta în picioare, şi o privi cu nişte ochi din care ţîşneau scînteile dorinţei.

– 'Ring, ştii, am uitat, aveam de făcut ceva important. Poate aş putea...

În clipa în care ea se îndreptă spre uşă, el o prinse cu amîndouă mîinile, iar acestea alunecară încet, de-a lungul spatelui, pînă întîlniră conturul feselor, pe care i le prinse în palme.

Maddie stătu nemişcată cu ochii deschişi, privindu-l fix. Ochii lui deveniseră negri la culoare, iar respiraţia i se îngreunase în mod evident.

Încet, îşi coborî faţa spre ea şi o sărută uşor.

O mai sărutase şi înainte, dar acum era cu totul altfel. Ea clipi de cîteva ori, înghiţi în sec, apoi se trase îndărăt din braţele lui.

– Cred... că trebuie să vorbesc cu Laurel.

El însă se apropie şi mai tare de ea.

Ea atinse uşor clanţa uşii cu mîna.

– Cred că am auzit pe cineva de-afară că mă strigă.

'Ring i-o luă înainte şi ajunse la zăvorul uşii; îl blocă, aşa că nimeni nu mai putea intra.

Maddie se dădu îndărăt, mergînd cu spatele, pînă ajunse la pian şi se propti de el.

– Ce-o fi cu calul tău? L-ai lăsat în grija cuiva? Ştii bine, doar, că bagă în el vrute şi nevrute. N-aş vrea ca...

El o împinse încet într-un colţ, puse ambele mîini pe peretele din spatele ei, se aplecă asupra ei şi o sărută lung, dar cu blîndeţe. Cînd Maddie simţi că i se înmoaie genunchii, se lăsă încet, să alunece pe perete, pînă atinse podeaua. 'Ring o apucă de talie, o ridică şi o lipi de el. În clipa în care n-o mai sărută, ea privi dincolo de capul lui, cu o respiraţie scurtă şi ritmică. Nimeni n-o mai făcuse să simtă aşa ceva. Ea îşi ridică privirea spre el, simţind cum trupul îi arde ca o flacără, ca răspuns la dorinţa nestăpînită care se citea pe faţa lui.

– Nu ştiu ce să fac... şopti ea.

– Nici eu nu prea ştiu... şopti el. Dar, desigur, o să învăţăm. Ea schiţă un zîmbet.

– Poate ne luăm profesori.

Mîinile lui porniră febrile, să-i descheie mulţimea de nasturi de la spate, apoi, uşor, o sărută pe gît, pe obraji, pe ochi.

– Va trebui să ne învăţăm unul pe altul.

– Da, zise ea, simţind cum îi dispare frica.

– Maddie eu... zise el, în timp ce degetele alunecau tremurătoare pe rochia ei.

Mai departe nu-şi mai aminti de nimic. Nasturii nu prea voiau să se deschidă, aşa că el trase, iar rochia se rupse şi căzu la picioarele ei.

O mai sărută o dată; dar de data asta, mai apăsat. Îi întoarse capul către el, iar ea deschise gura ca s-o caute pe a lui. Nu ştiu exact care dintre ei scoase un geamăt, dar cu siguranţă era un Si bemol.

Nici nu-şi mai dădu seama cum celelalte veşminte cu care era îmbrăcată căzură, una după alta, la podea; ea stătea nemişcată în braţele lui; rămăsese doar cu ciorapii, prinşi în jartiere la genunchi şi cu pantofii.

El o ţinu de mîini, se dădu un pas înapoi, apoi o admiră de la această distanţă. Refugiul era slab luminat, căci n-avea decît o singură fereastră; lumina care pătrundea prin această fereastră părea aurie.

Maddie simţi cum roşeşte toată sub privirea lui admirativă, dar el o apucă de bărbie şi-i apropie faţa de faţa lui.

– Eşti la fel de frumoasă ca şi vocea ta.

'Ring o mîngîie cu o mînă tremurătoare, începînd cu umărul şi ajungînd pînă la linia dintre sîni; apoi ajunse la abdomenul ei plat şi catifelat. În cele din urmă, schiţă un zîmbet stîngaci şi zise:

– Ştii, bărbaţii nu sînt nici pe departe la fel de interesanţi ca femeile.

Ea îi atinse cu mîna pieptul, îi descheie un nasture şi-şi strecură mîna sub cămaşa lui, atingînd, cu buricele degetelor, părul, pielea caldă, muşchii proeminenţi. Apoi, cu grijă, mai descheie unul, şi încă unul. Îşi vîrî ambele mîini sub cămaşa lui şi începu să i-o dea jos de pe umeri. Îl privi în ochi în tot acest timp, şi nu văzu nimic altceva decît o imensă dorinţă, care i se citea cu uşurinţă pe faţă. Dar mai era şi altceva. Ceva vecin cu

mirarea, căci, din cîte îşi amintea, ştia că nici el nici ea, nu avuseseră prea multe experienţe sexuale înainte. Înţelegea foarte bine că era o experienţă destul de nouă pentru amîndoi. Gîndul acesta îi dădu noi fiori. Se gîndise dintotdeauna că, într-o bună zi, se va îndrăgosti de un bărbat despre care credea că o să ştie totul în legătură cu arta de a face dragoste, un bărbat, care, ducînd-o în pat, să o înveţe totul. Slavă Domnului, avusese destui admiratori care se tot ţineau de ea şi care se ofereau, la o adică, să o înveţe. Dar, constatînd că 'Ring este, ca şi ea, un novice în materie, lucrul ăsta nu o nemulţumi, ci, dimpotrivă, îi făcu chiar o oarecare plăcere.

Îl strînse în braţe, strivindu-şi sînii de pieptul lui.

O strînse şi el tare la piept şi zise:

– Nu mi-aş fi închipuit niciodată. N-am înţeles niciodată de ce Toby îmi spunea că un bărbat trebuie să trăiască aşa ceva, măcar o dată în viaţă.

Începu din nou să tremure, apoi o îndepărtă puţin ca s-o măsoare mai bine, din cap pînă-n picioare, cu ochii lui de un negru intens.

– Nu vreau să-ţi fac nici un rău, dar simt că nu mai pot.

Ea începu să rîdă şi strînse uşor între dinţi pielea de pe pieptul lui.

– Cum să-mi faci vreun rău? Hai, încearcă, zise ea, muşcîndu-l de cîteva ori, înainte ca el să dea frîu patimei sale de mult reţinute.

Ani întregi de patimă controlată şi reţinută trecuseră peste el. Ani de căutare zadarnică, ani de dorinţe, de neîmplinire, de singurătate. Totul ieşise acum la iveală.

Maddie zîmbi mai întîi, cînd începu să-i sărute trupul, cu nerăbdare, aplecîndu-se în întregime asupra

ei, ţinînd-o cu mîinile de spate, strîngînd-o la trupul lui şi lipindu-şi picioarele de ale ei. Catarama de la curea îi intrase în burtă. Gura lui înfometată se năpusti într-unul din sînii ei şi ea încetă să mai zîmbească; dimpotrivă, gemu, deschizînd ochii mari, se îndoi pe spate şi apoi se lăsă toată în voia lui.

El o împinse spre perete, ţinînd-o cu o mînă de umăr, în timp ce gura şi cealaltă mînă liberă îi pipăiau trupul.

– Ce frumoasă eşti! murmură el cînd buzele lui ajunseră la şolduri. Ce apetisantă!

– Mă bucur că mă placi, reuşi ea să şoptească.

Cu mîna pe burta ei, el o ţinea drept în picioare, în timp ce cu cealaltă mînă îi rula în jos ciorapii şi jartierele, pînă i le scoase. Apoi se întoarse din nou la gura ei.

– Părul dintre picioarele tale e moale şi catifelat, zise el ca un om de ştiinţă care cerceta cine ştie ce formă de viaţă necunoscută.

Ea nu fu în stare decît să clipească din ochi şi să-şi încolăcească mîinile în jurul gîtului lui.

– Hai, 'Ring, ia-mă odată! şopti ea, plină de nerăbdare.

– Nu înainte de a fi terminat cu uvertura, zise el, lipindu-şi buzele de buzele ei şi făcînd-o să zîmbească. Apoi o întoarse cu spatele la el.

– Şi acum, să te admir şi din spate.

O ţintui cu faţa la perete, în timp ce mîinile-i fugeau, nerăbdătoare, pe tot spatele, iar buzele îi sărutau coloana vertebrală, fesele, partea de dinăuntru a pulpelor. Cînd ajunse la călcîie, o gîdilă puţin, dar asta nu-i făcu decît plăcere şi o îndemnă să rdice cîte un picior, pentru a-şi primi dezmierdarea cuvenită.

În cele din urmă, se întoarse cu faţa la el. Trupul îi ardea tot de atîta dorinţă, căci simţise cu vîrf şi îndesat puterea lui asupra ei. Era momentul să-i arate şi ea ce putea şi cum era ea în stare să-l răscolească. Aşa că, atunci cînd el vru să ajungă din nou la buzele ei, ea îi alunecă printre degete.

– Maddie, strigă el, întinzînd braţele după ea.

Văzîndu-l însă cum arăta, ştiu, că nu va putea refuza nimic din ceea ce-i va cere să facă.

– Jos cu ei! zise ea, arătînd spre pantaloni.

– O doamnă are întotdeauna dreptate, zise el, schiţînd un zîmbet.

Ea se uită la el cum se aşază pe podea şi-şi scoate cizmele înalte, cum apoi se ridică din nou şi-şi scoate pantalonii şi izmenele de lînă şi le dă drumul jos.

Maddie se propti cu spatele de perete, uitîndu-se îndelung şi cu atenţie la el. Crescută fiind la munte, printre indieni, ea văzuse adesea bărbaţi cu nimic altceva pe ei decît cu şortul din jurul şalelor. Dar 'Ring întrecea orice aşteptări. Între picioarele lui se afla dovada cea mai grăitoare a dorinţei lui.

Maddie îl privi în ochi şi-l întrebă:

– Vrei să spui că tot ce văd eu acuma este doar pentru mine? îl întrebă ea şi îl văzu cum, de plăcere, roşeşte tot.

– Hai, vino, gîfîi el, întinzînd mîna după ea; dar Maddie se depărtă de el cîţiva paşi.

'Ring rămase pe loc, încremenit şi cu gura întredeschisă, văzînd cum în mişcarea ei bruscă, Maddie făcuse să-i salte, foarte excitant, anumite părţi ale trupului.

Se simţi dintr-o dată foarte puternică, căci îşi dădu seama că acum avea o putere absolută asupra acestui

bărbat deosebit. Aşadar, deschise gura şi cîntă un alt tril din *Ah, fors' e lui*.

Într-o clipă, 'Ring se năpusti la ea şi o trînti la pămînt, copleşind-o cu cele aproape o sută de kilograme ale sale. El îşi nimeri ţinta din plin: gura lui se lipi de a ei şi, în acelaşi timp, o penetră brusc, dintr-o singură mişcare, dar, în acelaşi timp, cu destulă blîndeţe. Din instinct, picioarele ei se încolăciră în jurul şoldurilor lui, în timp ce el o pătrundea din ce în ce mai adînc. La început, el se mişcă încet, pătrunzînd-o însă din ce în ce mai profund. În numai cîteva secunde ea îşi ridică şoldurile ca să-l simtă mai bine şi mai total, iar el începu să intre şi mai tare, cu mişcări din ce în ce mai rapide. Maddie simţea fiecare mişcare a lui. Nu-şi dădură seama că se rostogolesc pe podea decît în clipa în care ea se lovi cu capul de perete. Capul îi atîrna într-o parte, iar umerii începură să se ridice, în timp ce 'Ring îi sugea un sîn. Dominat de o dorinţă fără margini, el nu se mai putu stăpîni şi fu cam violent cînd o muşcă de sfîrc, aşa că ea ţipă uşor. Picioarele ei îl ţineau ca într-un cleşte.

Peretele începuse să o incomodeze. Atunci 'Ring îşi petrecu mîinile în jurul taliei ei şi o ridică puţin în sus, fără ca el să scape din lăcaşul umed şi cald, apoi se ridică în picioare, înşurubat, în continuare, în ea. Făcu cîţiva paşi spre pian, apoi se opri. Maddie deschise ochii să vadă ce are de gînd să facă şi înţelese că se gîndeşte el la ceva.

Ea îşi schimbă puţin poziţia, el închise ochii de plăcere şi, în clipa următoare, se aflau lîngă perete. Ea îşi revenise puţin din extaz, dar el îşi începu din nou mişcările ritmice pînă cînd ea se simţi excitată la culme; unghiile îi pătrunseră în pielea de pe spate, iar picioarele îl strîngeau cu toată puterea de care putea să dea dovadă.

– Hai, acum, zise ea în delir, prinzîndu-i lobul urechii între dinţi. Hai, acum, mai zise ea înfundîndu-şi vîrful limbii în urechea lui. El intră în ea cu atîta forţă, cu atîta dorinţă oarbă, încît, pentru o clipă, Maddie văzu stele verzi în faţa ochilor. Trupul începu să-i tremure tot, fără oprire.

Abia după cîteva minute bune, ea îşi recăpătă respiraţia normală şi simţi cum inima lui 'Ring bate năvalnic lîngă sînul ei.

El făcu cîţiva paşi prin încăpere, cu Maddie încolăcită în jurul şalelor sale, apoi îngenunche, cu ea în braţe, îi desfăcu cu grijă picioarele din jurul bazinului lui şi zîmbi atunci cînd, ieşind din ea, ea gemu, supărată. Se întinse apoi pe duşumea cu Maddie strînsă în el.

– N-am ştiut niciodată ce bine e, şopti ea, în timp ce se întindea alături de el şi-şi punea capul pe umărul lui. El nu rosti nici un cuvînt, aşa că ea se ridică într-un cot, ca să-l privească, apoi îşi trecu un deget peste cuta apărută între sprîncenele lui.

– De ce eşti încruntat?

El îi sărută vîrful degetului şi o strînse la piept, zicînd:

– Acum ştiu ce-i excită pe bărbaţi; acum ştiu la ce se referea tata.

– Tatăl tău vorbea cu tine despre femei? întrebă ea, lăsîndu-şi capul pe umărul lui şi gîndindu-se ce potriviţi erau unul cu celălalt.

– A încercat. Deodată, o strînse la piept aşa de tare, încît Maddie nu se putu abţine să nu ţipe uşor. Maddie, frumoasa mea La Reina, aş vrea să pot să-ţi

ofer tot atît de mult pe cît mi-ai oferit tu mie; mai întîi vocea, apoi... tot ceea ce a fost între noi, zise el mîngîindu-i braţul.

Ea se întoarse, relaxată, înlănţuindu-i cu piciorul unul din picioarele lui.

– Tu mi-ai adus-o pe Laurel.

– Nu-i destul ca să te răsplătesc pentru bucuria pe care mi-ai dat-o.

Ea zise:

– Şi dacă ţi-aş cere luna de pe cer?

– Ţi-aş aduce-o.

Ea se ridică într-un cot şi-l privi.

– Dar tu? Tu ce-mi ceri în schimb?

– Pe tine, toată, bucăţică cu bucăţică, zise el, sărutînd-o.

– Iată-mă, sînt aici, lîngă tine.

El îi privi sînii.

– Cred că m-aş descurca.

– Cu ce? zise ea, uitîndu-se spre locul dintre picioarele lui.

– Să te învăţ... zise el, smucind-o, pe cînd Maddie, zbătîndu-se, încercă să-i scape.

Dar nu reuşi.

Laurel stătea lîngă Toby, aproape de foc. Soarele asfinţea şi se lăsa frigul. Se uită peste umăr, în sus, pe dealul pe care era aşezat refugiul, acolo unde sora sa şi bărbatul acela stăteau închişi de peste trei zile. Ochii ei mai că-i ieşiră din orbite din pricina mirării.

– Toby, văd că se clatină întreg refugiul.

Toby se uită şi el în direcţia arătată de Laurel, nu fără un oarecare interes, apoi dădu din cap ca un înţelept.

– Aşa le trebuie acelora care se refugiază acolo! îi se adresă el minerilor care se adunaseră roată în jurul focului.

De cîteva zile, minerii renunţaseră, pe rînd, la toate pretenţiile lor de pînă acum, iar de trei zile nici unul nu s-a mai întors în mină. Toată atenţia lor era concentrată asupra cîntăreţei şi a evenimentelor care se petreceau în viaţa ei. Prima dată îşi manifestaseră curiozitatea să ştie de ce nu voia să cînte pentru ei, drept pentru care şi-au petrecut trei zile în aşteptarea lui Maddie, stînd sub un pom şi uitîndu-se de-a lungul drumului. Pe atunci, Maddie arăta ca nevasta unui lup de mare în aşteptarea bărbatului.

Apoi interesul lor crescu vădit, cînd văzură că 'Ring şi fratele lui s-au întors, în sfîrşit, cu un copil adormit, în braţe. Atunci s-au strîns în jurul lui Toby şi au început să-i pună întrebări cu nemiluita. Dacă tot nu cînta pentru ei, atunci nimeni nu-i putea împiedica să nu discute pe seama ei.

Toby îi delectă cu tot soiul de poveşti despre faptele de vitejie ale lui 'Ring, adăugînd, pe ici pe colo, şi cîte o faptă minoră, a fratelui celui mic. Curînd, o auziră pe Maddie cîntînd, sus, la refugiu. Stătură liniştiţi şi o ascultară, apoi se mirară să-l vadă pe căpitanul Montgomery plecînd şi lăsînd-o pe cîntăreaţă acolo sus; auziră apoi criza ei de nervi şi urletele ei – Doamne, ce voce avea! Se auzea de la zece kilometri distanţă. Apoi văzură cum căpitanul a luat-o pe umăr, ca pe un sac, şi a dus-o îndărăt, la refugiu. Nimeni nu a scos un cuvînt,

dar de atunci se tot uitau spre refugiu cu uimire.

Abia după ce i se auziră strigătele, urmate de trosnituri şi pîrîituri începu totul.

– Pariez pe douăzeci de parai că nu iese de acolo pînă mîine dimineaţă.

– Bate palma, zise un altul.

La început, au pus pariuri ca să se amuze, dar, cînd a doua dimineaţă Edith s-a dus la refugiu cu mîncare şi a venit înapoi, cu rugămintea ca să aducă din cufărul lui Maddie uleiul cu miros de trandafiri, pariul s-a dezlănţuit în toată legea.

Mai întîi au pus pariu pe cît timp vor sta acolo sus, în refugiu. Apoi, deoarece erau prea mulţi mineri care doreau să pună pariu, au trebuit să se gîndească la ora la care vor ieşi. Toby constată că Laurel, puştoaica, care fusese bine instruită de un oarecare Bailey, se pricepe de minune la pariuri; Jamie s-a opus ca un copil atît de fraged, ca Laurel, să fie amestecat într-un pariu sexual; dar a zis că fratele lui nu va rezista mai mult de două zile.

Cu toată vîrsta ei fragedă, Laurel ştia şi ea cîte ceva despre bărbaţi. Ştia că Jamie voia s-o îndepărteze de la jocul cu pariurile şi s-o ducă undeva, unde s-o înnebunească cu întrebările în legătură cu cei ce-o răpiseră. Ea i-a zis, însă, că dacă n-o lasă să participe la pariuri, n-o să-i răspundă la nici o întrebare. Cînd Toby a rîs şi i-a spus că a pus la pămînt un Montgomery, Laurel a negociat cît la sută din pariu avea să primească de la el, pentru că aranjase aşa de bine lucrurile, iar Toby i-a răspuns că-i va da un bănuţ pentru fiecare pariu cîştigat. Laurel i-a rîs în nas şi s-a tîrguit, pornind de la cincizeci la sută. După multe cîrîieli, au ajuns la concluzia că Laurel va primi treizeci la sută din ceea ce va

cîştiga el. În timp ce paria, Laurel mai răspundea şi la cîte o întrebare pusă de Jamie.

– Refugiul se clatină din nou, zise ea, uitîndu-se în carneţelul ei. Tim Sullivan, strigă ea, deschizînd cutia în care ţinea, cu grijă, săculeţii cu praf de aur, pentru a-i da plata omului. Ţi-am spus să nu pariezi, îi şopti ea lui Toby. Erai gata-gata să pierzi.

– Ce ştii tu? mormăi el. Nu tu ai fost cea care a vrut să pună pariu pe o sută de lumînări, apoi pe miere şi apoi pe scăldătoare?

– Bine, dar ne-am luat revanşa cînd eu am pariat pe laptele pe care urma să-l toarne în scăldătoare. Cine se scaldă în lapte pe alci?

Jamie stătea rezemat de şa, cu picioarele întinse în faţă, se uita cînd la Toby, cînd la drăglaşa de Laurel şi clătina din cap. De două zile încoace n-a mai zis că Laurel e prea mică pentru a participa la astfel de pariuri şi că nu e decît un copil. Văzînd-o cum se poartă, începuse să creadă că acest copil era chiar mai matur decît el.

– Nu mai pariezi, Jamie? îl întrebă Laurel, în timp ce-şi număra săculeţii cu pulbere de aur, din cutie. Reuşise să facă rost, cine ştie de unde, de un cîntar cu care să cîntărească, cu exactitate, aurul pe care Toby şi cu ea îl adunaseră din pariuri.

El îşi trase pălăria pe ochi şi zise:

– Mă simt cu mult mai mulţumit să ştiu că fratele meu e aşa de viteaz.

– Sssst! zise Laurel şi toţi oamenii din jurul ei se potoliră, pentru o clipă, aţintindu-şi privirile spre refugiul de pe deal.

– Ce-i? întrebă Toby, în şoaptă.

Laurel zîmbi.

– E din *Carmen*.

Imediat, se creă o debandată teribilă, căci oamenii se înghesuiră să-şi ia îndărăt banii. Ei nu erau în stare să distingă o arie dintr-o operă, de alta, dar Laurel se pricepea şi la aşa ceva; aşa că întocmise o listă cu ceea ce ştia ea că intră în repertoriul lui Maddie. Oamenii au extras dintr-o pălărie, numele cîntecelor şi au pariat de atîtea ori de cîte ori credeau că Maddie va cînta bucata pe care o trăseseră ei.

Se auzi un zgomot puternic dinspre refugiu; zgomotul fu dublat de uralele minerilor.

Laurel se uită în carneţelul ei.

– Pianul a căzut pentru a şasea oară, citi ea. Caleb Rice!

Caleb rîse, arătîndu-şi toţi dinţii, în timp ce Laurel cîntări praful de aur, îl turnă într-un săculeţ şi apoi i-l dădu.

– Ăsta a fost din cîştigul tău, îi spuse Laurel lui Toby. Ţi-am spus să nu pariezi.

– Cine şi-ar fi închipuit că or să fie aşa de împiedicaţi şi că or să cadă de pe pian, a şasea oară?

– Uite, Caleb Rice, răspunse Laurel, calmă.

După asta, Jamie se ridică şi plecă, jurînd că, dacă va face vreodată ceea ce făcea fratele său acum, o va face cu mult mai multă discreţie. Se îndreptă spre unul din multele corturi ce serveau drept cîrciumi pentru mineri. Fireşte că, în ultimele trei zile, cîrciumile se goliseră de lume. Nu că oamenii n-ar mai fi vrut să bea, dimpotrivă, dar îşi luaseră sticle cu băutură şi se întorseseră la focul de tabără, unde Laurel şi Toby strîngeau pariurile.

Omul pe care trebuia să-l întîlnească Jamie era într-unul din corturile-cîrciumi. La urma urmei, nu el

fusese cel ce-i comandase de băut atît cît va putea el duce? După un lung antrenament, de ani de zile, Sleb putea să bea neînchipuit de mult. Acum începuse să bea din cea de-a treia sticlă de whisky.

– Ce mai faci? întrebă Sleb, ridicînd privirea spre Jamie. Vorbea clar, dar ochii-i erau pe jumătate închişi.

– Bine, răspunse Jamie, trăgîndu-şi un scaun lîngă el. Au căzut de pe pian pentru a şasea oară.

Sleb dădu din cap cu seriozitate şi zise:

– Mi-amintesc că eram, odată, la Philadelphia, în culise cu o mezzo-soprană, zise el cu o voce tremurîndă, închizînd ochii ca să-şi aducă aminte mai bine.

O clipă, Jammie crezu că poate o să adoarmă.

– Mai ai ceva să-mi spui? întrebă el, cu blîndeţe.

Sleb deschise ochii înroşiţi de băutură.

– Nimic. Ţi-am spus tot ce ştiam, zise el, luînd în mînă sticla de whisky şi uitîndu-se la ea. Oricum, viaţa mea nu mai valorează mare lucru, după tot ce ţi-am spus, adăugă el ironic. Dar ca să fiu sincer, nici mai înainte de a te cunoaşte, nu valora prea mult. Apoi, întinzîndu-i sticla, îl întrebă: Bei?

– Nu, mulţumesc, zise Jamie, ridicîndu-se. Mai bine plec. Poate, totuşi, se hotărăsc să iasă din refugiul ăla şi vreau să fiu prin preajmă, ca să vorbesc cu fratele meu. Or să aibă nevoie şi de somn, totuşi.

Sleb zîmbi ca în vis.

– Atunci, la Philadelphia, am ţinut-o şi eu patru zile fără să dorm deloc. Eram mai tînăr pe atunci şi credeam că voi fi cel mai mare cîntăreţ care a existat vreodată, zise el, întinzîndu-se după sticlă.

Jamie îşi muşcă limba ca să nu mai vorbească. Încă nu mai întîlnise beţivul care să nu creadă că el fusese

singurul care suferise în viaţa sa. Mai bine să mă descotorosesc mai repede de un beţivan care-şi plînge de milă, se gîndi Jamie şi plecă din cortul-circiumă.

'Ring îşi plimbă alene mîna peste abdomenul dezvelit al lui Maddie. Timp de trei zile şi jumătate nu se preocupase decît de trupul şi de dorinţele lui. Parcă nu avusese creier deloc; parcă era un animal, sclav al patimei şi al dorinţei.

Schiţă un zîmbet.

– Împarţi asta cu mine? întrebă Maddie, încercînd să-şi elibereze spinarea. Ultimele dăţi se loviseră cam tare de podea.

– Mă gîndeam la tata. O să fie mîndru de mine.

– Tu? Ha! Ce mare lucru ai făcut? Eu am fost cea care a făcut totul. Eu am fost cea care a trebuit să... Se trase puţin îndărăt; era prea obosită ca să se mai contrazică.

– Da, cred c-o să fie mîndru de tine, totuşi, zise ea, căscînd şi punînd mîna pe piept. A fost minunat, dar...

– Dar ce? Că doar nu capitulezi, nu? Hei, de-abia am început. Mai am de încercat cîteva poziţii, zise el, dar nu se mişcă nici un milimetru pentru a se repezi la ea, ca acum cîteva zile. Mă întreb dacă Jamie a aflat ceva de la surioara ta, adăugă el, uitîndu-se spre tabără.

Ea îi zîmbi şi zise:

– Dacă te gîndeşti la fratele tău, atunci, gata cu luna de miere; e păcat, pentru că mă gîndisem la noi poziţii,

pe pian. Dar îndată simţi o durere în spate. Nici unul, nici altul nu mai stăteau comod în braţele celuilalt; de-acum erau obişnuiţi cu goliciunea trupurilor lor, ştiindu-le cele mai mici detalii.

– Crezi c-ar trebui să ne îmbrăcăm? întrebă ea. Poate ar trebui să mă ocup de Laurel. Poate ar trebui să vorbeşti cu Jamie. Poate...

El se rostogoli cu faţa în jos, ca s-o poată privi mai bine.

– Da. Cred că trebuie să plecăm. Te simţi bine? Nu eşti prea învineţită şi lovită? Te doare ceva?

– Cred că nu-i bucăţică din mine care să nu mă doară, zise ea, privindu-l în ochi. Sînt vînătă toată, dar au fost trei zile de vis. Ochii ei străluceau. Cred că, în aceste trei zile, am învăţat tot atît de mult cît am învăţat în trei ani cu doamna Branchini. Îşi plimbă degetele pe faţa lui nerasă şi adăugă: Trebuie să-ţi văd buza de deasupra.

El o sărută cu blîndeţe şi zise:

– Maddie, eu...

Ea nu-i permise să termine. Nu era nevoie de vorbe. Erau doi oameni care avuseseră nevoie unul de altul, trup şi suflet, şi care, în fine, se găsiseră.

– Ştiu cum te simţi, că şi eu mă simt la fel. Ai avut dreptate cînd ai spus că ne căutăm unul pe celălalt.

El îi privi sînii.

– Eu, cu siguranţă, te-am căutat de mult.

Ea rîse şi-l dădu la o parte.

– Ajută-mă să-mi îmbrac rochia – dacă a mai rămas ceva din biata mea rochie – şi hai să vedem ce fac ceilalţi.

Cînd să se ridice, simţi cum îi tremură picioarele, aşa că 'Ring fu nevoit s-o susţină ca să nu cadă. Acum,

că vraja se rupsese, întrucîtva, se simţea cam stînjenită de tot ceea ce făcuseră în ultimele zile. Dar parcă fuseseră posedaţi amîndoi, nimic nu-i mai putuse opri.

El o sărută pe vîrful nasului şi-i spuse:

– Nu te mai uita aşa la mine. Ăsta-i doar începutul. Avem o viaţă înainte. Hai, întoarce-te şi lasă-mă să te leg la şireturile corsetului.

Zîmbind, ea se întoarse cu faţa la perete şi-l lăsă să facă ce spusese.

Abia după încă o oră, 'Ring şi cu Maddie se aşezară lîngă foc, alături de Toby, de Laurel şi de Jamie.

Cînd părăsiră refugiul, Maddie se simţea uşor stînjenită, căci ştia că toţi locuitorii taberei erau la curent cu ceea ce făcuseră ei acolo, în decursul celor cîteva zile. Dar, cînd deschise uşa, văzu că totul era ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Edith era aplecată deasupra focului, mestecînd într-o cratiţă, Toby şi Jamie leneveau lîngă foc, iar Laurel scria ceva într-un carneţel. Maddie zîmbi. Dacă ea era cîntăreaţă, iar sora ei mijlocie, Gemma, era pictoriţă, de ce Laurel n-ar fi putut deveni scriitoare.

– Bună seara, zise Maddie, cu jumătate de glas şi, în acea clipă, toţi se uitară la ea.

– Oh, bună! zise Laurel, holbîndu-se la sora ei mai mare. Ţi-a priit vacanţa?

Maddie fu recunoscătoare întunericului care se lăsase, că nu văzuse nimeni cum se îmbujorase la faţă.

– Da, mulţumesc. A avut cineva grijă de tine?

– Oh, da, răspunse Laurel, fără să-şi ia ochii de la ea. Toby m-a ajutat să culeg tot felul de flori sălbatice, pe care eu le-am presat într-o carte.

– Ca să le vinzi pe o mie de dolari bucata, bombăni Jamie.

– Cum adică? întrebă 'Ring.

Laurel se uită chiorîş la Jamie şi zise:

– El crede c-o să le vînd.

– Că doar n-o să le faci cadou *Liniei Maritime Warbrooke*, mormăi Jamie, în barbă. Vai! strigă el, căci Laurel se şi năpustise asupra lui ca să-l ciupească.

După asta, Laurel o întrebă pe sora ei, zîmbind:

– Vrei nişte cafea?

Maddie luă ceaşca întinsă de Toby, apoi îi oferi una şi lui 'Ring; atenţia lui 'Ring însă era concentrată asupra fratelui său.

– Hai, dă-i drumu' şi zi! spuse 'Ring, aşezîndu-se pe o buturugă de lîngă foc. Nici nu observă că scoarţa care acopera buturuga, strălucea de lustruită ce era. Şi asta doar din cauza acelora care, în ultimele zile, tot şezuseră pe ea. Maddie se aşeză lîngă el, încercînd să nu se strîmbe de durerea pe care o simţea. Părţile cele mai intime ale trupului ei o dureau cumplit. 'Ring, deşi nu se uita la ea în momentul acela, simţi că vrea să se aşeze şi se întoarse să-i surîdă complice, dar ea arăta foarte crispată şi rigidă. Se prefăcu că nu-l vede şi-şi îndreptă în schimb atenţia către Jamie.

– Ce te face să crezi că fratele tău are ceva de spus? îl întrebă ea pe 'Ring, fără însă să-l privească în ochi.

– Îl cunosc destul de bine; mai are puţin şi explodează. Nu vezi? Ei? Dă-i drumul!

Jamie nu se putu stăpîni să nu rîdă. Dorise, sau mai bine zis, se gîndise să-i spună fratelui său despre pariurile care se puseseră pe seama lor, timp de cîteva zile cînd ei fuseseră acolo sus, la refugiu, însă ceva mult mai important îşi aştepta rîndul.

– Am descoperit totul.

Maddie îşi ţinu răsuflarea. Oare ce ştia?

Jamie se uită la ea, avînd aerul că se distrează pe seama ei şi pentru faptul că se simţea aşa de stînjenită.

– Am descoperit totul în legătură cu scrisorile şi cu generalul ăla al tău.

Maddie încremeni cu ceaşca la gură. Faptul că Laurel era în siguranţă, la care se adăugaseră şi evenimentele ultimelor trei zile, o făcuse să uite, cu desăvîrşire, de cei ce o răpiseră pe sora ei. Acum nu mai voia nimic altceva decît să plece din ţinutul ăsta şi să se ducă în Est, acolo unde putea cînta din nou. Şi chiar aşa avea de gînd să facă, după ce-şi va fi vizitat familia şi ar fi dus-o pe Laurel înapoi, acasă.

– Despre general ce-ai aflat? Şi cum?

– În vreme ce voi eraţi... în fine, ocupaţi cu altceva, am avut ocazia să stau de vorbă cu puştoaica. El îi aruncă lui Laurel o privire semnificativă, care excluse orice intervenţie a lui 'Ring. Răspunsurile ei m-au condus către un oarecare tip, pe nume Sleb.

– Tipul ăla care a cîntat cu tine, zise 'Ring, privind-o pe Maddie.

– Chiar el, zise Jamie. Pe vremuri, a fost un foarte bun tenor, sau, cel puţin aşa susţine. Dar în ultimii ani, a decăzut.

– Băutura.

– Ai dreptate.

– Dar ce legătură are beţivul ăsta cu Maddie şi cu Laurel? întrebă 'Ring, zîmbindu-i puştoaicei. Puştoaica era cu adevărat adorabilă; ar fi putut foarte bine poza pentru ilustraţiile cu îngeraşi; pe de altă parte, însă, ştia prea bine ce gură mare avea. Spera ca Maddie să nu-i fi citit gîndurile.

– Sleb era în serviciul fratelui generalului Yovington, care locuieşte într-un oraş numit Desperate.

– Am auzit de localitatea asta, zise Toby, dar felul în care pronunţase cuvintele astea îl făcu pe 'Ring să întoarcă capul spre el.

– Ei doi sînt oamenii de bază din oraş, zise Jamie. Fraţilor Yovington le aparţine cea mai mare parte a oraşului, precum şi mina cea mare de aur, de la periferie.

Pînă în acel moment, Maddie nu deschisese gura deloc, dar acum nu se mai putu abţine:

– Generalul Yovington m-a ajutat s-o găsesc pe Laurel.

– Singurul motiv pentru care te-a ajutat, chipurile, a fost faptul că el a organizat răpirea. Maddie puse ceaşca de cafea pe jos şi-l privi pe Jamie, uluită. Se pare că cei doi fraţi au investit tot ce-au avut, în mina aia, dar s-a dovedit a nu fi rentabilă.

– Poate de-aia i-au şi zis oraşului, Desperate, zise Laurel, iar Toby aprobă printr-o înclinare a capului.

– Poate, dar după cum au aflat, chiar propria lor viaţă aduce a disperare. Ambii au în jur de cincizeci de ani şi n-au nici un fel de viitor în faţă. Aşadar, cu cîteva luni în urmă, fraţii s-au întîlnit... zise el, privind-o pe Maddie. Generalul tău venise în control la nişte forturi şi s-a întîlnit cu fratele lui, care i-a spus că mina de aur nu conţinea nimic. Şi atunci, hotărîră că, dacă nu mai pot

obţine banii pe care îi investiseră, în mod legal, să încerce în mod ilegal. În ultimii ani, munţii ăştia din jur au dat la iveală mult aur, aur pe care ei au hotărît să-l treacă în proprietatea lor.

– Cum? Să-l fure? întrebă Maddie. Vrei să spui că aveau de gînd să-i sacrifice pe amărîţii ăştia, care au muncit atît de mult pentru a-l obţine?

– Da, chiar asta. Problema era, însă, cum să-l scoată fără să dea de bănuit. Aurul e greu şi s-ar fi putut ca minerii să-şi dea uşor seama dacă cineva umblă, de colo-colo, cu sacii de aur atîrnînd de şa.

– Aşa că ei m-au ales pe mine ca să merg de colo-colo?

– Întocmai. Caleaşca ta *Concord* poate cără mult, în special cînd mai e şi prevăzută cu un fund dublu. Jamie tăcu, lăsîndu-i pe cellalţi să se obişnuiască cu vestea. Pe de altă parte, era foarte mîndru că putuse să le dea o dovadă a măiestriei sale de a fi aflat toate aceste lucruri.

– Dar scrisorile? Ce-i cu ele? întrebă 'Ring.

– Scrisori, zici? Nu erau decît coli albe de hîrtie. Scopul lor era s-o îndepărteze pe Maddie de lîngă caleaşcă. Atît şi nimic mai mult. Scrisorile nu erau decît un pretext.

– Aşadar, bani! zise Maddie. Toată afacerea asta nu viza decît bani, nu? Şi eu care credeam că sînt amestecată într-un conflict politic, sau mai ştiu şi eu ce! Credeam că mă folosesc într-un scop mult mai nobil, scop în care unii să fi crezut cu adevărat. Iar eu nu eram altceva decît o borfaşă oarecare.

'Ring îşi privi fratele şi întrebă:

– Care dintre însoţitorii lui Maddie este implicat în afacerea asta? Mai mult ca sigur că e şi cineva din

anturajul ei.

– Frank, zise Jamie în şoaptă, dar acum nu ne mai face necazuri.

'Ring dădu înţelegător din cap, dar nu întrebă ce i se întîmplase.

– Şi de ce au ales-o pe Maddie? întrebă el. Oricine altcineva – fie că ar fi fost cîntăreaţă ori scamator – ar fi putut face acelaşi lucru. Aveau nevoie doar de cineva care să călătorească dintr-un oraş în altul, fără să ridice suspiciuni.

Jamie zîmbi, cu subînţeles.

– Se pare că fratele generalului este un mare amator de operă. După cît se pare, opera este singura lui preocupare în viaţă, zise el, privind-o pe Maddie, uşor nedumerit.

Ea aprobă printr-o înclinare a capului. Văzuse adesea în viaţă, oameni care aveau aceeaşi pasiune ca şi fratele generalului; oamenii ăştia parcă aveau, flăcări în priviri, cînd o auzeau cum cîntă.

Jamie continuă:

– Ar trebui să auzi ce se spune despre oraşul Desperate. Pe acolo colcăie de criminali. Oraşul e încercuit de munţi din trei părţi, aşa că n-au decît un singur drum de acces, şi ăla peste un pod foarte îngust. Aici, fratele generalului Yovington guvernează oraşul ca pe propria lui moşie, taie şi spînzură pe toţi cei care i se împotrivesc. Mulţi zic că, mai bine să-i spînzure decît să mai trăiască, aşa cum trăiesc.

– Să-i spînzure! exclamară Maddie şi 'Ring într-un singur glas.

Jamie ridică ochii spre cer, a neputinţă şi silă, ca şi cum ar fi vrut să spună: „Ia, scutiţi-mă de mila voastră".

– Oricum, nici un om cu mintea întreagă nu s-ar aventura să se ducă acolo, continuă Jamie. Dar cel mai straniu lucru e gustul pentru operă al generalului. El a auzit că, pe vremuri, Sleb a fost cîntăreţ de operă şi că a fost şi profesor de muzică, înainte de a se apuca de băutură. Aşadar, a făcut presiuni asupra lui ca să-i dea lecţii de canto, zicînd că-l plăteşte în whisky.

– N-am mai auzit să existe vreun alt cîntăreţ de operă prin partea locului.

– Oricum, şi de-ar fi fost, nu putea fi foarte cunoscut, zise 'Ring, în şoaptă.

Jamie rîse.

– Chiar aşa! Nu găseşti vreunul, să dai cu tunul. Tocmai d-aia l-a obligat generalul pe bătrînul Sleb să-l înveţe să cînte, zise el, uitîndu-se la Laurel. Tot el le învăţă şi pe păsările de noapte să cînte.

– A, pe curve, zise Laurel, dînd din cap cu înţelegere.

Cu toţii se uitară dezaprobator la Maddie, dar ea ridică din umeri, zicînd:

– Bailey. Apoi se uită din nou la Jamie şi adăugă: Păsările astea de noapte nu prea păreau a fi foarte cumsecade, sau prea talentate.

– Ba, dimpotrivă, erau oribile. Sleb zicea că pînă şi pisicile aveau voci mai bune.

Maddie se prefăcu că nu vede zîmbetul de aprobare al lui 'Ring.

Jamie continuă:

– Dar Yovington îl considera pe Sleb un om cu destulă imaginaţie, aşa că femeile alea îl urmau pretutindeni. Unii ziceau că ar fi suportat mult mai uşor spînzurătoarea, frigul şi singurătatea, decît vocea fetelor ăstora. La fiecare trei luni, mai pleca cîte o fată,

aşa că pînă să creadă Sleb că terminase treaba, trebuia s-o ia iar de la început, dar oamenii mai aveau puţină linişte, între timp.

– Şi de-asta au răpit-o pe Laurel?

– Cred că au vrut să împuşte doi iepuri dintr-o dată, iar glonţul să fie de aur. Asta e! Sleb crede că atunci cînd ai fi ajuns la capătul călătoriei, după ce vei fi cîntat în cele şase oraşe, iar cei ce au răpit-o pe Laurel nu ţi-ar fi dat-o îndărăt, aşa cum promiseseră, Yovington avea de gînd să-ţi trimită un mesaj prin care să-ţi spună că el a descoperit locul unde era ascunsă sora ta; acesta ar fi fost un pretext să te invite la Desperate ca s-o iei de acolo. Dar nu sînt sigur că ţi-ar mai fi dat drumul, odată ajunsă acolo. Sleb e convins că generalul avea să-ţi înapoieze sora numai după ce ai fi acceptat să te măriţi cu el.

– Să mă mărit cu el! zise Maddie, îngrozită.

– Am auzit eu de altele şi mai rele, spuse 'Ring zîmbind. Maddie îşi mută privirea în altă parte, încercînd să-şi ascundă faţa roşie ca focul, iar el adăugă, adresîndu-se fratelui lui: Plecăm în zori. Jamie acceptă, înclinînd din cap.

– Să plecaţi? Unde? întrebă Laurel.

– Bănuiesc că vor să facă pe eroii, zise Toby, dar din tonul lui se putea înţelege cam ce crede el despre intenţiile lor.

– 'Ring, unde vrei să te duci? întrebă Maddie, cu blîndeţe.

– La Desperate, fireşte.

Imediat simţi cum îi bate inima puternic, dar încercă să se liniştească. Ştia, de la mama ei, că nu era nimic de făcut împotriva capriciilor unui bărbat.

– De ce te duci la Desperate?

– Am ceva poliţe de plătit acolo.

Vru să ducă la gură ceaşca de cafea, dar mîinile îi tremurau violent.

– O să se tragă cu puşca, şopti ea. Iar tu o să te duci înarmat; o să te sinucizi.

– Doamne fereşte, nici nu-mi trece prin minte, zise el indignat. Dimpotrivă, am de gînd să-l scot pe Yovington din aceste ţinuturi şi să-l judec pentru fărădelegile sale.

– Nu-i treaba ta. Las-o în seama oamenilor să-şi facă dreptate.

– Care oameni?

– Nu ştiu. Armata. Da, asta e. Du-te cu toată armata din fort.

El îi zîmbi, cu acel aer indulgent de care doar bărbaţii sînt în stare.

– Asta n-are nimic de-a face cu armata; şi-apoi armata mi-a dat ordin să am grijă de tine, iar tu eşti cea care ai fost foarte ofensată de generalul Yovington.

Ea se ridică în picioare şi-l măsură de sus în jos.

– Da, eu sînt cea ofensată, e drept, aşa că sînt singura care poate hotărî ce e de făcut. Acum, Laurel e din nou lîngă mine şi asta-i tot ce-mi doresc. Mîine, n-ai decît să mă însoţeşti pînă la casa tatălui meu, ca s-o lăsăm pe Laurel acolo.

El ridică privirea spre ea, zicînd:

– Eu trebuie să-l urmăresc pe Yovington.

– Da, ca să te răzbuni, ştiu eu, nu-i nimic altceva la mijloc decît răzbunarea.

El îi prinse mîna într-a sa şi spuse:

– Nu, nu-i vorba de răzbunare, ci de o obligaţie.

Privindu-l, ea ştiu că nu mai era nimic de zis sau de făcut, că nimic nu-i putea schimba hotărîrea şi că ea îl

iubea cu adevărat şi că era în stare să-l accepte, aşa cum era, cu binele şi răul din el, neîncercînd să-l schimbe cîtuşi de puţin. Era un bărbat care-şi asuma orice îndatorire, cu multă seriozitate, un om de onoare, care ar fi dus la îndeplinire orice i s-ar fi cerut, neţinînd seama de pericolul pe care şi-l asumă.

El zîmbi şi o trase spre el, pe bușteanul pe care stătea.

– Şi acum, ce-o să se întîmple cu voi doi? întrebă Jamie, încercînd să-nveselească atmosfera.

'Ring zîmbi şi zise:

– Ce se întîmplă în general cu cei ce se iubesc, bănuiesc. Tu şi cu mine o să mergem să stăm de vorbă cu cei care au răpit-o pe Laurel, iar cînd mă întorc, o să mă cunun la fort. O să faci din mine un bărbat cinstit, nu? o întrebă el. Sper că n-ai vrut doar să profiţi de mine în ultimile zile.

Maddie era prea indispusă de hotărîrea lui de a se duce să se răfuiască, pentru a mai putea fi atentă la ce spune el. Privea fix la ceaşca de cafea şi dădea aprobator din cap. Nu după o cerere în căsătorie alergase ea, ci după ceea ce se întîmplase în ultimele zile; după tot ceea ce fusese între ei. Nici nu se aştepta la altceva, decît la o cerere în căsătorie. Asta, în cazul în care el s-ar fi dovedit a fi un om onest, se gîndi ea, enervată, şi-şi alungă cîteva lacrimi gata-gata să se rostogolească pe obraz.

Toby privea cînd la Montgomery, cînd la Jamie, cînd la Maddie; apoi întrebă cu glas blajin:

– Unde o să plecaţi în voiaj de nuntă?

– La Paris, spuse Laurel, pe un ton plin de admiraţie. Bailey mi-a povestit multe despre Paris.

Maddie deschise gura să spună că ţara unei

cîntăreţe de operă e lumea întreagă, dar 'Ring i-o luă înainte:

– Vom locui la Warbrooke, firește, zise el, făcîndu-i cu ochiul lui Laurel. Vom vizita şi Parisul, şi poate te luăm cu noi, puştoaico, dar va trebui să locuim la Warbrooke, căci acolo sînt afacerile familiei mele. Apoi, întorcîndu-se către Maddie, adăugă: O să-ţi placă acolo. E la mare. E minunat!

Pentru o clipă, Maddie nu răspunse nimic, apoi spuse:

– Şi unde am să cînt?

El îi cuprinse mîna, i-o strînse într-a lui, apoi îi dădu drumul.

– Am să-ţi construiesc cel mai impunător teatru pe care l-ai văzut vreodată.

– Cu scaune capitonate cu catifea? întrebă ea cu o voce de-abia auzită.

– Cum vei vrea tu. Vrei să fie din mătase? Atunci aşa vor fi.

– Şi cu tavan aurit?

– Desigur. Am să angajez nişte meseriaşi italieni ca să sculpteze îngeraşi pe tavan. Va fi cel mai frumos teatru din America, iubito. Se uită la Jamie şi-şi întări promisiunea:

– Pe viaţa mea dacă n-o să-l fac să fie cel mai frumos teatru din America.

– Şi cine o să vină să m-asculte?

El îi zîmbi şi-i răspunse:

– Cine vei dori tu. Cred că nu-ţi dai seama încă în ce fel de familie vei intra. Vrei să vină chiar şi preşedintele Americii să te asculte? Bine, o să vină, zise el, rîzînd cu toată gura. Poţi să-l inviţi şi pe vărul tău, regele Lanconiei, dacă vrei.

Maddie nici nu zîmbi măcar. Ochii ei îl priveau cu multă seriozitate.

– O să-i plăteşti ca să mă aplaude? O să le cumperi flori ca să mi le arunce la picioare? O să-mi cumperi diamante după fiecare reprezentaţie sau o să-mi arunci zahăr ca la căţeii dresaţi?

Lui 'Ring îi pieri zîmbetul.

– Stai o clipă, vorbeşti cu păcat. Nu te consider un cîine dresat. Eşti femeia pe care o iubesc şi pe care vreau să o fac fericită.

– Cumpărîndu-mă?

'Ring îi privi pe Toby şi pe Jamie, apoi pe Laurel, care se uita la el cu ochii mari.

– Poate ar trebui să vorbim despre asta între patru ochi.

– De ce? Ca să mă ameţeşti cu mîngîierile tale şi să mă faci să uit de bunul-simţ în care am fost crescută? Cred că ar trebui să vorbim despre asta aici, în mod deschis, în faţa tuturor. N-am de gînd să-mi petrec tot restul vieţii într-o localitate ruptă de lume, unde să cînt numai pentru tine şi rudele tale, şi pentru cei pe care-i vei plăti să vină să asculte.

– Dar nu asta a fost intenţia mea. Nu m-ai ascultat cu atenţie.

Ea-şi puse deoparte ceaşca de cafea şi spuse:

– Ba nu, tu nu m-ai ascultat cu atenţie; ori nu înţelegi nimic în legătură cu vocea mea. Sînt una dintre cele mai bune cîntăreţe din lume, una dintre cele mai bune care au existat vreodată.

'Ring uită de oamenii din jur şi-i răspunse:

– Cîteodată devii sclava orgoliului tău.

Ea îl înfruntă, cu ochii ţintă în ochii lui:

– Nu, nu înţelegi. Chiar nu înţelegi? Nu cred că sînt

cea mai frumoasă femeie care a trăit vreodată sub soare, nu sînt decît o frumuseţe comună. Nu sînt cea mai inteligentă femeie şi nici nu sînt destul de bine crescută. Nu sînt făcută să stîrnesc pasiuni în jurul meu. E drept că bărbaţii m-au dorit, dar vocea mea era cea care îi incita, nu eu; cel puţin, pînă te-am întîlnit pe tine, nu am lăsat pe nimeni, străin de familia tatălui meu, să-mi declare dragoste. N-am avut niciodată în viaţa mea măcar o prietenă...

– Şi ce-are asta de-a face cu noi... şi cu locul în care vei cînta?

– Toate astea au legătură cu vocea mea. N-am nici prea multă inteligenţă, nici prea multă frumuseţe; n-am nici măcar un caracter deosebit, dar am cea mai bună voce din lume; una din cele mai bune care au existat vreodată. Nu înţelegi? Trebuie să pun în valoare ceea ce posed. Obligaţia ta e să te întorci în statul Maine şi să-l ajuţi pe tatăl tău, în afacerile companiei, pentru că te pricepi la afaceri. Obligaţia mea este să împart darul meu, adică vocea mea, cu alţii.

El îi zîmbi, protector.

– E o mare diferenţă între dimensiunile unei mari companii ca *Linia Maritimă Warbrooke*, şi spectacolul de operă. Cred că nu-ţi poţi imagina cît de mare este compania noastră. Noi sîntem cărăuşii întregii lumi.

Aproape că-l scuipă în faţă cînd îl întrebă:

– Ţi-ai tipărit numele şi pe caleaşcă?

El privi în altă parte. Blazonul nu era pe caleaşcă, într-adevăr, dar era pe cîteva plăci de jur-împrejurul birourilor.

Inspiră adînc, încercînd să se calmeze. Trebuia să-l facă să înţeleagă.

– Sînt convinsă că aduci servicii unei mulţimi de oameni, dar la drept vorbind, dacă familia ta n-ar deţine toate vasele astea cu care străbaţi lumea, atunci ar exista o alta care s-o facă. Vocea mea însă, nu poate fi înlocuită. Nimeni pe pămîntul ăsta nu-mi poate lua locul.

– Greşeşti cînd spui că oricine ar putea administra o companie de proporţiile *Liniei Maritime Warbrooke*. Familia mea moşteneşte această companie de peste o mie de ani. De mici sîntem pregătiţi să o administrăm. Unde te duci?

– Nu faci nici un efort să mă asculţi, să mă înţelegi. Ţi-ai băgat în cap ideea că doar ceea ce faci tu e important, iar că ceea ce fac eu, nu e. Nu văd nici un motiv pentru care să mai continuăm discuţia.

El se ridică în picioare şi o luă de mînă.

– Doar n-o să pleci aşa. Nu-ţi dai seama că acum e vorba despre viitorul nostru? Dacă n-o să locuieşti cu mine la Warbrooke, ce-o să se întîmple cu noi?

Era deosebit de calmă cînd îi răspunse:

– Ce-o să se întîmple cu noi, cînd eu nu o să fac ceea ce vrei tu? Uită-te la tine! Mi-am dat seama că stai pe bani de cînd te-am văzut. Te plimbi de colo pînă colo cu aerul cuiva obişnuit să cumpere tot ce-şi pofteşte. De data asta te-ai hotărît să cumperi o cîntăreaţă de operă. O să-i construieşti o colivie de aur, cu aspect de teatru de operă, împodobită cu pluş şi ornamente aurii, plină de oameni celebri. Te-ai hotărît să-i cumperi diamante şi rochii scumpe drept recompensă, ori de cîte ori doreşti să o asculţi pe mica ta cîntăreaţă şi să-i spui: „Cîntă păsărică pentru că am plătit". Trebuie să fie la dispoziţia ta atunci cînd ai nevoie, ca toţi aceia care lucrează pentru tine.

– Nu înţelegi nimic.

– Ba tu nu înţelegi.

– Ce-o să se întîmple cu mine dacă tu vei continua să dai spectacole publice, zise el, pe un ton de parcă ar fi zis că vrea să se facă dansatoare de cabaret. Vrei să mă ţin după tine dintr-un oraş în altul? Să-ţi ţin trena? Să mă vezi şezînd în fotoliul de orchestră? Poate vrei să-mi tipăresc şi nişte cărţi de vizită cu emblema *La Reine;* sau să devin duce?

Îl privi cu tristeţe în ochi.

– Nu te-am minţit niciodată în legătură cu lucrurile cele mai importante pentru mine.

– Dar nu-ţi interzic să cînţi, strigă el. Poţi cînta din zori şi pînă-n noapte, din partea mea. Chiar vreau să cînţi. Apoi, pe un ton calm, continuă: Maddie, nu pot să fac ce-mi ceri. Ştiu că-ţi închipui că compania mea e doar o simplă afacere, dar nu e doar atît. E... o... tradiţie. Nu ştiu cum să-ţi explic. Tradiţia e foarte importantă pentru familia mea, iar familia mea e foarte importantă pentru mine. Tot atît de importantă ca vocea ta pentru tine.

Ea înţelegea foarte bine ce-i spusese. Asta însemna sfîrşitul. Ştia asta, dar mai ştia şi faptul că nu putea renunţa la ceea ce, pentru ea, însemna adevărata viaţă, nu putea să renunţe la tot, ca să devină jucăria lui preferată.

– Nu pot face asta, murmură ea. Aş muri. Dacă ar trebui să devin un nimeni, pentru a-ţi accepta condiţiile, aş muri.

– Bine, dar eu nu cer asta. La naiba! Jamie, vorbeşte-i tu. Adu-o cu picioarele pe pămînt. Jamie nu zise nimic, aşa că 'Ring se întoarse spre fratele lui. Era nemulţumit. Să nu-mi spui că ţii cu ea, aproape că strigă.

Buzele lui Jamie se subţiară.

– Nu-i acelaşi lucru ca atunci cînd ai fi singur la părinţi; tu mai ai şase fraţi, dar din păcate nici unul dintre noi nu e atît de dotat în afaceri ca tine, însă de descurcat, ne descurcăm noi şi fără tine.

La aceste vorbe, 'Ring se ridică în picioare cu faţa schimonosită de furie; părea că vor sări la bătaie, dar Jamie îi întoarse spatele, zicîndu-i lui Maddie:

– Te-ai descurca mai bine fără el. Nu te merită.

Maddie se luă după el, dar 'Ring o prinse de mînă.

– Nu, nu pleci acum. Întîi clarificăm lucrurile.

Ea încercă din răsputeri să nu plîngă.

– E clar deja. Îl privi în ochi, iar lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji. Doamna Branchini avea dreptate. Îmi spunea că pot ajunge fie o cîntăreaţă, fie o femeie ca oricare alta.

– Eşti o femeie ca oricare alta. Îţi doreşti dragoste şi ai nevoie de ea. Te rog, nu mă părăsi. Scoate-ţi din cap că vreau să te laşi de cîntat.

– Dar de asta vrei să mă convingi şi nici nu-ţi dai seama măcar. Nu înţelegi că nu am rugat pe nimeni să-mi facă un astfel de cadou? N-a venit nimeni pe un nor roz să-mi spună: „Maddie, iată cum ţi-am planificat existenţa! Vrei să devii cîntăreaţă sau vrei să trăieşti normal, alături de un bărbat al tău, să ai prieteni şi copii?" Nimeni nu m-a întrebat ce vreau.

– Ce ţi-ai fi ales? întrebă el în şoaptă.

Ea începu să plîngă în hohote.

– Nu mai ştiu. Nu am cum să schimb lucrurile. Asta este.

– Nici eu.

Ea nu mai era în stare să mai scoată nici un cuvînt,

căci se înăbuşea de plîns. Îşi duse mîna la gură şi fugi departe de el.

'Ring rămase în picioare privind-o cum se îndepărtează. Trebuia să existe o modalitate prin care s-o facă să vadă lucrurile altfel, să-i explice...

– Au! strigă el cuprinzîndu-şi piciorul, apoi se uită la Laurel, uimit.

– Ce-a fost asta?

– Ai făcut-o pe sora mea să plîngă, iar pe Jamie l-ai scos din minţi, zise ea alergînd după Maddie.

'Ring se întoarse la foc. Toby mai era încă acolo. Îşi turnă, cu o mînă tremurătoare, cafea în ceaşcă.

– Nu mai face mutra asta de parcă ţi s-au înecat toate corăbiile, zise el.

– O să-i treacă, zise 'Ring, pînă mîine dimineaţă o să se lămurească şi...

– Şi ce? întrebă Toby. 'Ring nu scoase o vorbă, ci continuă să se uite în ceaşca de cafea. N-are importanţă, adăugă Toby. Toate femeile e la fel. E plin locu' de ele. Dai de ele la tot pasu'. Pariez că într-o săptămînă, găseşti alta. Fiica colonelului Harrison te place berechet. Ei i-ar plăcea să locuiască cu tine la Warbrooke. Şi să-i cumperi diamante şi mătăsuri. Dacă stau bine să mă gndesc, asta le place la femei. Io m-aş sperla să vorbesc despre căsătorie. Dacă aş fi tot atît de bogat ca tine şi o femeie ar vrea să se mărite cu mine, pentru că-s bogat... Dar nu te supăra... de fapt, ştii ce-i cu tine? Dacă o femeie nu vrea banii tăi, tu-i

bagi cu forţa pe gît. Asta e! Acum să vedem cum stăm.

'Ring se sculă în picioare şi aruncă restul de cafea pe jos.

– Toby, vorbeşti prea mult şi nu înţelegi nimic, zise el îndepărtîndu-se de foc.

– Asta aşa-i, strigă Toby, în urma lui. Nu-s atît de deştept ca tine, adăugă el uitîndu-se la foc şi mîrîind. Pînă şi pietrele, cîteodată, e mai deştepte ca băiatu' ăsta.

15

Maddie o dădu pe Edith la o parte şi încălecă. Cînd animalul se crispă, ea îl lovi cu pintenii şi strînse tare hăţul. Era devreme şi destul de răcoare, dar ea nu simţea frigul. Toată noaptea nu dormise deloc; stătuse cu ochii în tavanul cortului, ascultînd zgomotul nopţii. 'Ring nu venise la ea, dar nici nu se aşteptase la asta. Se blestema că-şi permisese să creadă că ar fi putut duce o viaţă normală.

Îşi lăsă capul pe coama calului şi se gîndi o clipă la mama ei. Tatăl ei primise destul credit pentru expediţiile sale şi pentru a putea scrie jurnalele de călătorii, dar toată familia ştia ce mult îi datora el mamei. Dacă n-ar fi fost blînda şi echilibrata Amy Sittleton, Jefferson Worth ar fi murit anonim.

Maddie simţea o mare nevoie să-şi vadă mama, să discute cu ea, să-i ceară părerea, sau pur şi simplu să se ghemuiască în braţele ei reconfortante. Ea îşi aminti ce-i spusese în seara în care-i cîntase, pentru prima oară, iar ea îl trimisese pe tatăl ei în Est, ca să-i aducă o profesoară de canto.

După întîmplarea aceea, Amy Worth o duse în pat,

să se culce şi, în timp ce o învelea cu grijă, Maddie o întrebă:

– Ce-o să se întîmple cu mine?

Amy respiră adînc, apoi răspunse:

– Pentru un motiv sau altul, Dumnezeu te-a binecuvîntat, sau te-a blestemat – depinde de cum vezi lucrurile – cu un talent deosebit. Te-a ales pe tine dintre toţi oamenii, te-a făcut să fii altfel. De acum înainte, viaţa ta nu va semăna deloc cu a celorlalţi. Ştiu că eşti tînără, dar va trebui să găseşti forţe ca să onorezi acest talent, sau dacă nu, să-l ţii ascuns.

– O să-l onorez, zise ea imediat.

Amy nu zîmbi la răspunsul ei, ci o luă de mîini şi-o privi drept în faţă.

– Ascultă, Maddie, dacă te hotărăşti să dai curs talentului tău şi să-l onorezi cum se cuvine, nu vei fi niciodată ca ceilalţi, dar vei trăi şi clipe de agonie, pe care nici un alt om nu le cunoaşte sau înţelege. Va trebui să ţii seama de toate astea. Mă înţelegi ce spun?

Maddie habar n-avea despre ce vorbea mama ei. Pentru ea, a cînta nu era decît o plăcere. Ea aducea încîntare şi bucurie adulţilor.

Mama ei îi scrută faţa.

– Dacă vrei, îi voi spune tatălui tău să-ţi aducă o profesoară pe măsură, dar numai dacă tu vrei.

– Da, vreau. Îmi place să cînt.

Amy o scutură pe fiica ei cu putere.

– Nu, nu vreau să-ţi placă! Trebuie să te dăruieşti acestui har, să te sacrifici pentru el. Un talent ca al tău înseamnă ori totul, ori nimic. Trebuie să fie cel mai preţios şi mai important lucru de pe pămînt pen-

tru tine.

Maddie începu să înţeleagă cîte ceva. Deja, a cînta însemna totul pentru ea. Cîntatul luase locul temelor, al hainelor frumoase şi al prietenilor, sau al oricărui lucru considerat de alţii ca util în viaţă. Mai degrabă ar fi cîntat decît să facă altceva.

– Îmi doresc foarte mult să cînt.

Amy văzu licărirea din ochii fiicei ei şi i se tăie respiraţia. O strînse apoi la pieptul său.

– Domnul să te aibă în pază, şopti ea.

Maddie înţelegea de-abia acum la ce se referise mama ei, atunci. Pînă acum nu intervenise nimic în viaţa ei, care să intre în conflict cu ceea ce dorea ea, cu menirea ei. Ba da, existaseră momente cînd, obosită fiind şi dornică să rămînă singură, dădea de grupurile de oameni care-i cereau să cînte, să cînte mereu. Alteori, tînjea după singurătatea munţilor, după cărările bătute cu tatăl ei, alteori îi era pur şi simplu greaţă de atîţia ochi pofticioşi aţintiţi asupra ei, care nu vedeau în ea decît o voce şi o plăcere carnală. Dar toate astea erau trecătoare. Ştia că, dacă dorea din tot sufletul să plece la Paris, sau la Veneţia, sau oriunde altundeva, pleca şi gata. Dar acum se părea că şansele ei se reduseseră simţitor.

– Maddie!

Ea înălţă capul, dar nu se uită la 'Ring.

– Te rog, nu pleca aşa, hai să stăm puţin de vorbă la lumina zilei.

Ea se întoarse şi-l privi în ochi.

– O să mă însoţeşti în turneele mele?

– Trebuie să administrez averea familiei. Am stat destul de mult timp departe de afaceri; dar, îndată ce termin armata, mă întorc la treburile mele, care nu suferă amînare.

– Atunci ne putem căsători; dar va trebui să ne ducem viaţa separat. Mă voi strădui să ajung în America şi să te văd măcar o dată pe an. Expresia de pe faţa lui fu mai mult decît orice răspuns. Ea îşi privi iar calul şi adăugă: De ce mi-ai făcut asta? De ce m-ai făcut să mă îndrăgostesc de tine?

El întinse mîna spre ea, dar ea se dădu repede în lături.

– Maddie, astfel de lucruri se întîmplă, nu eu am vrut să...

Ea se întoarse spre el şi-i zise:

– Ba da, ai vrut. M-ai vrut pe mine şi ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă ca să mă ai. Eşti ca unul care a văzut ceva frumos într-o vitrină şi pune ban peste ban ca să poată cumpăra obiectul acela.

– Bine, dar e absurd; şi eu m-am îndrăgostit de tine. Zilnic, cineva se îndrăgosteşte de cîte altcineva. Doar dacă...

– Cînd te-ai îndrăgostit de mine? Spune-mi exact, cînd.

El nu prea pricepu ce voise să spună cu povestea asta, dar abia se mai putu abţine să nu zîmbească, amintindu-şi de momentul în care se îndrăgostise de ea.

– După ce te-au răpit minerii; în ziua în care te-am adus îndărăt. Stăteam de vorbă şi lucrurile decurgeau foarte normal între noi. Mă gîndeam cît eşti de deosebită faţă de celelalte femei; apoi ai ridicat ochii spre mine şi atunci am ştiut că m-am îndrăgostit de tine.

Ea îşi privi iar calul.

– Asta a fost cu mult timp în urmă. Şi apoi, ce-ai făcut?

– Maddie, de ce pui întrebări ridicole? Nu mai e nimic de făcut, acum.

– Nu mai e nimic de făcut decît să cînt în teatrul ăla pe care-l vei construi pentru mine.

– Nu văd ce-i rău în asta. Vom transforma oraşul Warbrook în paradisul muzicii de operă. Vor veni oameni din toată lumea să te audă cîntînd. Voi construi şi un hotel în care să-i găzduiesc şi le voi pune la dispoziţie vapoarele *Liniei Maritime Warbrooke*.

– Hai, cumpără-mă. Nici nu eşti în stare să te gîndeşti la altceva. Tu-ţi vei vedea de drumul tău, iar eu voi muri, căci drumurile mele se vor închide. Să nu uiţi să-mi scrii pe piatra de mormînt că am fost o mare cîntăreaţă şi că tu, bărbatul meu, ai cumpărat totul pentru mine, chiar şi pe mine însămi.

– Maddie, eşti nedreaptă.

Ea se întoarse spre el cu lacrimi în ochi.

– Nedreaptă? Tu nu ştii ce înseamnă să fii drept. Nu ştii să faci decît ceea ce vrei tu. Ai dus o viaţă aşa de comodă, încît ai avut întotdeauna tot ce ţi-ai dorit. Dacă pe vremea cînd erai copil, ţi-ai exprimat dorinţa să administrezi această familie, ţi s-a permis s-o faci. Dacă ai vrut să pleci în armată, ţi s-a permis şi asta. Şi acum, cînd ai decis că ţi-ai dori o privighetoare drept soţie, îţi închipui că ţi se va permite şi asta, nu?

– Maddie, începi să devii isterică. Şi apoi, nu ştii ce vorbeşti. Întotdeauna am muncit din greu ca să am ceea ce am.

– Aşa cum ai muncit ca să mă ai şi pe mine, nu?

zise ea, pe un ton foarte ridicat. Ţi-ai făcut un plan de atac asupra mea; ca într-o bătălie adevărată. Ai hotărît că mă vrei, ai crezut că mă îmbrobodeşti şi apoi ţi-ai pus planul în aplicare.

– Mă faci să par un monstru. E drept că mi-am făcut un plan mic, dar te iubesc, şi nu văd nimic rău în asta.

– Chiar mă iubeşti? Mă iubeşti din spusele lui Edith despre mine... sau face parte din programul tău de viaţă să te însori cu o vedetă de operă? Ar fi sunat bine ca ilustrul nume de Montgomery să se unească cu cel al celebrei La Reina?

– Cred că mergi mult prea departe, zise el, cu blîndeţe.

– Oh, încă n-am călcat nici un ilustru Montgomery pe bătături. Oh, Doamne, de ce a trebuit să-mi faci una ca asta? Să te străduieşti atît de mult să mă îndrăgostesc de tine?

– Pentru că te iubeam şi voiam ca şi tu să mă iubeşti.

– Eu! urlă ea. Eu să te iubesc? Nu ştii nimic despre mine. Ţi-am spus odată că ştii cîte ceva despre felul în care cînt, despre mine personal, însă nu ştii nimic. Îţi imaginezi că, dacă ştii ce culoare îmi place sau care-i mîncarea mea preferată, mă cunoşti îndeajuns? Toate astea n-au nimic de-a face cu mine.

Vedea, după expresia feţei lui, că habar n-avea despre ce-i vorbea. Supărarea o părăsi dintr-o dată şi-şi întoarse faţa spre cal.

– Mi-ar fi plăcut să nu se fi întîmplat nimic între noi doi. Dacă ţi-ai dorit o gospodină, o femeie care să poarte haine frumoase, care să te aştepte, răbdătoare,

pînă te întorci acasă, atunci de ce n-ai căutat-o? Ar fi trebuit să te îndrăgostești de o femeie care să corespundă gustului tău şi să mă fi lăsat pe mine în pace. Ea îşi aşeză capul pe gîtul calului şi se strădui să nu izbucnească în plîns. Nu-ţi era de ajuns doar să te culci cu mine? Majoritatea bărbaţilor nu vor decît atîta, mai ales că tu n-ai fi făcut nimic dacă n-aş fi început eu. Iar acum mă pui să hotărăsc ce-i mai important pentru mine: tu sau muzica. Ea strînse şi mai tare hăţurile.

– Bine, dar eu nu-ţi cer să renunţi la muzică.

– Ba da. M-ai rugat să-ţi cînt în stare de captivitate, zise ea întorcîndu-se spre el. La dracu! La dracu' cu Christopher Hring Montgomery. Măcar te-ai străduit să ştii cîte ceva despre mine? Ştii oare că, dacă m-am îndrăgostit de cineva, e pentru totdeauna? Am văzut destui cîntăreţi în viaţa mea, celebri, care au renunţat la operă numai pentru că s-au îndrăgostit. În ceea ce mă priveşte, odată ce-mi place ceva, sau cineva, îmi place pentru totdeauna. Eu nu-mi schimb sentimentele, fie că e vorba de oameni, fie de animale, fie de orice altceva.

El îi cuprinse braţul cu mîna.

– Nu ştiu de ce-mi tot spui că iubesc pe cineva despre care nu ştiu nimic. Pe tine te iubesc şi, după cîte ştiu, îmi e de-ajuns. De cînd te cunosc, mi-am dat seama că, atunci cînd iubeşti, o faci cu toată convingerea. Cînd am aflat că tu cîntai pentru aceşti oameni, care nu-ţi apreciau vocea şi că o făceai doar ca să-ţi salvezi sora, pe care n-o văzuseşi de mulţi ani, am fost sigur că sînt îndrăgostit de tine. Maddie, nu-ţi dai seama cît de mult ne asemănăm? Nu aş fi putut iubi

pe nimeni care să nu-mi fi răspuns cu tot atîta patimă la dragostea mea. Dacă ar fi fost să mă însor cu una din femeile alea mediocre, care sînt gata să-şi urmeze soţii oriunde, i-aş fi făcut viaţa un coşmar. El o strînse şi mai tare de mînă, apoi continuă. Nu poţi să mă laşi aşa. După ce-mi închei socotelile cu Yovington, o să mă întorc la fort. Tu mă vei aştepta acolo, şi o să ne descurcăm noi. Poate că, după ce ne căsătorim, vom putea merge în fiecare vară la Londra şi la Paris ca să cînţi.

– Cum zici tu că o să ne descurcăm? Doar eu să fac un compromis. Doar eu? Tu, însă, niciodată. Dacă tu hotărăşti să stăm trei zile legaţi unul de altul cu un lanţ, e hotărîrea ta şi numai a ta. Tu nu-mi ceri niciodată părerea. Dacă tu hotărăşti să pornim în căutarea surorii mele, mergem, dar nu mă întrebi niciodată. Îmi laşi o notă cu iniţialele tale. Acum alta: îmi spui că trebuie să mă mărit cu tine şi să fac toată viaţa ceea ce vrei tu. Ea îl privi în ochi şi dădu dezaprobator din cap. Îşi înghiţi lacrimile îşi ridică bărbia în sus şi continuă: Lasă-mă să-ţi explic cît se poate de clar. Nu este om pe lume care să facă numai ce vrea el. Tot aşa cum tu simţi că trebuie să te duci după cei care au răpit-o pe sora mea, tot aşa simt şi eu că trebuie să cînt. Să cînt pentru oameni, nu pentru aceia cumpăraţi de tine, ci pentru cei care vin de bunăvoie. N-am de gînd să trăiesc viaţa ta, ci pe-a mea, strigă ea sufocîndu-se.

– Asta înseamnă că o să mă părăseşti? Ai de gînd să dai cu piciorul la tot, fără măcar să încercăm să rezolvăm, într-un fel sau altul, problema?

Se aşeză mai bine în şa, apoi privi în jos spre el.

– Tu eşti cel care se pare că nu vrea să înţeleagă

altceva, în afară de propria lui părere, spuse ea, luînd hăţurile în mîini. Sper că înalta ta moralitate să-ţi ţină de cald la noapte, adăugă ea şi porni la drum; apoi brusc, se opri şi mai zise: Fir-ar să fie! Ce mult mi-aş dori ca... toată viaţa să fii nefericit; aş dori ca, ori de cîte ori vei citi că dau spectacole, într-un oraş sau altul, să-ţi frîngi mîinile de durere.

Zicînd acestea, dădu pinteni calului şi plecă.

16

Maddie rămase o clipă în şa, admirînd minunatul peisaj din împrejurimile casei părinteşti, şi simţi că-i vine să plîngă. Plînsese cam des în ultimul timp.

Se împliniseră trei săptămîni de cînd îl părăsise pe Ring, trei săptămîni lungi şi triste.

Cînd ajunsese la casa părintească, acum trei săptămîni, se bucurase să-şi revadă părinţii şi pe bătrînii prieteni ai muntelui; cu toate acestea, chiar dacă se afla în preajma lor, tot nu reuşise să se simtă în largul ei. Hears Good mersese călare pînă în curtea din faţă, la cîteva minute doar de la venirea ei şi a lui Laurel, ca să-şi delecteze prietenii cu poveştile despre aventurile lui Maddie şi ale ofiţerului. În alte condiţii, toate aceste poveşti i s-ar fi părut comice, dar nu în acl moment. Stătuse foarte puţin timp în compania familiei, apoi s-a dus pe tăpşan, lăsîndu-i pe toţi să se distreze pe seama poveştilor spuse de Hears Good.

Mama ei, însă, venise după ea; în braţele ei protectoare, Maddie şi-a dat drumul adevăratelor ei sentimente; la pieptul ei, a fost în stare să vorbească despre tot ceea ce i se întîmplase. I-a povestit despre coşmarurile ei legate de răpirea lui Laurel, despre spaimele

prin care trecuse, cîntînd în locurile acelea sălbatice şi, în special, despre sentimentele pe care le încercase faţă de 'Ring.

– Vrea să mă închidă într-o colivie, a zis ea.

Mama ei i-a vorbit foarte puţin; a ascultat-o numai, nefăcînd nici un comentariu.

În primele două săptămîni de cînd venise acasă, prietenii tatălui ei încercaseră, zadarnic, să o scoată din starea în care era: Bailey îi cîntase trei cîntece noi, pentru ea, îngrozitor de deocheate, şi o rugase să-l ajute să le fredoneze corect. Maddie însă i-a spus că se poate descurca foarte bine şi singur. Tatăl ei o rugase să vină cu el la vînătoare, dar ea îl refuzase. Linq o rugase să-l ajute să găsească ramuri tinere, ca să poată confecţiona din ele schiuri pentru la iarnă. Dar Maddie le răspunsese tuturor că ar prefera să stea acasă. Thomas o informase că doreşte să scrie despre aventurile lui din tinereţe şi că avea nevoie de ajutorul lui Maddie, dar ea îi spusese că nu se poate concentra la aşa ceva. Hears Good încercase, în fel şi chip, s-o facă să zîmbească, dar ea îl privise cu ochii goi şi cu gîndul aiurea.

Pînă şi Laurel îşi pierduse răbdarea cu sora ei.

– E mai bine fără el! E mai bine pentru tine, strigase ea. Oricum, mie nu-mi plăcea deloc. Prea făcea pe grozavul şi-şi imagina că le ştie pe toate. Crede că doar el e în stare să administreze compania lui, dar pot să bag mîna în foc că Jamie poate să se descurce foarte bine şi fără el.

– Jamie e prea ocupat cu fetele, zisese Maddie; nu mai are timp şi pentru afaceri. Tu nu-l cunoşti pe 'Ring. Lui îi pasă de oameni, îi pasă de situaţia şi de viitorul lor. Iar acum, că l-am părăsit eu, o să fie singur.

– Ba nu! O să-şi găsească el pe cineva. Şi tu vei găsi un altul.

– Toată viaţa ne-am căutat unul pe celălalt şi, în fine, ne-am găsit, şi nimeni nu-l va mai putea înlocui vreodată pe celălalt. Eu voi continua să cînt şi... Pînă să-l fi întîlnit pe 'Ring, crezuse că viaţa îi oferise tot ceea ce avea de oferit, dar după ce se îndrăgostise, i se părea că viaţa nu mai însemna nimic, fără el.

– Atunci, de ce nu cînţi? întrebase Laurel cu blîndeţe. Cu toţii vrem să te auzim cîntînd. Bailey zice că ai uitat să cînţi. Zice că omul ăla te-a făcut să uiţi pînă şi de muzică.

Maddie făcuse eforturi disperate să nu izbucnească în plîns. Ultima dată cîntase numai pentru 'Ring, atunci cînd făcuseră dragoste în neştire, zile în şir.

În clipa asta, aici, pe dealul de lîngă casă, nu ştia ce se va întîmpla cu ea de-acum încolo.

– Tot nu ai luat nici o hotărîre?

Maddie se întoarse, o văzu pe mama ei şi-i zîmbi. Cu toţii îşi închipuiau că Jefferson Worth explorase Vestul de unul singur. Doar Maddie ştia ce rol important jucase mama ei în viaţa lui şi cît de mult îl influenţase.

– În legătură cu ce? întrebă Maddie.

– Cu preţul pe care-l pui tu pe dragoste. Deoarece nu primi nici un răspuns de la Maddie, mama ei continuă: Cînd tatăl tău m-a cerut în căsătorie, eu am fost foarte fericită. Imediat am şi început să vorbesc despre viitoarea noastră viaţă conjugală, despre cum o să ne întoarcem în Boston şi cum o să locuim în casa părinţilor mei. Ţin minte că i-am pomenit ceva şi despre hainele frumoase pe care aveam de gînd să i le cumpăr.

Maddie se uită nedumerită la mama ei. Ştia că tatăl lui Jeff fusese un om destul de înstărit şi că una din obiecţiile lui Jeff fusese aceea de a lua în expediţia lui o tînără care trăia în lux şi confort, şi a o duce într-o călătorie în susul rîului Missouri, ca să picteze.

Maddie însă nu şi-l închipuia pe tatăl ei trăind în altă parte decît în Vest şi deci nu şi-l putea imagina purtînd un alt fel de îmbrăcăminte decît cea făcută din piei de animale.

Amy continuă:

– A fost o vreme cînd credeam că n-am să rezist lîngă el şi c-o să-l părăsesc. Mă săturasem pînă-n gît de bolile şi de mizeria Vestului. Mă săturasem să mănînc aceeaşi mîncare, zi de zi. Mi-era silă de acei oameni şi de obiceiurile lor scîrboase. Nu doream altceva decît să mă întorc în Est şi să trăiesc ca oamenii, printre fiinţe care se puteau exprima normal, fără să facă uz de înjurături la fiecare două vorbe. Îmi doream tot ceea ce lăsasem în urmă: muzică, veselă fină de porţelan, haine frumoase şi curate.

– Şi ce-ai făcut?

– L-am părăsit. Ştiam ce-mi doream şi ceea ce-mi putea el oferi. Am plecat în Est şi am trăit departe de el, un an de zile, zise Amy, zîmbind amintirilor. Dar n-aş putea să-ţi spun cît de mult m-am schimbat în anul acela. Nu mai eram, nici pe departe, tînăra domnişoară de odinioară. Mă enervam cînd prietenele mele se speriau aşa de uşor de un cal năbădăios. După ce ştii ce înseamnă să trăieşti trei zile, încercuit de apaşii care trag încontinuu asupra ta, fără apă şi fără protecţie, un cal năbădăios nu mai înseamnă mare lucru. Pe de altă parte, începusem să-i şochez pe cei din jurul meu cu observaţiile mele. Şi nu mai suportam compania aşa-zi-

sei societăţi bune.

– Şi, pînă la urmă, ce-ai făcut? Te-ai întors la tata? întrebă Maddie.

– Pe atunci, circula un vapor cu aburi, care urca în susul rîului, aşa că m-am îmbarcat pe el şi am plecat spre tatăl tău.

– Şi l-ai rugat să te primească iar în viaţa lui?

Amy rîse.

– Ei, nici chiar aşa! De fapt, nu l-am rugat nimic. I-am spus ce trebuia să facă dacă voia să rămînem împreună. Nu mi-a fost greu să constatat că şi lui îi fusese tot aşa de greu ca şi mie. I-am explicat că eu am nevoie de o casă civilizată, unde să stau cu familia, fără să mă tot fiţîi de colo-colo prin tot Vestul, aşa cum i-ar fi plăcut lui. I-am mai spus că n-are decît să călătorească cît vrea, dar că eu doresc să am o locuinţă sigură şi stabilă.

Maddie se uită îndărăt, în direcţia munţilor, şi zîmbi. Aşadar, asta se întîmplase cu părinţii ei, deoarece tatăl ei pleca, în fiecare vară, să facă cercetări, să-şi viziteze prietenii din diverse triburi sau alţi oameni de munte, cunoştinţe de-ale lui, care locuiau acolo tot timpul anului. Cînd era mică, Maddie fusese cu el prin munţi cinci veri, de-a rîndul.

– Deci, să mă întorc la 'Ring şi să-i spun că eu trebuie să cînt şi că el trebuie să mă însoţească pretutindeni? întrebă Maddie.

– Ştiu doar că eu l-am iubit pe tatăl tău şi că m-am dus cu el pretutindeni şi că n-am regretat niciodată.

– În cazul tău, tu a trebuit să cedezi, dar, în cazul meu, 'Ring ar trebui să cedeze în favoarea mea, zise Maddie, acoperindu-şi faţa cu mîinile. Nici măcar nu ştiu dacă mai trăieşte sau nu. S-a dus în văgăuna

aia îngrozitoare să se răfuiască cu cei ce-au răpit-o pe Laurel. Dacă 'Ring o să fie ucis, o să fie numai vina mea. Laurel a fost răpită numai pentru că omul acela dorea să mă audă pe mine cîntînd, iar dacă 'Ring...

Amy îşi cuprinse fiica în braţe şi zise:

– N-ai de ce să te învinuieşti. El singur a luat hotărîrea asta.

– Întotdeauna hotărăşte de unul singur, răspunse Maddie, cu amărăciune în glas.

În noaptea aceea nu dormi prea mult, ci rămase trează, dar, înainte de răsăritul soarelui, era deja în picioare, îmbrăcată.

Afară, acareturile şi casa părintească erau cufundate în liniştе; tatăl ei, însă, o aştepta.

– Mă duc după el, zise Maddie, pe un ton hotărît. Poate că nu e bine, poate c-o să regret, dar eu mă duc, totuşi.

Tatăl ei schiţă un zîmbet.

– Ştiam eu că aşa vei face. Noi, cei din familia Worth, ne ducem întotdeauna după ceea ce credem că ne-este hărăzit. În ceea ce te priveşte, a fost la fel: ai vrut să cînţi, ai cîntat.

– Iar acum îl vreau pe bărbatul ăsta.

Jeff zîmbi către fiica lui.

– Aici semeni perfect cu mama ta.

Maddie îşi privi tatăl în ochi. 'Ring apreciase că Jefferson Worth ar fi trebuit să fie deja un om în vîrstă; dar el, dimpotrivă, arăta încă foarte bine, iar Maddie nici nu putea să-şi închipuie că ea va mai trăi după ce tatăl ei va muri. Într-un impuls, se aruncă la pieptul lui şi-l îmbrăţişă cu toată forţa de care era în stare.

Jeff o mîngîie pe cap.

– Pierdem timpul degeaba. Hai să mergem la el.

În timp ce caii lor erau gata înşeuaţi, iar desagii plini, legaţi de şa, Thomas, Bailey şi Linq erau şi ei gata de drum. Cînd fură în şa cu toţii, Amy, Laurel şi Hears Good li se alăturară şi ei.

Maddie nici nu îndrăznea să se uite la ei. Întotdeauna familia ei fusese alături de ea şi la bine şi la rău.

– Hai să mergem şi să-l scăpăm de la moarte pe iubitul tău, zise Bailey, plin de nerăbdare. De cînd aşteptam şi eu o aventură. Prea era multă linişte pe aici; deşi, ceea ce avem noi de făcut se poate face şi cu o mînă de femei şi de copii. Mă simt cam umilit.

– Hai, lasă, zise Laurel. Pînă şi eu pot să ţintesc mai bine decît tine. Aşa orb cum eşti, nu vezi decît pînă la vîrful nasului.

– Jeff, fătuca asta a ta are limba cam ascuţită, mormăi Bailey.

Maddie zîmbi către tatăl ei şi toţi o porniră în susul muntelui.

Abia după două zile de mers, Thomas şi Jeff se opriră brusc. Hears Good descălecă şi se sui într-un pom, în timp ce Linq şi Bailey veniră în preajma femeilor pentru a le proteja.

Maddie îşi ţinea respiraţia. Trecuseră ceva ani de cînd nu mai trăise aşa ceva; fiecare mişcare putea însemna un pericol mortal. Cu toţii erau extrem de atenţi, cu urechea la pîndă. La început, Maddie nu auzi nimic şi se minună cum de tatăl ei şi ceilalţi însoţitori puteau

auzi aşa de bine.

La un moment dat, auzi şi ea ceva, dar nu fu foarte sigură ce putea fi. Curînd însă, pupilele i se dilatară de prea multă atenţie şi, ridicîndu-se în picioare, şopti:

– El el

Tatăl ei se întoarse către ea şi-i aruncă o privire mustrătoare. Îi spusese doar că nu trebuia să vorbească, în cazul în care s-ar fi aflat într-o situaţie similară cu cea de acum.

Dar Maddie nu-l luă în seamă ci, dimpotrivă, îşi îmboldi calul şi o porni înainte, coborînd muntele, urmată îndeaproape de ceilalţi.

Nu mai scosese nici măcar o notă, de cel puţin trei săptămîni, dar acum, în goana calului, care părea că pluteşte, începu să cînte. Nu era sigură ce cîntec cînta, dar îşi imagină că e ceva din *Carmen* şi anume atunci cînd Carmen cînta despre iubitul ei.

'Ring veni, tăind-o de-a curmezişul muntelui, spre ea, o înşfăcă de pe cal şi o aşeză lîngă el în şa, sărutînd-o fără întrerupere.

– N-aş fi putut... n-aş fi fost în stare să te pierd.

Maddie n-avea nevoie de cuvinte; tot ce dorea era să-l ştie lîngă ea, să-l îmbrăţişeze, să-l sărute, să-l pipăie.

Stăteau aşa în şa, sărutîndu-se, cu trupurile înlănţuite, pe măsură ce ceilalţi se apropiau de ei, încercuindu-i: pe de o parte, familia lui Maddie, pe de alta, cea a lui 'Ring.

După cîtva timp, ambele familii se plictisiră de aşteptare, aşa că Jamie îşi îmboldi calul cîţiva paşi înainte.

– Eu sînt James Montgomery, i se adresă el lui Thomas şi lui Jeff. Se simţea puţină emoţie în vocea lui, căci stătea faţă în faţă cu oamenii care intraseră deja în legendă.

'Ring şi Maddie îşi dădură în cele din urmă seama că aveau spectatori, aşa că-l făcură pe Untişor să îngenuncheze şi, astfel, să se adăpostească îndărătul tufişurilor.

'Ring o îndepărtă pe Maddie puţin, zicîndu-i:

– Trebuie să stăm de vorbă.

Maddie se temea de orice fel de discuţii. Cînd se sărutau sau cînd făceau dragoste, totul era minunat. Dar, în clipa în care se apucau să vorbească, intrau în bucluc.

– Mai tîrziu, şopti ea, sărutîndu-l din nou.

– Ba nu, zise el, hotărît; apoi descălecă şi întinse mîinile după ea ca să o ajute să coboare.

Cînd atinse pămîntul cu picioarele, o ţinu la o distanţă de un braţ faţă de el.

– Vreau să-ţi spun ce am de spus, acum, că mai tîrziu nu ştiu dacă mai am curajul s-o fac.

– Curajul? întrebă Maddie, simţind cum îi bate inima. Curaj pentru ce?

El se îndepărtă puţin de ea şi se întoarse cu spatele.

– Curajul să-ţi spun că aveai dreptate, zise el în şoaptă.

Maddie clipi de cîteva ori, apoi veni în faţa lui şi, privindu-l în ochi îl întrebă:

– Dreptate, în legătură cu ce?

– În legătură cu mai multe lucruri, zise el privind-o, iar ea nu putu să nu vadă cearcănele vinete din jurul ochilor lui. Nici el nu dormise prea mult. M-am îndreptat spre Desperate. Intenţionam, din tot sufletul,

să-l dau pe Yovington pe mîna justiţiei, dar nu-mi ieşea din minte ideea că vreau să mă răzbun. El se uită în altă parte. Cred că am trăit prea mult timp singur, zise el zîmbind, apoi completă: Singur, într-o familie cu opt copii. Nu ştiu cum am reuşit performanţa asta, dar asta e. Aveai dreptate cînd spuneai că n-am făcut decît ce-am vrut. Familia nu a încercat niciodată să mi se opună, indiferent de ce-aş fi făcut. Nu cred că am făcut vreodată compromisuri.

Ea se apropie de el şi-şi puse mîinile pe pieptul lui.

– Ce s-a întîmplat în drum spre Desperate?

– Mi-am dat seama, pentru prima dată în viaţa mea, că nu întotdeauna pot să obţin ceea ce vreau. Toby zicea că am fost răsfăţat şi că banii familiei Montgomery mi-au deschis toate uşile, şi că eu nici n-aş şti ce să fac cu toţi banii ăştia. Eu ziceam că vorbeşte aiurea, dar banii nu te ajută prea mult cînd devii ţinta indienilor, bunăoară. El o privi de la înălţimea staturii sale şi o mîngîie pe obraz. Cînd m-ai părăsit, credeam că-i vreo toană de-a ta. Părea firesc să cred asta, că doar eşti femeie, nu? Şi pentru că mai eşti şi cîntăreaţă de operă, pe deasupra. Mă gîndeam c-o să mă duc să-l prind pe Yovington, c-o să te iau cu mine la Warbrooke, şi că totul o să fie aşa cum plănuisem eu. Se opri ca să respire puţin. Jamie a fost cel care m-a făcut să înţeleg că tot ceea ce doream eu era realizabil.

– Şi ce-a făcut?

– A zis că o să-i lipsească arile tale. Toby a zis şi el co să-i lipsească piţigăiala ta. Eu am rîs şi le-am spus că or să te asculte cît vor dori, atunci cînd vom ajunge acasă. După o pauză, continuă: Nu, de data asta, frate, de data asta ai pierdut. Pînă atunci, nu-mi închipuisem

că tot ce-mi spuseseşi nu erau moşturi de fetişcană. El o apucă de mîini şi i le strînse atît de tare, încît o duru, dar ea nu zise nimic. Noaptea trecută n-am dormit deloc. Am stat treaz, gîndindu-mă la viaţa mea fără tine, dar nu-mi puteam imagina nimic. Am încercat să-mi spun că dacă n-o să vii să locuieşti cu noi, o să-ţi pară rău, iar eu o să-mi găsesc altă nevastă; degeaba. Mi-a trebuit o viaţă pînă să te găsesc şi n-am de gînd să-ţi dau drumul.

El o strînse la piept, dar ea-l opri.

– Spune-mi totul. Ce-ai făcut cu Yovington?

Îi zîmbi şi-i trecu mîna prin păr.

– Nu cred că familiei mele i-ar plăcea să audă, dar am făcut cum ai spus.

– Şi *ce* am spus?

– L-am dat pe Yovington pe mîna armatei. Jamie şi Toby şi eu am sculat fortul în picioare, i-am spus totul colonelului Harrison, care şi-a luat soldaţii şi i-a pus pe urmele lui Yovington. Am insistat ca numele meu să nu fie implicat în afacerea asta, ci, dimpotrivă, toată gloria să revină colonelului; aşa că probabil bătrînul Harrison va căpăta o medalie pe chestia asta.

– Crezi c-o să te ierte că i-ai făcut un coşmar din viaţă?

– Sper. Mai am un an pînă să mă eliberez din armată.

– Şi apoi? întrebă ea.

Se gîndi îndelung, pînă să răspundă, iar Maddie simţi că îi era greu să vorbească.

– M-am gîndit la presupusa colivie în care te-aş fi ţinut, şi am încercat să te înţeleg, în adevăratul înţeles al cuvîntului. Ai dreptate, talentul meu e acela de a administra şi a conduce afaceri importante, ca de pildă,

Linia Maritimă Warbrooke. Dar, mă întreb, ce-ar fi dacă tata, care tot are o mulţime de bani pentru care n-a făcut aproape niciodată nimic, mi-ar înlesni propria mea afacere? Abia atunci aş afla adevărul: dacă am sau nu stofă de om de afaceri. Zîmbi, apoi continuă: Ai un sentiment cu totul deosebit cînd faci o afacere şi ea se dovedeşte rentabilă, cînd ştii că tu ai fost creierul şi cînd aştepţi să-ţi curgă succesele şi banii. Cred că e cam acelaşi sentiment pe care trebuie să-l ai tu cînd cînţi pentru oamenii care au venit să te asculte de bunăvoie, nu pentru că fac un favor nevestei patronului companiei. Inspiră adînc, apoi preciză: Nu, nu pot să-ţi cer să renunţi. Eu voi fi cel care te va însoţi; te voi însoţi în jurul lumii, oricînd şi oriunde va fi nevoie.

Ea îl privi uimită, cu o oarecare nedumerire, apoi întrebă:

– Bine. Şi ce-o să faci cu afacerile tale? Vei fi impresarul meu?

– Nu ştiu, poate voi fi asta, sau poate voi deschide agenţii ale *Liniei Maritime Warbrooke* şi în alte părţi ale lumii. Ai cîntat vreodată în Hong Kong?

Maddie nici nu mai îndrăznea să respire. Era tot ce îşi dorise mai mult în viaţă. Asta însemna c-o iubea foarte mult. Nu iubea în ea femeia făurită de el, în vis, ci o iubea pe ea, Maddie. O iubea pe La Reina, al cărei scop în viaţă nu era numai acela de a-şi urma soţul, oriunde şi oricînd. O iubea pentru ea însăşi şi pentru ceea ce însemna ea, iar el nu dorea decît ca, în măsură egală, să primească, dar să şi dea.

Ea îi zîmbi, luptîndu-se cu lacrimile de fericire care erau gata-gata să-i ţîşnească din ochi.

– Ştii, mă gîndeam ca turneele în jurul lumii să le facem doar iarna; vara, am putea rămîne în Maine, iar

eu aş putea cînta în teatrul pe care o să-l construieşti pentru mine. El rămase încremenit, cu mîinile atîrnînd de o parte şi de alta a corpului, fără să îndrăznească s-o atingă. Numai dacă tu crezi că va fi cu putinţă aşa ceva, altfel, nu, continuă ea. Ai putea să-ţi laşi afacerile pe mîna cuiva de încredere, pentru o jumătate de an?

'Ring îşi duse mîna la bărbie, gîndindu-se, apoi răspunse:

– Jamie şi ceilalţi fraţi mei ar fi potriviţi şi destul de capabili ca să se descurce fără mine.

– Hai să încercăm; numai să vrei tu.

Se scurseră cîteva minute pînă ce 'Ring rosti:

– Desigur că vreau. Desigur că lucrurile or să meargă foarte bine. O să vezi ce bine o să meargă totul, sublinie el, sărutînd-o îndelung.

– 'Ring, te rog, hai să mai stăm aici şi să...

– Nu, zise el, cu fermitate. Vreau să-l cunosc pe tatăl tău şi pe ceilalţi. Vreau să ne căsătorim imediat şi să încep să-ţi administrez încasările.

– Încasările? Ce-ţi veni să-mi administrezi încasările mele. N-ai destule probleme şi fără ele?

– Nevasta mea nu are dreptul la nici un fel de comentarii pe această temă, cît despre mine...

– Dacă te interesează, o rugasem pe mama să se ocupe de încasări, iar John Fairlie îi trimitea cîte patru rapoarte pe an. Ea a investit toţi banii în diverse afaceri.

– I-a investit? Mă bucur să aud că în familia voastră mai sînt şi oameni care au simţul banului. Nu mi-ar conveni ca urmaşii noştri să nu fie în stare să conducă *Linia Maritimă Warbrooke*

– Copiii noştri vor fi cîntăreţi, artişti, iar noi n-o să ne

amestecăm în viaţa lor, aşa cum te amesteci tu într-a mea. Şi, să mai ştii că...

Dar nu duse fraza pînă la capăt, căci el îi astupă gura cu un sărut, iar Maddie uită cu desăvîrşire ceea ce voia să spună.

Sfîrşit